

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

BİLGİ KATLIAMDIR

ATLAS ALTILISI

OLIVIE BLAKE

Ücretsiz E-kitaplar için <https://rantey.org>

SIRLAR.
İHANET.
BAŞTAN ÇIKARMA.
GÜÇ.
İSKENDERİYE
CEMİYETİ'NE
HOŞ GELDİNİZ.

*Fizikçi oğluma, romantik kızıma ve tüm dürüst
eleştirileri için Lord Oliver'a...*

BAŞLANGIÇ

I: SİLAHLAR

II: GERÇEKLER

III: SAVAŞ

IV: UZAY

V: ZAMAN

VI: DÜŞÜNCE

VII: NİYET

VIII: ÖLÜM

SON

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.com>

BAŞLANGIÇ

Belki de dünyanın İskenderiye Ptolemaus Kraliyet Kütüphanesiyle ilgili yapmış olduğu tüm referanslar artık bayatlamıştı. Tarih, ya barındırmış olabileceği eserlerle ilgili saplantının sadece tahminlerden ibaret olmasından ya da insanlığın kolektif olarak bazı şeyleri büyük bir tutkuyla arzulamasından dolayı, kütüphanenin bir konu olarak her daim büyüleyici olduğunu göstermiştir. Genel konuşmak gerekirse tüm insanlar yasak olan bir şeyi sevebilir ve çoğu zaman bilgi tam olarak budur; kayıp bilgiler bu tanıma daha da çok uyar. Bayatlamış ya da değil, söz konusu İskenderiye Kütüphanesi olduğunda herkesin arzulayabileceği bir şey vardır ve bizler, bir tür olarak uzaklardaki bilinmeyenin çağrısına her daim çok duyarlı olmuştuk.

Yok edilmeden önce, kütüphanede tarih, matematik, bilim, mühendislik ve bunların yanı sıra büyüyle ilgili dört yüz bini aşkın papirüs tomarı bulunduğu söylenir. Birçok kişi hatalı bir şekilde zamanın düzenli olarak ilerlediğini, ölçülebilir bir büyüme ve ilerleme kavisi olduğu varsayımında bulunur; ancak tarih, kazananlar tarafından yazıldığında, anlatı çoğu zaman o şekli yanlış yansıtır. Gerçekte, zaman deneyimlediğimiz haliyle sadece bir gelgittir, doğrusal olmaktan ziyade daireseldir. Sosyal akımlar ve etiketler değişir, bilgi her zaman ileriye doğru ilerlemez. Büyü de farklı değildir.

Çok az bilinen bir gerçek ise İskenderiye Kütüphanesi'nin kendini korumak için yandığıdır. Yeniden dirilmek için ölmüştür; yanlış mecazi anlamda anka kuşu öyküsünü değil, Sherlock'a özgü bir stratejiyi temsil eder. Julius Caesar iktidara yükseldiğin-

de, kadim İskenderiye Koruyucuları bir imparatorluğun ancak üç ayaklı bir sandalyede başarıyla oturabileceğini görmüştür: fetih, çaresizlik ve cehalet. Dünyanın sonsuza dek aynı despotluk arayışlarıyla kuşatılacağını da bildiklerinden, paha biçilmez bir arşivin hayatta kalabilmesi için dikkatle gizlenmesi gerektiğine karar vermişlerdi.

Aslında, hayata yeniden başlamak için ölüm ve ortadan yok olma eski bir numaraydı. Bu diriliş, tamamıyla kütüphanenin kendi sırrını saklayabilme becerisine bağlıydı. Büyük toplumunun en bilge kişileri olan medeialıların kütüphanedeki bilgileri kullanmasına izin veriliyordu; ancak bunun tek şartı bu bilgileri korumalarıydı. Kütüphaneden geriye kalanlarla büyüyen toplumda, kişilerin ayrıcalıkları da sorumlulukları kadar büyüktü. Dünyanın bütün bilgileri parmaklarının uçlarındaydı ve karşılığında yapmaları gereken tek şey bu bilgileri beslemek, geliştirmektir.

Dünya yayıldıkça –Babil, Kartaca ve Konstantinopolis kütüphanelerini aşip emperyalizm ile imparatorluğa kaybedilmiş İslam ve Asya kütüphanelerinin koleksiyonlarına doğru genişledikçe– İskenderiye arşivleri de büyüdü; medeialıların etkisi genişledikçe, Cemiyet denen kuruluş da genişledi. Her on senede bir, bir senelik eğitim almak, arşivlerin işlevlerini ve nihayetinde hayat boyu kullanabilecekleri bir sanatı öğrenmek için yeni bir potansiyel üye sınıfı seçilirdi. Bir sene boyunca, Cemiyet’e seçilen her birey arşivlerle ve içerikleriyle yaşar, yer, uyur ve nefes alırdı. O bir senenin sonunda, altı potansiyel adayın beşi seçilirdi. Seçilen üyeler –Cemiyet’te kalma ve araştırmacı olarak çalışmalarına devam etme ile büyük bir olasılıkla yeni bir iş teklifini kabul etme fırsatı sunulmadan önce– kütüphanede bir sene daha büyük bir şevkle bağımsız bir eğitimden daha geçerdiler. İskenderiyeliler tipik

olarak politik liderler, hamiler, CEO'lar ve baş şairler olurlardı. Üçeliğe kabul edildikten sonra bir İskenderiyeliyi bekleyen şey zenginlik, güç, prestij ve hayal bile edemeyeceği ölçüde bilgiydi. Dolayısıyla, aday olarak seçilmek bir ömür boyu süren sonsuz olasılıklardan ilkiydi.

Dalton Ellery de neden orada oldukları ya da ne için rekabet edecekleri söylenmemiş en yeni aday sınıfına bunu söyledi. Büyük bir ihtimalle henüz o odada bulunmanın ne kadar büyük bir erdem olduğunu idrak edememişlerdi; ancak Dalton Ellery son derece yetenekli, bu yolu izlemiş olabileceği pek çok diğer yola tercih etmiş, sınıfın onun gibileriyle nesiller boyunca bir daha karşılaşmayacağı bir medetliydi. Bu adaylar gibi o da bir zamanlar olabileceği kişiyi ve yaşayabileceği hayatı bir kenara bırakmıştı; muhtemelen, başkalarıyla kıyaslandığında sıradan diye tanımlanabilirdi. Bir tür mesleği, hatta belki kârlı bir mesleği olabilir, ölümcül ekonomiye katkıda bulunabilirdi ancak asla Cemiyet'in teklifini kabul etmesi sayesinde gördüklerine şahit olamazdı. Tek başına sıra dışı büyüler yapabilirdi ama olağanüstü olamazdı. Kaçınılmaz bir şekilde, her insanın eninde sonunda yaptığı gibi sıradanlığa, mücadeleye ve can sıkıntısına boyun eğdi ama bu sayede bunlara boyun eğmeyecekti. On sene önce bu odadaki yerini aldığından beri, asla göze almayacağı pek çok şey arasında önemsiz bir varoluşun getirdiği ufak kazançlar da vardı.

Dalton adayların yüzlerine baktı ve yine yaşamış olabileceği hayatı hayal etti; böylesine... muhteşem şeyler teklif edilmeseydi, hepsinin yaşamış olabileceği hayatları hayal etti. Sonsuz bir şan... Eşi benzeri olmayan bir bilgelik... Burada, dünyanın yüzyıllardır, bin senedir kendisinden gizlediği sırları öğreneceklerdi.

Bunlar sıradan gözlerin asla görmeyeceği ve daha düşük seviyeli zihinlerin asla anlayamayacağı şeylerdi.

Burada, kütüphanede, hayatları değişecekti. Burada, eski benlikleri tıpkı kütüphane gibi yok edilip yeniden inşa edilecek; Koruyucular, İskenderiyeliler ve karşılaşılmamış hayatlar ile seçilmemiş yolların hayaletleri dışında kimse tarafından görülemeyecekleri bir şekilde gölgelerin arasına gizlenecekti.

Dalton onlara ne yüceliğin kolay olmadığını ne de yüceliğin bunu taşıyamayacak kişilere asla sunulmadığını söyledi. Onlara sadece kütüphaneden, üyeliğe giden yoldan ve erişebileceklerinden söz etti: Elbette, ellerini uzatıp bunları kapma cesaretine sahiplerse.

Hepsi olması gerektiği gibi bu sözlerden çok etkilenmişti. Dalton bir şeylere, fikirlere, nesnelere hayat vermekte ustaydı. İnce bir beceriydi bu. Öylesine inceydi ki büyü olduğu bile anlaşılmıyordu; zaten sıra dışı bir akademisyen olmasını sağlayan özellik de buydu. Bu sayede yeni İskenderiyeliler sınıfının kusursuz yüzü haline gelmişti.

Daha konuşmaya başlamadan, hepsinin teklifi kabul edeceğini biliyordu. Bu, bir formaliteydi aslında. Kimse İskenderiye Cemiyeti'ni geri çevirmezdi. İlgisiz davrananlar bile buna karşı koyamazdı. Bu insanların bir sene boyunca hayatta kalabilmek için dişleriyle tırnaklarıyla mücadele edeceklerini biliyordu; Cemiyet'in düşündüğü kadar sebatkâr ve yeteneklilerse çoğu hayatta kalacaktı.

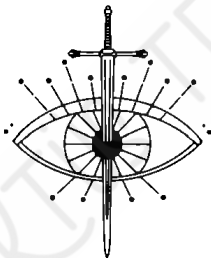
Çoğu.

BU ÖYKÜNÜN VERDİĞİ DERS ŞUDUR:

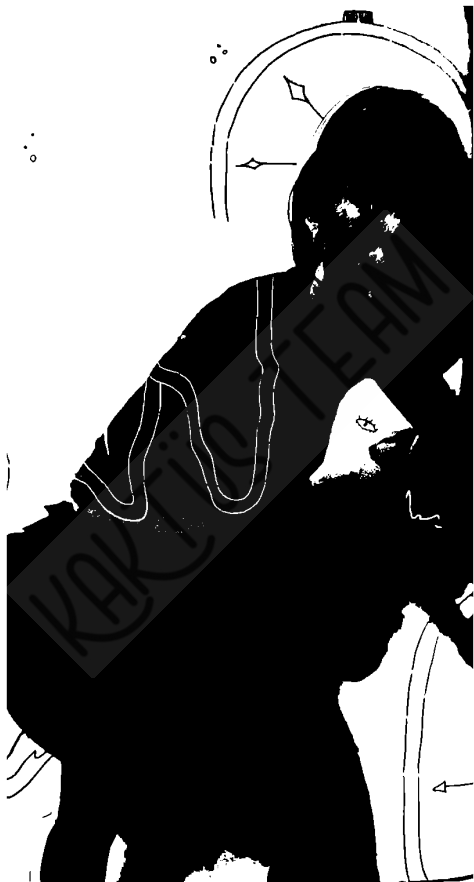
Karşınıza silahsız çıkan kişiden sakının.

**Onun için hedef değilseniz,
bilin ki silahsınız.**

I

SİLAHLAR

LIBBY

BEŞ SAAT ÖNCE

Libby Rhodes'un tesadüf eseri Nicolás Ferrer de Varona'yla tanıştığı gün, aynı zamanda onun yakınında olmayı, daha önceden kullanmaya gerek duymadığı "hiddetlenme" sözcüğüyle tarif edebileceğini anladığı gündü. O gün Libby, tek bir olayla hem New York Üniversitesi Büyü Sanatları bölümüne kabul edilmesine hem de Nico'ya karşı sonsuz bir nefret beslemesine neden olarak, kazara dekan Profesör Breckenridge'in ofisindeki birkaç yüzyıllık perdelerin astarlarını tutuşturmuştu. O günden beri de nafile yere kendisini dizginlemeye çalışmıştı.

Akkorluk özelliği bir kenara, çok da farklı bir gün olacaktı çünkü nihayet son güne ulaşmıştı. Tesadüfen karşılaşmaları haricinde ki Libby ikisinin de karşılaşmamak için ellerinden geleni yapacağından emindi –ne de olsa Manhattan pek çok kişinin büyük bir gayretle birbirinden kaçındığı büyük bir yerdi– o ve Nico en sonunda kendi yollarına gideceklerdi. Libby'nin bir daha Nico de Varona'yla çalışmasına gerek kalmayacaktı. O sabah, bu yüzden resmen mutluluktan şarkılar söylemişti ve erkek arkadaşı Ezra bunun o günün daha önemli olan konularının bir sonucu olduğunu sanmıştı: Ya sınıf birincisi olarak mezun olacaktı (Nico'yla birinciliği paylaşacaktı ama buna odaklanmanın bir anlamı yoktu) ya da NYUMA'nın veda konuşmasını yapacaktı. Elbette, iki başarı da azımsanamazdı ama onu esas cezbeden olasılık, yaklaşan dönemin yepyeni oluşuydu.

Libby Rhodes o gün Nico de Varona'yı son kez görecek ve daha sade, daha üstün, daha az Nico içeren bir hayata yaklaştığı için bundan daha heyecanlı olamazdı.

"Rhodes," dedi Nico mezuniyet töreni sahnesinde onun yanına otururken. Soyadını dilinde bir bilye yuvarlar gibi söylemeden önce, her zamanki sulu tavrıyla havayı koklamıştı. Bazıları için, bronz yüzündeki gamzeler ve çekici ama kusursuz olmayan burunu –tam doğru yerden kınılmıştı– kısa boyunu ve sayısız kişilik kusurunu telafi etmeye yeterdi. Libby için, Nico de Varona sadece iyi genetiğe sahip, herhangi bir insanın hak ettiğinden daha özgüvenli olan birisiydi. "Hımm. Tuhaf. Sen de duman kokusu alıyormusun, Rhodes?"

Çok komik. Çok çok komik.

"Dikkatli ol, Varona. Bu salonun bir fay hattının üstünde olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Elbette. Bilmek zorundayım çünkü önümüzdeki sene üstünde ben çalışıyor olacağım, öyle değil mi?" dedi Nico düşünceli bir tavırla. "Bu arada, o bursu kazanamaman çok kötü oldu."

Bu sözleri onu sinir etmek için söylediğini bildiğinden, Libby yanıt vermek yerine gözlerini kalabalığa dikmek gibi örnek bir seçim yaptı. Salonu hiç o kadar kalabalık görmemişti; mezunlar ve aileleri ta balkon koltuklarına kadar uzanıyordu ve antreye taşmışlardı.

Libby uzaktan bile babasının en azından yirmi sene önce bir düğüne giymek için satın aldığı ve o zamandan beri hemen hemen her resmi davete giydiği tek iyi ceketini seçebiliyordu. O ve Libby'nin annesi ortadaki sıralardan birinde, biraz kenara doğru oturuyorlardı. Libby bir an için onları görünce içinde zor zapt ettiği bir mutluluk hissetti. Elbette, onlara zahmet edip gel-

memelerini söylemişti. Zor olur diye. Ama babası ceketiyle oradaydı. Annesi ruj sürmüştü ve yanlarındaki koltukta...

Kimse yoktu. Libby tam koltuğa bakarken, boğazlı spor ayakkabılar giymiş genç bir kız sırada güçlükle ilerlemeye başladı, birisinin bastonlu büyükannesini aştı ve o sıradaki herkese kabaca yüzünü buruşturdu. Son derece tekinsiz bir tesadüf ve inanılmaz bir zamanlamaydı: tanıdık bir gençlik bıkkınlığı (askısız bir elbise içinde çelişkili duygular) ve annesi ile babasının yanındaki boş koltuk. Libby'nin görüş alanına aniden başlayan bir körlük ya da gözyaşları olduğundan endişelendiği bir şey doldu.

Neyse ki ikisi de değildi. Bir kere, Katherine hâlâ hayatta olsaydı on altı yaşında olmazdı. Libby bir şekilde ablasından da büyüktü ve bu işin matematiği anlamak imkânsız olsa da artık eski bir yaraydı. Artık ölümcül değildi. Daha ziyade bir yara kabuğunu soymak gibiydi.

Libby daha mazoşist düşüncelere dalıp suratını asmadan, hayal meyal sırada bir hareketlilik daha yaşandığını fark etti. Tanıdık asi siyah lüleler özür dilerken aşağı yukarı savruldu ve boş koltuğa yerleşti. Üstünde Libby'nin önceki hafta çamaşır yıkarken rengini yanlışlıkla ağartmadığı tek kazak olan Ezra, Katherine'in olması gereken boşluğu doldurdu, eğilip Libby'nin babasına bir program, annesine de bir kâğıt mendil uzattı. Kısaca hâl hatır sorduktan sonra, başını kaldırıp sahneye baktı, Libby'yi görünce gözleri parıldadı. Dudaklarını sessizce oynatıp, *Merhaba*, dedi.

Katherine'in yokluğunun yarattığı eski sızının yerini bir rahatlama hissi aldı. Katherine törenden ve Libby'nin elbisesinden, büyük bir olasılıkla saç kesiminden de nefret ederdi.

Libby de ona sessizce *merhaba* dediğinde, Ezra'nın o tanıdık yampiri gülümsemesiyle karşılaştı. Ezra sürekli olarak bir şeyler

atıştırdığı halde ince yapılıydı, hatta sıska sayılırdı ve ilk bakışta görüldüğünden daha uzun boyluydu. Hareketleri neredeyse kedinin hareketlerini andırıyordu ve Libby onun bu zarafetinde hoşlanıyordu. Sessizliği. Onu rahatlatıyordu.

Nico ne yazık ki onun nereye baktığını takip etmiş, gülmemek için kendisini tutarken dudaklarının kenarları yukarı kıvrılmış. "Aa, bakıyorum Fowler da burada."

Nico'nun varlığını keyifle bir an için unutmuş olan Libby, Ezra'dan söz ettiğini duyunca öfkelenmişti. "Neden burada olmam?"

"Bir nedeni yok. Sadece şimdiye kadar seviye atlamış olacağını düşünürdüm, Rhodes."

Yanıt verme, yanıt verme, yanıt verme...

"Aslında, Ezra daha yeni terfi etti," dedi Libby istifini bozmadan.

"Vasatlıktan yeterliliğe mi?"

"Hayır..."

Libby lafını tamamlamadı, yumruklarından birini sıkıp içinden üçe kadar saydı. "Artık bir proje müdürü."

"Tanrım," dedi Nico duygusuzca, "*ne kadar* etkileyici." Libby ona dik bir bakış atınca gülümsedi.

"Kravatın eğri duruyor," dedi Libby sesine kayıtsız bir ifade katarak. Nico içgüdüsel bir hareketle elini kaldırıp kravatını düzeltti. "Buraya gelirken Gideon senin için düzeltmedi mi?"

"Düzeltilti ama..." Nico birden ne dediğini fark edip susarken, Libby içinden kendisini tebrik etti. "Çok komik, Rhodes."

"Komik olan ne?"

"Gideon'ın bana bakıcılık etmesi, çok komik doğrusu. Yeni ve farklı bir şey."

"Ezra'yla alay etmenin birden devrimsel bir şey olması gibi mi?"

"Fowler'ın beceriksizliğı konusunun hiç değışmemesi benim için değil," dedi Nico. Sınıf arkadaşlarının, profesörlerinin ve akademik personelin tam önünde oturmasalardı, Libby sakinleşmek için içine bir nefes daha çekmez, becerilerinin onu yapmaya zorladığı şeyi yapardı.

Ne yazık ki Nico de Varona'nın iç çamaşırlarını tutuşturmak uygunsuz bir davranış sayılıyordu.

Son gün, dedi Libby içinden. Nico'yu göreceğın son gün.

Sonra, Nico dilediğini söyleyebilirdi; bundan böyle bir önemi olmayacaktı.

Nico, "Konuşman nasıl?" diye sorunca, Libby gözlerini deşirdi.

"Sanki sana söylerim."

"Neden söylemeyeceksin ki? Sahne korkun olduğunu biliyorum."

"Benim sahne..." Libby içine bir nefes daha çekti. Sonra, her ihtimale karşın bir nefes daha çekti. "Sahne korkum yok," dedi bu sefer daha sakin bir sesle. "Olsaydı bile, bana yardımcı olmak için ne yapardın?"

"Ha, sana yardım teklif ettiğimi mi sandın?" dedi Nico. "Affedersin, yardım teklif etmiyordum."

"Hâlâ konuşmayı yapmak için sen seçilmedin diye hayal kırıklığı mı yaşıyorsun?"

"Lütfen," diye ofladı Nico bıkkınlıkla. "İkimiz de kimsenin mezuniyet konuşmasını kimin yapacağı gibi saçma bir konuyu oylamak için boşa vakit harcamadığını biliyoruz. Buradaki insanların yarısı çoktan sarhoş olmuş," dedi. Libby onun itiraf edemeyeceğı kadar haklı olduğunu biliyordu ama bunun hassas bir konu olduğunu da biliyordu. Nico dilediğı kadar kayıtsızmış gibi

davranabilirdi ama bunun önemli bir konu olduğunu düşünüyorsa da olmasa da ona yenilmekten asla keyif almadığını biliyordu.

Bunu biliyordu çünkü Nico'nun yerinde olsaydı, kendisi de öyle hissederdi.

"Sahi mi?" dedi Libby bunu komik bulmuş gibi. "Kimsenin umurunda değilse, ben nasıl seçildim?"

"Çünkü sen oy veren tek kişisin, Rhodes. Sen beni dinlemiyorsun galiba..."

Etraflarındaki hazırlıklar devam ederken, tören sahnesindeki sandalyelerinin yanından hızla geçen Dekan Breckenridge, "Rhodes," dedi onu uyarıyormuş gibi. "Varona. Bir saatliğine medeni davranmanızı istemem çok mu?"

İkisi de, "Profesör," diyerek yanıt verdiler ve Nico yine dürtüsel bir şekilde kravatını çekiştirirken zoraki gülümsemeler attıkları.

"Hiç sorun değil," dedi Libby dekana. Nico'nun bile ona karşı çıkacak kadar salak olmadığını biliyordu. "Her şey yolunda."

Breckenridge kaşlarından birini havaya kaldırdı. "O halde, sabahınız iyi geçiyor, öyle mi?"

"Muhteşem geçiyor," dedi Nico ona tatlı bir gülümsemeyle. İşin aslı, Nico'nun en kötü yanı sadece Libby'nin başına bela olmasıydı. Bütün öğretmenlerin favorisi Nico de Varona'ydı; akranları ise ya o olmak ya da onunla randevulaşmak veya en azından onunla arkadaş olmak istiyorlardı.

Libby ona çok uzaktan baktığı ve *fazlasıyla* cömert düşündüğü takdirde, bunu anlayabiliyordu. Nico ne yazık ki inanılmaz derecede sevimli birisiydi ve Libby ne kadar zeki ya da yetenekli olsa da öğrenciler ve öğretmenler Nico'yu ona tercih ediyorlardı.

Nico'nun sahip olduğu özellik her neyse, Midas dokunuşu gibiydi. Nico'nun önemsiz şeyleri altına dönüştürmeye dair sonsuz bir becerisi vardı ve bu beceri aslında bir yetenekten çok bir refleks gibiydi; çok başarılı bir öğrenci olan Libby bunu asla öğrenememişti. Nico'nun sahip olduğu doğal cazibenin incelenebileceği bir metris, bilinen beceri kıstasları yoktu.

Ayrıca, insanları ne dediğini bildiğine inandırmaya dair mütihş bir kapasitesi de vardı ama kesinlikle bilmiyordu. Belki bazen. Ama kesinlikle her zaman değil.

Nico'nun çeşitli kötü yanlarından da kötüsü, sahip olduğu şeydi: Yani Libby'nin esas istediği işti ama o bunu asla itiraf edemezdi. Evet, Manhattan'daki en iyi büyü, girişimci ve kapitalist şirkette işe alınmak azımsanacak bir şey değildi. Libby yenilikçi medeia teknolojisine fon bulacaktı, devasa bir büyüme ve sosyal sermaye potansiyeli olan çeşitli heyecan verici fikirler arasından seçimler yapabilecekti. Artık harekete geçme zamanı gelmişti; dünya aşırı kalabalıktı, kaynaklar tükenmişti ve fazlasıyla kullanılmıştı, alternatif enerji kaynakları da her zamankinden daha önemliydi. Gelecekte bir gün, medeia ilerlemelerinin yapısını bile değiştirebilirdi –tüm küresel ekonominin seyrini değiştirecek şu ya da bu girişimi seçebilirdi– ve bunun karşılığında çok da iyi para kazanabilirdi. Ama NYUMA'nın araştırma bursunu kazanmak istemişti ve elbette, burs doğrudan Nico'ya verilmişti.

Dekan Breckenridge yerine otururken ve Nico makul davranmaya çalışıyormuş gibi yaparken, Libby ikisinin hep rekabet etmek zorunda kalmadığı güzel geleceğinin nasıl olacağını düşünüyordu. Dört sene boyunca, Nico rahatsızlık veren işlevsiz bir organ gibi hayatının kaçınılmaz bir unsuru olmuştu. Elementler konusunda usta olan fiziksel medeialılar çok nadirdi; hatta öyle-

sine nadirdi ki bugüne kadar sadece iki kişi olmuştu. İşkence gibi geçen dört sene boyunca, soluk almadan her derse birlikte girmek zorunda kalmışlardı ve becerilerinin kapasitesine sadece birbirlerine karşı besledikleri ortak antipatinin gücü eşitti.

İstediklerini her zaman elde etmeye çalışmış olan Nico için, Libby sadece bir baş ağrısıydı. Tanıştıkları andan itibaren, Libby onun kibirli ve küstah olduğunu düşünmüş, bunu ona söylemekten çekinmemişti. Nico de Varona'nın gördüğü anda ona bayılmayan birisi kadar nefret ettiği bir şey yoktu. Bu, büyük bir ihtimalle, yaşadığı ilk travmaydı. Libby'nin görebildiği kadarıyla, ayaklarına kapanıp ona tapınmayan bir kadının var olabileceği fikri onu geceleri uyanık tutmuş olmalıydı. Ama Libby için her şey çok daha karmaşıktı. Kişilik çatışmaları bir kenara, Nico sıradan bir salaktan çok daha kötüydü. Aynı zamanda, Libby'ye sahip olmayı başaramadığı her şeyi hatırlatan sevimsiz, sınıf ayrımcı bir kişilikti.

Nico tanınmış bir medeia ailesinden geliyordu ve çocukluğundan itibaren Havana'daki muhteşem malikânelerinde –Libby öyle olduğunu tahmin ediyordu– özel eğitim almıştı. Banliyöltü ailesinin soyunda hiç medeialı biri, hatta cadılar bile olmayan Pittsburglü Libby ise, Dekan Breckenridge aracılığıyla NYUMA müdahale edene dek Columbia'ya gitmeyi planlamıştı. Temel medeia ilkelerinden habersiz olduğu için, büyü teorisinin her alanında geriden başlamıştı ve herkesin iki misli çalışmıştı – ama bu çabası her seferinde, *Evet, çok iyi, Libby. Nico, bir de sen dener misin?* sözleri arasında göz ardı edilmişti.

Libby bir kez daha, kendisinin defalarca yaşadığı bu hissi Nico de Varona'nın asla bilemeyeceğini düşündü. Nico yakışıklı, zeki, çekici ve zengindi. Libby'nin onun kadar güçlü olduğu

ve muazzam disiplin anlayışı sayesinde zamanla daha da güçlü olacağı doğrudu; fakat dört senesini büyük başarı kıstası olarak Nico de Varona'yla birlikte geçirdikten sonra, kendisine haksızlık edildiğini düşünüyordu. Nico olmasaydı derslerini rahatlıkla tamamlar, belki sıkıcı bile bulabilirdi. Bir rakibi, hatta bir emsali bile olmazdı. Nasılsa Nico olmasaydı onun yaptıklarının yanına bile yaklaşan biri çıkabilir miydi?

Kimse olamazdı. Fiziksel büyü alanında kendisinin ya da Nico'nun yetkinlik derecesine yaklaşan bir kişiyle dahi tanışmamıştı. Nico'nun azıcık bile öfkelenmesiyle başlayan o hafif sarsıntıları oluşturmak için daha güçsüz bir medeialı dört saat uğraşırdı; asırdan bir şey yaratabilmek için Herkülvari bir güç kullanması gerekirdi. Tıpkı Libby'nin çıkardığı ufakık bir kıvılcımın NYU-MA'dan tam burs alması ve sonrasında tam zamanlı, kârlı bir iş bulması için yeterli olması gibi. İkisi alanlarında tek olsaydılar, bu tür bir güce saygı duyulur, hatta göklere çıkarılırdı. Şimdi, hayatlarında ilk kez öyle olacaktı. Artık Nico yanında olmayacağı için onunla kıyaslanmayacaktı ve Libby nihayet, fark edilmek için kendisini ölesiye zorlamak zorunda kalmadan, başarılı olma özgürlüğüne kavuşacaktı.

Aslında bu, garip ve tuhaf bir şekilde yalnızlık hissettiren bir düşünceydi. Ama yine de çok heyecan vericiydi.

Ayaklarının altında hafif bir sarsıntı hissetti ve Nico'nun düşüncelere dalmış olduğunu fark etti.

"Hey," dedi onu dürtükleyerek. "Kes şunu."

Nico canı sıkılmış gibi ona baktı. "Her zaman benim yüzüm-den olmuyor, Rhodes. Ben orman yangınları için hiç seni suçlamıyorum."

Libby gözlerini devirdi. "Bir deprem ile bir Varona'nın sinir krizi arasındaki farkı biliyorum."

“Dikkatli ol,” diye uyardı onu Nico, Libby’nin ebeveynlerinin yanında oturan Ezra’ya bakarak. “Fowler’ın bizi yine kavgaya ederken görmesini istemeyiz, değil mi? Yanlış anlayabilir.”

Yine mi bu konuyu açmıştı? “Erkek arkadaşım ile ilgili takımının çocukça olduğunun farkındasın, değil mi Varona? Sana hiç yakışmıyor.”

“Herhangi bir şeyin bana yakışmadığını düşündüğünü bilmiyordum,” dedi Nico sakın sakın. Sahnenin karşı tarafındaki Breckenridge, onları uyarır gibi bir bakış attı.

“Aş bunları artık,” diye mırıldandı Libby. Nico ve Ezra, Ezra mezun olmadan önce NYUMA’da okudukları o iki sene boyunca birbirlerinden nefret etmişlerdi ve bu durum, Nico’nun Libby’ye rakip olmasından tamamıyla farklıydı. Nico hayatında tek bir zorluk bile yaşamadığından, Ezra’nın çalışkanlığının karmaşıklığı onun için zerre kadar önem taşımıyordu. Libby ve Ezra kaybın ne demek olduğunu biliyorlardı; Ezra’nın annesi onun çocukluk döneminde ölmüş, onu ebeveynsiz ve evsiz bırakmıştı. Öte yandan Nico, büyük bir ihtimalle kızarmış ekmeğini bile yakmamıştı. “Hatırlatmak için söyleyeyim, bundan böyle birbirinizi bir daha görmenize asla gerek yok,” dedi Libby. Sonra, arkasından lafını düzelitti. “Bizim birbirimizi bir daha asla görmemize gerek yok.”

“Bunu bu kadar trajik hale getirme, Rhodes.”

Libby ona dik dik bakınca, Nico yüzünde hafif bir gülümsemeyle başını biraz yana çevirdi.

“Duman olmayan yerden,” diye mırıldandı ve Libby yine içi- nin nefretle dolduğunu hissetti.

“Varona, sen böyle...”

“...bölüm birincilerimizden biri olan Elizabeth Rhodes’u takdir etmekten zevk duyarım!” dedi tören spikeri. Libby başını

kaldırdı ve herkesin beklentiyle ona baktığını fark etti. Ezra'nın kalabalığın arasından ona kaşlarını çatmış bakıyor olması, Nico'yla didişmesini yine fark ettiği anlamına geliyordu.

Libby yüzüne bir gülümseme yapıştırıp ayağa kalktı ve kalkarken Nico'nun ayak bileğine bir tekme attı.

"Saçına dokunmamaya çalış," diye fısıldadı Nico o kalkarken ve elbette, bunun amacı Libby'nin perçemlerine odaklanmasını sağlamaktı. Hazırladığı konuşmanın tam iki dakikası boyunca, perçemleri gözlerine düştü düşecek durumdaydı. Nico'nun daha önemsiz büyülerinden biri, onu sinir etmekte. Konuşması iyiydi –muhtemelen– ama bitirdiğinde, içinden fena halde Nico'ya bir tekme daha atmak geçiyordu. Ama yerine oturdu ve kendisine yaklaşık olarak yirmi dakika sonra Nico'dan sonsuza dek kurtulduğunda hayatının ne kadar muhteşem olacağını hatırlattı.

Sahneden inerken, "İkinize de aferin," dedi Dekan Breckenridge kaşlarını çatarak. "Mezuniyet töreni tek bir olay çıkmadan tamamlandı. Etkileyici doğrusu."

Nico öyle bir ses tonunda, "Evet, biz oldukça etkileyiciyizdir," dedi ki Libby ona tokat atabilirdi. Fakat Breckenridge bunu komik bulmuş gibi hafifçe güldü ve Libby uslu uslu başını salladı. Merdivenlerden indikten sonra ikisi de ayrı yönlere gittiler.

Mezunlardan ve konuklarından oluşan kalabalığa vardığında, Libby korkunç bir şey söylemek, onu yıkacak son bir veda bedduası etmek için duraksadı. Sonsuza dek Nico'nun hayatından çıkarken onun asla unutamayacağı bir şey söylemek istiyordu.

Ama bir yetişkin gibi davranmaya karar vererek ona elini uzatı. Medeni biri gibi...

Falan filan.

"Umarım, anlarsın ya, iyi bir hayatın olur," dedi ve Nico'nun heyle onun avucuna baktı.

"Bula bula *bunu* mu buldun, Rhodes?" dedi Nico dudaklarını büzerek. "Haydi, daha iyisini bulabilirsin. Duşta prova ettiğin biliyorum."

Tanrım, gerçekten de sinir bozucuydu. "Boş ver," dedi Libby elini geri çekip çıkış sırasına doğru yönelerek. "Bir daha görüp memek üzere, Varona."

"Daha iyi," diye seslendi Nico, onu ağır ağır alkışlayarak "Bra-va, Elizabeth..."

Libby hızla arkasına dönüp yumruğunu sıktı. "*Senin* lafın ne peki?"

"Neden şimdi söyleyeyim ki?" dedi Nico, kendini beğenmiş alaycı bir gülümsemeden çok sırtıtmaya benzeyen ifadeyle "Belki ne olduğunu söylemem ve merak edersin. Anlarsın ya," dedi Libby'ye doğru bir adım atarak. "Fowler'la monoton hayatınız boyunca zihnini meşgul edecek bir şeye ihtiyacın olduğunu düşünürsün."

"Cidden gıcaksın, biliyor musun?" dedi Libby öfkeyle. "Seçmek seksi değildir, Varona. On sene içinde yine yalnız olacaksın, yanında kravatlarını senin için düzeltten Gideon'dan başkası kimse olmayacak. İnan ki bir kez bile aklından geçmeyeceksin."

"Öte yandan, on sene içinde *sen* üç tane bebek Fowler'ın sorumluluğunu alacaksın," dedi Nico. "Son derece vasat olan kocam akşam yemeğinde ne var diye sorarken kariyerine ne oldu diye düşüneceksin."

Aklından yine o sözcük geçti:

Hiddetlenmek.

"Varona, seni bir daha asla görmesem bile yollarımız *yeter* kadar *çabuk* ayrılmış olmaz," dedi öfkeyle ama alçak sesle.

"Affedersiniz," dedi bir adam yanlarından. Nico ve Libby aynı anda ona döndüler.

Bir ağızdan, "Efendim?" dediklerinde, adam gülümsedi.

Koyu renk teni, dazlak ve hafifçe parıldayan başıyla kırklı yaşlarda bir adamdı. Yavaş yavaş seyrekleşen kalabalığın arasında dururken, tavırlarından ve giysilerinden (yünlü giysilerdi; bir parça kareli desen eşliğinde gayet yünlü giysilerdi) İngilizlik akıyordu ve çok uzun boyluydu.

Ayrıca, o sırada orada olması da çok yersizdi.

"Nicolás Ferrer de Varona ve Elizabeth Rhodes?" dedi adam. "Size bir teklifte bulunmak istiyordum."

"İkimizin de işi var," dedi Libby ona asabi bir sesle. Nico'nun kaçınılmaz bir şekilde vereceği asil yanıtı duymak istemiyordu. "Daha da önemlisi, şu anda biraz meşgulüz."

"Evet, bunu görebiliyorum," dedi adam gülümseyerek. "Ama vaktim biraz dar ve açıkçası bir teklifte bulunduğumda bunun en iyi kişiye yönelik olması gerekir."

"Peki, tam olarak hangimiz en iyisiyiz?" diye sordu Nico. Sakin sakin sol kolunun altında bir şemsiyeyle beklemekte olan adama dönmeden önce gereksiz yere bir an için Libby'nin öfkeli bakışlarına karşılık verdi. "Elbette, en iyisinden kastınız..."

"Her ikiniz de," dedi adam, Nico ve Libby Nico'nun *elbette* sözcüğünü kullanmasının arkasından dik dik bakıştıktan sonra. "Ya da belki de biriniz." Adam omuzlarını silkti ve Libby onun dedikleriyle ilgilenmediği halde, hafifçe kaşlarını çattı. "Hanginizin başarılı olacağı bana değil, size bağlı."

"Başarılı olmak mı?" dedi Libby ve konuştuğunu o anda fark etti. "Bu da ne demek?"

“Sadece beş kişilik yer var,” dedi adam. “Altı kişi seçilir. Dünyanın en iyileridir.”

“Dünyanın mı?” dedi Libby şüpheyle. “Kulağa epey abartı geliyor.”

Adam başını eğdi. “Parametrelerimizi doğrulamaktan menuniyet duyarım. Şu anda dünyada hemen hemen on milyar insan yaşıyor, değil mi?” dedi. Her ikisi de biraz şaşkın olan Libby ve Nico temkinli bir tavırla başlarını salladılar. “Tam olarak dokuz buçuk milyar ve bu rakamın sadece bir kısmı büyüdü. Olsa olsa beş milyonu cadı olarak sınıflandırılabilir. Bunların yüzde altı medeia ayarında büyücüler ve dünyanın dört bir yanındaki kurumlarda üniversite seviyesinde eğitim almak için uygunlar. Bu kişilerin sadece yüzde onu bunun gibi en iyi üniversitelere girebilecek özelliklere sahip,” dedi adam etraftaki NYUMA flamalarını işaret ederek. “Bunlarinsa çok ufak bir kısmı –yüzde bir ya da daha az– seçim komitem tarafından göz önüne alın kişilerdir, çoğu üstünde düşünülmeden elenir. Böylece, geriye üç yüz kişi kalıyor. Bu üç yüz mezunun yüzde onu gerekli olan özelliklere sahip olabilir; kişisel beceriler, akademik performans, kişilik özellikleri gibi.”

Otuz kişi. Nico onun da içinden hesap yaptığını biliyormuş gibi bilmiş bir ifadeyle Libby’ye baktı. Libby’yse onun hesap yapmadığını biliyormuş gibi nefret dolu bir bakış attı.

“Elbette, şimdi eğlenceli kısma geldik – esas seçiciliğe,” dedi adam, el dikimi yün ceketinin ima ettiği bir hayat deneyimiyle. “Hangi öğrenciler en nadir görülen büyü gücüne sahipler? Hangileri en araştırmacı zihinlere sahipler? En yetenekli sınıf arkadaşlarınızdan büyük bir kısmı, muhasebeciler, yatırımcılar, büyük avukatları olarak büyü ekonomisine hizmet edecekler,” dedi.

“Belki birkaçı gerçekten de özel bir şey yaratacak. Ama toplam sadece otuz kişi olağanüstü olduğu düşünülecek kadar iyi ve elbette, bunlardan sadece altısı o kapıdan içeri girmesi için davet edilecek.”

Adam hafifçe gülümsedi. “Bu senenin sonuna kadar, sadece beşi o kapıdan dışarı çıkacak. Ama bu sonra düşünülecek bir konu.”

Seçim parametrelerinden dolayı hâlâ biraz şaşkın olan Libby, önce Nico’nun konuşmasına izin verdi.

“Yani, Rhodes’dan ya da benden daha iyi olan dört kişi olduğumu düşünüyorsunuz.”

“Eşit derecede muazzam beceriye sahip altı kişi olduğumu düşünüyorum,” diye açıklama yaptı adam sanki bunu gereksiz yere yapıyormuş, bunun anlaşılmış olması gerekirmiş gibi. “Bu altı kişi arasına girmeye hak kazanabilirsiniz de kazanmayabilirsiniz de.”

“O halde, birbirimize rakip olmamızı istiyorsunuz,” dedi Libby yüzünde ekşimik bir ifadeyle Nico’ya şöyle bir bakarak. “Yine.”

“Ve dört diğer kişiye,” dedi adam ikisine birer kartvizit uzatarak. “İsmim Atlas Blakely,” dedi. Libby karta baktığında üstünde, ATLAS BLAKELY, KORUYUCU, yazdığını gördü. “Dediğim gibi, size bir teklifte bulunmak istiyorum.”

“Neyin koruyucususunuz?” diye sordu Nico ve Atlas denen adam bu sefer ona samimi bir gülümsemeyle karşılık verdi.

“Hepinizi aynı zamanda aydınlatmam daha iyi olur,” dedi. “Affedersiniz ama bu gerçekten de uzun bir açıklama olacak ve teklifim sadece birkaç saat için geçerli.”

Hemen hemen hiç dürtüsel davranmayan Libby gayet temkinli gözüküyordu. “Bize teklifin ne olduğunu bile söylemeyecek mi-

siniz?" diye sordu. Adamın aday bulma taktiklerinin fazla gizemli olduğunu düşünmüştü. "Neden teklifinizi kabul edelim ki?"

"İşin bu kısmı benimle ilgili değil, öyle değil mi?" dedi Atlas omuzlarını silkerek "Her neyse, dediğim gibi vaktim gerçekten de dar." Şemsiyesini koltuğunun altına sıkıştırırken, kalabalıktan ayrılp geride kalmış olan birkaç kişi de salondan çıkmaya koyuldu. "Zaman kuşakları şaşırtıcı bir konudur. Hanginizin aramasını beklemeliyim?" dedi imalı bir ifadeyle bir Libby'ye, bir Nico'ya bakarak. Libby kaşlarını çattı.

"Bunun bize bağlı olduğunu söylemişsiniz sanırım."

"Aa, elbette, sonuç olarak öyle," dedi Atlas başını sallayarak "Ben sadece ikinizin ayrı yollara gitmeye ne kadar hevesli olduğunu görünce, sadece birinizin teklifimi kabul edeceği varsayımında bulundum."

Libby, Nico'yla göz göze geldiğinde, ikisinin de çok öfkeli olduğunu fark etti.

"Evet, Rhodes?" dedi Nico o yumuşak, alaycı bir sesiyle. "Benim daha iyi olduğumu ona sen mi söylemek istersin, yoksa ben mi söyleyeyim?"

"Libs," dedi Ezra arkadan koşarak yaklaşırken. Libby onun dağınık siyah saçlarını fark ettiği anda, Nico söz konusu olduğunda her zaman yaptığı şeyi (kaçınılmaz bir şekilde aklını yitirmek gibi) yapmıyormuş gibi davranmaya çalışarak rahat bir ifadeye bürünmeye çalıştı. "Gitmeye hazır mısın? Annen dışarıda bek..."

"Merhaba, Fowler," dedi Nico, kibirli bir gülümsemeyle. "Proje müdürü, ha?"

Libby içinden irkildi. Elbette, Nico bunu bir hakaret gibi söylemişti. Bu, her medecialı için prestijli bir pozisyondu ama Nico

de Varona sıradan bir medeialı değildi. Çok önemli, çok... müthiş birisi olacaktı.

Dünyanın en iyi altı kişisinden biriydi.

Tüm dünyanın.

Libby de öyleydi.

Ama hangi konuda?

Libby, Nico'nun hâlâ konuşmakta olduğunu fark edince, gözlerini kırıştırarak düşüncelerinden sıyrılmaya çalıştı.

"...bir konuşmanın ortasındayız, Fowler. Belki bize biraz müsaade edersin."

Ezra temkinli bir ifadeyle kaşlarını çatarak Libby'ye baktı. "Sen iyi..."

"İyiyim," dedi Libby onu rahatlatmaya çalışarak. "Sen... bir saniye bekle, olur mu? Sadece bir saniye," dedi Libby yine onu hafifçe itip Atlas'a dönerek. Ne yazık ki Ezra'nun orada birisi daha olduğunu fark ettiğine dair hiçbir şey demediğini çok geç fark etti.

"Evet, Nicolás?" diyordu Atlas, Nico'ya beklentiyle.

"Lütfen, bana Nico deyin." Nico kartvizitini Atlas'ın cebine koydu ve Libby'ye kibir ve tatmin dolu bir ifadeyle bakıp tokalaşmak için sağ elini uzattı. "Sizinle ne zaman görüşeceğiz, Bay Blakely?"

Eyvah.

Olamaz.

"Bana Atlas diye hitap edebilirsin, Nico. O kartı öğleden sonra toplantıya götürülmek için kullanabilirsin," dedi Atlas. Sonra, Libby'ye döndü. "Size gelince, Bayan Rhodes, hayal kırıklığına uğradığımı söylemem gerek," dedi, Libby'nin içinden ona yanıldığını söylemek geçerken, "ama yine de sizinle tanıştığuma çok..."

“Orada olacağım,” dedi birden Libby. Onun bu kararına hem memnun olan hem de şaşırان Nico’nun dudaklarının beklentiyle kıvrıldığını görünce daha da öfkelen-di. “Bu, sadece bir teklif, öyle değil mi?” dedi Libby. Bu soruyu tam olarak yanı Nico’ya, yanı Atlas’a, biraz da kendisinden geriye kalanlara sormuştu. “Siz açıklamanızı yaptıktan sonra teklifinizi kabul etmeyi ya da reddetmeyi seçebilirim, değil mi?”

“Elbette,” dedi Atlas başını eğerek. “O halde, ikinizle de bu akşam görüşmek üzere.”

“Bir şey daha var,” dedi Libby, kaşlarını çatmış onları uzak-tan izlemekte olan Ezra’ya şöyle bir bakıp onu durdurarak. Ezra bıkkınlıkla elini saçlarının arasında gezdirmiş gibi saçları daha da dağınık gözüküyordu. “Erkek arkadaşım sizi göremiyor, değil mi?” Atlas evet anlamında başını sallayınca, “Peki, şu anda tam olarak ne yaptığımızı düşünüyor?” diye sordu tereddütle.

“Ha, sanırım zihninin makul olduğunu düşündüğü bir şeyle satır aralarını dolduruyor,” dedi Atlas. Libby bunun ne olabile-ceği konusunda içine kötü bir his çöktüğünü ve yüzünün biraz solduğunu hissetti. “Akşamüzeri görüşmek üzere o halde,” dedi Atlas, geride omuzları sessiz kahkahalarla sarılan Nico’yu geride bırakarak gözden kaybolmadan önce.

“Ne gülüyorsun?” dedi Libby öfkeli bakışlarını ona dikerek. Nico omuzlarını silkip arkasındaki Ezra’ya göz kırpınca hemen toparlandı.

“Sanırım, bunu kendin göreceksin. Sonra görüşürüz, Rhodes,” dedi Nico abartılı bir şekilde eğilerek. Libby’yi duman kokusu hissedip hissetmediğini düşünür halde orada bırakıp gitti.

REINA

DÖRT SAAT ÖNCE

Reina Mori'nin doğduğu gün, yakınlarda ciddi bir yangın çıkmıştı. Yangınlara gayet alışık bir kent ortamına göre, o gün havaya daha yoğun bir ölüm hissi hâkimdi. Yangın son derece ilkel, son derece eski bir sorundu; hem büyümlü hem de ölümlü teknolojilerinde ilerlemelerin kaydedildiği bir merkez üssü olan Tokyo için, kontrol edilemeyen alevlerin ıllıllığı gibi geri kalınmış bir olayın sonuçlarını yaşamak, insanın canını sıkacak derecede ciddiydi. Bazen Reina uyuduğunda kokuyu hissediyor ve öksürerek uyanıyor, sonra dumanın anısı ciğerlerinden temizlenene dek yatağının kenarına eğilip biraz öğürölüyordu.

Doktorlar onun en yüksek medeia özelliklerine sahip olduğunu, hatta kendi ırkları arasında bile nadir görülen normal cadılık temarelerini bile aştığını derhal anlamışlardı. Bir gökdelendeki hastanede söz etmeye değecek kadar doğal hayat yoktu ama *var* olanlar —köşelerde öylece duran süs bitkileri, sempati yaratması gereken vazolardaki birer avuç kesilmiş çiçek— gergin, hasret dolu ve ölümden korkan ürkek küçük çocuklar gibi onun minik bedenine doğru sürünmüştü.

Reina'nın büyükannesi onun doğumundan bir mucize olarak söz etmiş, Reina ilk nefesini aldığıında dünyanın geri kalanının derin bir oh çektiğini, onlara bahsettiği hayat armağanına tutunulugunu söylemişti. Öte yandan, Reina içine çektiği ilk nefesi bir ömür boyu sürecek görevlerin bir başlangıcı olarak görüyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

İşin aslı, bir natüralist olarak tanımlanmanın üstünde o kadar büyük bir yük yaratmaması gerekirdi. Çoğu ülkenin kırsal bölgelerinde dünyaya gelmiş, tipik olarak büyük ziraat şirketlerinde çalışmayı seçen başka medeialı natüralistler de vardı; bu şirketlerde soya fasulyesi üretimini artırmakla ya da su arıtmakla ilgili hizmetleri için yüksek maaşlar alıyorlardı. Reina'nın onlardan biri olduğunun düşünülmesi ya da ona bir natüralist tanımının yakıştırılması bile aslında yanlış bir sınıflandırmaydı. Diğer medeialılar doğal şeyleri sorgularlardı ve yeteri kadar güzelliikle, şerefli ya da güçlü bir şekilde sorarlarsa, doğa onlara yanıtları verirdi. Reina'nın durumunda ise doğa sinir bozucu bir kardeş, hatta sürekli olarak anlamsız isteklerde bulunan akrabalık bağı olan iflah olmaz bir bağımlı gibiydi; zaten aile kavramını pek umursamayan Reina bu hissi önemsemiyor, çoğu zaman göz ardı ediyordu.

Birisinin gayri meşru kızı olmak, kendi tarihini değiştirmesi, önemini silmesi haricinde ne işe yarıyordu? Reina her şeyi zihninden uzaklaştırmayı bilerek dünyaya gelmişti.

Aslında, Osaka'da okumak için Tokyo'dan uzaklaşmaktan başka neden yoktu. Tokyo'nun büyü üniversitesi biraz daha iyi değilse bile gayet iyiydi ama Reina asla hep aynı yerde yaşama fikrinden pek hoşlanmamıştı. Her daim kendi deneyimlerine benzer deneyimler aramıştı –*Bak, sen bir kurtarıcısın* tarzı deneyimleri düşünmekten ziyade, *Bu kadar çok şeyi önemsemek büyük bir yük* tarzı deneyimler– ve yanıtları esas olarak mitolojide bulunmuştu. Mitolojik öykülerde cadılar ya da cadı oldukları düşünülen tanrılar Reina'nın çok iyi anladığı ve bazı durumlarda arzu edilir deneyimler yaşıyorlardı: Adalara sürgüne yollanıyorlardı. Yeraltı'nda altı ay geçiriyorlardı. Düşmanlarını sürekli olarak konuşamayan yaratıklara dönüştürüyorlardı. Öğretmenleri onu doğa

bilimi yeteneğini pratik etmeye, botanik ve şifalı ot araştırmalarını yapmaya ve bitkilerle ilgili ufak ayrıntıları incelemeye teşvik etmişlerdi ama Reina klasikleri incelemek istiyordu. Edebiyat okumak ve daha da önemlisi, edebiyatın ona verdiği, klorofilin o boş, muhtaç ifadesiyle bakmayan bir şeyi düşünme özgürlüğünü istiyordu. Tokyo eline bir burs tutuşturup önde gelen doğa bilimcileriyle çalışması için yalvardığında, Osaka'nın vaat ettiği daha özgür bir müfredat vaadini kabul etmişti.

Ufak bir kaçıştı ama yine de bir kaçıştı.

Osaka Büyü Enstitüsü'nden mezun olmuştu ve şehrin büyü merkez üssü yakınlarındaki bir kafe ve çay salonunda bir garson olarak iş bulmuştu. Büyütün ayak işlerinin büyük bir kısmını yaptığı bir garson olmanın en iyi yanı mı? Okuyacak bol bol vaktinin olmasıydı. Ayrıca, yazacak vaktinin olmasıydı. Mezun olduğu anda üstüne atılmaya hazır sayısız ziraat şirketi olan Reina—birkaçı Çin ve ABD'nin yanı sıra Japonya'dan rakip şirketlere çalışıyordu—hem dünyanın hem de dünyada yaşayanların kendi amaçları için onu tüketeceği, uçsuz bucaksız ekim dikim alanlarının ortasında çalışmamak için elinden geleni ardına koymamıştı. Kafede bitki yoktu; dolayısıyla, tahta eşyalar zaman zaman açıkta kalan halkaların içine büyük bir istekle ismini yazacak kadar ileri giderek elinin altında çarpılsa da bunları göz ardı etmek kolaydı.

Ama bu durum insanların onu asla aramadığı anlamına gelmiyordu. O gün, Burberry pardösülü uzun boylu, koyu tenli bir yabancı gelmişti.

Neyse ki adam şu kapitalist hainlerden birine benzemiyordu. Hatta biraz Sherlock Holmes'e benziyordu. Adam içeri girip bir masaya oturmuş, üstüne üç ufak fide koymuştu ve Reina iç çekecek ayağa kalkana dek beklemişti.

Kafede başka kimse yoktu; Reina adamın o işi hallettiğini düşünmüştü.

“Bunların büyümesini sağlayın,” dedi adam herhangi bir şeyi işaret etmeden.

Bunu tipik bir Osaka şivesiyle değil, ölçülü bir Tokyo şivesiyle söylemişti. Bunun işaret ettiği iki şey gayet açıktı: Birincisi, adam onun kim olduğunu ya da tam olarak nereden geldiğini çok iyi biliyordu. İkincisi, bunun anadili olmadığı belliydi.

Reina adama boş boş baktı. “Bunları ben büyütüyorum,” dedi İngilizce. “Kendileri büyüyorlar.”

Adam sanki onun bu yanıtı vereceğini tahmin etmiş gibi, biraz kibirli bir ifadeyle bu yanıtına aldırış etmedi ve gayet ukala ve havalı bir İngiliz aksanıyla, “Bunun sizinle hiçbir ilgisi olmadığımı mı sanıyorsunuz?” diye sordu.

Reina adamın ondan nasıl bir yanıt beklediğini biliyordu. Diğer günler gibi, o gün de o yanıtı duymayacaktı.

“Benden bir şey istiyorsunuz,” dedi Reina monoton bir sesle. “Herkes bir şey ister.”

“Evet,” dedi adam. “Bir kahve istiyorum.”

“Harika.” Reina arkasına bir işaret yaptı. “İki dakikaya hazır olur. Başka bir isteğiniz var mıydı?”

“Evet,” dedi adam. “Öfkelendiğinizde daha mı çok işe yarıyor? Ya da üzgün olduğunuzda?” Demek kahve içme niyetiyle gelmemişti.

“Neden söz ettiğinizi bilmiyorum.”

“Başka doğa bilimciler de var.” Adam yüzüne uzun uzun, merakla baktı. “Neden sizi seçeyim?”

“Seçmemelisiniz,” dedi Reina. “Ben bir doğa bilimcisi değil bir garsonum.”

Tam o sırada, fidelerden biri açıldı ve tahta masaya gömüldü.

“Bir yetenekler vardır, bir de beceriler vardır,” dedi adam.

“Sizce bu hangisi?”

“İkisi de değil.” İkinci fide de açıldı. “Belki bir lanet olabilir.”

“Hımm.” Adam önce fidelere, sonra da ona baktı. “Ne okuyorsunuz?”

Reina kolunun altına sıkıştırdığı kitabın hâlâ orada olduğunu unutmuştu. “Yunanlı cadı Kirke’nin bir yazmasının bir çevirisini.”

Adamın dudakları hafifçe kıpırdadı. “O yazma uzun zaman önce kayboldu, öyle değil mi?”

“İnsanlar zamanında bunu okudular,” dedi Reina. “Okuduklarını da yazdılar.”

“O halde, ancak Yeni Ahit kadar güvenilir.”

Reina omzunu silkti. “Okuduğum şey bu.”

“Ya size gerçeğini okuyabileceğinizi söylersem?”

Üçüncü fide de yarıldı, zemindeki çatlaklara girmek için sekererek aşağı fırlamadan önce tavana çarptı.

Birkaç saniye boyunca ikisi de kıpırdamadı.

“Böyle bir yazma yok,” dedi Reina, hafifçe öksürerek. “Az önce siz kendiniz söylediniz.”

“Hayır, ben yazmanın uzun zaman önce kaybolduğunu söyledim,” dedi adam, ayaklarının dibindeki fidenin yüzeyine sinsice yayılan ufak yarıklara bakarak. “Herkesin onu göreceği şansı olmaz.”

Reina dudaklarını sıkıştığını hissetti. Tuhaf bir rüşvetti ama ona daha önce başka şeyler de teklif edilmişti. Her şeyin bir bedeli vardı. “Peki, bunun için ne yapmam gerekiyor?” diye sordu sinir olmuş bir halde. “Karşılığında sekiz senelik hasat mı vaat etmem gerekiyor? Senelik kârınızın bir bölümünü oluşturmam mı? Hayır, teşekkür ederim.”

Arkasını döndü ve ayaklarının altında bir şey çatladı. Zeminde ufak yeşil yosunlar yeşerdi ve dokunaçları andıran ince filizler gibi etrafa yayılıp ayak bileklerine uzandı, ayakkabılarının tabanlarını yokladı.

“Üç yanıt karşılığında dersem?” dedi adam sakın bir ses tonuyla.

Reina arkasına hızla döndü ve adam tereddüt etmedi. Belli ki insanları ikna etmekte epey deneyimliydi.

“Bunu nasıl yapıyorsunuz?” diye sordu. İlk sorusu buydu ve Reina’ya bir seçim hakkı tanınsaydı, kesinlikle seçeceği ilk soru bu olmazdı.

“Bilmiyorum.” Adam kaşlarından birini kaldırıp bekleyince, Reina iç çekti. “Tamam, o... beni kullanıyor. Enerjimi, düşüncelerimi, duygularımı kullanıyor. Vereceğim daha çok enerji varsa, daha fazlasını alıyor. Çoğu zaman onu zapt edebiliyorum ama zihnimi serbest bıraktığımda...”

“O gibi anlarda ne oluyor? Hayır, bir dakika, biraz daha açık sorayım,” dedi adam. Belli ki üç soru sorma sözüne bağlı kalacaktı. “Sizi tüketiyor mu?”

Reina çenesini sıkı. “Bazen biraz geri veriyor. Ama normalde, evet.”

“Anlıyorum. Son soru,” dedi adam. “Onu kullanmaya çalıştığınızda ne oluyor?”

“Size söylemiştim, onu kullanmıyorum.”

Adam geriye yaslandı, hâlâ masanın üstünde olan biri gönül-süzce kök salan, biri diğeri açılmış, çıplak halde duran iki fideyi işaret etti.

Ne demek istediği açıktı: *Deneyin de neler olacağını görün.*

Reina sonuçları tartmaya çalıştı, zihninden hesaplamalar yaptı.

"Kimsiniz siz?" diye sordu, dikkatini fideden ayırarak.

"İsmim Atlas Blakely, Koruyucuyum," dedi adam.

"Koruduğunuz şey nedir?"

"Anlatmayı çok isterim ama biraz özel bilgiler bunlar. Listemizdeki altıncı adayla aynı sırada olduğunuzdan, henüz teknik olarak sizi davet edemiyorum."

Reina kaşlarını çatı. "Ne anlama geliyor bu?"

"Sadece altı kişi davet edilebilir," dedi Atlas kısaca. "Osaka Enstitüsü'ndeki profesörleriniz teklifimi reddedeceğinizi düşünüyorlar, yani yeriniz biraz..." Sustu. "Bakın, açık konuşacağım. Oy birliğiyle alınmış bir karar değil. Konseyin geri kalanını altıncı seçkimimiz olmanız gerektiğine dair ikna edebilmek için tam olarak yirmi dakikam var."

"Benim seçilmek istediğimi kim söylüyor?"

Atlas omuzlarını silk. "Belki de istemiyorsunuzdur," dedi. "Şayet durum böyleyse, diğer adaya altıncı olarak seçildiğini söyleyeceğim. Bir gezgin," dedi. "Çok zeki, çok iyi eğitilmiş genç bir adam. Sizden daha iyi bir eğitim almış olabilir." Sözleri etkili olsun diye biraz sustu. "Çok nadir bir yeteneğe sahip," dedi Atlas, "ama bana göre kesinlikle sizinki kadar faydalı bir yeteneği yok."

Reina bir şey demedi. Ayak bileğinin etrafına dolanmış olan bitki mutsuz mutsuz iç çekti, çekincesi karşısında hafifçe boynunu büktü.

"Pekâlâ," dedi Atlas ayağa kalkarak. Reina irkildi.

"Bir dakika." Yutkundu. "Bana yazmayı gösterin."

Atlas kaşlarından birini kaldırdı.

"Tek yapmam gerekenin üç yanıt vermek olduğunu söylediniz," dedi Reina ona vaadini hatırlatarak. Bunu duyan Atlas'ın dudakları bunu onaylarcasına yukarı kıvrıldı.

“Öyle dedim, değil mi?”

Elini salladı, bir anda elle dokunmuş bir kitap belirdi ve aralarında havada süzüldü. Kapağı usulca açıldı ve eski Yunanca ilk sözde hiyeroglif runik yazı karışımına benzeyen ufak, eğri bögü bir el yazısı ortaya çıktı.

“Hangi büyüü okuyordunuz?” diye sordu Atlas, Reina yazmayı almak için elini ona uzatırken. “Affedersiniz,” dedi Atlas kitabı biraz geri çekip sallayarak. “Buna dokunmanıza izin vermem. Arşivlerden bile çıkmamış olması gerekirdi ama çabalarına değdiğini kanıtlayacağımı umuyorum. Hangi büyüü okuyordunuz?”

“Ben, şey... Görünmezlik büyüüsünü okuyordum.” Reina sayfalara baktı ama ancak yarısını anlayabildi. Osaka’nın runik yazı okuma programı başlangıç seviyesiydi; Tokyo’nunki daha iyi olmalıydı ama bunun da bir bedeli vardı. “Adayı görünmez kılmak için kullandığı büyü.”

Atlas evet anlamında başını salladı, sayfalar kendiliğinden açıldı ve yazıların bir kısmının zamanla silikleşmiş olduğu ve Aeaea’nın sade bir çiziminin olduğu sayfa belirdi. Kabataslak, natamam bir illüzyon büyüüsüydü ve Reina’nın temel medeia teorileri dışında hiç inceleyememiş olduğu bir şeydi. Osaka Enstitüsü’ndeki illüzyon dersleri illüzyonistler içindi ve Reina onlardan biri değildi.

“Ha,” dedi Reina.

Atlas gülümsedi.

“On beş dakika,” diye geriye kalan süreyi hatırlattı ve kitabın gözden kaybolmasını sağladı.

Demek bunun da bir bedeli vardı. Bu kadarı belliydi. Reina asla bu şekilde ikna edilmekten hoşlanmamıştı ama mantıklı bir yanı insanların soru sormaktan hiçbir zaman vazgeçmeyeceğini

biliyordu. Kendisi bir güç kuyusu, ağır kapakları olan bir kasaydı **ve** insanlar ya onu açmanın bir yolunu bulacaklardı ya da zaman **zaman** o kapakları açması gerekecekti. Ama sadece buna degecek **olan** bir alıcı için.

Gözlerini yumdu.

Yapabilir miyiz? diye sordu tohumlar, Reina'ya karıncalanma hissi gibi gelen ufak tohum dillerinde. Tıpkı, *Anneciğim, lütfen, lütfen, yapabilir miyiz?* diye soran çocuk sesleri gibi bir şeydi.

İç çekti.

Büyüyün, dedi onların dilinde. Bunun onlarda nasıl bir his yarattığını hiç öğrenememişti ama onu yeteri kadar iyi anlıyor gibiydiler. Sıkın sıkın, *Neye ihtiyacınız varsa benden alın,* dedi. *Yapın şunu.*

Rahatlama hissi, kemiklerinin içinde kayarak ilerledi: *Eveee-eeeeeeet.*

Gözlerini açtığında, yerdeki fide tomurcuklanıp ayaklarından tavana kadar uzanan, isilik gibi yayılmış bir sürü ince dala dönüşmüştü. Masaya köklerini salmış olan fideyse masayı çatlatıp ikiye ayırmış, çıplak bir ağaç gövdesine yayılmış yosunlar gibi yukarı doğru fişkırmıştı. Sonuncusu, yani solmuş olan fide birden titrediydi, erişkin bir bitkinin rengine büründü, üstlerindeki meyvelerin her birinin gözlerinin önünde astronomik bir hızda olgunlaştığı asmalar haline geldi.

Elmalar yuvarlak, olgun ve dallarından koparılacak gibi olduğunda, Reina nefesini dışarı verdi, omuzlarında birikmiş olan gerilimi serbest bıraktı ve beklentiyle ziyaretçisine baktı.

"Ah," dedi Atlas oturduğu yerde kıpırdanarak. Bitkiler ona rahat oturamayacağı kadar az alan bırakmıştı. Tepelerindeki bitki örtüsü ile zemindeki kalın kök ağı arasında, Atlas'ın ne başı ne

de bacakları için yer kalmıştı. “Demek hem bir beceri hem de bir yetenekmiş,” dedi.

Reina yorum yapmaması gerektiğini bilecek kadar kendi değerinin farkındaydı. “Elinizde başka hangi kitaplar var?”

“Henüz size bir teklif yapmadım, Bayan Mori,” dedi Atlas.

“Ama yapacaksınız,” dedi Reina çenesini kaldırıp. “Kimse benim yaptığımı yapamaz.”

“Haklısınız ama listedeki diğer adayları tanımıyorsunuz,” dedi Atlas. “Dünyanın nesillerdir gördüğü en iyi fizikçilerden ikisi, eşsiz bir yeteneğe sahip bir illüzyonist, eşi benzeri bulunmayan bir telepat, binlerden oluşan bir kalabalığı harekete geçirebilecek bir empat...”

“Elinizde başka kimler olduğunun bir önemi yok.” Reina çenesini sıkı. “Beni yine isteyeceksiniz.”

Atlas bir süre ona baktı.

“Evet. Evet, gerçekten de öyle, değil mi?”

Ha-ha-ha, diye güldü bitkiler. Ha-ha, annemiz kazandı, biz kazandık.

“Kesin şunu,” diye fısıldadı Reina mutlulukla başının tepesini okşamak için aşağı sarkmış olan dallara. Atlas hafifçe gülümseyerek ayağa kalktı ve tokalaşmak için uzattığı elinde bir kartvizit belirdi.

“Bunu alırsanız,” dedi, “yaklaşık olarak dört saate kadar bilgilendirme toplantısına götürüleceksiniz.”

“Ne için?” diye sordu Reina. Atlas omzunu silktili.

“Söylediklerimi tekrarlamamam daha iyi olur. Bol şans dilerim, Reina Mori. Bu, son testiniz olmayacak.”

Sonra, gitti ve Reina kaşlarını çatı.

İhtiyacı olan son şey bitkilerle dolu bir kafeydi ve Atlas’ın tezgâhta unuttuğu kahvesi soğumaya başlamıştı bile.

TRISTAN

ÜÇ SAAT ÖNCE

“Hayır,” dedi Tristan kapı açıldığında. “Yine olmaz. Şu anda olmaz.”

“Arkadaş, asırlardır buradasın,” diye sızlandı Rupesh.

“Evet,” dedi Tristan. “İşimi yapıyorum. İnanılmaz, değil mi?”

“Pek sayılmaz,” diye mırıldandı Rupesh, Tristan’ın masasının karşısındaki boş sandalyeye çökerek. “Sen müstakbel oğul ve vâ-rissin, Tris. Burayı doğuştan gelen bir hakla miras edineceğin halde bu kadar çok çalışman mantıklı değil.”

“Birincisi, bu şirket monarşi değil,” diye mırıldandı Tristan, gözlerini incelediği rakamlardan ayırmadan. Elini sallayıp rakamları yeniden ayarladı. Değerlendirmesinde ufak bir hata olduğu için, riskten kaçınan yatırım kurulunun daha geniş bir yüzde yelpazesi görmek isteyeceğini bildiğinden indirim oranını yeniden ayarladı. “Öyle olsaydı bile, vâris ben değilim. Ben sadece...”

“Kısa süre önce patronun kızıyla nişanlandın,” dedi Rupesh onun lafını tamamlayıp kaşını kaldırarak. “Biliyorsun, artık bir tarih belirlemen gerek. Aradan birkaç ay geçti, değil mi? Eden’in sabırsızlanmaya başladığından eminim.”

Haklıydı ve her geçen gün sabırsızlığını daha da belli ediyordu. “Çok işim vardı,” dedi Tristan gergin bir sesle. “Hem sana tam olarak bunun için vaktim olmadığını söylemiştim. Çık dışarı,” dedi kapıyı işaret ederek. “Gitmeden önce yapmam gereken en az üç değerlendirme daha var.”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Senelik Wessex aile tatili gelip çatmıştı ve Tristan her zamanki gibi Eden'in kavalyesi olacaktı. Wessex ailesinin en büyük kızının kavalyesi olarak tatile gittiği dördüncü seneydi ve söylemeye bile gerek yoktu ama en sevdiği aktivite değildi. Davranışlarına dikkat etmek, dilini tutmak, edep maskesi takmak çok yorucuydu ama yine de eşsiz Wessex kırlarına erişim kazanmak için sürekli olarak rol yapmaya değerdi. Tristan'ın kusursuz davranışları, geçmişiyile ilgili en ufak bir yetersizlik iması bile neşeyle bir aile yemeğini atlatmak için bir bahane arayan Eden'ı hayal kırıklığına uğrattıyordu ama Tristan için orada olmak, ismi biyolojik babasına ait olmayan birisi tarafından bir vâris olarak düşünölmek uğruna her türlü kibirli ve havalı mikro saldırganlığa değerdı.

Tristan acaba Eden'in soy ismini almak için onu ikna edebilir mi diye düşündü; elbette, önce kaderini mühürleyecek son adımı atacak cesareti toplayabilirse.

"Onlarla *tatile* gidiyorsun," dedi Rupesh, bitişik koyu renkli kaşlarını çatarak. "Sen çoktan ailenin bir parçası oldun."

"Hayır, olmadım." Henüz olmamıştı. Tristan şakaklarını ovuşturdu, yine rakamlara göz attı. Bu anlaşmanın işe yaraması için gerekli olan sermaye hem çok yüksekti hem de mevcut büyü alt yapısı sorunlarla doluydu. Yine de bu portfolyoya yatırım yapılması ihtimali, o gün değerlendirdiği on üç diğer medeia projesinden çok daha yüksekti. Kurulun geri kalanı beğenmese bile James Wessex beğenirdi ve binanın üstündeki isim boş yere ona ait değildi.

Tristan projeyi *belki* klasörüne ekledi. "Ben bu şirketi öylesine miras almayacağım, Rup. Bunu istiyorsam, çalışıp çaba harcamam gerek. Sen de aynı şeyi yapmayı düşünebilirsin," dedi, ışığı kesen mavi gözlüklerini düzeltmek için başını kaldırdığında. Rupesh gözlerini devirdi.

"Bitir işini o zaman," dedi. "Eden sabahtan beri hazırlık rutini fotoğrafları paylaşıyor."

Milyarder yatırımcı James Wessex'in kızı Eden Wessex, güzel bir vâristi ve bu yüzden de sadece güzellik ve etki gibi elle tutulamayan şeylerden sermaye yaratabilen hazır bir üründü. Wessex kuruluşa bir ölümlü sosyal medya uygulamasının büyümlü versiyonu olan Şimşek'e yatırım yapmasını öneren kişi de Tristan'dı. Eden o zamandan beri şirketin yüzüydü.

"Tamam, teşekkürler," dedi Tristan, hafifçe öksürüp. Büyük bir ihtimalle, konuşurlarken Eden'in mesajlarını kaçırıyordu. "Yakında bitecek. Bu kadar mı?"

"Sen eve gidene kadar benim de gidemeyeceğimi biliyorsun, dostum." Rupesh ona göz kırptı. "Altın çocuk çıkmadan çıkamam, değil mi?"

"Eh, o zaman kendine iyilik etmiyorsun," dedi Tristan kapıyı işaret ederek. Evrak işlerine baktı ve iki öneri daha, diye düşündü. Yok, bir öneri daha. Bunlardan birinin uygun olmadığı belliydi. "Haydi git, Rup. Şu kahve lekesini de temizle."

"Ne?" dedi Rupesh üstüne bakıp. Tristan başını dosyadan kaldırdı.

"İllüzyonların bayatlamaya başladı artık," dedi Tristan. Rupesh'in kravatının altındaki lekeyi işaret etti. "Marka bir kemere beş yüz papel harcayıp sonra bir çöp tenekesinden leke büyüleri bulamazsın." Ama Tristan bunu söylerken bile Rupesh'in aynen böyle yaptığını biliyordu. Bazıları sadece başkalarının görebildiklerini umursardı ve özellikle de Rupesh, Tristan'ın onu ne kadar görebildiğinin farkında değildi.

"Tanrım, tam bir baş belasısın, biliyor musun?" dedi Rupesh gözlerini devirerek. "Başka kimse tısumlarının işe yaramamasına dikkat etmiyor."

"Bildğin kadanyla." Tristan için dikkat edilecek başka çok az şey vardı. Rupesh Abkari: Bir servete konacaktı ve büyük bir ihtimalle orada ölecekti.

Aman onun için ne güzel.

"Senden nefret etmem için bir neden daha, dostum," dedi Rupesh sırtarak. "Neyse, işini bitir, Tris. Hepimize bir iyilik yap ve deniz kenarına gidip keyif çat da geri kalanımız birkaç günlüğüne rahatlayalım, tamam mı?"

"Deniyorum," dedi Tristan ve kapı kapanınca nihayet yalnız kaldı.

Tekliflerden birini bir kenara bırakıp daha umut vaat edici olan bir diğerini aldı. Rakamlar güvenilir gözüküyordu. İlk baştan fazla yatırım gerektirmiyordu, dolayısıyla...

Kapı açılınca Tristan inledi.

"Son kez söylüyorum, Rupesh..."

"Rupesh değil," dedi kalın bir ses yanıt olarak. Tristan başını bilgisayardan kaldırıncı, odaya girmiş olan yabancıyı gördü. Uzun boylu, sade yünlü bir takım elbise giymiş koyu tenli bir adamdı ve Tristan'ın ofisinin kubbeli tavanına bakıyordu.

"Evet," dedi adam. İçeri girerken kapı arkasından kapandı. "Burası başladığınız yerden epey farklı, değil mi?"

Kesinlikle farklıydı. Kuzeye ve ısıll ısıll Londra manzarasına bakan yeni köşe ofisi, yakın tarihli son terfiinden sonra gelen bir ödöldü.

Ama Tristan'ın hangi noktadan başladığını bilen herkes bela demekti. Tristan yüzünü asıp kendisinin adamın söyleyeceklerine hazırladı.

"Siz babamın bir..." Arkadaş sözcüğünü dişlerinin arasında ezdi, son anda kendisini tuttu. "Babamın bir tanıdığınızsanız..."

“Pek sayılmaz,” dedi adam. “Ama hepimiz bir şekilde Adrian Caine’i tanıyoruzdur, öyle değil mi?”

Hepimiz. Tristan yüzünü buruşturmamaya gayret etti.

“Burada bir Caine değilim,” dedi. Evet, masasının üstündeki isim buydu ama burada insanlar aradaki bağlantıyı asla kuramazlardı. Varlıklı insanlar zaman zaman temizlendiği ve genel olarak gözlerden uzak tutulduğu sürece ayaklarının altındaki kirle ilgilenmezlerdi. “Sizin için yapabileceğim hiçbir şey yok.”

“Bir şey istemiyorum,” dedi adam. Susup beklentiyle Tristan’ın karşısındaki boş sandalyeye baktı. (Tristan oturmasını istemedi.) “Ama bu yolu nasıl izlediğinizi merak ediyorum. Ne de olsa aslında kendi imparatorluğunuzun vârisiydiniz, değil mi?” diye sordu. Tristan bir şey demedi. “Tek Caine’in Wessex servetine nasıl aday olduğundan emin değilim doğrusu.”

Bu mesele kimseyi ilgilendirmezdi ama Tristan ve babası, onun üniversitede okuduğu dönemde karşılıklı olarak ilişkilerini kesmişlerdi; çünkü Adrian Caine’in oğlunu üst sınıf için fayda etmeyen bir araçtan başka bir şey olarak görmediği anlaşılmıştı: En iyi ihtimalde eğlenmeleri için bir evcil hayvan, en kötü ihtimalde ise günahlarının sunağında ibadet eden biri. Bunlar doğrudu ama babasının aksine, Tristan ormanı ve ağaçları görebiliyordu. Adrian Caine kültlere karışmış açgözlü rezil bir adamdı. James Wessex de farklı değildi ama Tristan talihsizliklerin hangi adama bulaşmayacağını görebilecek kadar zekiymi.

“Bazı meseleler parayla ilgili değildir,” dedi Tristan ama bu kesinlikle doğru değildi. Her şey parayla ilgiliydi ama yeteri kadar paranız olduğunda zamanla bunun doğru olduğunu unutabiliyordunuz. Tristan orada yaşamayı hedeflemişti. “Bir sakıncası yoksa...”

"Neyle ilgili o zaman?" diye sordu adam. Tristan yüksek sesle ofladı.

"Bakın, sizi kimin içeri aldığını bilmiyorum ama..."

"Bundan daha fazlasını yapabilirsiniz." Adam ciddi bakışları ile Tristan'a dikti. "İkimiz de bunun sizi uzun süre tatmin etmeyeceğini biliyoruz."

Sanmıyorum, dedi Tristan içinden. Para özellikle de en varlıklı kişileri kandırarak elde edildiğinde son derece tatmin ediciydi. "Beni tanıımıyorsunuz," dedi. "İsmim kim olduğumun çok ufak bir parçası ve çok da ikna edici bir isim değil."

"Düşündüğünüzden daha nadir biri olduğunuzu biliyorum," dedi adam. "Babanız becerilerinizin fayda etmediğini düşünüyor olabilir ama ben aynı fikirde değilim. Herkes bir illüzyonist olabilir. Herkes bir soyguncu olabilir. Herkes Adrian Caine olabilir." Dudaklarını birbirine bastırdı. "Ama sizin sahip olduğunuza kimse sahip değil."

"Tam olarak neye sahibim?" diye sordu Tristan bıkkınlıkla. "Potansiyel demeyin."

"Potansiyel mi? Alakası yok. Kesinlikle burada değil." Adam eliyle görkemli ofisi işaret etti. "Çok güzel bir kafes ama yine de bir kafes."

"Kimsiniz siz?" dedi Tristan biraz geç kalmış bir şekilde ama ne de olsa birkaç saattir kapitalizm altında ter döküyordu. Zihninin en iyi çalıştığı anlardan biri değildi. "Babamın bir arkadaşı ve James Wessex'in bir arkadaşı değilseniz... Bana son medeia yazılım hizmetinizi tanıtmaya gelmediniz herhalde," diye homurdandı, elindeki yetersiz teklifi masaya fırlatarak. Adamın dudakları dediklerini onaylarcasına kıpırdadı. "Burada olmanız için tek bir neden bile düşünemiyorum."

“Buraya sizin için geldiğime inanmanız o kadar zor mu Tris-
 7?” diye sordu adam hafifçe gülümseyerek. “Bir zamanlar, si-
 le aynı pozisyondaydım.”

Tristan geriye yaslanıp köşe ofisini işaret etti. “Hiç sanmam.”

“Doğru, asla Londra’nın en güçlü medeia ailesinin kızıyla ev-
 lemek üzere olmadım, o konuda haklısınız,” dedi adam alçak
 sesle gülerek. “Ama bir zamanlar tek bir yolu izlemeye kararlıy-
 ım. Başarıya giden tek seçeneğimin bu olduğunu sanıyordum ki
 ınun birinde birisi bana bir teklifte bulundu.”

Öne eğilip Tristan’ın çalışma masasına incecik bir kartvizit
 bıraktı. Üstünde sadece ATLAS BLAKELY, KORUYUCU, ya-
 zıyordu ve bir illüzyon sayesinde hafifçe parlıyordu.

Tristan kaşlarını çatarak karta baktı. Bir nakliye tılsımıydı.

“Nereye gidiyor?” diye sordu sakın bir tavırla. Atlas Blakely
 denen adam gülümsedi.

“O halde, tılsımı görebiliyorsunuz.”

“Bu şartlar altında, bir tılsım olduğunu düşünmek daha güven-
 li.” Tristan dikkatle alnını ovuşturdu. Masasının çekmecesindeki
 telefonu titreşime geçti; Eden onu arıyor olmalıydı. “Böyle bir
 şeye dokunacak kadar aptal değilim. Gitmem gereken yerler var
 ve bu her neyse...”

“İllüzyonları fark edebiliyorsunuz,” dedi Atlas. Tristan birden
 korkuya kapıldı. Herkesin onunla ilgili gerçeği bilmemesi gere-
 kiyordu. Gerçi Tristan kendisiyle ilgili ayrıntıların bilinmesini
 umursamıyordu ama yeteneği en çok başkaları bundan haberdar
 olmadığında etkili oluyordu. “Değeri görebiliyorsunuz ve daha
 da iyisi, *sahteliği* de görebiliyorsunuz. Gerçeği görebiliyorsunuz.
 Sizi özel kılan da bu, Tristan. Hayatınızın her günü James Wes-
 sex’in işini büyütmek için çalışabilirsiniz ya da olduğunuz gibi

olabilirsiniz. *Kendiniz* olabilirsiniz.” Atlas dikkatle ona baktı. “Sizce James’in nereden geldiğinizle ilgili gerçeği anlaması daha ne kadar sürer? Aksan hoş bir ayrıntı olmuş ama altındaki Doğu Yakası aksanını duyabiliyorum. İşçi sınıfı dilinde yaşayan,” dedi Atlas yumuşak bir sesle, “işçi sınıfı bir cadının yankısı.”

Tristan öfkeyle masasının altında yumruğunu sıktı.

“Şantaj mı yapıyorsunuz?”

“Hayır,” dedi Atlas. “Bu, bir teklif. Bir fırsat.”

“Yeteri kadar fırsata sahibim.”

“Daha iyilerini hak ediyorsunuz,” dedi Atlas. “James Wessex’ten daha iyisini. Kesinlikle Eden Wessex’ten daha iyisini ve Adrian Caine’den kat kat daha iyisini.”

Tristan’ın telefonu yine titreşime geçti. Eden ona memelerinin fotoğraflarını yolluyor olmalıydı. Dört senedir randevulaştıkları halde, artık Tristan’ın fark edebildiğini bilmediği takviye tılsımıyla hava atmaktan usanmamıştı. Ama zaten fotoğraflar onun için değildi. Eden sansasyonel gazetelerde yan yana görüneceği heyecan verici, ismini birlikte lekeleyebileceği bir adam arıyordu. Tristan’sa onun lekelediği ismin getirdiği sosyal sermayeyi istiyordu. Etkileşimsel açıdan, birbirlerine çok iyi uyuyorlardı.

“Neden söz ettiğinizi bilmiyorsunuz,” dedi Tristan.

“Bilmiyor muyum?” dedi Atlas, kartviziti işaret ederek. “Kara vermek için birkaç saatiniz var.”

“Hangi konuda?” diye sordu Tristan kaba bir tavırla ama Atlas çoktan ayağa kalkmış omuzlarını silkiyordu.

“Sorularınızı seve seve yanıtlarım,” dedi Atlas, “ama burada olmaz. Şu anda olmaz. Bu hayatı yaşamaya devam ederseniz, konuşmanın da bir anlamı yok, öyle değil mi Tristan? Ama teklifimi kabul ederseniz, düşündüğünüzden de çok şeye erişiminiz

“Ecek.” Yan yan ona baktı. “Geldiğiniz yerdekenden ve kesinlikle
anda bulunduğunuz yerden çok daha fazlası.”

Söylemesi kolay, diye düşündü Tristan. Atlas Blakely her kim-
baba hayatının en büyük hayal kırıklığının tek oğlu olduğu-
düşünen inatçı zorba bir adam değildi. Beş sene önce barmen
olarak çalıştığı bir partide Eden Wessex’i hedef alan ve onun en
i, en kolay, tek yol olduğuna karar veren kişi o değildi.

Ama Atlas Blakely bir konuda haklı olabilirdi. Belki de Tris-
tan’ın ofisteki en yakın arkadaşının, penisinde izi kalan o kaba
doğum kontrol tılsımını Tristan’ın köşe ofisinden çok iyi göre-
bildiğinin farkında olmadığı için nişanlısıyla yaşadığı ilişkinin
enlaşmayacağını düşünmeye devam etmediği bir dünya vardı.

Bu arada, ofisin manzarası son derece sıradandı.

“Nedir?” diye sordu Tristan. “Şu...” Sonraki sözcüğü dilinde
evirip çevirdi. “Fırsat.”

“Hayatta bir kere karşınıza çıkacak bir şey,” dedi Atlas ama bu
bir yanıt değildi. “Gördüğünüzde anlayacaksınız.”

İşte, bu hemen hemen her zaman doğruydı. Tristan Crane’in
göremediği çok az şey vardı. “Gitmem gereken yerler var,” dedi
Tristan.

Yaşaması gereken bir hayat. Şekil vereceği bir gelecek.

Atlas tamam anlamında başını salladı.

“Akıllıca seçim yapın,” diye tavsiyede bulundu Atlas ve gri
Londra bulutlarının arkasında gözden kaybolan güneş ışınları gibi
ofisten sessizce çıkıp kapıyı arkasından kapattı.

CALLUM

İKİ SAAT ÖNCE

Callum Nova istediklerini elde etmeye gayet alışıktı. Öylesine etkili bir büyü özelliği vardı ki bunu kendisine sakladığı takdirde –ki genellikle saklıyordu– hiç çaba harcamadan her derste en iyi notları alabiliyordu. Yeteneği bir tür hipnozdu. Eski evgililerinden bazıları sonradan bunu uyuşturucu bir maddenin yarattığı halüsinojenik etki olarak tanımlamışlardı. Sürekli olarak etkikte olmadıkları takdirde, Callum onlara dilediğini yaptırabilirdi. İşini kolaylaştıran bir şeydi. Fazla mı kolaylaştırıyordu? Bazen evet.

Ama Callum'un zorluklara meydan okumayı sevmediği anlarına gelmiyordu bu.

Callum üniversiteden mezun olduğundan ve altı sene önce Atina'ya geri döndüğünden beri, pek bir şey yapmamıştı ve bu kendisiyle ilgili en sevdiği özellik değildi. Elbette, lisansüstü eğitimini tamamlamış çoğu medeialı gibi o da aile işinde çalışıyordu. Büyülü bir medya holdingini kontrol eden Nova ailesinin esas iş alanı güzellikti. Görkemdi. Ayrıca en ufak parçasına kadar bir illüzyondu ve Callum en büyük illüzyondu. Sağlık emtiası satıyordu ve bunda başarılıydı. Çok başarılıydı.

Ama insanları zaten inandıkları şeylere ikna etmek sıkıcıydı. Callum'un iknacı denen son derece nadir görülen bir özelliği vardı ve bu konudaki yeteneği daha da nadirdi; temel bir seviyede büyü yapan cadıların sıradan kapasitesinden çok daha üstündü. Bir kere zekiydi; yani, insanları dilediği her şeyi yapmaya ikna

etmesi, gerçekten ter dökmeye başlamadan çok zor olmalıydı. Ayrıca, her daim eğlence peşindeydi. Dolayısıyla, kapıdaki adamın Callum'un ikna olması için pek bir şey söylemesi gerekmedi.

"Koruyucu," diye yazıyı okudu Callum yüksek sesle. Ayaklarını masasına dayayıp kartı inceledi. İşe dört saat geç kalmış ve ne yönetici ortağı (kız kardeşi) ne de iş yeri sahibi (babası) kaçırdığı toplantıyla ilgili bilgi vermişti. Bunu o öğleden sonra Novaların Londra Moda Haftası için yüksek seviyeli illüzyonistlerden oluşan eksiksiz bir portföy oluşturması gereken müşteriyle yapacağı iki dakikalık (doksan saniye de yeterli olurdu ama espressosunu bitirecek kadar kalacaktı) görüşmede telafi edecekti. "Umarım ilginizi çekecek bir şeydir, Atlas Blakely."

"Öyle," dedi Atlas ayağa kalkıp. "Sizi orada göreceğim varsayımında bulunabilir miyim o halde?"

"Varsayımlar tehlikelidir," dedi Callum, Atlas'ın niyetinin kenarlarını yoklayarak. Bu kenarlar bulanık ve kabaydı, kolay kolay aşılırmıyordu. Atlas Blakely denen adam her kimse, Callum'un eşsiz becerileri konusunda uyarılmış olmalıydı; yani, gerçek doğasını keşfetmek için bile çok derinlere inmiş olmalıydı. Callum'a göre, pis işleri yapmaya istekli olan herkes birkaç dakikasını ayırmaya değerdi. "Başka kimler var?"

"Beş kişi daha var."

İyi bir sayı, diye düşündü Callum. Yeteri kadar ufak bir gruptu ama istatistiksel açıdan bakılacak olursa, kendisini beş kişiden birini sevmeye zorlayabilirdi.

"En ilginç hangisi?"

"İlginçlik özeldir," dedi Atlas.

"O halde, benim," diye tahminde bulundu Callum.

Atlas ciddi bir ifadeyle gülümsedi. “Siz ilginç değilsiniz, Bay Nova ama ilk kez sizin kadar nadir olan kişilerle aynı odada olacağınızı tahmin ediyorum.”

“Enteresan,” dedi Callum, ayaklarını masadan indirip öne eğilerek. “Yine de onlar hakkında daha çok bilgi sahibi olmayı isterim.”

Atlas kaşını havaya kaldırdı. “Fırsatın ne olduğunu öğrenmek istemez miydiniz, Bay Nova?”

“Bir şeyi istersem, onu elde ederim,” dedi Callum omuzlarını silkerek. “Her zaman bekleyebilirim ve o kararı sonra verebilirim. Bilirsiniz, oyundan daha ilginç olan şey her zaman oyuncularlardır. Şey, daha açık söylemek gerekirse, oyun oyunculara bağlı olarak değişir.”

Atlas’ın dudakları hafifçe kıvrıldı.

“Nico de Varona,” dedi.

“Hiç duymadım,” dedi Callum. “Ne iş yapıyor?”

“Bir fizikçi,” dedi Atlas. “Fizik güçlerini isteklerine göre ayarlayabiliyor, tıpkı sizin niyetle ilgili olarak yaptığınız gibi.”

“Sıkıcı.” Callum geriye yaslandı. “Ama bir düşünürüm. Başka kimler var?”

“Libby Rhodes da bir fizikçi,” diye devam etti Atlas. “Çevresi üstünde yarattığı etkiyi daha önce hiç görmedim. Reina Mori ise dünyanın şahsen meyve verdiği bir doğa bilimcisi.”

“Bir sürü doğa bilimcisi var,” dedi Callum ama merakı kabarmaya başlamıştı. “Başka?”

“Tristan Caine. İllüzyonları fark edebiliyor.”

Nadir bir özellikti. Çok nadir. Ama pek faydalı değildi. “Ve?”

“Parisa Kamali.” Atlas onun ismini tereddütle söylemişti.

“Onun özelliğini söylememem daha iyi olur.”

“Öyle mi?” dedi Callum kaşını havaya kaldırarak. “Onlara benim ismimi söylediniz mi?”

“Sizi sormadılar,” dedi Atlas.

Callum hafifçe öksürdü.

“Karşılaştığınız herkesin psikolojik profilini mi çıkarırsınız?” diye sordu sakın bir tavırla. Atlas yanıt vermedi. “Ama sanırım etki altına girdiklerinde daha az şey fark eden insanlar bu konuda size bir şey sormuyorlardır, değil mi?”

“Sanırım bazı açılardan birbirimize zıt kişilikleriz, Bay Nova,” dedi Atlas. “Ben insanların ne duymak istediğini biliyorum. Siz onları bildiklerinizi duymaya zorluyorsunuz.”

“Eh, doğuştan ilgi çekiciyim herhalde,” dedi Callum kayıtsızca ve Atlas bunu kabullenmiş gibi hafifçe güldü.

“Biliyor musunuz, kendi değerini gayet iyi bilen birisine göre, belki de doğal yeteneğinizin altında çok ama çok sönüksünüzdür,” dedi Atlas. Callum bu sözlerle hazırlıksız yakalandığı için gözlerini kırıştırdı. “Bu, boş bir yer olduğu anlamına gelmiyor ama...”

“Boş bir yer mi?” dedi Callum öfkeyle. “Nedir bu, olumsuz geri bildirim mi?”

“Boş bir yer değil,” dedi Atlas yine, “ama kesinlikle tamamlanmamış bir şey.” Ayağa kalktı. “Zaman ayırdığınız için çok teşekkür ederim, Bay Nova,” dedi Atlas. “Eminim ki konuştuğumuz sürede pek çok şey yapabildiniz. Sizce bir savaş başlatmanız ne kadar sürerdi? Ya da bir savaşa son vermeniz?” Atlas sustu ve Callum yanıt vermedi. “Beş dakika mı? On dakika mı? Birisini öldürmeniz ne kadar sürerdi? Ya bir hayatı kurtarmanız? Ben yapmadıklarınızı takdir ediyorum,” dedi Atlas, başını ona

neydan okurmuş gibi hafifçe yana eğerek, “ama bunları neden yapmadığınızı sorgulamam gerek.”

“Çünkü her şeye müdahale etmek beni çıldırıyor,” dedi Callum sabırsızlıkla. “Böyle olabilmek için kendimi belirli bir dereceye kadar dizginlemem gerekiyor.”

“Dizginleme,” dedi Atlas, “ya da hayal gücünden yoksun olma.”

Callum aval aval bakmayacak kadar kendini kontrol ettiğinden bunu yapmadı.

Bunun yerine, “Umarım ayırdığım zamana değer,” dedi.

Şunu demedi: Dört dakika, otuz dokuz saniye. Bu kadar sürerdi.

Koruyucu Atlas Blakely’nin ona olta attığını hissediyordu ama bir yandan da oltaya takılmamak için bir çaba sarf etmemesi gerekiyormuş gibi hissediyordu.

“Ben de sizin için aynı şeyi söyleyebilirim,” dedi Atlas. Şapkasını kaldırıp nazikçe veda etti.

PARISA

BİR SAAT ÖNCE

Parisa üstünde en sevdiği siyah elbisesiyle bir barda oturmuş bir martini yudumluyordu. Bunu hep tek başına yapıyordu. Bir süre etrafında hep kız arkadaşlarının olması bir alışkanlık haline gelmişti ama en sonunda onların fazla gürültülü olduğuna karar vermişti. Yıkıcı. Genellikle de kıskançlardı ve Parisa kıskançlığa tahammül edemezdi. Paris'teki okulunda bir-iki kız arkadaş vardı ve bir zamanlar Tahran'daki kardeşleriyle de yakın olmuştu; ancak o zamandan beri tek başına olmanın daha etkili olduğuna karar vermişti. Sonuç olarak, böyle olması ona mantıklı gelmişti. *Mona Lisa*'yı görmek için sıra olan insanlar tipik olarak yakınlarda asılı olan tabloların ressamlarını bilemezlerdi ve bunda herhangi bir terslik yoktu.

Parisa'yı tanımlamak için kullanılabilecek pek çok sözcük vardı ve pek çok insanın onaylamayacağı bir özelliği olduğunu düşünüyordu. Belki de söylemeye bile gerek yoktu ama Parisa onay almaya önem vermezdi. Yetenekliydi ve zekiydi ama bunların da ötesinde —en azından ona bakmış olan herkese göre— güzeldi ve kendi elleriyle kazandığı bir özellik yerine ona tesadüfen DNA'sının bahşettiği bir şey yüzünden başkalarının onayını alıyor olması, ona göre ya çok sevmesi ya da kınaması gereken bir şeydi. Görünüşünden yakınmıyordu ama ona minnettar da değildi. Görünüşünü sadece bir çekiç ya da kürek gibi yapılması gereken işi tamamlamak için gerekli olan bir alet olarak kullanıyordu. Ayrıca, onay görmemek üstünde kafa yormaya değer bir durum

değildi. Ona onay vermeyen o kadınlar hemen elmaslarına, ayak-kabılarına ya da göğüslerine hayran olabiliyordu – bunların hiç-biri sentetik değildi, illüzyonlu bile değildi, doğaldı. Parisa'ya ne isim takarlarsa taksınlar, en azından otantik birisiydi. Sahte vaat-lerle yaşadığı halde gerçekte.

İşin aslı, kendi değerini bilen bir kadından tehlikelisi yoktu.

Parisa köşedeki masada bir iş toplantısı yapmakta olan pahalı takım elbiseli yaşlıca adamları izledi. Birkaç dakika ne konuştuk-larını dinlemişti –ne de olsa, her şey seksten ibaret değildi; bazen bilgi suistimali daha kolay olan seçenek olurdu ve birkaç tehdide hizmet verecek kadar zeki davranıyordu– ama sonunda sıkılmış-tı çünkü söz konusu iş kavramı sağlam temellere dayanmıyordu. Ama adamlar yine de ilgi çekiciydi. Biri alyansıyla oynuyor, içinden karısını çekştirip duruyordu. Sıkıcı. Bir diğeri açıkça sıkıcı ve içinden karısını çekştiren adama karşı çözümlenmemiş cinsel bir öfke hissediyordu ki bu çok daha ilginçti ama Parisa'nın amacına hizmet etmiyordu. Sonuncu adam yakışıklıydı, büyük olasılıkla varlıklıydı (bunu teyit etmesi gerekiyordu) ve parmağında alyansının bırakmış olması gereken beyaz alan yanmıştı. Parisa sandalyesinde kıpırdandı, bacaklarından birini zarıfçe diğerinin üstüne attı.

Adam başını kaldırdığında, Parisa'nın bacağına üst kısmını gördü.

Evet. Kesinlikle istekliydi. O kadarı belliydi.

Paris adamın toplantısının ne zaman biteceğini bilmediği için başını diğer yöne çevirdi. Bu arada, kendisini başka birisinin düşünceleriyle meşgul edecekti. Belki arka köşede her an ağlayacakmış gibi duran zengin kadın olabilirdi. Yok, fazla depresifti. Her zaman ellerini nasıl kullandığı belli olan barmen olabilirdi.

İllerinin Parisa'nın üstünde olduğunu, kalçalarının oldukça gerçekçi bir hayalinin üstünde gezindiğini çoktan hayal etmişti bile. Ama Parisa'nın bundan bir çıkarı olamazdı. Elbette, bir orgazm alışında ama bu ne işe yarardı ki? Barmenleri beceren kız olmayan da kendi başına orgazm olabilirdi. Bir insanın onun hayatına girebilmesi için para, güç ya da büyü getirmesi gerekirdi. Başka bir şeyi kabul etmezdi.

Barın en sonundaki yün takım elbiseli, koyu tenli adama doğru döndü ve adamın zihninden yayılan sessizliği düşündü. Onu içeri girerken görmemiş olması garipti. O halde, bir medeialı ya da en azından bir cadı olmalıydı. İşte, bu ilginçti. Elindeki ince kartı evirip çevirdiğini, hafifçe bara vurduğunu gördü ve ATLAS BLAKELY, KORUYUCU sözcüklerini görünce kaşlarını çatı. Neyin koruyucusu?

Zeki bir kız olmanın sorunlu yanı doğal bir merakla sahip olmaktı. Parisa iş toplantısına sırtını çevirdi, Atlas Blakely'ye döndü ve bardaki pozisyonlarını hesaplayarak sesi açtı.

Adamın zihnine odaklandığında, altı kişi gördü. Hayır, beş. Yüzleri olmayan beş kişi. Olağanüstü büyü becerileri. Ah, evet, adam kesinlikle bir medeialıydı ve görünüşe göre o beş kişi de öyleydi. İçlerinden birine karşı bir yakınlık hissediyordu. Biri bir ödül; Atlas denen adamın yakın tarihte kazandığı bir ödül. Bu konuda biraz gururlu hissediyordu. İkisi bir takımdı, birlikte gelmişlerdi. Birbirlerini yörüngeye girmiş yıldızlar gibi kovalamaktan hoşlanmıyorlardı ama ne yazık ki öylelerdi. Biri bir boşluk, bir soru işareti, dik bir yamacın kenarıydı. Diğeri ise bir yanıtı, bir yankı gibiydi ama Parisa bunun nedenini anlayamadı. Yüzlerini net bir şekilde görmeye çalıştı ama beceremedi; yüzler belirip kayboluyor, onu yakına çağırıyorlardı.

Parisa etrafa bakındı, adamın düşüncelerinin içinde biraz volta attı. Düşünceleri onun belirli bir sırada görmesi için adeta bir müze gibi ayarlanmıştı. Önce uzun bir seçim süreci, sonra da bir ayna. Bulanık portreler içeren beş çerçeve ve bir ayna. Parisa kendi yüzüne baktığında aniden irkildi.

Barın diğer ucundaki adam ayağa kalktı. Parisa'nın tek başına oturduğu yere yaklaştı, sadece kartı önüne bıraktı ve gitti. Adam hiçbir şeyi yüksek sesle anlatmamış olsa da Parisa kartı neden ona verdiğini biliyordu. Zihninde bunu anlayacak kadar zaman geçirmişti ve artık zihnine girmesine izin verdiğini biliyordu. Adamın düşünceleri, bir saat içinde kartın onu bir yere götüreceğini söylemişti. Önemli bir yere. Belli ki adam her kimse, orası onun için dünyadaki en önemli yerdi. Gerçi bu kısım biraz daha bulanık olduğu için, Parisa öyle olduğunu tahmin ediyordu. Konunun ne olduğunu bilmiyordu ama içgüdüsel bir şekilde iş toplantısı yapan adamdan daha kayda değer bir şey olduğunu hissediyordu. O adam kısa bir süre önce takım elbisesini tadilattan geçirmişti. Üstüne göre ayarlanmıştı; ısmarlama, yeni, hatta ona ait bir takım elbise bile değildi. Son değerlendirme: Bir adam gücü yettiği takdirde böyle bir iş toplantısına daha iyi bir takım elbise giyerdi ama bu adamın gücü buna yetmemişti.

Parisa pes etmiş gibi iç çekti ve bardaki kartı aldı.

Bir saat sonra, Atlas Blakely ile Atlas ya da Parisa birbirlerine dostane ya da değil tek kelime bile etmeden onun zihninde bulanık bir şekilde gördüğü beş kişiyle bir odada oturuyordu. Güzel bir oda sayılırdı; uzun deri bir koltuk ve bir dizi yüksek sırtlı sandalyeyle modern ve minimalist bir yerdi. Parisa dışında sadece iki kişi oturuyordu. Onu güzel bulduğuna karar veren yakışıklı Latin oğlanı izledi –kesinlikle hâlâ bir oğlandı; Parisa'nın yanına otur-

Buş olan kıza kafayı takmıştı- ve onu diri diri yiyebileceğini ve gencin buna izin vereceğini çok iyi bildiği için kendi kendine gülmüştü. Belki bir, iki günlüğüne eğlenceli olurdu ama bu toplantı her neyle ilgiliyse, bundan çok daha önemli gözüküyordu. Bu oda ve vaat ettiği her şey, birden çok daha önemli hale gelmişti.

Sarışın Güney Afrikalı ilginçti. Belki fazla yakışıklıydı. Fazla boş altın sarısı saçlar, fazla iyi özel dikim giysiler, aşırı çarpıcı bir yüz. Tristan isimli siyahi İngiliz'i büyük bir merakla, hatta aç görececek bir ifadeyle izliyordu. Güzel, diye düşündü Parisa buna memnun olarak. Onun gibi erkeklerden hoşlanmazdı. Onun gibileri ismini haykırmasını, penisiyle ilgili çılgınlıklar atmasını, "Ah bebeğim, evet, beni nasıl böyle hissettirmeyi başarıyorsun" gibi şeyler söylemesini isterlerdi ve bu bir işti; nadiren kayda değer bir sonuç verirdi. Onun gibi zengin insanlar genellikle cüzdanlarına sıkı sıkı tutunurlardı ve deneyimleri bunun ona hiçbir faydası olmadığını göstermişti.

Hem altısı burada eşitlerdi. Onun Parisa'ya olsa olsa sadakatten başka verebileceği bir şey yoktu ama kolay kolay teslim olan bir tip değildi. İstediklerini elde etmeye alışmıştı ve Parisa onun düşüncelerinden bunu en azından belirli bir dereceye kadar kasıtlı olarak yaptığını anlamıştı. Parisa Kamali asla bir başka insanın parmağında oynatılmak istemezdi ve bu aşamadan sonra da buna kesinlikle izin veremezdi.

Latin genç de büyük bir ihtimalle işine yaramazdı. Hayal kırıklığına uğradığını hissetti. Varlıklı olduğu belliydi ve hiç şüphesiz çekiciydi (*Nicolás* diye düşündü memnuniyetle; bu ismi onu yatakta yuvarlayabileceği gibi zihninde yuvarladı, kulak memesinin hemen altındaki bronz tenine fısıldadı). Ama gencin çok kolay elde edilen şeylerden çabuk sıkıldığı belliydi. Parisa'nın tarzı

değildi. Gencin kafasına taktığı, çocuksu perçemli, iri gözlü kah-verengi saçlı kızı da hemen elemek kolaydı ama Parisa geçmişte kızlarla birlikte olmuştu ve onları nadiren göz ardı etmişti. Hatta Parisa önceki ayın büyük bir kısmını ona üstündeki kıyafeti, çiz-meleri, el çantasını almış olan varlıklı ölümlü bir kadın vârisle ge-çirmişti. Sonuç olarak, özlerine indiginizde insanlar hep aynıydı ve Parisa her zaman insanların özüne inerdi. Görmemesi gereken şeyleri görmek onun işiydi. Ama bu durumda, bu kız kesin suret-te çaresiz durumdaydı. Gerçekten seviyormuş gibi görüldüğü bir erkek arkadaşı vardı. İyi de niyetli bir kızdı ki bu büyük bir ta-libersizlikti. İyi niyet her zaman kolaylıkla kullanılamayacak birisi anlamına gelirdi. Libby denen kız da o kadar iyiydi ki hiçbir işe yaramazdı. Parisa dikkatini hemen ondan ayırdı.

Burun hizmalı, kısacık dümdüz kesilmiş simsiyah saçları olan Reima denen doğa bilimcisi kız rahatlıkla odadaki en tehditkâr varlıktı. Kızdan saf bir enerji yayılıyordu ve Parisa deneyimle-rinden bunun bulaşılmaması gereken birisine işaret ettiğini bili-yordu. Parisa onu zihnindeki “Rahatsız Etmeyin” isimli kutuya koydu ve ikinci bir emre kadar ondan uzak durmaya karar verdi.

Bir de sessizce düşüncelerine girdiği andan itibaren hoşlandığı Tristan denen İngiliz vardı. Fiziksel ve duygusal anlamda kötü bir ergenlik dönemi geçirmiş olan birisi gibi gözüktüyordu. Pa-risa ayrıntıları gözden geçirdi: sağ kol bileğinin dış kemiğindeki yanık, sol şakağını ortadan ayıran ince yara izi, iyi kaynamamış bir parmak çatlağı, orta parmağının üstünde ufak beyaz bir leke. Ona zorbalık eden kişi her kimse, Tristan’ın onu geride bıraktı-ğı belliydi. Zihninde irin toplayan, tribal bir davul gibi çalan bir öfke vardı. Neden orada olduğunu bilmediği belliydi ama artık orada olduğu için kendisi dâhil odadaki herkesi cezalandırmak

niyordu. Bu durum Parisa'nın hoşuna gitti. Bunu ilginç, hatta
 olaşılır buldu. Tristan'ın kapıya en yakın sandalyede oturarak,
 odadaki tüm garip şeyleri fark ederek –Libby'nin perçeminin ört-
 üğü altında streten çıkmış olan ufak bir sivilcenin üstüne sü-
 lümüş olan kapaticıdan Callum'un saçlarının uçlarındaki sahte
 altın rengi parlıtlara kadar herkesin çeşitli yerlerini gizlemek için
 kullanmış olduğu illüzyonlar– tıpkı onun gibi etrafını incelediğini
 anladı ve bundan hemen vazgeçmesine biraz şaşırdı.

Tristan hiçbir şeyden etkilenmemiştir.

Fikrini değiştirdi, diye düşündü. Parisa onun fikrini değiştir-
 mesini isteseydi.

Ama böyle bir düşüncesi yoktu. Bir kez daha, ona bir katkısı
 olmayacak birisinin peşinden gitmesi için bir neden yoktu. Belki
 de odadaki en faydalı bağlantı gerçekten de Koruyucu Atlas'tı.
 Kırkından daha büyük olamazdı ve bu Parisa için sorun değildi.
 Parisa çoktan Atlas Blakely'nin sadakatini kazanmak için neler
 yapmasını gerektiğini düşünmeye başlamıştı ki arkalarındaki kapı
 açıldı ve diğerleriyle birlikte o da kapıya döndü.

“Ah, Dalton,” dedi Atlas. Dar kalçalı, zarif bir şekilde bir deri
 bir kemik gözüken bir adam –Parisa'dan olsa olsa birkaç yaş bü-
 yüktü, kuzguni siyah saçlarının geriye taranmış kısmı kadar düz,
 temiz ve kolalı bir Oxford gömlek giymişti– evet anlamında ba-
 şını salladı.

“Atlas,” dedi alçak bir sesle ve bakışları Parisa'ya kaydı.

Evet, diye düşündü Parisa. Evet, sen.

Parisa'nın çok güzel olduğunu düşünüyordu. Evet, herkes öyle
 düşünürdü. Göğüslerine bakmamaya çalışıyordu. Ama işe yara-
 mıyordu. Parisa ona gülümseyince, Dalton'ın düşünceleri dağıldı

ve zihni boşaldı. Bir an için sus pus kesildi ve Atlas hafifçe öksürdü.

“Millet, bu Dalton Ellery,” dedi Atlas. Dalton hafifçe başını salladı, zoraki bir gülümsemeyle Parisa’nın başının üstünden diğerlerine baktı.

“Hoş geldiniz,” dedi Dalton. “İskenderiye Cemiyeti’ne girmek için aday olarak gösterilmenizi tebrik ederim.” Duruşu biraz gergin olmasına, geniş omuzları –üstün bir zanaatkârlık ürünüydü ve Parisa gömleklerinin özel dikim olduğundan emindi– yerinde rahat değilmiş gibi görünmesine rağmen, sesi yumuşacıktı, kadife gibiydi. Sinek kaydı tıraş olmuş, tiril tiril giyinmişti. Temizliğe aşırı önem verdiği belliydi. Parisa’nın içinden dilini zarif biçimli boynunun arkasına dayamak geçti. “Eminim ki hepiniz şu ana kadar burada olmanın ne kadar büyük bir şeref olduğunu anlamışsınızdır.”

“Dalton burada çalışan bir araştırmacı ve toplanmış olan en yeni sınıfımızın bir üyesi,” dedi Atlas. “Bu süreçte size yol gösterecek, yeni pozisyonlarınıza alışmanıza yardımcı olacak.”

Parisa hiçbir yardıma ihtiyaç duymadığı birkaç pozisyon düşünebiliyordu. Dalton’ın bilinçaltına sızdı ve etrafı araştırmaya başladı. Peşinden koşmak mı isterdi? Yoksa onun daha saldırgan davranmasını mı isterdi? Ondandır, herkesten bir şey gizliyordu. Parisa şaşkınlıkla kaşlarını çatı. Telepatiye karşı bir savunma yönteminin uygulandığı duyulmamış şey değildi ama oldukça yetenekli bir medeci için bile büyük bir çaba demekti. Dalton’ın o odada aklını okumasını beklediği başka birisi daha mı vardı?

Atlas’ın hafifçe gülümsediğini ve kaşını kaldırıp ona baktığını gördü. Parisa gözlerini kırıştırdı.

Ha, dedi içinden ve Atlas’ın gülümsemesi bütün yüzüne yayıldı.

Belki de artık başkaları için bunun nasıl bir şey olduğunu anlamışsındır, dedi Atlas. Sonra, temkinli bir ses tonuyla, Sana Dalton'dan uzak durmanı tavsiye ederim, dedi. Ona da aynı şeyi yapmasını tavsiye edeceğim.

Genellikle tavsiyelerinize uyar mı? diye sordu Parisa.

Atlas'ın gülümsemesi silinmedi. Evet. Sen de uymalısın.

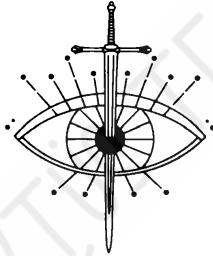
Ya diğerleri?

Sene boyunca, seni yapacaklarından alıkoyamam. Ama buna rağmen, sınırlar söz konusu, Bayan Kamali.

Parisa bu yanıtı duyunca gülümsedi ve zihnini boşalttı. Savunma ve saldırı alanlarında eşit derecede yetenekliydi. Atlas yanıt olarak bir kere başını salladı.

“Evet,” dedi Atlas. “Artık üyeliğe kabul ayrıntılarınızı konuşalım mı?”

II

GERÇEKLER

NICO

Nico yerinde duramıyordu. Çoğu zaman böyle kıpır kıpırdı. Hareket etmesi gereken birisi olduğundan, genellikle kıpırdamadan durmayı beceremiyordu.

İnsanlar çoğunlukla bunu sorun etmiyordu çünkü Nico her seferinde gülümser, güler, bir odayı canlı kişiliğiyle doldururdu ama kıpır kıpır olmak ona epey enerji harcatıyor, anlamsızca kalori yakmasına neden oluyordu. Dikkatli davranmadığında büyüünün de belli olduğu zamanlar olmuştu ve varlığı zaten o farkında olmadan etrafındaki alanları bazı şeyleri yolundan kaldıracak kadar yeniden şekillendirme eğilimine sahipti.

Altlarındaki zemin zangırdarken, Libby onu uyarır gibi bir bakış attı. O korkunç kabarık perçemlerinin altında, değişken çekik gözlerinde sitemkâr ve fazla dikkatli bir ifade vardı.

“*Neyin var senin?*” diye mırıldandı odadan çıkmalarına izin verildikten sonra; hiç de üstü kapalı olmayan bir tavırla olasılıkla sorumsuz bir karmaşa olarak düşündüğü şeyi ima etmişti. Adaylık toplantıları sona erdikten sonra, Atlas Blakely’nin nakliye büyüünün onları bıraktığı binanın mermer koridorlarına çıkmaları söylenmişti. Oraya geldikleri gibi doğrudan tılsım aracılığıyla geri götürülmek yerine, hepsi ayrı ayrı kullandıkları toplu nakliye portallarından dışarı çıkmışlardı. Asansörden çıkıp New York’un metro hatları gibi bir o kadar sade çıkış terminallerine ayrılan büyüülü ulaşım sisteminin pratik zemin katına adım attıklarından beri, Libby hiç kesintisiz Nico’yu izliyordu. Koridorlar bir mah-

keme salonuna benziyordu. Ya da bir bankaya. Ya da paranın el değiştirdiği bir başka yere.

Nico, Libby'nin gerginlik sarsıntıları hakkında hep bir yorum yapmasının ne kadar muhteřem olduđunu dűřündű keyifsizce. Bařka kimse çevrelerindeki bu gibi belirsiz deđiřimleri fark edemezdi ama elbette bunları onun dikkatine getiren sevgili Elizabeth vardı. Gűren sadece Libby olsa da tıpkı çirkin bir yara izinin, gizleyemediđi bir řeyin olmasına benziyordu bu. Libby'nin ona yetersizliklerini hatırlatmaktan aldıđı keyfin onun tahamműl edilmez kiřiliđinin mi, panik yaratacak derece benzeyen gűlerinin mi, yoksa çok uzun zamandır bir arada olmak zorunda kaldıkları geçmiřlerinin mi bir űrűnű olduđundan emin deđildi. Nico bu durumun ű nedenin de bűyűlű bir karıřımı olduđunu, anti-patilerinin en azından yűzde otuz űűnűn ondan kaynaklandıđını dűřűnűyordu.

"Bűyűk bir karar, o kadar," dedi Nico űyle olmadıđı halde. Kararını çoktan vermiřti.

İskenderiye Cemiyeti űyeliđi yarıřına katılma teklifini dűřűnmeleri amacıyla her birine yirmi dűrt saatlik bir sűre tanınmıřtı ve belli ki Atlas bunu ayrı ayrı, yařadıkları rahat ortamlardan yapmalarını bekliyordu. Ne yazık ki Manhattan'da Libby Rhodes'dan sadece birkaç blok űtede yařıyor olması, onunla birlikte aynı geçiř noktasına gitmesi gerektiđi anlamına geliyordu ve o sırada Grand Central'ın bűyűlű giriř noktasından birkaç saniye uzaklıktaydılar (istiridye barının yakınlarında).

Nico ona baktı ve en sonunda gayet dostane bir ses tonuyla, "Sen ne dűřűnűyorsun?" diye sordu.

Libby yanıt olarak ona yanlamasına bir bakıř attı, sonra da çekik gűzlerini Nico'nun bacađının űst kısmına vurduđu bařparma-

ğının gergin hareketlerine çevirdi. “Gerçekten de NYUMA bursunu kabul etmiş olmam gerektiğini düşünüyorum,” diye mırıldandı ve neşe onun için doğal bir hal olduğundan, Nico’nun kaygısız gülümsemesi acımasızca dudaklarına yayıldı.

“Biliyordum,” dedi haklı olduğu kanıtlanmış gibi. “Bunu istediğini biliyordum. Çok yalancısın, Rhodes.”

“Tanrım.” Libby gözlerini devirip yine perçemini çekiştirmeye koyuldu. “Neden sana sordum ki zaten.”

“Sadece soruya yanıt ver.”

“Hayır.” Libby kaşlarını çatarak ona döndü. “Hani mezuniyetten sonra bir daha birbirimizle konuşmayacaktık?”

“Eh, belli ki öyle olmayacak.” Libby’nin özellikle ona bakmadan, “Bu şarkıya bayılıyorum,” dediği ana kadar başparmağını birkaç kere daha bacağına vurdu. Bu da aralarındaki bir diğer alışlagelen farktı. Nico ritmi ondan önce fark etmişti; Libby ise önce melodiyi duymuştu ve hangi şarkı olduğunu daha çabuk anlamıştı.

Bir kez daha, her zaman mı böyle olduklarını, yoksa bunu istemeden bir arada oldukları zaman boyunca mı öğrendiklerini söylemek mümkün değildi. Libby olmasaydı, Nico yaptığı şeylerin bir çoğunu fark etmezdi ve büyük bir ihtimalle bunun tersi de Libby için geçerliydi. Aslında, Libby yanında olmadığına nasıl var olacağını çok az biliyor olması gerçekten de can sıkıcı bir lanetti; tek keyif kaynağı, itiraf etme cesareti gösterebildiğinde Libby’nin aynı hisleri paylaştığını bilmektir.

“Gideon merhaba demiş olabilir,” dedi Nico bir tür barış teklifi gibi.

“Biliyorum,” dedi Libby. “Bu sabah onu gördüğümde merhaba demişti.”

Kısa bir duraksamadan sonra, "Biliyorsun, sen beni sevmiyor olsan bile o da Max de beni seviyorlar," dedi Nico.

"Evet, biliyorum. Haklı olarak da bundan nefret ediyorum."

Ayakkabılarının Grand Central'ın çıkışına uzanan merdiven boşluğunda çıkardığı sesler arasında dilerlerse büyüyle yola devam edebilecekleri kaldırıma çıktılar ve konuşma sona erdi.

Ya da ermedi. "Diğer adaylar bizden büyükler," dedi Libby yüksek sesle. "Hepsi çoktan çalışmaya başlamışlar. Hepsi... çok sofistike gözüküyorlar."

"Görünüş her şey değildir," dedi Nico. "Parisa denen kız çok seksi."

"Tanrım, bir domuz gibi davranma." Libby hafifçe gülümsedi ama yüzünde alaycı bir sırıtma gibi gözükte. "Onunla hiç şansın yok."

"Her neyse, Rhodes."

Nico elini saçlarının arasında gezdirip sokağın ilerisini işaret etti. "Bu yöne mi?"

"Evet."

Şartlar bitmek bilmez savaşlarında zaman zaman ateşkes ilan etmelerini gerektiriyordu. Bir an için duraksadılar ve sokağın karşısına geçmeden kavşaktan hızla geçen taksiler olmadığından emin oldular.

"Yapacaksın, değil mi?" diye sordu Libby. Bir eliyle kahve-rengi saçlarını çekiştirirken ve dalgın dalgın dudaklarını ısırırken, her zamanki kaygı belirtileri barizdi.

"Evet, büyük bir olasılıkla." Kesinlikle. "Ya sen?"

"Şey..." Libby tereddüt etti. "Yani evet, elbette. Aptal değilim. Bunu pas geçemem, NYUMA bursundan bile iyi bir şey bu. Ama..." Lafını tamamlamadı.

“Sanırım, biraz göz korkutucu.”

Yalancı. Libby iyi olduğunu biliyordu; Nico’nun sergilemeye tenezzül etmediği sosyal tevazu rolünü doldurduğunu biliyordu. “Gerçekten de öz güvenini geliştirmelisin, Rhodes. Kendini küçük görme durumu en azından beş sene önce popüler bir kişilik özelliği olarak demode oldu.”

“Salağın tekisin sen, Varona.” Libby başparmağının tırnağını kemirmeye başlamıştı. Aptal bir alışkanlıktı ama Nico onun saçlarıyla oynamasından daha çok nefret ediyordu. “Senden nefret ediyorum,” dedi Libby. Aralarında, bir “şey” sözcüğüne ya da düşünme duraksamasına benzer sebepsiz bir konuşma tutukluğu oluştu.

“Tamam, tamam, anladık. O halde yapacak mısınız?”

Libby nihayet rol yapmayı biraz bıraktı ve gözlerini devirdi. “Elbette. Ezra da isterse tabii.”

“Tanrım. Ciddi olamazsın.”

Zaman zaman, Libby onun ödünü koparan bakışlar fırlatmayı başarırdı ve bu da o anlardan biriydi. Nico’yla ilk karşılaştıklarında gözünü bile kırpmadan onu tutuşturduğunu hatırlatan bir bakıştı.

Libby bunu daha sık yapsaydı, onu daha çok severdi.

“Onunla yaşıyorum, Varona ve daha yeni bir daire kiraladık,” dedi Libby, sanki Nico onun eski RA’ları ve oyunbozanları olan Ezra Fowler’a olan saçma bağlılığını unutabilirmiş gibi. “Bir jete atlayıp bir seneliğine İskenderiye’ye gideceksem, ona söylemem gerekir herhalde. Ya da daha uzun süreliğine. Tabii, kabul ediliysem,” dedi, *mutlaka kabul edileceğim* anlamına gelen bir ifadeyle.

Tercüme gerektirmeyen bir anlaşma yapmış gibi bakıştlar.

“Sen de bunu Max ve Gideon’la *konusacaksın*, değil mi?”

diye sordu Libby, yine perçeminin altında gözden kaybolan kaşlarından birini kaldırarak.

“Kira konusunda mı? Taşınma masraflarını onlar karşılıyorlar,” dedi Nico ufak bir tereddütle.

Libby ona yan bir bakış attı. “İkiniz üniversite birden beri bir saat bile ayrı kalmadınız.”

“Bunu sanki vücutlarımız birbirine yapışıkmiş gibi söylüyorsunuz. İkimizin de kendi hayatı var,” dedi Nico, Altıncı Cadde’yi çaprazlamasına geçip hiç durmadan güney yönünde ilerlerlerken.

Libby’nin kaşı onu sinir eden bir şekilde alnında kaybolmuştu.

“Gerçekten de var,” dedi Nico sinir içinde. Libby şüpheyle dudaklarını büzdü. “Her neyse, onların bir şey yaptığı yok. Max aileden zengin, Gideon ise...” Sustu. “Eh, onu biliyorsun zaten.”

Libby bunu duyunca yumuşadı. “Evet. Şey, öyle sayılır.”

Geriye kalan yarım kilometreyi konuşmadan yürürlerken Libby saçıyla oynadı. Nico kim bilir kaçınıcı kez Libby Rhodes kaygı tombalasını oynamaya başlaması gerektiğini düşündü.

“Yarın görüşürüz,” dedi Nico, Libby’nin sokağına vardıklarında. “Değil mi?”

“Ne dedin? Evet.” Bir şey düşünüyordu. “Tamam ve...”

“Rhodes...” dedi Nico iç çekerek. Libby ona bakıp kaşlarını çattı. “Bak, sadece... anlarsın ya? Bu konuda Rhodes gibi davranma.”

“Bu, bir davranış biçimi değil, Varona,” diye homurdandı Libby.

“Kesinlikle öyle,” dedi Nico. “Bu işi Rhodes tarzı mahvetme.”

“Sen ne...”

“Anla işte,” diye lafını kesti Nico. “Sürekli olarak endişelenip durma. Çok yorucu.”

Libby çenesini sıktı. “Demek şimdi de çok yorucu oldum?”

Gerçekten de öyleydi ve bunu nasıl anlamadığı bir muammaydı. “Sen başarılısın, Rhodes,” dedi Nico ona bunu hatırlatarak. Libby gereksiz yere savunmaya geçmeden konuşmuştu. “Sen başarılısın, tamam mı? Şunu unutma ki öyle olmasaydın, senden nefret etmeye tenezzül etmezdim.”

“Varona, senin ne düşündüğünü *önemsiyormuşum* gibi konuşuyorsun.”

“Sen herkesin ne düşündüğünü önemzersin, Rhodes. Özellikle de benim.”

“Ah, *özellikle* de senin ne düşündüğünü, öyle mi?”

“Evet.” Açıkça öyleydi. “Bunu inkâr etmenin bir anlamı yok.”

Libby sinirlenmeye başlamıştı ama en azından zayıf ve güvensiz halinden daha iyiydi. “Boş ver gitsin,” diye mırıldandı. “Sadece... görüşürüz. Yarın sanırım.” Hızla sokaktan yukarı doğru yürümeye başladı.

“Ezra’ya selam söyle,” diye seslendi Nico arkasından. Libby arkasına dönmeden el salladı.

O halde, her şey yolundaydı ya da her zamanki gibiydi.

Nico birkaç bloğu daha yürüyerek gitmeyi başardı ama ufak marketi ve dört katı kaplayan çeşit çeşit yemek kokusunu baypas edip merdivenleri büyüyle aştı. Son üç senedir Dominikli kalabalık bir ailenin ve laf dinlemeyen Chihuahua köpeklerinin yanlarındaki tek yatak odalı hale getirilmiş –başarılı bir plan değildi– dairelerine vardı. Kilidi açmaya çalıştı ve anahtar kullanmadan içeri daldığında dairenin her zamanki sakinleriyle karşılaştı: tam olarak sarışın ve bronz olmayan, badem gözlü, beş günlük kirli sakallı ve kambur sırtlı sözde uykusuzluk hastasının, mışıl mışıl uyuyan siyah bir Labrador köpeğin yanına sığıştığı ufak koltukta

—aşağı katta yaşayan Bengalli erkek kardeşlerle oynadıkları bir taş, kâğıt, makas oyununda kazanmışlardı— oturduğunu gördü.

“Nicolás,” dedi Gideon, Nico’ya bakıp gülümseyerek. “*Cómo estás?*”

“*Ah, bien, más o menos. Ça va?*”

“*Oui, ça va,*” dedi Gideon köpeği dürterek. “Max, uyan.”

Anlık bir duraksamadan sonra, köpek mahmur mahmur koltuktan aşağı kaydı, sinir olmuş gibi gözlerini açmadan bir güzel gerindi. Sonra, göz açıp kapayıncaya kadar her zamanki formuna geri döndü, kısacık saçlarını ağır ağır kaşıyarak başını çevirdi ve dik dik Gideon’a baktı.

“Rahatım gayet yerindeydi, geri zekâlı,” dedi bazen Maximilian Viridian Wolfe (en iyi şartlarda bile evcil sayılmazdı) olan, bazen de olmayan adam.

“Ben değildim,” dedi Gideon, her zamanki ölçülü ses tonuyla. Ayağa kalkıp kucağındaki gazeteyi bir kenara ırlattı. “Dışarı çıkalım mı? Yemeğe gitmek ister misin?”

“Yok, ben yemek yaparım,” dedi Nico. Aslında, evde yemek yapabilen tek kişi kendisiydi; Max genel olarak pratik beceriler edinmekle ilgilenmiyordu, Gideon ise... Başka sorunlarla boğuşuyordu. O sırada, Gideon’ın belinden yukarısı çıplaktı, ellerini kumral saçlarına serpiştirilmiş gibi duran dağınık parıltıların arasından geçiriyordu ve gözlerinin altındaki koyu renkli halkalar olmasaydı neredeyse gayet normal gözükebilirdi.

Elbette, normal değildi ama zaten Gideon’ı çekici yapan unsur bu sahte normallikti.

Her daim tembel olması bir kenara, Nico onu çok daha kötü durumlarda görmüştü. Örneğin, sahtekâr annesi Eilif’ten köşe bucak kaçındığı zamanlar gibi. Kadının halka açık tuvaletlerin

vakinlerinde ya da zaman zaman yağmur oluklarında belirmek gibi bir huyu vardı. Gideon ya ondan ya da kan emici sülüklerden farksız, pek de bir aile gibi olmayan Nova Scotia'lı koruyucu ailesinden kaçıyordu. Son haftalarda, durumu daha da kötüye gitmişti ama Nico bunun NYUMA'dan mezun olmanın kaçınılmaz bir sonucu olduğundan emindi. Gideon dört sene boyunca iyi kötü normal bir hayat yaşamıştı ama artık... gidecek bir yeriniz olmadığında ve pek de bilgili olmayan bir insanın kronik narkolepsi diyebileceği ciddi bir durumdan mustarip olduğunuzda hayat neye dönüşüyorsa ona geri döndü, diye düşündü Nico.

"*Ropa vieja?*"¹ diye sordu Nico, düşüncelerinden söz etmeden.

"Evet." Max, Gideon'ın koluna bir yumruk atıp banyoya gitti. Max şekil değiştirdiğinde hep olduğu gibi çıplaktı. Nico gözlerini devirdi ve Max yanından geçerken üstünü örtmeye gerek duymadan ona göz kırptı.

"Libby bana mesaj attı," dedi Gideon, Max banyoya girdikten sonra. "Her zamanki gibi gıcıklık yaptığını söylemiş."

"Bu kadar mı demiş?" diye sordu Nico, öyle olduğunu umarak.

Elbette, o kadar olamazdı. "Gizemli bir iş teklifi aldığınızı da yazmış."

"Gizemli mi?" Lanet olsun.

"Evet ama ne olduğunu söylememiş."

Her birine bu konuda hiçbir şey söylememeleri tembihlenmişti ama yine de.

"Sana benden önce söylediğine inanamıyorum," diye homurdandı Nico yine tiksinierek. "Cidden, bunu nasıl becerdi?"

"Mesaj sen tam içeri girmeden geldi. Bu arada, beni bilgilendirmesi hoşuma gidiyor." Gideon elini kaldırıp ensesini kaşıdı.

¹ (İsp.) "Eski kıyafetler?"

“O haber vermeseydi, senin bunu bize söylemen ne kadar sürecekti?”

O sinsi küçük cadalog. O halde, Nico'ya verdiği ceza buydu. Önemsediği kişilerle zoraki bir iletişim kuruyordu –ki Nico'nun bundan nefret ettiğini biliyordu– ve bunu sırf kendi erkek arkadaşının nasıl birisi olduğunu ima etmek için yapıyordu.

“Ropa vieja biraz zaman alır,” dedi Nico tereddütle. Hemen buzdolaplarının popülerleşmesinden sonra tadilattan geçmemiş (Max'in numaraları, yani “hafif mülk hasarı” dediği şeyler hariç) ve içinde sadece bir mutfak olarak tanımlanmasına yetecek kadar tezgâh alanı olan ufak mutfğa geri girdi. “Kısık ateşte pişmesi gerek.”

“İyi bir yanıt değil bu, Nico,” diye seslendi Gideon arkasından. Nico istemeyerek durdu ve iç çekti.

“Ben,” dedi, Gideon'ın yanına geri giderek. “Ben... Sana bu işin ne olduğunu anlatamam. Henüz anlatamam.”

Nico yalvarır gibi ona bakarak, dört senelik geçmişleri boyunca oluşturdukları kusursuz güven ifadesine büründü ve Gideon birkaç saniye sonra omuzlarını silkti.

“Peki,” dedi Nico'nun peşinden ocağa doğru giderek. “Ama yine de bize bazı şeyleri anlatmak zorundasın. Son zamanlarda o kadar gerginsin ki çok tuhaf bir durum.” Gideon duraksadı. “Biliyor musun, belki de bu sefer gelmemelisin.”

“Neden?” diye sordu Nico, tavayı boşalttığı yerden hızla fırlayarak (Max'in ev ödevlerini oraya koymasına izin vermiyorlardı ama yine de koyuyordu) ve tavandan sarkan mutfak aletlerine çarpmaktan kıl payı kurtularak.

“Çünkü ona bir bebek gibi davranıyorsun,” dedi Max mahmur mahmur. Odasından çıkıp buzdolabından bir bira alırken omzuyla

Nico'nun omzuna çarptı. Max bir eşofman altı ile kaşmir bir kazak gibi gayet uyumsuz bir kıyafet seçmişti; en azından dairenin hijyeni açısından bir gelişme sayılırdı. "Velvele yapıyorsun, Nicky. Kimse velvele yapanlardan hoşlanmaz."

"Yapmıyorum," dedi Nico ama Gideon'ın aksini söyleyen ifadesini görünce iç çekti. "Tamam, yapıyorum. Ama bunu hoş bir şekilde yapıyorum."

"Ne zaman annelik içgüdüleri geliştirecek vaktin oldu *senin*?" diye sordu Max, Nico mutfakta yemeği hazırlarken havayı koklayarak.

"Büyük bir ihtimalle, kaçırdığın bir derste," dedi Gideon ona, Nico'ya dönmenden önce. "Hey," dedi alçak sesle onu dürterek. "Ciddiyim. Bir yere gidiyorsan, bundan haberim olsun isterim."

Peki. Demek *Gideon* böyle düşünüyordu. Zaten Nico'nun ondan habersiz yaptığı şeyler hakkında pek bir bilgisi yoktu. (Nico'nun Gideon'ın etrafına diktiği koruyucu kalkanları ondan gizlemesi bunları oluşturmaktan daha zor olmuştu – alkış sesleri olmasa da büyük bir iş başarmıştı.) Yine de Gideon'ın annesi Eilif'in oluşturduğu tehditten açık açık söz etmenin kimseye bir faydası yoktu. Benzer şekilde, Nico'ya göre teklifi kabul ettiği takdirde, Cemiyet'in yaratabileceği felaketlerden söz etmenin de bir faydası yoktu.

Genel olarak Nico, Gideon'la arasında birkaç sır kalmasının karşılıklı sevgilerinin bir bedeli olduğunu düşünüyordu. Belki bir sevgi dili gibi.

"Gittiğimi bile fark etmeyeceksin," dedi Nico ona yan yan bakarak.

"Neden? Seni ziyaret edeceğimi mi düşünüyorsun?"

Nico elinin tersiyle onu buzdolabının önünden kenara itti.

"Evet," dedi ve Gideon'ın bu yanıtı rahatladığını görmezden geldi. "Hatta benimle gelebilirsin. Seni güzel bir çekmeceye koyabilirim. Dolabımda dimdik durursun."

"Hayır, teşekkürler." Gideon yere çöküp sırtını alt dolaplara yasladı ve esnedi. "Şu şeylerden biraz daha var mı?"

"Evet." Nico çekmecelerden birini karıştırdı ve Gideon'a tek eliyle yakaladığı bir şişe attıkları. "Ama bu gece gelmeme izin vermezsen, onu kullanamazsın," dedi onu elindeki spatülle tehdit ederek.

"Bunun benim için endişelenmenin bir yansıması mı, yoksa sen yokken heyecan verici bir olay yaşanacağından ölesiye korkmanın bir yansıması mı olduğuna karar veremiyorum," diye mırıldandı Gideon, şişeyi başına dikerek. "Ama evet, tabii ki gelebilirsin."

"Hey, bana ihtiyacın var. Bunları kolay bulamıyorum," dedi Nico ama ikisi arasındaki sevgiden dolayı söylemedikleri o sırlar arasında şişedeki şeyi gerçekten de kolay bulamadığı da vardı. Üçüncü sınıfta okuyan simya öğrencisinin onun formülü çalabilmesine yetecek kadar zihnini boşalttığından emin olmak için, yüksek sesle söylemek istemediği bir sürü şey yapmak zorunda kalmıştı. Hatta bu sözde hırsızlık için gerekli olan telepatik beceriyi bile edinmeyi başarmıştı. Bunu öğrenmesi neredeyse NYU-MA'da geçirdiği dört senenin tamamını almıştı ve öylesine tükenmiş halde kalmıştı ki Libby Rhodes dört gün boyunca onun ölmek üzere olduğunu ya da onu öleceğine inandırmaya çalıştığını düşünmüştü; bu, herhangi birisi için yapacağından kat be kat fazlaydı.

Gideon'ın bir arkadaş olmasının sorunlu yanı, her daim onu kaybetme olasılığının olmasıydı. Gideon gibi insanlar –açıkçası,

teknik olarak bir insan değildi- doğanın birçok kanununa göre var olmaması gereken kişilerdi. Sorumsuz yüzgeçliler ve daha da sorumsuz atgillerden oluşan ebeveynleri -sırasıyla bir denizkızı ve bir satir- her zaman çocuklarının yüzde yirmi beş oranında tıpatıp bir insan gibi görünme şansına sahipti ve Gideon öyle olmuştu. Elbette, insan görünümlü çocuklarının teknik olarak kayıt altına alınabilecek herhangi bir şey olmayacağını ya da medeia becerilerine sahip olsa bile tüm medeialıların yasalar altında ait olması gereken tür sınıfına giremeyeceğini biliyorlardı. Gideon'ın herhangi bir sosyal hizmetten faydalanma hakkı yoktu, yasal olarak bir işe giremezdi ve ne yazık ki hiçbir işi büyük bir çaba sarf etmeden yapamıyordu. Gideon'ın eğitim almış olması bile aslında kazaraydı, büyük ölçekli kurumsal bir sahtekârlık örneği idi.

Dolayısıyla, tek bir sonuca varılmıştı: Gideon gibi bir alt türü inceleme fırsatı, NYUMA'nın pas geçmeye hazırlıklı olduğu bir durum değildi ama artık Nico orada bir öğrenci olmadığı için, Gideon da bir hiç olmaya geri dönmüştü.

Sadece rüyalar arasında gezinen bir adamdı ve Nico'nun en yakın arkadaşıydı.

"Üzgünüm," dedi Nico. Gideon ona baktı. "Sana yeni burstan söz edecektim ama ben..."

Suçlu hissettim.

"Sana hep söylüyorum," dedi Gideon. "Suçlu hissetmene gerek yok."

Libby Rhodes, Nico ile Gideon'ın birbirlerine yapışık olduğunu söyleyerek dalga geçiyorsa bile, bunun tek nedeni Nico'nun, Gideon'ın hayatta kalmasını şahsen sağlamasıydı. Elbette, Libby bunu anlayamazdı; Gideon'ın görüldüğü gibi olmadığını bilen birkaç kişiden biriydi ama bunun ne anlama geldiğini bilmiyordu.

Gideon'ın ne kadar sık tehlikeyle karşılaştığını bilmiyordu. Onun nasıl tek bir dünyada bedensel olarak her zaman kendini güvene almadığını ya da ne kadar sık kendi zihninin onu yuttuğunu, elle tutulmaz düşünce boşluklarında ve bilinçaltında kaybolduğunu ve geri dönüş yolunu bulamadığını bilmiyordu. Libby, Gideon'ın düşmanları olduğunu ya da onun ne olduğunu bilen ve kullanmak isteyen kişilerin –annesi Eilif dâhil– en tehlikeli düşmanları olduğunu bilmiyordu.

Libby, Nico onu hafife almadığı halde, kendisinin onu sürekli olarak hafife aldığını da bilmiyordu. Nico kendi yeteneğinin dışındaki pek çok alana ait beceride ustalaşmıştı ve tüm bunlar ona büyük bir bedele mâl olmuştu. Şekil değiştirerek diğer ikisinin peşinden rüyalar âlemine gidebiliyordu (hayvanlar sınırları açısından insanlar kadar kısıtlı değildi) ama bunu ancak kendi moleküler yapısının her elementini manipüle ederek başarabiliyordu. Bunu da ayda sadece bir kere yapabiliyordu çünkü sonraki günün tamamında iyileşmesi gerekiyordu. Gideon'ın fiziksel formunun o sırada içinde bulunduğu gerçekliğe daha kalıcı olarak bağlı kalabilmesi için iksirler hazırlayabiliyordu ama harcadığı muazzam çaba bir hafta boyunca her yanının ağrımasına ve sızlamasına neden oluyordu.

Nico'nun katkılarının kasıtlı olarak eksik olduğunu anlayan Gideon bile harcadığını bildiği çabaların çok aşırı olduğunu düşünüyordu; ne yaptığını çok iyi bilen Nico'ysa eylemlerinin gültünesi ve saçma olduğunu düşünüyordu. Bunu nasıl açıklayabilirdi? Arkadaşlıklarının başlangıcından beri Nico, Gideon'ı bir bilmece, bir gizem, durmak bilmez zihnini yatıştıran bir şey olarak görmüştü. Daha sonradan, Gideon'ın düşündüğü kadar gizemli olduğunu anlamıştı ama bunun nedenleri bambaşkaydı. Bir kişi (ya

da Gideon her ne ise) nasıl bu denli mantıklı, bu kadar kendine hâkim olabiliyordu? Daha da önemlisi, Gideon'ın açıklanması imkânsız, saf iyi yürekliliğine sahip bir kişi nasıl en iyi zamanlarda bile iflah olmaz bir sahtekâr olan Nico'ya değer verebiliyordu? İnsan gerçekten de bunun içinden çıkamıyordu.

Işın aslı, Nico'nun Cemiyet'in teklifini geri çevirmesi mümkün değildi. Güç mü? Buna ihtiyacı vardı. Gizemli bir arşiv koleksiyonunda bulunabilecek bilinmeyen bir tedavi mi? Buna da ihtiyacı vardı. Para, prestij ve bağlantılar mı? Hepsine ihtiyacı vardı ve bunlara erişimi olursa, Gideon daha iyi, daha güvende olurdu. Bunlar uğruna iki sene ayrı kalmak pek de aşırı bir istek değildi.

"Üzgünüm," dedi Nico yine. "Gideceğimi sana nasıl söyleyeceğimi bilemedim," dedi. "Ben sana gitmem gerektiğini nasıl söyleyebileceğimi bilemiyorum ve nedenini söyleyemiyorum. Sadece ayrı kalacağımız sürenin buna değeceğine güvenmeni istiyorum."

Gideon bir süre kaşlarını çatıp sessizce düşündü. Sonra, hayır anlamında başını salladı. "Asla hayatını benim için askıya almanı beklemedim, Nico."

Haklıydı, bunu beklememişti ama zaten Nico'nun bunu yapmasının tek nedeni de buydu – ya da o güne dek bunu yapmaktan başka çaresinin olmamış olmasıydı.

"Bak, arkadaşım olduğun andan itibaren, sorunum haline de geldin," dedi Nico. Sonra, ağzından çıkan lafı fark edip hemen düzeltti. "Ya da bana ait oldun. Her neyse."

Gideon iç çekerek ayağa kalktı. "Nico..."

"Kendi aranızda fısıldamayış keser misiniz? Buradan sizi duy-makta güçlük çekiyorum," diye bağırdı Max koltuktan.

Nico ve Gideon bakıştılar.

“Onu duydun,” dedi Nico. Tartışmaya devam etmeye gerek olmadığını düşünüyordu.

Belli ki onunla hemfikir olan Gideon da bir yandan yemek hazırlamak için taze ürün çekmecesinden birkaç havuç aldı ve kalçasıyla Nico’yu kenara itti.

“Rendeleyeyim mi?”

“Çoktan rendelemeye başladın,” diye homurdandı Nico ama Gideon’ın yüzünde hafif bir gülümseme belirdiğini görünce, ko-nuşmanın geri kalanının bekleyebileceğine karar verdi.

TRISTAN

Her şeyin aslını kolaylıkla görebilmenin yarattığı sorun, bir dereceye kadar doğal bir şüphecilik geliştirmiş olmaktır. Bazı insanlara, ima edilen uyarıların iç yüzünü öğrenme isteği olmadan güç ve bilgi vaat edilebilirdi ama Tristan bu kişilerden bın değildi.

“Sizinle konuşmam gerek,” dedi. Diğer beş adayın gerisinde kalıp hiçbir açıklama yapmadan onu aday olarak seçmekte ısrar etmiş olan Koruyucu’ya yaklaşıarak.

Atlas, Cemiyet’le ilgili uzun uzun açıklamalarda bulunmak için gelmiş olan adam her kimse onunla alçak sesle yaptığı konuşmadan başını kaldırdı – konuşurken fazla miktarda büyü yayan Dalton denen adamla konuşuyordu. Tristan’ın anlatılanları dinlemek için fazla çaba harcamamasının nedenlerinden biri de buydu. Büyük bir özenle kendisi için yarattığı hayatı bırakması isteniyorsa, ikna edilmek için illüzyonların kullanılmasına ya da manipüle edilmesine izin vermeyecekti. Sadece ödün verilmez gerçeklere dayalı olarak kendi seçimini yapacaktı ve ya Atlas ona bu gerçekleri anlatacaktı ya da Tristan oradan ayrılacaktı. Bu kadar basitti.

Atlas bir bakışta durumu anladı ve başını sallayarak Dalton’a gidebileceğini işaret etti. Ruhsuz deri mobilyalarıyla ve kişilikten ya da sanat eserlerinden yoksun haliyle, oda diğerleri de orada değilken daha farklı bir havaya sahipti. Bir maskenin altında bomboş bir yüz bulmak gibi durgun ve insanı huzursuz eden aldatıcı bir yanı vardı.

“Sorun,” dedi Atlas, sabırlı ya da sabırsız olmayan bir ifadeyle. Tristan dudaklarını sıktı.

“Siz de benim kadar iyi biliyorsunuz ki nadir olarak görülen ama faydalı olmayan becerilere sahibim. Benden dünyanın en değerli altı büyü özelliklerden birine sahip olduğuma inanmamı bekleyemezsiniz.”

Atlas odanın ortasındaki masaya yaslandı ve bir süre sessizce Tristan’ın kapının orada durduğu yere baktı.

“Peki, bunu hak ettiğinizi düşünmüyorsam olsaydım, neden sizi seçtim?” dedi Atlas.

“İşte, ben de bunu bilmek istiyorum,” dedi Tristan inatla. “Bunun babamla bir ilgisi...”

“Yok,” dedi Atlas, Tristan’ın endişelerini bir el hareketiyle geçiştirip. Aniden kapıdan dışarı çıkıp onu takip etmesini işaret etti. “Babanız bir cadı, Bay Caine. Yeteri kadar yetenekli,” dedi Atlas başını hafifçe arkaya çevirip onu gönülsüzce izleyen Tristan’a, “ama biraz sıradan.”

Elbette, Atlas buna inanmasını istiyordu. Birisi babasının çetesine sızabilmek için ilk kez Tristan’ın becerilerini pohpohlamıyordu. “Babam bir büyü suç örgütünün lideri,” dedi Tristan koridorda durarak. “Öyle olmasaydı bile, ben...”

“Eminim ki siz,” dedi Atlas lafını keserek, “henüz ne olduğunuzu bile anlamıyorsunuz.” Koridordaki bir çatalda durup bekledi ve Tristan yüzünü buruşturup onu takip etmeye devam etti. “Uzmanlık alanınız neydi?” diye sordu Atlas yürürlerken. “Becerilerinizden söz etmiyorum,” dedi. “Bir medeialı olarak Londra Büyü Okulu’ndan hangi dereceyi aldığınızı soruyorum.”

Tristan dikkatle onu süzdü ve adımlarını onun sakın adımla-

tına uydurdu. “O odadaki herkes hakkında her şeyi bildiğinizi sanıyordum.”

“Biliyorum,” dedi Atlas omzunu silkerek, “ama oldukça meşgul ve aklı dolu olan önemli birisiyim. O yüzden, sizin söylemenizi tercih ederim.”

Peki. Israr etmenin bir anlamı yoktu. “İllüzyon kolejinde mezun oldum.”

“Ama bir illüzyonist değilsiniz,” dedi Atlas.

“Doğru,” dedi Tristan keyifsizce, “ama illüzyonları fark edebiliyorum...”

“Hayır,” dedi Atlas birden onu şaşırtarak. “İllüzyonları fark etmekten daha fazlasını yapabiliyorsunuz.”

Asansörlere vardıklarında, Atlas asansörlerden birine binmek yerine onu bir dizi levhasız cam kapıdan geçirdi. “Buradan,” dedi ve Tristan bu gizemli keşif gezisine hiç devam etmek istemediği halde, Atlas’ın onu daha geniş bir salona açılan daracık bir koridordan geçirmesine sesini çıkarmadı.

Binanın bu kanadının en azından birkaç yüzyıl, hatta belki daha eski olduğu belliydi. Eski mermer taşların parlıtsını dengeleyen cam çerçeveli kapı, daha önce bulundukları yerin binaya yeni bir ek olduğunu anlatıyordu.

“Bakın,” dedi Atlas, uzun, penceresiz bir koridorun yarısını aşır birden duvardaki bir tablonun önünde durup. “Bu, ne tablosu?”

Bir duvar halısının önünde tek başına durmuş, çok fazla parası olan sıradan bir adamın portresiydi. Hayal kırıklığı yaratıyordu. Tristan’ın görebildiği kadarıyla, Atlas’ın bu garip numaraları tahmin edilebilir konuşma sanatından, kültlere has sıradan üye toplama taktikleriydi. Yanıtlar değil, sadece sorular söz konusuydu. Kaçın ve iltifat et, gizemli kıl ve gizle.

“Oyun oynayacak vaktim yok,” dedi Tristan sabırsızlıkla “Sizi temin ederim ki Londra Okulu’ndaki bütün medeialılar tarafından teşhis koyuldu ve becerilerimin sınırlarını iyi bili...”

“Size sorduğum anda,” diye lafını kesti Atlas, “bunun ressamın sevgilisinin bir portresi olduğunu anladınız.” Yine arkasındaki tabloyu işaret etti. “Elbette, birçok ayrıntıyı –benim gözlemlerinizi ilgili kısa girişimimde ayırt edebildiğimden çok daha fazlasını– fark ettiniz ama bir on dokuzuncu yüzyıl Cemiyet hamisinin bu sıradan portresine baktınız ve tam olarak neye baktığınıza karar vermenizi sağlayan ayrıntıları yorumladınız. Bunlar sizden başka kimse göremezdi.”

Atlas tablonun plakentinin üstündeki yazıyı işaret etti. Şöyle diyordu: VİKONT WELLES, 1816.

“Pencereden sızan ışığın tipik bir portre atölyesinde değil, hem ressamın hem de konu mankeninin rahat bulduğu bir yerden geldiğini anladınız. Vikontun resmi bir şekilde betimlenmediğini ve statüsünü belli eden işaretlerin daha sonradan telaşla silindiğini fark ettiniz. Size sunulanlarla değil, çıkarımlarınızla mantıklı bir sonuca vardığınız. Çünkü bileşenleri görüyorsunuz,” dedi Atlas. Her zaman gizli bir niyet olduğundan şüphelenen Tristan temkinli bir şekilde ona hemen inanmamayı tercih etti. “Ölümlü terimleriyle söylemek gerekirse, bu özelliğiniz sizi bir âlim yapar. Aynı zamanda büyümlü bileşenleri de görüyorsunuz; zaten medeia sınıflandırması için bu yüzden seçilmişsiniz. Ama,” diye devam etti, “size karşı ilgimizin kasıtlı olarak bu noktaya kadar sergilediğiniz büyümlü aştığı konusunda haklısınız.”

Atlas dikkatli ve huzursuzluk yaratan beklenti dolu bakışlarını ona dikti.

"Siz nadir olmanın ötesindesiniz," dedi bundan kesin olarak öğrenmiş gibi. "Becerilerinizin neler olduğunu hayal bile edemezsiniz. Tristan çünkü bugüne kadar kimse sizinle ne yapacağını bilememiş. Bu yüzden, bunları tam olarak anlayabileceğiniz bir bedenle karşılaşmamışsınız. Hiç uzayı incelediniz mi? Zamanı? Düşünceyi?"

Tristan'ın yüzünde beliren anlık şaşkınlık ifadesi karşısında, "Aynen," dedi Atlas. "Sadece pazarlanabilir bir el çabukluğundan faydalanma niyeti taşıyan bir grup illüzyonistle birlikte eğitim alıyorsunuz."

Tristan sinirlendi. "Bundan ibaret olduğumu mu sanıyorsunuz?"

"Kesinlikle hayır, Tristan. Aksi takdirde burada durmuş sizi ikna etmeye çalışmazdım."

Tristan bir süre bunu düşündü.

"Seçilmek için daha büyük bir şansım varmış gibi konuşuyorsunuz," dedi temkini elden bırakmadan. Atlas hayır anlamında başını salladı.

"İlgisi yok. Ben ne kadar faydalı olduğunuzu biliyorum; şimdi sıra sizin diğerlerini ikna etmenizde. Becerilerinizin olası potansiyeli, sonuç olarak kanıtlayacaklarınızın yanında hiç kalır."

Bu noktada, Atlas kısa ve kayıtsız bir ifadeyle gülümsedi ve konuşmadan konuşmayı sonlandırmak istediğini anlattı.

"Size hiçbir şey vaat edemem," dedi Atlas. "Hatta hiçbir şey vaat etmeyeceğim ve bu konuşmadan anladığınız şeyler sakın sizi yanıltmasın; size söylediğim hiçbir şey bir garanti değil. Aday sınıfınızdaki diğer kişilerin aksine, güçleriniz büyük ölçüde test edilmemiş durumda. Potansiyelinize hemen hemen hiç ulaşan olmadı ve her ne kadar eşi benzeri olmadığını düşünsem de bunu

geliştirecek olan kişi siz olmalısınız. Bay Caine, ne yazık ki ödölü kazanmak istiyorsanız riski göze almak zorundasınız.”

Tristan riske tamamıyla karşı değildi; daha önce de rizikolu işlere katıldığı olmuştu. Hatta şu anki hayatının büyük bir kısmı bir kumardı ve dilediği gibi sonuç vermesine rağmen, ilk başlarda getirisinin ne kadar memnuniyetsizlik yaratacağının farkına varmamıştı.

Tristan’a göre o güç asla verilmez, sadece alınırdı. Hak edilse de edilmese de Atlas Blakely ya da bir başkası tarafından önerilmesi değil, ele geçirilmesi gerekirdi.

Tristan kendi çabalarıyla birkaç ay içinde büyü ekonomisinde devasa bir oyuncuyu miras alacak bir kadın vârisle evlenecek, babasının suç örgütünden tamamıyla kurtulacaktı – ve “kazara” Rupesh’in en sevdiği detoks kombü çaylarını zehirleme ihtimali kadar bir köprüden aşağı atlama ihtimali de vardı.

O halde, biraz kumar oynayacaktı.

“Sizi asansörlere kadar geçireyim mi?” diye sordu Atlas.

“Hayır, teşekkür ederim,” dedi binayı öğrenmeye başlaması gerektiğini düşünen Tristan. “Kendim bulabilirim.”

PARISA

Dalton Ellery'nin izlediği yoldan gitmek o kadar zor bir iş değildi. Binanın görünmez olan bir kısmı daha eskiydi, ilkel bir düşünce hissi geliştirmiş, karmaşık büyü katmanlarıyla sezgi-liydi. Parisa'ya göre, binanın da diğer canlılar gibi kendine ait bir zihni vardı ve Dalton Ellery'nin adımlarının hareketini binanın koridorlarının oluşturduğu omurgasında izlemek yeteri kadar kolaydı. Parisa hiç zorlanmadan zarif hareketlerle Dalton'ın izlediği yola adım attı.

Onu ikinci kere gördüğünde, klasik anlamda bir prens gibi çıkık ve belirgin elmacık kemikleriyle hâlâ yakışıklı olduğu için rahatladı. Bu, sadece toplantıda onlar için büründüğü yüz değildi o halde. Bütün maskeleme tılsımları bu gibi gereksiz anlarda devam ettirmesi fazla çaba gerektiren şeylerdi.

Ama Dalton onu gördüğünde, görünmez bir mekanizmanın ufak mandalını hissetti; Dalton'ın savunmaları boş koridora fırladı.

“Güç arayan tiplere benzemiyorsunuz,” dedi Parisa, Dalton Ellery'nin nasıl birisi olduğunu yüksek sesle düşünmeye karar verip. Bu tahmin öylesine doğruydı ki sıradandı; Dalton'ın çalışkan ve politikacıların ve iş adamlarının kasıntı tavırlarına ait olmayan bir ifadesi vardı.

Parisa'nın daha önemli olan tahminiye —daha düşünmeden yaptığı tahmin— açık sözlülüğün onun alternatif olarak gerilmesine ya da cesaretlenmesine neden olacaktı. İkisi de onun düşüncelerinde kendisine bir yer edinebilmesi için yeterli olurdu;

bu, tıpkı kapıyı arkasından açık bırakmaya benziyordu. Zihnine girdiği takdirde, onun düşüncelerine geri dönüş yolunu daha kolay bir şekilde bulabilecekti.

“Bayan Kamali,” dedi Dalton. İlk anda şaşırmasına rağmen, ses tonu gayet sakindi. “Toplantımızın önemli konuları ele almadığını göz önüne alacak olursak, hakkımda önemli bir fikir edinmediğinizi sanmıyorum.”

Hımm. En hafif ifadeyle, yetersiz bir bilgiydi bu. Ne gerilmiş ne de cesaretlenmişti; sadece gerçekleri söylüyordu.

Parisa bir deneme daha yaptı. “Kısa ve öz olmasını mı kastediyorsunuz? Az önce olanları kesinlikle önemsiz diye tanımlamazdım.”

“Öyle mi?” dedi Dalton. Omzunu silkip pes etmiş gibi başını eğdi. “Eh, belki de haklısınızdır. Müsaade ederseniz...”

Böylece olmayacaktı. “Dalton,” dedi Parisa. Dalton ona baktı ve yüzünde kibar davranmak için kendisini çok zorluyormuş gibi bir ifade belirdi. “Aydınlatıcı sunumunuza rağmen, aklımda hâlâ sorular olması mantıklı bence.”

“Hangi konularla ilgili...”

“Her şeyle. Birçok şeyin yanı sıra, bu Cemiyet’le ilgili.”

“Bayan Kamali, ne yazık ki verdiğim yanıtlardan başka yanıtlar vermem mümkün değil.”

Parisa erkeklerin kadınların sinirlenmesine ne kadar az aldınış ettiğini bilmiyor olsaydı, yüzünü buruştururdu. Dalton’ın kayıtsız tavrı ona hiç de yardımcı olmuyordu.

“Siz,” dedi daha etkili bir konuya geçip. “Siz de bir zamanlar bunu yapmayı seçmiştiniz, öyle değil mi?”

“Evet,” dedi Dalton, yanıtına elbette sözcüğünü eklemeden.

“Bu seçimi tek bir toplantıdan sonra mı yaptınız?” dedi Parisa. “Atlas Blakely tarafından çağırıldınız, bizler gibi yabancılarla bir odada oturdunuz... ve sonra hiçbir soru sormadan teklifi kabul mü ettiniz?”

Nihayet, ufacık bir tereddüt emaresi gördü. “Evet. Eminim ki bunun çok cazip bir teklif olduğunun farkındasınızdır.”

“Ama bu durumda üyelik sürenizden sonra da burada kalmayı seçtiniz.”

Dalton’ın kaşı seğirdi; bu da umut vaat eden bir başka işaretti. “Böyle olması sizi şaşırttı mı?”

“Elbette,” dedi Parisa. Dalton’ın nihayet konuşmada daha aktif bir rol üstlenmesine rahatlamıştı. “O odada bize yaptığınız teklif güçle ilgiliydi, öyle değil mi? Üyeliğe kabul edildikten sonra dünyaya geri dönüp Cemiyet’in üyelerine ayrılan kaynakları kullanmakla ilgiliydi,” diye sözlerini açıklamaya çalıştı. “Ama bunu yapma fırsatı sunulduğu halde, burada kalmayı seçtiniz.” Aslında, bir rahip olarak kalmayı seçmişti. İskenderiye’nin kutsal varlıkları ve seçilmiş cemaati arasında bir aracı olarak.

“Bir keresinde birisi bana güç peşinde olan tiplere benzemediğimi söylemişti,” dedi Dalton.

Parisa gülümsedi. Dalton henüz bilmiyordu ama Parisa tutunacağı dalı bulmuştu.

“Sanırım, katılmamak için çok az nedenim var,” dedi Parisa omzunu silkerek. Ne de olsa hiçbir şey onu zorla orada tutmuyordu. “Ama ekip çalışmasına bayıldığımı söyleyemem.”

“Bir ekibiniz olduğuna memnun olacaksınız,” dedi Dalton. “Uzmanlıklar kısmen de olsa birbirlerini tamamlamaları için seçilir. Üçünüz fiziksel alanlarda uzmanken, üçünüz de...”

“O halde, uzmanlık alanımı biliyorsunuz.”

Dalton sert bir ifadeyle gülümsedi. "Evet, Bayan Kamali."

"Bana güvenmiyorsunuzdur herhalde."

"Alışkanlık icabı sizin gibi kişilere güvenmekten kaçınırım," dedi Dalton.

İşte, bu epey bilgi veriyor, diye düşündü Parisa.

"Demek sizi çoktan kullandığımdan şüpheleniyorsunuz."

Dalton'ın yanıtı anlamı yeteri kadar bariz ve keyifsiz, hafif bir gülümseymeydi: *Buna yanıt vermemem gerektiğini gayet iyi biliyorum.*

"O zaman, yanıldığınızı kanıtlamam gerek."

Dalton tekrar hızlıca başını salladı. "Bol şans dilerim, Bayan Kamali. Sizden çok umutluyum."

Dalton bir sonraki koridora girmek üzere arkasını dönerken, Parisa kolunu tuttu, parmak uçlarına kalkacak kadar onu gafil avladı ve avuçlarını onun göğsüne dayadı.

Göğsünde çok hafif bir tereddüt yaşadığını anlatan kalp atışlarını hissedecekti – en zor kısım bir şeyi başarmadan önceki anlardı. Dalton'ın dudaklarında Parisa'nın nefesinin vaadi; Dalton'ın ona baktığı açı, Parisa'nın koyu renkli irileşmiş gözleri ve Dalton'ın yavaş yavaş farkına varacağı sıcaklığı. Şimdi, parfümünün kokusunu hissedecekti ve daha sonraları ara ara yine hissedecek, Parisa yakınlarda bir köşeyi mi döndü yoksa kısa bir süre önce odada mıydı diye düşünecekti. Onun minyon vücudunu hissettiği anı, varlığının baskısını hissettiği o garip an ile bir düşünecekti. Parisa'nın yakınlığı, yakınlarda oluşu bir an için onu huzursuz edecekti ve o anda, zihni geri çekilecek durumda olmayacağı için sonra neler olacağını hayal etmek için kendisine izin verecekti.

Öpücük öylesine narin ve kısıydı ki önemi bile yoktu. Parisa onun tıraş losyonunun kokusunu, dudaklarının yarattığı hissi

öğrenecekti. Bir öpücüğün en önemli ayrıntısı genellikle tek bir gerçeğin sınıflandırılmasıydı: Öpücüğe karşılık veriliyor muydu? Ama elbette, *bu* öpücük bilgilendirici olamayacak kadar anlıktı. Hatta Dalton'ın karşılık vermemesi daha iyiydi çünkü hiçbir erkek bir kadını fazla hevesle öptüğü takdirde zihninin kayda değer boşelerine gitmesine izin vermezdi.

“Özür dilerim,” dedi Parisa ellerini onun göğsünden çekip. Denge hassas bir konuydu; hem arzusunu belli ediyordu hem de fiziksel olarak geri çekiliyordu. Bunun bir dans olmadığına inananmayanlar uzun süre ya da çok isteyerek koreografi öğrenmemiş kişilerdi. “Ne yazık ki kendimi bunu yapmamak için tutmak, harcamak istemediğim kadar çok enerjimi tüketti,” diye mırıldandı.

Büyü, hepsinin harcanmaması gerektiğini bildiği bir enerjeydi. Bir seviyede Dalton'ın da bunu anlayacağını biliyordu.

“Bayan Kamali.” Onu öptükten sonraki ilk sözlerinin tadı sonuza dek Parisa gibi olacaktı ve Parisa onun ismini tekrar söylemek için hiçbir fırsatı kaçıracağını sanmıyordu. “Sanırım yanlış anladınız.”

“Evet, eminim yanlış anlamışımdır,” dedi Parisa, “ama bir yanlış anlama fırsatı çok hoşuma gidiyor sanırım.”

Ona gülümsedi ve Dalton ağır ağır geri çekildi.

“Çabalarınızı üyelik sınıfınızı değerinize ikna etmek için kullanmanız çok daha iyi olur. Kabul edilip edilmeyeceğiniz kararı üstünde doğrudan etkim yok.”

“Yaptığım işte çok iyiyim. Onların fikirleriyle ilgilenmiyorum.”

“Belki de ilgilenmelisiniz.”

“Yapmam gereken şeyleri yapmayı bir alışkanlık haline getirmem.”

“Öyle gözüktüyor.”

Dalton ona bir bakış daha attı ve bu sefer, Parisa büyük bir memnuniyetle şunu gördü.

Bir kapı açılıyordu.

“İçten olduğunuzu düşünseydim, arkanızı dönüp kaçmanızı önerirdim,” dedi Dalton. “Ne yazık ki bu oyunu kazanmak için gerekli olan tüm silahlara sahipsiniz.”

“Demek bu bir oyun.” Nihayet, kullanabileceği bir bilgi edinmişti.

“Evet, bu bir oyun,” dedi Dalton. “Ama yanlış bir hesap yaptığınızı düşünüyorum. Ben faydalı bir taş değilim.”

Parisa bir kural olarak yanlış hesap yapmazdı. Ama onun öyle düşünmesine ses çıkarmayacaktı.

“Belki bu durumda sizi sadece eğlenmek için kullanırım,” dedi. Asla geride kalan kişi olmadığından, ilk geri çekilen o oldu. “Nakliye portalları şu tarafta mı?” diye sordu, özellikle yanlış yönü işaret ederek. Dalton’ın zihninin yanlış bilgiyi doğru bilgiyle değiştirmesi için kullanacağı an, bir şeyin gölgesini yakalamak için yeterli olacaktı. Parisa haklı çıktığını gördü. Dalton’ın zihninde çok ağır bir şekilde bastırılan bir şey vardı.

“Şurada,” dedi Dalton. “Hemen köşeyi dönünce.”

Zihninde cirit atan şey her neyse, eksiksiz bir düşünce değildi. Sadece bedensel özelliğiyle belirlenebilir bir akış gibiydi. Yoğun bir istek gibi. Parisa onu öpmüştü ve Dalton onu arzuluyordu. Ama başka bir şey daha vardı ve bazen olduğu gibi geri kalan düşüncelerle iç içe geçmiş bir şey değildi. Parisa genellikle yorum yapmakta zorlanmazdı, hatta telepatik savunma konusunda çok yetenekli kişilerle bile zorlanmazdı ama Dalton’ın düşüncelerini gizleyen bilinmez bir şey vardı.

Şehvet bir renkli ama korku bir duyumsamaydı. Terli eller ya da huz gibi terler dökmek bilinen işaretlerdi ama genellikle bir tür çok algılı bir tutarsızlık olarak ortaya çıkardı. Güneşi görmek ve duman kokusu almak ya da ipekli bir kumaşı hissetmek ve safralı tadı almak gibi. Zifiri karanlıktan yükselen sesler gibi. Bu da bunlara benziyordu ama daha garipti.

Dalton Ellery kesinlikle bir şeyden korkuyordu. Trajik bir şekilde korktuğu şey Parisa değildi.

“Teşekkür ederim,” dedi Parisa, pek de yalan söylemeyerek. Koridordan çıktığında asansörlerin yanındaki mermer antrede beklemekte olan başka birisiyle karşılaştı: yara izlerini hayranlıkla incelediği, toplantıdaki kadar asık suratlı olan İngiliz.

Onun ilginç birisi olduğunu düşündü. İçinde gerilmiş, saldırıya hazır bir şey vardı ama yılanların en iyi yanı, birisi güneşi örtmediği sürece hiçbir şey yapmaya tenezzül etmemeleriydi.

Belki buna acımasız Batılaştırma denebilirdi ama İngiliz ak-sanlarını severdi.

“Tristan, değil mi?” dedi, onun bir bataklığı andıran düşüncelerinden sıyrılışını izlerken. “Londra’ya mı gidiyorsunuz?”

“Evet.” Tristan onu yarı dinliyor, yarı düşünüyordu ama düşünceleri genel olarak belirsizdi. Düşünceleri bir Manhattan haritası gibi son derece doğrusal yollar izliyor ama bir yandan da Parisa’nın o anda izlemeye enerjisinin olmadığı kadar çaba gerektiren yerlere varıyorlardı.

“Ya siz?”

“Ben de Londra’ya gidiyorum,” dedi. Tristan şaşkınlıkla gözlerini kırıştırıp yeniden ona odaklandı.

Tristan, Atlas tarafından verilen temel bilgilerden onun École Magique de Paris’te eğitim aldığını ve Tahran asıllı olduğunu hatırladı.

Güzel, demek anlatılanlara dikkat etmişti. “Ama ben sizin...”

“Bütün illüzyonları fark edebiliyor musunuz?” diye sordu Parisa. “Yoksa sadece kötü olanları mı?”

Tristan bir an için tereddüt etti, sonra dudaklarını büktü. Öfkeli ya da en azından öfkeyi gizlemeye alışık bir ağzı vardı.

“Siz onlardan birisiniz,” dedi.

“Meşgul değilseniz, birlikte bir içki içmeliyiz,” dedi Parisa.

Tristan anında şüphelendi. “Neden?”

“Şu anda Paris’e geri dönmemin bir anlamı yok. Hem gecenin geri kalanında biraz eğlenmek istiyorum.”

“Sizi eğlendireceğimi mi düşünüyorsunuz?”

Parisa bilinçli olarak gözlerini şöyle bir kırpıstırdı ve tepeden tırnağa onu süzdü.

“Kesinlikle denediğinizi görmek isterim. Hem bu işi kabul edeceksek, arkadaş olmaya başlamamız gerek.”

“Arkadaş mı?” Tristan bu sözcüğü söylerken resmen dudaklarını yalamıştı.

“Arkadaşlarımı yakından tanımak isterim,” dedi Parisa.

“Ben nişanlıyım.” Doğruyu söylüyordu ama önemli bir mesele değildi.

“Ne kadar hoş. Eminim ki çok tatlı bir kızdır.”

“Aslında, pek tatlı değildir.”

“Daha da iyi,” dedi Parisa. “Ben de değilimdir.”

Tristan yan yan ona baktı. “Toplantıdan sonra neden geç çıktınız?”

Parisa ona neler söyleyeceğini düşündü, seçeneklerini tarttı. Elbette, Dalton Ellery için yaptığı hesaplarla aynı değildi bu. Tamamıyla eğlence amaçlıydı. Dalton daha çok profesyonel bir konuydu ama işin içine biraz gerçek istek de karışmıştı.

Dalton satrançtı; Tristan ise spor. Ama daha da önemlisi, ikisi de oyundu. "Kahvaltıda anlatırım," dedi Parisa.

Tristan yüksek sesle ofladı, teslimiyetini etraflarındaki boşluğa bu şekilde belli etti ve tekrar ona döndü.

"Önce yapmam gereken birkaç şey var," dedi. "Eden'dan ayrılmam gerek. İşimi bırakmam gerek. En yakın arkadaşımın çenesine bir yumruk indirmem gerek."

"Bunların hepsi sabaha kadar bekleyebilecek sorunlu davranışlar gibi geliyor kulağa," dedi Parisa. Portalın açık kapılarından içeri girdi ve onu izlemesini işaret etti. "Atılan nişan ile olasılıkla gayet hak edilmiş o yumruk arasında, mutlaka bizlere neler söylenmediğiyle ilgili teorilerimi anlatmam için biraz zaman ayırın."

Tristan itaatkâr bir şekilde peşinden portala girdi. "Teorileriniz mi var?"

Parisa Londra düğmesine bastı. "Sizin yok mu?"

Portalın ışığı yandığında, gülümseyerek bakıştılar: *King's Cross İstasyonu, Londra, İngiltere, Birleşik Krallık.*

"Neden ben?" dedi Tristan.

"Neden olmasın?"

Parisa aynı kafada olduklarını hissediyordu. İşbirliği konusunda deneyimli değildi ama aynı kafada olmalarının ekip çalışması açısından önemli bir özellik olduğunu düşünüyordu.

"Kesinlikle bir bira içebilirim," dedi Tristan. Kapılar kapandı ve onları gecelerinin geri kalanına götürdü.

Zavallı Ezra için pek iyi bir gün olmamıştı. Elbette, Libby hiçbir şey söylemeden gitmeden ve geri döndüğünde onu güzelce yatağa yatırarak nerede olduğuna dair hiçbir açıklama yapmadan önce günün büyük bir kısmını Libby'nin ebeveynleriyle geçirmek zorunda kaldığı düşünülecek olursa, tek olası sonuç buydu. En azından, seks yapmışlardı ve bu ona her şeyin iyiye gideceğine dair bir umut vermişti ama gizli ve manipülatif olduğu bariz bir işle meşgul olan ve dikkati dağılan partneri (yani Libby) orgazm olamamıştı. Bu da... Ezra için o kadar hoş bir durum değildi.

Sonraki olumlu gelişme: Libby ona isteyerek akşam yemeği hazırlamıştı.

Sonraki olumsuz gelişme: Libby akşam yemeğinde ona Korumacı Atlas Blakely tarafından yapılan teklifi kabul edeceğini söylemişti ama nedenini doğru dürüst açıklayamamıştı.

“Yani, şimdi sen... gidiyor musun?” diye sordu Ezra. Siyah saçları başının bir yanında düz, diğer yanında havada duruyordu ve seks sırasında ısırılmış olan dudakları o anda şaşkınlıkla aralanmıştı. Libby konuşmaya başladığında şarabından bir yudum almak üzereydi ve elindeki kadehi tamamıyla unutmuştu. “Ama Lib...”

“Sadece iki sene,” dedi Libby. “Daha doğrusu, kesin olarak bir sene ama umarım seçilirsem bir sene daha.”

Ezra kadehini masaya koydu, kaşlarını çatarak baktı. Oldu

olası düşünceli bir tipti. Saçları dağınıktı. İnsanın içini acıtacak kadar yumuşak bir insandı.

“Peki... Tam olarak nedir bu? Şu söz ettiğin fırsat...”

“Anlatamam.”

“Ama...”

“Bana güvenmen gerek,” dedi Libby kim bilir kaçınıcı kere. “Aslında, bir burs,” dedi bir açıklama yapma çabasıyla ama ne yazık ki bu Ezra için yanlış işitsel ipucu oldu.

“Hazır konu burslardan açılmışken, ben de sana bundan söz etmek istiyordum,” dedi Ezra birden keyfi yerine gelmiş gibi. “Burs ofisinde çalışan Porter’dan Varona’nın NYUMA bursumu geri çevirdiğini duydum. Risk sermayedarı pozisyonu için çok hevesli olmadığını biliyorum; o yüzden, bu pozisyonla hâlâ ilgileniyorsan seni tavsiye edebilirim.”

Ezra’nın yanlış bir şey söylediğini biliyor olması gerekirdi. Öyle değil mi? Libby asla Nico’nun reddettiği şeyleri istemezdi ve kesinlikle şimdi de istemiyordu.

Ama açıklaması gereken bir şey daha olduğunu fark etti.

“Şey, Varona’nın durumuyla ilgili...” Hafifçe öksürdü. “Varona da... Benimle aynı teklifi aldı.”

Ezra duraksadı. “Öyle mi?”

“Yapma. Buna şaşırmış olamazsın.” Libby çatalıyla oynadı, ta-
bağındaki makarnayı dürtükledi. “Bu sabah bizi gördün, değil mi?”

“Evet ama düşündüm ki...”

“Bak, durum her zamanki gibi,” dedi Libby monoton bir sesle. “Nedenini bilemiyorum ama Nico ve ben aynı şeyleri yapabiliyoruz ve...”

“O halde, neden ikinize birden ihtiyaçları var?” diye sordu Ezra. Yine yanlış şeyi söylemişti. “Onunla çalışmaktan nefret

ediyorsun. Herkesin senin daha iyi olduğunu düşündüğünü söyleme bile gerek yok.”

“Aslında, öyle düşünmüyorlar, Ezra. Belli ki öyle düşünmüyorlar,” dedi Libby hafifçe oflayarak, “çünkü benim istediğim burs ona teklif edildi, bana değil. Şimdi neler olduğunu anladın mı?”

“Ama...”

“Bu sefer kazanmasına izin veremem, bebeğim. Gerçekten de veremem.” Peçetesiyle ağzını sildi ve sinir içine masaya geri koydu. “Ondan ayrı bir şey yapmam gerek. Bunu anlamıyor musun?”

“Bunu başka bir şekilde... ne bileyim,” dedi Ezra büyük bir hoşnutsuzlukla, “farklı bir şeye el atarak yapamaz mısın?”

Bundan çok kolay, teorik olarak hiçbir zorluk içermeyen bir şeymiş gibi söz ediyordu. Ezra nasıl oluyordu da hâlâ Nico'dan farklı bir şey yapmanın aslında daha az şey yapmak anlamına geldiğini anlamıyordu? Komik bir şekilde, Ezra'nın “pragmatik” – tamam, zihinsel açıdan sağlıklı– önerileri nedense Libby'yi hep Nico de Varona'nın yeteneğini savunmaya zorluyordu ve bundan nefret ediyordu.

“Bak, büyük bir ihtimalle o... bursun,” dedi fazla ayrıntı vermemesi gerektiğini son anda hatırladı ve duraksadı. “...hangi adaylara gideceğine karar verileceğinde sadece birimiz seçileceğiz.” Yine duraksadı. “İkimiz aynı uzmanlığa sahibiz, yani en bariz kıyaslama bizimle ilgili olacak. Dolayısıyla, ya o seçilecek ve ben seçilmeyeceğim ki bu durumda bir senede, belki daha kısa sürede geri döneceğim ya da ben seçileceğim ve Nico seçilmeyecek ve o durumda...”

“O durumda, sen kazanmış olacaksın,” diye nefesini dışarı verdi elini yüzüne dayamış olan Ezra, “ve nihayet Varona'nın ne yaptığından endişelenmekten vazgeçeceğiz, öyle mi?”

"Evet." En azından bu kadarı belliydi. "Ama bu, şu anda onun için endişelenmen gerektiği anlamına gelmiyor."

Ezra gerildi. "Lib, ben öyle..."

"Evet, endişeleniyordun," dedi Libby kadehini alıp. "Sana hep söylüyorum, endişelenecek bir şey yok. Nico sersemin teki."

"İnan bana, bunu çok iyi biliyorum..."

"Seni her gece arayacağım," dedi Libby onu rahatlatmak için. "Her hafta sonu eve de geleceğim." Büyük bir ihtimalle, bunu yapabiliirdi. Belki. "Gittiğimi bile fark etmeyeceksin."

Ezra iç çekti. "Libby..."

"Sadece kendimi kanıtlamama izin vermen gerek. Bana hep Varona'nın benden daha iyi olmadığını söylüyorsun..."

"...çünkü değil..."

"...ama senin ne düşündüğün önemli değil, Ezra, gerçekten de değil." Libby'nin onu düşünceli bir şekilde rahatlatma girişimlerini hiçe sayması yüzünden biraz gücenmiş olacaktı ki Ezra dudaklarını birbirine bastırdı ama Libby bu konuda taviz veremedi. "Onun ne kadar iyi olduğunu göremeyecek kadar çok nefret ediyorsun ondan, bebeğim. Ben sadece daha fazlasını öğrenme, kendimi kanıtlama fırsatını istiyorum. İster inan ister inanma, dünyanın en iyileriyle rekâbet ederek kendimi kanıtlamam, Nico de Varona'yla da rekabet edeceğim anlamına gelir."

"O halde, benim bir söz hakkım yok." Ezra'nın yüzü biraz asılmıştı ama genel olarak ne düşündüğünü ele vermiyordu. Tıpkı bir kare bulmaca çözerken ya da Libby'nin her gün musluk haznesinde bıraktığı bulaşıkları işaret etmemeye çalışırken büründüğü ifade vardı yüzünde.

"Elbette, bir söz hakkın var," dedi Libby. "Bana, 'Libby, seni seviyorum ve seni destekliyorum' diyebilirsin ya da başka bir şey

söyleyebilirsin.” Yutkunup devam etti. “Ama inan ki Ezra, burada sadece iki yanıt var. Birini söylemezsen, diğerini söylemiş olursun.”

Kendisini onun yanıtına hazırlayıp bekledi. Onun makul olmayan isteklerde bulunmasını beklemiyordu –zaten Ezra asla böyle bir şey yapmazdı– ama onun bu konuya çok heyecanlanacağını da düşünmemişti. Ezra için yakınlık önemli bir şeydi; birlikte yaşamak onun fikriydi ve bir terapistin “kaliteli zaman” diyebileceği belirli bir süreyi birlikte geçirmeyi bekliyordu. Onun yokluğunda Nico’nun Libby’nin yanında olacak olmasından kesinlikle hoşlanmayacaktı.

Ama Ezra, Libby’ye derin bir oh çektirerek sadece iç çekti, masanın üstünden eline uzandı.

“Büyük hayallerin var, marifetli sevgilim,” dedi.

“Bak, bu gerçek bir yanıt değil,” diye mırıldandı Libby.

“Tamam. Libby, seni seviyorum ve destekliyorum.” Libby bir an için rahatlayabildi. Ama sonra Ezra, “Ama dikkatli ol, tamam mı?” dedi.

“Hangi konuda dikkatli olayım?” diye ofladı Libby. “Varona mı?”

Nico gülünecek derecede zararsızdı. İyiydi, hatta aklını bir şeye koydu mu muhteşemdi ama öyle sinsi işler çevirecek birisi değildi. Belki onu sinir edebilirdi... Ama o zaman bile öfkelenmesinden başka bir tehlike söz konusu değildi.

“Sadece dikkatli ol.” Ezra masanın üstünden eğilip onu alından hafifçe öptü. “Sana bir şey olursa, kendimi asla affetmem,” diye mırıldandı ve Libby bıkkınlıkla inledi. Her zamanki beyaz atlı prens rolünü oynuyordu demek.

“Kendime bakabilirim, Ezra.”

“Biliyorum.” Ezra hafif bir gülümsemeyle yanağını okşadı.
“Hey, ben başka niye buradayım?”

“Vücudun için,” dedi Libby. “Bir de enfes Bolonez makarna yapıyorsun.”

Ezra onu bir anda sandalyesinden kaldırdı ve Libby kahkahalar arasında pek de inandırıcı olmayan itirazlar sıralarken onu kendisine çekti.

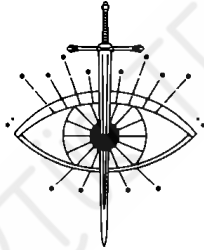
“Seni özleyeceğim, Libby Rhodes,” dedi Ezra. “Doğruyu söylüyorum.”

O halde, nihai kararı vermişlerdi. Bunu gerçekten de yapacaktı.

Libby kollarını Ezra’nın boynuna doladı ve bir an için ona sıkı sıkı sarıldı. Belki başı dertte olan tipik bir genç kadın olmayabilirdi ama yine de kendisini bilinmeyenin kucağına atmadan önce bir şeye tutunabilmek güzel bir histi.

III

SAVAŞ

CALLUM

Atlas Blakely'nin davetiyle Cemiyet'e katılmaya karar vermek pek de zor olmamıştı. Callum bu deneyimden hoşlanmadığı takdirde ayrılabilceğini düşünmüştü. Genellikle hayatı böyle yaşardı: Dilediği gibi gidip gelirdi. Değişken kişiliğine sinirlenecek olsalar bile, bu kararların etkilediği kişiler ona genellikle öfkeli kalmıyorlardı. Doğal olmayan yollarla ya da değil, Callum insanların onun görüşlerini mutlaka anlamasını sağlıyordu. Aklındakini söyledikten sonra, insanları hep ona hak verecek şekilde davranmaya itebiliyordu.

Callum her zaman Helenistik Büyü Sanatları Üniversitesi tarafından uzmanlık alanı için kullanılan sözcüğün doğru olmadığını biliyordu. İllüzyonistlerin manipülist alt kategorisi, genellikle fiziksel uzmanlık vakaları için kullanılırdı: bir şeyleri büküp başka bir şeye dönüştüren kişiler için. Su, doğru ellerde şarap olması ya da en azından şarap gibi görünmesi ve tadı şarap gibi olması için ikna edilebilirdi. Büyü araştırmaları ve gerçekliğiyle ilgili ilginç özelliklerden biri de sonuç olarak sadece bir şeylerin nasıl görüldüğü ve tadının nasıl olduğuyla ilgiliydi. Gerekli olan sonucu elde etmek için, ne olmaları gerektiği ya da ilk başta ne oldukları kolaylıkla bir kenara atılabilirdi.

Ama Cemiyet'in biliyormuş gibi görüldüğü konu –tipik olarak başkalarının bilmediği ama *Atlas Blakely*'nin biliyormuş gibi görüldüğü konu– Callum'un becerisini daha doğru bir şekilde, daha enerjik bir empati olarak tanımlamasıydı. Aslında, Cal-

lum'un büyü uzmanlığının yanlış tanımlanmış olması şaşırtıcı değildi; empati daha ziyade kadınlarda görülen bir büyü özelliği idi. Dolayısıyla, ortaya çıktığında genel olarak daha hassas, anaç bir şekilde geliştirilirdi. Başkalarının duygularına erişebilen pek çok medeialı kadın vardı; çoğu zaman muhteşem iyiliksever kişiler oluyorlar, terapi ve şifa alanlarına yaptıkları katkılardan dolayı övgüler alıyorlardı. Hem büyü hem de kutsal bir özelliğe sahip olmak, son derece feminen bir şeydi. (Vakti olsaydı, Callum cinsiyetle ilgili yapıların sahte ikilemini suçlardı.)

Aynı beceri grubu erkeklerde görüldüğünde, çoğunlukla büyü olarak sınıflandırılmayacak kadar sulandırılıyordu; çoğu zaman başlı başına bir kişilik özelliği olarak tanımlanıyordu. İkna konusundaysa medeia seviyesinde becerilere erişmeye dair bir özellik (büyü gücüne sahip olmayanlar buna "karizma" diyor olabilirlerdi), genellikle her konuda izlenen yöntem uğruna bir kenara atılıyordu: Oxford ya da Harvard gibi meşhur bir ölümlü üniversitesine gitmek ve sonra kârlı bir ölümlü kariyeri yapmak gibi. Bu adamlar zaman zaman CEO'lar, avukatlar ya da politika-cılar oluyorlardı. Bazen de zorbalar, megalomanyaklar ya da diktatörler oluyorlardı – zaten bu durumda becerilerinin gelişmemesi çok daha iyiydi. Pek çok diğer fiziksel çaba formu gibi, büyü de doğru bir şekilde ya da uzun süreler kullanılabilmesi için doğru eğitimi almayı gerektiriyordu. Bu adamlardan herhangi biri doğal özelliklerinin geliştirebilecekleri bir şey olduğunu fark etmiş olsaydı, dünya olduğundan da kötü durumda olurdu.

Doğal olarak, her kaidenin bir istisnası vardır ve bu durumda istisna Callum'du. Hırslı olmaması sayesinde global seviyede yanlış bir davranışta bulunmaktan kurtulmuştu (ya da dünya bu

sayede kurtulmuştu) ve bu özelliği bir de güzel şeylere olan sevgisiyle birleşince, asla dünya hâkimiyeti kurmak gibi, hatta buna yakın bir hedefi bile olmamıştı. Açlık ile herhangi bir manipölasyon becerisinin eşleşmesi her zaman tehlikeliydi; doğru araçlarla en alt seviyede dünyaya gelenlerin her zaman canla başla tepeye tırmanmaya çalışması insan davranışlarının temel bir kuralıydı. Callum gibi en üst seviyede dünyaya gelenlerse, bir şeyleri tepe taklak etmeye daha az meyilliydi. Ortam zaten gösterişli ve şaşaalı olduğunda, bunu değiştirmenin ne anlamı olabilirdi?

Dolayısıyla, hiçbir şey Callum'u Atlas Blakely'nin teklifini kabul etmeye itmediği gibi, teklifi reddetmeye de itmemişti. Üyelğe kabul sürecine katılabilirdi ya da katılmayabilirdi; Cemiyet kalmasına yetecek kadar ilgisini çekebilirdi ya da çekmeyebilirdi. Söylemeye bile gerek yoktu ama İskenderiye Cemiyeti tek başına pek ilginç değildi. Callum varlıklı bir ailenin çocuğuydu; yani, zenginliği birçok farklı formda görmüştü: kraliyet, aristokrat, kapitalist, yozlaşmış... Bu liste daimi olarak devam ediyordu. İskenderiye versiyonuysa teknik olarak akademikti ama akademik seçkinlere ait olan zenginlik, bütün zenginlik formlarının birleşimi değilse bile neredeyse her zaman bir diğer forma aitti.

Aslında, gücün gücü doğurduğu gibi bilginin bilgiyi doğurduğu, kendini devam ettiren bir döngüydü – nesillerle, kurumlarla her daim süren bir döngü. Gerçi Callum sistemi pek eleştirmek zorunda bırakılamazdı. Gerçekten de akranlarından daha iyi, daha zeki ve çok daha yetenekli miydi, yoksa sadece doğru kaynaklarla mı dünyaya gelmişti? Sayesinde kâr elde ettiği birçok şey gibi, bunlar da sormaya zahmet etmediği sorulardı.

Diğer beş üye de Atlas Blakely tarafından yapılan teklifi kabul

etmek üzere geri dönmüş (şaşırtıcı değildi), yeni bir nakliye tılsımı sayesinde teker teker gelmişlerdi. Bu sefer, tılsım onları ilk üyelik toplantılarının yapıldığı resmi konferans salonuna değil, elitizm ve miras edinilmiş bir zenginliğin şüphe götürmez zanaatkarlığıyla inşa edilmiş görkemli bir malikânenin antresine götürmüştü.

Aslında çok komikti. Sanki İskenderiye Cemiyeti denen yer, artık işin aslını bildiklerine göre kozlarını göstermenin güvenli olduğuna karar vermişti. Callum'un bakışları üst kattaki galerinin tırabzanlarından muhteşem merdivenlerin dibine kadar etrafta gezindi, teker teker incelemek üzere diğer beş adaya odaklandı. Libby Rhodes isimli Amerikalı sık sık ve sinir bozucu konuşmasıyla en hatırdaki kalan adaydı ve doğal olarak aptalca bir soru soran ilk kişi oldu.

"İskenderiye'deyiz, değil mi?" dedi, kaşlarını pek hoş olmayan perçeminin altında çatarak. Callum'a kalsaydı, ona tamamiyle farklı bir saç modeli önerirdi; ya toplar ya da arkaya atar, böylece uçlarını çekiştirip durmasını engellerdi. "İskenderiye'ye özgü hiçbir şey göremiyorum."

Haklıydı. Her neredeyse, bulundukları malikânenin içi tıpkı İngiltere'deki yazlık bir köşke benziyordu. Binanın içinden arazinin büyüklüğünü tahmin etmek zordu ama ancak görkemli sözcüğüyle tanımlanabilirdi ve pencerelerden yer yer gözükten dış cephe –kanatları içe bakan H harfi biçimli bir yapıydı– garip İtalyan kaplamalı klasik tuğladan inşa edilmiş Tudor tarzı bir yere işaret ediyordu. İçeri girdikleri zemin kattaki antre yukarı kattaki galeriye açılıyor, sonra şık duvar halılarıyla kaplı kocaman bir salona ve onun arkasında kalan ve giderek daha gösterişli hale

gelen odalara uzanıyordu. Dekorun karanlık bir havası vardı; renk paleti her daim yeşillerden asma dallarının renklerine kadar çeşitli tonları kapsıyordu. Ya malikâne uzun zamandır tadilattan geçmemişti ya da estetiğinden sorumlu olan kişi derin bir varoluşçu karamsarlıktan mustarıptı.

Her halükârda, o sırada tam olarak nerede oldukları gibi bir takım sonuçlara varmadan önce gördükleri salon sayısı yeterdi. Nova ailesi Cape Town'da bir malikânede yaşamasına rağmen, pek çok kere Britanya Kraliyet Ailesi tarafından davet edilmişti (Novalar bir zamanlar Yunan kraliyet ailesiyle yakın olduklarından, Callum Atina'daki Helenistik Büyü Sanatı Üniversitesi'nde çok rahat okumuştı) ve Callum Cemiyet'in dekorunun oraya çok benzediğini düşünüyordu. Soyluların duvarlarda asılı olan portrelerinin yanı sıra etraftaki çeşitli Viktorya dönemi büstleri ve mimarinin kendisi kesinlikle Greko-Romen etkisini, Romantiklerin bariz sembollerini taşıyordu ve gerçek klasik tarzdan ziyade on sekizinci yüzyıl tarzına daha yakındı.

Genel olarak, İngiltere'de başka bir yerde olabilecekleri ihtimali son derece düşüktü.

“Eh, sanırım, Londra'nın hemen dışında bir yerde olduğumuza söylemenin bir zararı olmaz,” dedi Atlas'ın, enerjisi anında belli olan gergin görünümlü yardımcısı Dalton Ellery: korkuyordu, hatta sindirilmişti. Callum onun entelektüel açıdan biraz üstün olduğunu tahmin ediyordu; zaten adamın akademik hayata olan adanmışlığının tek açıklaması bu olabilirdi. Cemiyet üyeliğinin avantajlı yanları zenginlik ve prestij ise, burada kalıp bunlardan faydalanmamanın ne anlamı vardı?

Ama Callum her zamanki gibi umursamaz tavrıyla bu konuya da kafa yormadı.

Bunu düşünmek yerine, grup ev turuna devam ederken birbirlerine kaçamak bakışlar fırlatan tek ilginç iki kişiye odaklandı; Tristan ve Parisa.

Endişeli hali Callum'u çileden çıkaracak kadar yoğun ve kesintisiz olan Libby isimli perçemli kız kafası karışmış gibi kaşlarını çattı. "Ama burası gerçekten de İskenderiye Kütüphanesi'yse, o zaman..."

"Cemiyet tarih boyunca kütüphanenin fiziksel yerini birkaç kere değiştirmiştir," dedi Dalton. "Elbette, esas olarak İskenderiye'deydi ama kısa bir süre sonra Roma'ya, sonra da Napolyon Dönemi Savaşları'na kadar Prag'a taşındı ve en sonunda emperyalizmin faydalarının geri kalanıyla birlikte Keşif Çağı'nın başlangıcında buraya geldi."

"Bu, hayatımda duyduğum en İngiliz açıklama," diye mınıldandı Nico isimli Kübalı genç adam. Neyse ki Callum'un kiskanacağı kadar uzun boylu değildi.

"Evet," dedi Dalton kayıtsızca, onları yukarı kata çıkarırken. "Her kültürden her eserin zoraki bir şekilde tek bir monarşik çatı altında toplanması açısından Britanya Müzesi'ne çok benzer. Her hâlükârda," diye devam etti, sanki bu hiç şaşırtıcı bir açıklama değilmiş gibi, "tahmin edebileceğiniz gibi kütüphaneyi başka yerlere taşımaya dair sayısız girişimde bulunulmuştur. Amerikalılar 1941'e kadar kütüphaneyi New York'a taşımakta ısrarcı davranmışlardı ve elbette hepimiz o tarihte neler olduğunu biliyoruz. Her neyse, dediğim gibi, hepiniz burada kalacaksınız," dedi galeride yine bir köşeyi dönüp bir başka salona, sonra da iki yanı kapılarla kaplı bir koridora girerek. "İsimleriniz kapıların yanındaki levhalarda yazıyor ve eşyalarınız sizin için odalarınıza bırakıldı. Turumuz bittikten sonra, Atlas'la bir araya geleceksiniz ve akşam

yemeği yiyeceksiniz. Gong her akşam saat yedi buçukta çalar. Bu akşam hepinizin katılımı bekleniyor.”

Callum, Tristan ile Parisa’nın yine gizli gizli bakıştığını fark etti. Amerika’da eğitim almış iki öğrenci gibi onlar da önceden birbirlerini tanıyorlar mıydı? Bir an için durup öyle olduğuna karar verdi, sonra diğerlerinden önce karşılaşmadıklarına ama o zmandan beri yakınlaştıklarına kanaat getirdi.

Birden öfkелendiğini hissetti. Arkadaş edinen ilk kişi olmaktan hiçbir zaman hoşlanmamıştı.

“Normal bir gün nasıl geçer?” diye sordu Libby, soru yağmuruна devam ederek. “Dersler mi olacak, yoksa...”

“Bir bakıma olacak,” dedi Dalton. “Ama Atlas’ın size daha fazla bilgi vereceğini düşünüyorum.”

“Siz bilmiyor musunuz?” diye sordu, burun hızmalı, sesi Callum’un tahmin ettiğinden çok daha kalın olan ve çok sıkılmış gibi görünen Reina isimli Japon kız. O ana dek ne konuşmuştu ne de anlatılanları dinliyormuş gibi görünmüştü ama geçtikleri odalar-daki eşyalara dikkatle bakmıştı.

“Her aday sınıfı biraz farklıdır,” dedi Dalton. “On senede bir farklı uzmanlıklar seçilir, her yeni aday grubu farklı yeteneklerden oluşur. Dolayısıyla, size verilecek olan araştırma görevleri her on senede bir değişir.”

“Bizlere uzmanlıklarımızın ne olduğunu söylemeyeceksiniz sanırım,” dedi Parisa. Callum onun belirli bir ikna yaydığını ama bunun Dalton’a yönelik olduğunu fark etti. Tipikti; sahte entelektüellik Paris’te uzun süre yaşamış her kıza cazip gelirdi zaten. Kısa saç modelleri, giyimde minimalizm ve peynir kadar Paris’e özgü bir şeydi bu.

“Bu, size bağlı,” dedi Dalton. “Ama keşfetmeniz uzun süremeyecektir.”

“Aynı evde yaşarken ve birlikte yemek yerken mi? Bence kısa sürede birbirimizle ilgili o kadar şey öğreneceğiz ki bunalacağız,” dedi Tristan sözcükleri uzatarak. Parisa gülüp kendisini tutmaya çalışınca, Callum kızın kahkahasının son derece sahte olduğunu düşündü.

“Eminim ki öyle olacaktır,” dedi Dalton istifini bozmadan. “Şimdi, şu tarafa doğru ilerleyelim lütfen.”

Dalton aşağı katta onları görkemli neoklasik tarz antrelerden oluşan bir labirentten geçirdi ve ısıllı ısıllı muhteşem bir salona götürdü. Bu salon evin geri kalanının şeklinden farklı olarak, boyanmış bir kubbenin altındaki zeminin dışına doğru kıvrılan bir yarım kubbe oluşturuyordu ve şöminenin karşısında kitaplarla dolu bir duvar vardı. Evde gezerken ilgisizce dolaşıp durmuş olan Reina nihayet odadaki görkemli kütüphaneyi görünce biraz ayılmış, en arkada durduğu yerde gözleri irileşmişti.

“Burası boyalı oda,” dedi Dalton. “Her sabah, oturma odasında yapılacak olan kahvaltıdan sonra Atlas ve benimle burada buluşacaksınız. Bahçeden okuma odasına ve arşivlere giden en kolay yol şu kapılardandır,” dedi soluna yan bir bakış atarak.

“Burası kütüphane değil mi yani?” dedi Reina, kaşlarını çatıp en yüksek raflara bakarak. Yakınlarda bir eğretili heyecanla titrer gibi oldu.

“Hayır,” dedi Dalton. “Kütüphane mektup yazmak için kullanılır. Dilerseniz kremalı çay içmek için.”

Libby’nin yanında olan Nico sessizce yüzünü buruşturdu.

“Evet,” dedi Dalton ona hak verirmiş gibi, gömleğinin kolundan sarkan bir ipliği çekiştirip. “Aynen.”

“Burada yaşayan başka insanlar yok mu?” diye sordu Libby. Gözlerini kısmış koridorun ilerisine bakıyordu. “Burasının bir cemiyet olduğunu sanıyordum.”

"Burada sadece arşivler vardır. Tipik olarak, İskenderiyeliler randevuyla gelip giderler," dedi Dalton. "Zaman zaman okuma odasında daha ufak grupların toplantıları yapılır; o gibi zamanlarda sizden onları rahatsız etmemeniz, onlardan da sizi rahatsız etmemeleri istenir. Ayrıca, Atlas ziyaretçileri resmi yemek odasında ya da güney salonundaki ofisinde kabul eder."

"Koruyuculuk görevinin bir parçası olarak mı?" diye sordu Tristan ilgisizce.

"Evet," dedi Dalton.

"Bu, tam olarak ne anlama geliyor?" (Nico.)

"Koruyucu birçok şeyin yanı sıra arşivlerin bir hizmetlisidir," dedi Dalton. "Arşivlerin korunmasını ve kullanmak isteyen kişilerin erişimini sağlar."

"Gidip gelmek kadar basit bir mesele mi bu?" (Yine Libby soru sormuştu.)

"Kesinlikle hayır," dedi Dalton. "Ama bu da gizli tutmanız gereken konular arasında."

"Bizim mi?" diye sordu Tristan

"Evet, sizin," dedi Dalton ve Libby ağzını açtı.

"Ama nasıl..."

"Dalton şunu demek istiyor," dedi Atlas Blakely yumuşak bariton sesiyle. "Cemiyet'in üyelerini idare etmek benim görevim ama yabancılar söz konusu olduğunda alınması gereken pek çok güvenlik önlemi de vardır."

Atlas içeri girince Callum ve Tristan aynı anda odanın girişine döndüler ve altısı birden teker teker sırtlarını boyalı kubbeye döndüler.

"Yeni aday sınıfı olarak görevlerinizden biri de," diye devam etti Atlas, "kolektif olarak uygun gördüğünüz bir güvenlik protokolü geliştirmek. Siz bunun ne anlama geldiğini sormadan önce,"

dedi Libby'ye gülümseyerek, "seve seve açıklama yapayım. En önemli sırlarda olduğu gibi, Cemiyet'in varlığından haberdar olan pek çok kişi var. Birkaç kuruluş senelerdir hırsızlık yapmak, Cemiyet'e sızmak ya da bazı durumlarda yok etmek için kütüphane-yi hedef almıştır. Dolayısıyla, sadece var olan tılsımlarımızdan değil, Cemiyet'in burada kalan aday sınıfının kendi güvenlik önlemlerinden de faydalaniyoruz."

"Bir dakika," dedi Libby. Akli global sırların pek çok kişi tarafından öğrenilmesi ihtimaline takılmıştı. "O halde, bu..."

"Bu, aranızda ilk olarak büyü savunmasındaki yeterliliğinizi tartışacağınız anlamına geliyor," dedi Atlas. Tam o sırada, şöminenin yanındaki masanın etrafında bir dizi sandalye belirdi. "Oturun, lütfen," dedi. Altısı dikkatle yerlerine oturdular; belki de en temkinlileri Reina'ydı. "Uzun süremeyecek," dedi Atlas onları rahatlatmak için. "Bu öğleden sonraki sorumluluğunuz bir grup olarak planınızı belirlemek. Ben sadece sizler çalışmaya başlamadan önce size yol göstermek için buradayım."

"Hiç buradan bir şey çılmayı başaran oldu mu?" dedi Tristan. Grubun en şüphecisi ya da en azından şüphelerini sürekli olarak dile getiren üyesi oydu.

"Ya bir dereceye kadar içeri girebilen oldu mu?" diye sordu Nico.

"Evet," dedi Atlas. "Bu gibi bir durumda, umarım saldırı büyüleriniz de savunmanız kadar etkilidir çünkü izinsiz alınan her şeyi geri getirmeniz istenecek."

"İstenecek," mırıldandı Reina. Atlas gülümseyerek ona döndü.

"Nazikçe istenecek," dedi. "O noktadan sonra da gereği yapılacaktır." Bu, Callum'un bekleyebileceği kadar nazik bir tehditti.

Boyalı oda denen bu salonun kubbesinden bir gongla akşam

yemeğine çağrılacak olmalarına kadar her şey fazla İngiliz'di.

Elbette, Libby tereddütle elini kaldırdı. "Peki, tam olarak ne sıklıkta Cemiyet'in..." Duraksadı. "...koleksiyonunu korumamız beklenecek?"

"Tamamıyla sisteminizin ne kadar güçlü olduğuna bağlı." Odanın köşesinde kırmızı bir parıltı belirip kayboldu. "Örneğin, az önce gördüğünüz şey Cemiyet'in perimetresine girmek için yapılan bir girişimin püskürtülmesiydi. Ama birisi sadece anahtarlarını da unutmuş olabilir."

Gülümsediğine göre, espri yapıyor olmalıydı. Callum, Atlas Blakely'nin onu sevmelerini çok istediğini hissetti. Ya da en azından, her zaman sevilleceği beklentisine sahip bir insandı.

"Sizin ifadenizle 'koleksiyona' gelince, Bayan Rhodes," dedi Atlas başını Libby'ye doğru sallayarak, "arşivlerdeki içeriği kastediyorsanız, bu çok daha karmaşık bir mesele. Hepiniz aşama aşama Cemiyet'in kayıtlarına erişim kazanacaksınız; Cemiyet'in güvenini kazandıkça, daha da ilerlemenize izin verilecek. Kilidi açılan her kapı başka bir kapıya açılacak ve kilitler açıldıkça başka kapılar ortaya çıkacak. Elbette, mecazi anlamda."

Bu sefer, Nico bir soru sordu: "Ya bu kapılar?"

"Önce fiziksel büyülerle başlayacağız. Uzay," dedi Atlas. "Fiziğin temel kanunları ve bunları nasıl baypas edebileceğimizle başlayacağız."

Bunu duyan Libby ile Nico bakiştılar; Callum, Libby'nin ilk kez o son derece garip davranışlarından birini sergilemediğini fark etti.

"Sizler hali hazırda var olan bulgularımız konusunda size güvenebileceğimizi kanıtladıktan sonra, bir sonraki konuya geçeceksiniz. Elbette, beş aday bağımsız araştırmalara ayrılan ikinci

senelerinde daha da ilerleyecek. O noktadan sonra, konular daha çok uzmanlık alanlarına d6nüşecek. Örneğin, Dalton,” dedi başıyla arkasına adeta duvarla bir olmuş olan Dalton’ı işaret ederek. “Öylesine az bilinen bir uzmanlık alanı üstünde çalışıyor ki şu anda tüm bu materyallere erişimi var.”

Callum, Parisa’nın bunu çok önemli bir bilgi olarak aklına kaydettiğini fark etti.

“Siz bile mi?” dedi Reina, bir kez daha onları sesiyle şaşırtarak.

“Ben bile,” dedi Atlas “Bir cemiyet olarak tek bir kişinin her şeyi bilmesinin gerekli olduğuna inanmıyoruz. Bunun mümkün olabileceğine ve kesinlikle güvenli olabileceğine de inanmıyoruz.”

“Neden?” (Yine Libby.)

“Çünkü Bayan Rhodes, bilgiyle ilgili sorun tükenmek bilmez açıklıdır. Ne kadar çok bilgiye sahip olursanız, o kadar az şey bildiğinizi düşünürsünüz,” dedi Atlas. “O yüzden, insanlar çoğu zaman bilgi peşinde koşarken çıldırır.”

“Ya kadınlar ne yaparlar?” diye sordu Parisa.

Atlas ona kısaca şöyle bir gülümsedi.

“Birçoğu bilgi peşinde olmaması gerektiğini bilir,” dedi Atlas. Callum bunun kulağa bir uyarı gibi geldiğini düşündü.

“Bir sistemden söz etmiştiniz,” dedi Libby. Atlas dikkatini yeniden ona çevirirken, Callum irkildi ve yine sinir olduğunu hissetti. Kız bir sivrisinek gibiydi; kaygılarının yarattığı etki tam olarak acı vermiyordu ama sanki hiç sona ermiyordu. Callum tek bir yerde rahat rahat oturamıyordu.

“Altı kişisiniz,” dedi Atlas onları işaret ederek. “Her biriniz Cemiyet’in güvenliğinin altında bir sorumluluğunu taşıyorsunuz. Bunu kendi aranızda nasıl bölüşeceğiniz size kalmış. Şimdi, sizi

Çalışmanız için baş başa bırakmadan önce,” dedi, Libby’yi başlarında birisi olmadan yalnız kalacak olmaları fikri karşısında hayretlere düşürerek, “Cemiyet’in görev alanındaki her şeye şu anda erişiminiz olmadığını söylemiştim ama korunmasından tamamıyla siz sorumlusunuz. Lütfen, planınızı oluştururken bunu aklınızdan çıkarmayın.”

“Biraz çelişkili değil mi?” dedi Tristan. Callum’un tahmin ettiği gibi doğal bir muhalifti. “Göremediğimiz şeylerden sorumlu olacağız.”

“Evet,” diyen Atlas hızlı hızlı başını salladı. “Sorusu olan?”

Libby ağzını açtı ama Nico elini hemen havaya kaldırıp onu susturunca Callum derin bir oh çekti.

“Mükemmel,” dedi Atlas Dalton’a dönerek. “O halde, akşam yemeğinde yeniden bir araya geleceğiz. İskenderiye Cemiyeti’ne hoş geldiniz.” Dalton’ın boyalı odadan önce çıkmasına izin verdi ve başını son kez eğip kapıları arkalarından kapattı.

REINA

Yalnız kalan altı aday sessizce birbirlerini süzerlerken, temkinli bir merak anı yaşandı.

“Çok sessizsin,” dedi Tristan, solunda oturan sarışın Güney Afrikalı Callum’a dönüp. “Bunlarla ilgili bir fikrin yok mu?”

“Şu anda söylemem gereken herhangi bir şey yok,” dedi Callum. Değişik bir havası vardı –çok eski Hollywood dönemlerine, Reina’nın hayran olmaktan çok nefret ettiği o daimi Batılılaştırma vebasına aitmiş gibiydi– ama sesi çok rahatlatıcıydı ve hali tavrı neredeyse insanı sakinleştiren bir özelliğe sahipti. “Sen gayet şüpheli gibisin.”

“Mizacım böyle sanırım,” dedi Tristan pişkin bir tavırla.

Reina, Parisa’nın dikkatle ona baktığını fark etti. İhlal edilmiş gibi hissedip azıcık ürperdi ve yakınlardaki eğreltiotlarından birini üzdü.

“Tuhaf,” dedi bitkiyi gören Libby. Kaşlarını çatıp bitkiye, sonra da Reina’ya baktı. “Anladığım kadarıyla sen bir... doğa bilimcisisin, değil mi?”

Reina bu konuda sorguya çekilmekten hiç hoşlanmazdı. “Evet.”

“Çoğu medeia seviyesindeki doğa bilimcisi becerilerini daha iyi idare eder,” dedi anında tatsız birisi olduğunu sergileyen Parisa. Gerçi bu tavrı Reina’yı hiç şaşırtmadı; Parisa başka insanların varlığı gibi kâr getirmeyen önemsiz şeylerle uğraşacak bir tipe benzemiyordu.

Ama şaşırtıcı değilse bile can sıkıcıydı. Elbette, can sıkıcı olan Parisa’nın Reina’nın yetersiz olduğunu düşünmesi değildi

– doğru ya da değil, Reina'nın değerini belirlemek Parisa'ya kalmamıştı. Reina'nın geçmiş deneyimleri ona kullanılamayan bir şeyin yanlış kullanılmasının da mümkün olmadığını öğretmişti. Dolayısıyla, Parisa dilediği kadar yanlış sonuca varabilirdi.

Esas zorluk, bu bir araya tıkdıkları deneyimin büyük olasılıkla birbirinden kaçınmalarını imkânsız kılacağıydı. Birlikte vakit geçirmekten başka seçenekleri kalmayacaktı ve sorun da buydu.

Reina keşke evde kalsaydı diye düşünmeye başlamıştı.

“Ay, ben öyle demek...” Libby'nin yanakları kızardı. “Ben sadece, sanırım, şey...”

“Doğa bilimcisi eğitimi almadım,” dedi Reina kısaca. “Eski büyüler alanında uzmanlaştım. Klasikler alanında.”

“Ha,” dedi Libby biraz kafası karışmış gibi ama Parisa gözlemini kıstı.

“Bir tarihçi gibi mi?”

“Bir tarihçi gibi,” dedi Reina. Aynen öyle.

Parisa ses tonunu umursamadan devam etti. “Sanatını hiç geliştirmedin mi yani?”

“Herkesin uzmanlık alanı ne?” diye araya girdi Nico, Reina'nın huzursuzluğu artarken. Çok da iyi olmuştu çünkü içinden sessiz bir rica bulunduğu anda Parisa kendisini Reina'nın kontrol edemediğini sandığı eğreltiotu tarafından boğulurken bulabilirdi.

Nico'nun konuyu değiştirmekteki amacı, Reina'yı savunmaktan çok Parisa'yla sohbet etme amacını taşıyormuş gibiydi. “Seninki ne mesela?” diye sordu Parisa'ya. Parisa'nın yüzü bir anda gerildi.

“Seninki ne?”

“Rhodes ve ben fizikçiyiz. Daha doğrusu, kuvvet, moleküler yapılar fiziği gibi konularla ilgileniyoruz,” dedi Nico. “Elbette, ben daha başarılıyım...”

“Kes sesini,” diye homurdandı Libby.

“...ayrıca tercih ettiğimiz ayrı materyaller var ama ikimiz de fiziksel şeyleri manipüle edebiliyoruz. Hareket, dalgalar, elementler,” diye her şeyi özetleyen Nico beklentiyle Parisa’ya baktı. “Ya sen?”

“Ben ne?” dedi Parisa yüzüstüce.

Nico duraksadı. “Ben sandım ki...”

“Uzmanlıklarımızla ilgili ayrıntıları paylaşmanın neden gerekli olduğunu anlamıyorum,” diye araya girdi Tristan bıkkın bir ses tonuyla. “Birbirimize karşı yarışmıyor muyuz?”

“Ama yine de ekip çalışması yapmamız gerekiyor,” dedi Libby şok içinde. “Gerçekten de bir sene boyunca büyü gücünü gizli tutmayı mı düşünüyorsun?”

“Neden olmasın?” dedi Parisa omzunu silkerek. “Bunu anlayabilecek kadar zeki olan birisi muhtemelen bunu hak ediyordur ve karmaşık...”

“Ama birbirimiz hakkında hiçbir şey bilmeden bir grup olarak çalışamayız,” dedi Nico, diğerlerini rahatlatmak istiyormuş gibi. Reina onun kendisini bunu başarabilecek kadar sevimli bulduğunu hissetti. Haklı olabilirdi.

“Sonuç olarak birimiz elenecek olsa da,” dedi Nico, “bunun bize bir grup olarak nasıl zarar verebileceğini anlayamadım.”

“Bunu sırf bize kendi uzmanlığını söylediğin için söylüyorsun,” diye mırıldandı Callum hafifçe sırtarak. Bu hali Reina’nın ondan daha da az hoşlanmasına neden oldu.

“Eh, utanacak bir yanımda yok,” dedi Nico biraz sinir olmuş gibi. Onun bu hali de Reina’nın onu daha çok sevmesine neden oldu. “O yüzden, geri kalanınızın ne yapabildiğinizle ilgili olarak bir öz güvensizliği...”

“Öz güvensizlik mi?” diye dudak büktü Tristan. “Odadaki en iyi kişi olduğunu mu sanıyorsun?”

“Öyle demedim,” dedi Nico ısrarla. “Ben sadece...”

“Gerçekten de bu odadaki en iyi kişi olduğunu düşünüyor,” dedi Parisa. “Ama kim düşünümüyor ki? Belki sen hariç,” dedi, Reina’ya tatsız bir bakış atıp.

Reina, Parisa’nın arkadaş olmak istediği kişiler listesinde kesinlikle son sırada olduğuna karar verdi.

“En azından biraz ödün vermenin bir yolu olabileceğini düşünüyorum,” dedi Nico. “Ne yapabileceğimiz hakkında bir fikrimiz olması gerekmez mi?”

“Aynı fikirdeyim,” dedi Reina. Bu yanıtı vermesinin en büyük nedeni Parisa ve Tristan’ın dirençli olduklarını görmesiydi. Onun için fark etmezdi; herkes uzmanlık alanını öğrenmişti. Dolayısıyla, onun da Nico ve neyse ki artık susmuş olan Libby gibi diğerlerini itiraf etmeye zorlamak için hiçbir nedeni yoktu. “Aksi takdirde, fiziksel büyü alanında uzman olanların işin büyük bir kısmını üstlenmesi gerekecek ve bütün enerjimi güvenliğe harcamak zorunda kalırsam...”

“Her şeyin kaba kuvvet olması gerekmez,” dedi Tristan sinir olmuş gibi. “Sırf sizin fiziksel büyü gücünüz var diye bütün büyüü siz yapacak değilsiniz.”

“İyi de bana bir...”

“Durun,” dedi Nico. Kimse bunu beklemediği için konuşmalar bir anda kesildi. “Bunu kim yapıyor?”

Reina konuşmanın bölünmesinden hoşlanmadı ama Tristan yerine Nico’nun araya girmesi daha iyiydi. “Neyi kim yapıyor?”

“Rhodes’un şu ana kadar konuşması gerekirdi,” dedi Nico, Libby’ye bakıp. Libby şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı ve Nico

hıkkatını tekrar diğerlerine çevirip şüpheyle, Tristan, Parisa ve Callum'a baktı. "Birisi onu konuşmamaya ikna etmiş. Kim o?"

Tristan, Parisa'ya baktı.

"İnanılmazsın, çok teşekkürler," dedi Parisa keyfi kaçmış gibi. "Hiç belli etmedin."

"İyi de beni bu yüzden suçlaya..."

"Ben yapmadım," dedi sinirlenen Parisa aksi bir tavırla. Reina gülümsemek için kendisini tuttu. Sırf Tristan-Parisa müttefikliği erkenden çatlamaya başlamamıştı, aynı zamanda Parisa'nın uzmanlığı da belli olmuştu: ya zihin ya da duyguları okuyabiliyordu.

"Biriniz davranışları etkileyebiliyor," dedi Nico onları suçlarcasına. "Bunu yapmayın."

Geriye tek bir seçenek kalmıştı.

Teker teker hepsi Callum'a dönünce, Callum iç çekti. "Rahatlayın," dedi sakince bacak bacak üstüne atarak. "Kaygılı hissediyordun. Sadece kaygı seviyesini düşürdüm."

Libby birden öfkeyle gözlerini kırpıştırdı. "Sen ne cüretle..."

"Rhodes," dedi Nico. "Hava bu tür çıkışlar için fazla gergin."

"Kes sesini, Varona..."

"Demek bir empatsın," dedi Reina, Callum'a bakarken, "Yani..." Parisa'ya döndü, "Sen zihin okuyabiliyorsun," diye bir tahminde bulundu. Türünün en ileri örneği olduğunu iddia eden bir cemiyetin aynı uzmanlık dalından iki çifti çağırmasının olasılık taşımadığını düşünmüştü.

"Artık değil," dedi Parisa Tristan'a ters bir bakış atıp. "Şimdi hepsi kalkanlarını kaldırdılar."

"Kimse o kadar uzun süre dayanamaz," dedi Tristan şüpheyle

Callum'a bakıp. "Özellikle duygularımızı da korumak zorunda kalacağız..."

"Çok saçma," dedi Libby. O ana kadar Callum'un yarattığı etkiden kurtulmayı başarmıştı. "Bakın, ben Varona'nın mantıklı bir şey yaptığını söyleyecek son kişiyim..."

"Kim?" dedi Callum, büyük bir ihtimalle zorluk yaratmaya çalışarak.

"Ben... Nico'yu diyorum... Neyse, önemli olan," dedi Libby bıkkınlıkla oflayarak, "hepimiz kendimizi birbirimizden korumaya çalıştığımız sürece hiçbir iş başaramayacağımız. Lanet olsun, ben buraya öğrenmek için geldim!" diye bağırdı. Reina bunu duyunca derin bir oh çekti. Libby biraz gıcık olabilirdi ama en azından gerçekten önemli olan bir konuda ısrar etmekten çekinmiyordu. Herkesin aksine, onun öncelikleri doğru yerdeydi.

"Büyümü sırf geri kalanınızı zihninden atmak için kullanmayı kesinlikle reddediyorum," dedi Libby oflayarak.

"Tamam," dedi Callum sakince. "Bundan böyle hiçbirinizi rahatlatmayacağıma söz veriyorum."

"Hey," dedi Nico birden. "O, haklı. Ben de duygularım üstünde kontrol sahibi olmayı isterim doğrusu, teşekkürler."

Tristan ve Parisa da onlarla aynı fikirdeymiş gibi gözüküyorlardı ama bunu itiraf etmeye hazır değillerdi.

"Bir *empata* neden hiçbirimizin duygularıyla oynanmasını istemediğimizi açıklamak zorunda kalmamamız gerekir," dedi Libby ısrarla.

Callum ağır ağır elini salladı. "Sırf duygularının ne olduğunu biliyorum diye onları anlamak için zaman harcayacağım anlamına gelmez ama tamam. O, kendisine hâkim olursa, ben de uslu

dururum.” dedi Parisa’ya sinsi bir bakış atıp. Parisa da dik dik ona baktı.

“Ben kimseyi etkilemiyorum,” dedi Parisa asabi bir sesle. “En azından. büyüyle etkilemiyorum. Çünkü gerzeğin teki değilim.”

Elbette, değilsin, diye düşünen Reina, Parisa’nın yine kaşlarını çatmasına neden oldu. Tartışma orada son bulunca, geriye kalan üç üye Tristan’a döndüler ve Reina ancak o anda onun uzmanlık dalını açıklamadığını fark etti.

“Ben...” Tristan köşeye sıkışınca gerildi. “Ben bir tür illüzyonistim.”

“Ben de öyleyim,” dedi Callum dudaklarını şüpheyle büzerek. “Şemsiye bir terim aslında, değil mi?”

“Bir dakika,” dedi Parisa aklına bir şey gelmiş gibi. “İsmin Callum Nova, değil mi? İllüzyonist Novalardan mısın?”

Diğerleri biraz daha dik oturdular ve Reina’nın bile engel olmadığı bir merakla ona baktılar. Nova Holding, gizli ya da değil, illüzyon alanında uzman olan global bir medya holdingiydi: Hem ölümlü hem de medeia endüstrilerinde liderdi ve en çok kozmetik ve güzellik sektörlerinde başı çekiyordu. Novalar sadece ürünleriyle değil, acımasız iş uygulamaları yüzünden de tanınıyorlardı. Ölümlü ürünlerinde ne kadar çok büyü kullanılabileceğiyle ilgili medeia yasalarını sürekli olarak çiğneyerek birkaç ufak şirketin batmasına neden olmuşlardı.

Gerçi o sırada Reina’nın merakını kabartan şey bu değildi. Parisa’nın büyük bir ihtimalle odadaki en varlıklı kişiyi göz ardı ettiğini fark etmeye başladığını anladı ve buna o kadar sevindi ki köşedeki ağlayan incir ağacı neşeyle meyve verdi.

“Evet, ben bir Novayım,” dedi Callum, hâlâ hiçbir şey itiraf etmemiş olan Tristan’dan gözlerini ayırmadan. “Ama parçaları

gayet güzel birleştirdiğiniz gibi, illüzyonlar tam olarak benim alanım değil.”

“Tamam,” dedi Tristan sinir içinde. “Ben illüzyonları fark edebiliyorum.”

Libby anında elini yanağına götürdü ve Tristan iç çekti.

“Evet, onu görebiliyorum,” dedi. “Sadece bir sivilce. Endişelenme.”

Sonra, Tristan dikkatini ağır ağır tekrar Callum’a çevirdi ve Callum tereddütle gerildi. Harika, diye düşündü Reina. Bundan iyisi ancak Tristan onlara Parisa’nın burnunun gerçek olmadığını söylerse olabilirdi.

“Sen söylemezsen ben de onlara bir şey söylemem,” dedi Tristan, Callum’a.

Bir an için odadaki hava o kadar gerildi ki bitkiler bile boyunlarını büktüler.

Derken, Callum bir kahkaha patlattı.

“O halde, aramızda kalsın,” dedi, Tristan’ın omzunu sıkarak. “Bırakalım da merak etsinler.”

Demek artık bir biz ve onlar vardı. İşte, bu o kadar da iç açıcı bir durum değildi.

Köşedeki sarmaşık sıkıntıyla titreyip, *Anne, anne, anne*, diye fısıldayarak yakınlardaki incir ağacının tıslama sesine katıldı.

Anne kızdı, diye sızlandı devetabanı. *Kızdı, eyvaheyvaheyvah...*

Libby, “...bu konuda tartışmanın bir anlamı yok,” derken, Reina içinden sessizce nefesini dışarı verdi, yakınlardaki bitkilerin isyan etmesine neden olmayacağını umdu.

“Birbirimiz hakkında ne düşündürsek düşünelim, yine de bir tür güvenlik planı yapmamız gerek. O yüzden...”

Ama Libby Rhodes bilmiş bir tavırla bir sonuca varamadan, alçak, derin ve yankılanan bir gong sesi duyuldu ve boyalı salonun kapısı aniden açılarak, ev adeta onları koridora çağırırdı.

"Sanırım, bunu sonra düşünmemiz gerekecek," dedi Callum. Libby'nin cümlesinin geri kalanını duymayı beklemek yerine, ayağa kalkıp kapıya doğru yürümeye başladı.

Tristan ve Parisa arkasından bakıştılar ve ayağa kalktılar; Nico da ayağa kalkıp kaşlarını çatarak Libby'ye kalkmasını işaret etti. Ama Libby öfkeyle tereddüt etti ve dikkatini Reina'ya çevirdi.

"Dinle," dedi, durduğu yerde ağırlığını bir ayağından diğerine vererek. "Daha önceden bir doğa bilimcisi olduğumu söyleyerek kabalık etmiş olabilirim ama ben sadece..."

"Arkadaş olmak zorunda değiliz," dedi Reina, onun lafını kesip. Belli ki Libby ona bir zeytin dalı uzatmak üzereydi ama yeteri kadar gerçek dalla uğraşan Reina'nın farazi dallara ihtiyacı yoktu. Kesinlikle arkadaş edinmek gibi bir niyeti de yoktu; bu deneyimden istediği tek şey Cemiyet'in arşivlerine mümkün olduğu kadar çok erişimi olmasıydı.

Ama bazı kapıları kapatmak da istemiyordu.

"Sadece *onlardan* daha iyi olmamız gerek," dedi Reina sıkkın bir sesle, çenesiyle diğer üçünü işaret ederek. Libby en azından bunu anlamış gibiydi.

Neyse ki, "Anlaşıldı," diyen Libby onu beklemeden Nico'nun peşinden gitti ve Reina tek başına odadan çıkarken, içerideki bitkiler onun gitmesine hüzünlendiler.

Nico ağızından çıkacak olan her heceden pişman olacağını hissetse de başka bir alternatif olduğunu sanmıyordu.

“Dinle,” dedi Libby’ye. Malikânenin labirentimsi koridorlarından birinin köşesinden dönerken sesini alçalttı. Alt kattaki dar pencereler alacakaranlığın renklerine bürünen araziye bakıyor, yürürlerken onları altın rengine ve gölgelere boğuyordu. “Bunun işe yaraması gerek.”

Doğal olarak, Libby her şeyden önce savunmaya geçti. “Varona, sana burada bir şey kanıtlaması gereken tek kişi olmadığını hatırlatabilir...”

“Rhodes, bana nutuk çekme. Erişime ihtiyacım var,” dedi Nico. “*Belirli* bir konuyla ilgili ama henüz bunun ne olduğunu ben de bilmiyorum. Sadece mümkün olduğunca Cemiyet’in arşivlerine erişmem gerekiyor.”

“Neden?” diye sordu Libby hemen.

Nico söz konusu olduğunda, tükenmek bilmez bir şüphe kapasitesine sahipti. Elbette, Nico ona yaratıkların yavrularıyla ilgili olarak mevcut araştırmaların büyük bir kısmının çok eski ve kayıp –ya da yasadışı ve baştan savma– olduğunu söyleyebilirdi ama aslında bu konuda fazla konuşmak istemiyordu. Bunlar onun değil, Gideon’ın sırlarıydı ve Gideon’ın suçlu annesinin Nico’nun dairelerinde Gideon’ın etrafına kurduğu koruyucu kalınları aşması an meselesiydi. Dolayısıyla, elini çabuk tutması gerekiyordu.

“Öyle işte,” dedi Nico. Libby tekrar ağzını açmaya fırsat bulamadan devam etti. “Ben sadece sana yolumuza devam etmek için elimden geleni yapmaya hazır olduğumu söylemeye çalışıyorum.”

“Nico, gözümü korkutmaya çalışıyorsan...”

“Hayır, gözünü korkutmaya...” Nico bıkkınlıkla sustu. “Rhodes, lütfen, ben *seninle* işbirliği yapmaya çalışıyorum.”

“Ne zamandan beri?”

Libby çok zeki bir kız olmasına rağmen, bazen çok aptal olabiliyordu.

“Bizden büyük o üç adayın kendilerine takım kurmaya çalıştıklarını fark ettiğimden beri,” dedi Nico hışımlla. Başıyla Callum’a yetişmiş olan Tristan ile Parisa’yı işaret etti.

Libby’nin yüzünde ağır ağır durumu çakozladığını anlatan bir ifade belirdi.

“Bir ittifak kurmak istediğini mi söylüyorsun?”

“Atlas’ın ne dediğini duydun. İlk olarak fiziksel büyüleri yapacağız,” dedi Nico ona ne yapacaklarını hatırlatarak. “İkimiz bunda herkesten daha başarılı olacağız.”

“Belki Reina dışında,” dedi Libby, endişeyle arkasına bakarak. “Onun tam olarak nasıl birisi olduğunu anlayamadım.”

“Başarılı olup olmadığının bir önemi yok. Şu anda dezavantajlı durumdayız, Rhodes,” dedi Nico. “Biz iki kişiyiz ama onların uzmanlıkları ayrı. Birisi elenecekse, en doğal seçim ikimizden birisi olacak.”

Libby dudağını ısırıldı. “Ne öneriyorsun peki?”

“İşbirliği yapmayı.” Karşılıklı düşmanlıkları düşünülecek olursa, duyulmadık bir şeydi bu ama Nico onun bu eski konuyu gündeme getirmeyeceğini umuyordu. “Hem bu şekilde daha

çok şey başarabiliriz.” Onlara senelerdir bunu anlatmaya çalışmış olan profesörlerine ancak NYUMA’dan mezun olduktan sonra manmaları hayret vericiydi. “Onlara ikimizden birinin gözden çıkarılabileceğine dair bir neden vermememiz gerek, o kadar.”

“Beni elenebilir duruma düşürmeye çalışacak olan birisi varsa, o sensin,” dedi Libby. Nico iç çekti.

“İnat etme. Ben olgun davranmaya çalışıyorum.” Ya da onun gibi bir şey yapmaya çalışıyordu. “En azından, pragmatik davranıyorum.”

Libby bunu biraz düşündü. “Peki, seninle bir ittifak kurmak benim yararına değil mi? Ya bir şey *beceremediğin* anlaşılırsa...”

“Beceriksiz değilim ve *asla* olmadım,” dedi Nico. “Ama sorun değil. Senin çıkarlarını gözettiği sürece işbirliği yaparız, buna ne dersin?”

“Lehime olmadığında ne yapacağız?”

“Bunu o zaman düşünerüz.”

Libby düşünürken kendi kendine mırıldanıp hafifçe iç çekti.

“Gerçekten de bir grup ukala bunlar,” diye mırıldandı, H harfi biçimli evin ortasındaki antreye vardıklarında. “Callum’dan da şu anda bile nefret ediyorum.”

“Nefret etmemeye çalış,” dedi Nico. “Empatlar güçlü duyguları iyi kullanırlar.”

“Bana empatlar hakkında erkekçe açıklamalar yapma.” Öngörülebilir bir tepki vermişti ama Nico onun yumuşamaya başladığını görebiliyordu. “Sadece hepimizin bir arada çalışmaması çok saçma,” dedi Libby kendi kendine konuşmuş gibi. “Yani, kimse nereye varacağımızı görmek istemiyorsa, odada bu kadar yetenekli kişiler olmasının *anlamı* ne?”

Nico omuzlarını silkti. “Belki de düzelirler.”

“Tabii, tabii, çünkü genelde böyle olur,” diye homurdandı Libby, sinir içinde perçemini çekştirerek.

Kesinlikle onunla anlaşmak üzereydi. Nico bekledi, içinden durum değerlendirmesi yapmasına ses çıkarmadı ve Libby en sonuna gözlerini devirdi.

“Tamam,” dedi gönülsüzce. Nico kendisine bunun sinir bozucu *olmadığını* hatırlattı çünkü istediği olmuştu. Dahası, haklı da çıkmıştı. “Anlaşmamız bozulana dek bir ittifak kuracağız. Bence bu her an olabilir.”

“Bu kadar coşkulu olmana bayılıyorum. Rhodes,” dedi Nico. İkisi nihayet yemek odasına varmak üzereyken, Libby yanıt olarak aşağılayıcı bir şeyler homurdandı. Diğer her şey gibi, orası da tiksiniç derecede resmi bir odaydı; duvarlarında ve yemek davetleri ya da yemek davetleri ya da tartışmalar için kullanılan o uzun masalardan birinde (Nico hangisini tercih ettiğini düşünmemeye çalıştı ama bu grupla bir yemek davetini hayal etmek zordu) yine kır manzaraları vardı.

İttifaklar bir yana, Nico kendinden gayet emin hissediyordu ama Libby’nin tam tersi tepki verdiğini görebiliyordu. Evet, Libby, Callum tarafından doğrudan hedef alınmıştı –Nico’nun gördüğü en öngörülebilir gerzeklerden biriydi– ve Libby, Reina’nın onu zerre kadar önemsememesine aldırış etmeyecek kadar hassastı ama bunun tek nedeni Libby’nin kontrol edemediği şeyler için anlamsızca endişelenmeye dair kişisel ahlaki prensibiydi.

Kendisini kanıtlama fırsatını elde ettikten sonra, bu kadar ürkek davranmayacaktı. Nico bunu geçmiş deneyimlerinden biliyordu. Elizabeth Rhodes’un birçoğu fayda etmeyen çok özelliği vardı ama becerilerini kontrol etme becerisi bunlardan biri değildi bile. Libby’nin kavga etmeye hazır olması bir kez olsun Nico’nun işine yarayabilirdi.

Nico keyifsizce Libby ne kadar erken test edilirse o kadar iyi olur diye düşünürken, yemekte Callum, Tristan ve Parisa'nın gizli saklı davranmanın ve daha deneyimli olmanın onları özel bir kulüp haline getirdiği gibi büyük bir yanılsama içinde olduklarını gözlemledi. Neredeyse Parisa'yı çok çekici bulduğuna pişman olacaktı ama hayatında ilk kez temel özelliği bir şeylerden etkilanmemek olan bir kızıdan hoşlanmıyordu.

Neyse ki yemek kısa sürdü. Yemek sona erdikten sonra, Dalton onlara ertesi günün ilk tam günleri olacağını söyledi. O gece, sadece dinlenmeleri için odalarına götürüleceklerdi.

Dalton onları antrenin büyük merdivenlerine geri götürüp sırtını yemek odasına çevirdi ve evin H harfi biçimli kısmının batı çıkıntısına döndü. Evin yeniden düzenlenmiş bir kanadında kalacaklardı; üst katın doğu tarafında daha fazla resmi oturma odası, özel bir şapel (en azından, bilgelik, adalet ve ya aydınlanma ya da kundakçılığı temsil eden üç parçalı, dar mozaikli camlardan oluşan pencereleriyle seküler bir şapeldi) ve yine bir çiçek dürbününü andıran fırfırlı gömlekli beyaz adamların tabloları vardı. Sosyalleşme salonu denen yer –Nico oranın bir süre sonra eşi olmayan çoraplarla dolacak bir yer için sadece şık bir isim olduğunu düşünüyordu– sade bir koridora sıralanmış yatak odalarından önceki odaydı. Her birinin ismi kapıların yanındaki ufak bir levhaya işlenmişti.

“Yatılı okula geri dönmüş gibiyim,” diye mırıldandı Callum, Parisa'ya ama elbette diğerleri bunun ne anlama geldiğini anlamadı. Nico medeia statüsü kesinleştikten sonra Havana'dan New England'da yollandığı için ne demek istediğini anlamıştı ama en azından zengin bir aileden geldiğini insanların gözüne sokmaya kadar görgüliydü. NYUMA'da Libby ya da Gideon gibi ha-

yatlarının büyük bir kısmında ahlaki bir eğitim almış olan pek çok öğrenci vardı; Nico ve Max gibi büyü parasına sahip ailelerden gelmek, insanların size anında güvenmemesini ve hoşlanmamasını istemediğiniz takdirde böbürlenecek bir şey değildi. Başkalarının duygularını hissedebilen birisine göre, Callum dünyadan son derece bihaberdi.

Parisa, Nico'yu haklı çıkararak, “Kendi adına konuş,” diye mırıldandı ama Callum ona sırtıtmakla yetindi.

“Hepiniz yetişkinsiniz,” dedi konuşmalarının bir kısmını duymuş olan Dalton. “O yüzden, burada kural yok. Aptalca bir şey yapmayın yeter.”

“Kural yok mu?” dedi Tristan. Libby’nin bunu duyunca bayılmasını bekliyormuş gibi ona baktı; karakterini doğru tahlil etmişti. Libby hep her yanlış rapör edebilirmiş gibi duruyordu ve o sırada ilkbahar kataloğundan seçilmiş bir giysiyle bir okul gözlemcisi gibi giyinmiş olması da –kare yakalı bir hırka, kareli bir etek ve babetler– bu izlenimi güçlendiriyordu.

“Eve kimseyi sokamazsınız,” dedi Dalton hemen kuralsızlık lafını değiştirerek. “Ama bunu başarmak hemen hemen imkânsız olduğu için bir uyarı olarak söylemiyorum.”

“Siz de burada mı yaşıyorsunuz?” diye sordu Parisa.

“Malikânede yaşıyorum,” dedi Dalton kaçamak bir yanıt vererek.

Libby cıvıl cıvıl bir sesle, “Herhangi bir sorun olursa...” diye bir soru soracak oldu.

“Burası bir okul değil,” dedi Dalton açıklamaya çalışarak. “Dolayısıyla, kendinizi hoşunuza gitmeyen bir durumda bulursanız, gidip konuşabileceğiniz bir müdür de yok. Ben sizin öğretmeniniz ya da avukatınız değilim. Gerçekten de bir sorunla kar-

şlaşırsanız, kolektif olarak altının çözümülemesi gerek. Başka soru var mı?"

Kimse ses çıkarmadı.

"Pekâlâ, iyi geceler," dedi Dalton. Altı aday odalarını bulmak için dağıldı.

Evin büyük bir kısmı gibi, yatak odalarına da İngiliz tarzı hâkimdi; her odada bir örnek dört direkli bir yatak, makul büyüklükte bir çalışma masası ve gardırop, beyaz mermer bir şömine ve bir tane boş kitap rafı vardı. Nico'nun soldan ilk kapı olan odası, Callum'un odasının yanında, Reina'nın odasının karşısındaydı. Libby, Tristan'la birlikte koridorun sonuna doğru yürürken huzursuz gözükiyordu. Nico bunun şaşırtıcı olmadığını düşündü. Libby sevilmemekten çok korkardı ve Tristan'ın gerçek anlamda birisini sevmiş olduğuna ihtimal vermiyordu. O ana kadar, Nico'nun Libby'yle ittifak kurma kararı evde popüler olması açısından umut vaat eden bir durum yaratmamıştı. Yine de diğer üç adaya takılıp kalmaktansa, üç fiziksel büyü uzmanının en tahammül edilebilir seçeneği olmak daha iyiydi.

Nico kısa sürede yatağa girdi. Bir kere, Gideon ziyaret edeceğine söz vermişti. İkincisi, gücü hemen hemen tamarıyla fiziksel durumuna bağlıydı. Genel olarak, büyü fiziksel güç harcamak anlamına geliyordu; belirli derecede ter dökmeniz ve büyülerin aralarında güç toplamak için dinlenmek gerekiyordu. Nico bunu ölümlülerin Olimpiyat Oyunları'na benzetiyordu; doğal bir yeteneği olan bir kişi yeteneğini temel seviyede kolaylıkla, hatta belki terlemeden bile kullanabilirdi ama altın bir madalya kazanmak için zorlu bir eğitim alması gerekirdi. Kişinin alanı dışındaki yetenekler içinse daha da zorlu eğitimler gerekirdi. Her Olimpik sporda başarılı olmayı *deneyebilirdiniz* elbette ama bunu dener-

ken rahatlıkla kendinizi öldürebilirdiniz. Ancak çok aptal ya da çok yetenekli birisi Nico de Varona'nın denediği şeyi denerdi.

Neyse ki hem endişe yaratacak kadar yetenekliydi hem de son derece aptaldı.

"Çok zor oldu," dedi Nico'nun daha önceden gördüğü ama artık hatırlayamadığı rüyanın ortasında onun bilinçaltında beliren Gideon. Nico bir tür sonsuz hapisane hücresinde incecik bir şiltenin üstünde yatıyordu ve Gideon parmaklıkların diğer tarafındaydı.

"Her nereye gittiysen, orası korunaklı bir kale," dedi Gideon.

Nico kaşlarını atıp etrafına bakındı. "Öyle mi?"

"Oraya giremiyorum," dedi Gideon parmaklıkları işaret ederek. "Ayrıca, Max'i dışarıda bırakmak zorunda kaldım."

"Dışarıda nerede?"

"Âlemlerden birinde." Üniversitedeyken her yerin bir haritasını çıkarmaya çalışmışlardı ama zor bir işti. Düşünce âlemlerini idrak etmek zaten yeteri kadar zordu ve bilinçaltı diyarları uçsuz bucaksız oldukları ve her daim değiştikleri için karmaşıktı. "Bir şey olmaz. Eminim ki uyuyordur."

Nico kalkıp parmaklıklara yaklaştı. "Bu kadar zor olacağını düşünmemiştim." Ama aslında düşünmüş olması gerekirdi.

"Bir sürü koruma kalkanı var," dedi Gideon. "Düşündüğünden de çok."

"Zihinsel olanlar bile mi?"

"Özellikle zihinsel olanlar." Gideon havadan bir gitar telini çekiyormuş gibi bir şey çekti. "Şunu görüyor musun? Şuradaki birisi bir telepat."

Tristan'ın iması doğruysa, büyük bir ihtimalle Parisa'dan söz ediyordu ama Nico o koruma kalkanının Parisa'nın başının altın-

dan çıktığını sanmıyordu. Telepatiye karşı daha büyük bir kalkandaki bir uzantı olmalıydı. Mantıklıydı. Her hırsızlık maddesel bir girişi gerektirmiyordu.

Nico başını kaldırdı, bir kamera (ya da iterasyonu) var mı diye baktı ve köşede gerçekten de bir kamera olduğunu fark etti. "Eh," dedi kamerayı işaret ederek, "Fazla suç sayılacak bir şey söylememeye çalış."

Gideon arkasına bakıp omzunu silkti. "Açıkçası, söyleyecek pek bir şeyim yok." Kısa bir duraksamadan sonra, "*Avez-vous des problèmes? Tout va bien?*"² diye sordu.

"*Si, estoy bien, no te preocupes.*"³ Onları izleyen birisi büyük olasılıkla söylediklerini tercüme edebilirdi ama sorun bu değildi. "Sanırım, bu durumda bunu sık sık yapmamalıyız."

Gideon ona hak vermiş gibi başını kaldırdı. "Ben burada olduğunda doğru dürüst uyumuyorsun," dedi. "Üstelik buradaki güvenlik önlemlerine bakılacak olursa, enerjini mümkün olduğunca toplaman gerek."

"Evet," diye iç çekti Nico. "Öyle sanırım." Aklını yitirmemesi için bilinçaltında Gideon'ın izleri bile olmadan iki senenin ne kadar daha zor geçeceğini düşünmemeye çalıştı.

"Libby burada mı?" diye sordu Gideon.

"Evet, burada bir yerlerde," dedi Nico yüzünü buruşturarak. "Ama senin bunu bilmiyor olman gerekiyordu."

"Aslında, şanslı bir tahminden ibaretti." Gideon başını hafifçe yana eğdi. "Ona iyi davranıyorsun, değil mi?"

"Her zaman iyi davranıyorum. Sakın bana ne yapmam gerektiğini söyleme."

Gideon'ın gülümsemesi yüzüne yayıldı.

² (Fr.) Bir sorun mu var? İyi misin?

³ (İsp.) Evet, iyiyim, merak etme.

"*Tu me manques,*"⁴ dedi. "Elbette, Max gittiğini fark etmedi."

"Doğal olarak."

Sessizlik oldu.

"*Yo ya también.*"⁵

"Ev sensiz bir garip."

"Biliyorum." Hayır, bilmiyordu. Henüz bunlar gerçekmiş gibi gelmiyordu ama yakında gelecekti. "En azından, sessiz sakın mı?"

"Evet ve sessizlik hoşuma gitmiyor," dedi Gideon. "Annemin çöp öğütücüsünden fırlayacağından şüpheleniyorum."

"Fırlamayacak, onunla konuştum."

"Sahi mi?"

"Daha doğrusu, ben banyodayken bana sürpriz yaptı," dedi Nico. "Yine de onu ikna ettiğimden eminim." Ya da iknaya yeteri kadar yakın bir şey yaptığından, diye düşündü keyifsizce koruyucu kalkanların işe yaramasını umarak.

"Nicolás," diye iç çekti Gideon, "*déjàte.*"⁶

Elbette Gideon, Nico'nun ona olan sevgisinden dolayı bir sır gizlediğini biliyordu –bunu herkesten daha iyi anlardı– ama Eilif ağır bir konuydu. Nico onun astral düzlemleri nasıl o kadar kolaylıkla aştığını hiçbir zaman anlayamamıştı (heyecanla yakınlardaki bir kitabın ona bu yanıtı verebileceğini fark etti) ama ayrıntılar bir kenara, Eilif bir korsan gibiydi ve sıra dışıydı. Büyü açısından, ne yaparsa yapsın, bunu o kadar iyi yapıyordu ki Gideon her zaman savunmasızdı ve Nico annesinin onu bir daha bulma ihtimaline izin vermeyecekti. Gideon'ı yapması için zorladığı son iş, Gideon'ı o kadar bitkin bir halde bırakmıştı ki günlerce nöbetler

⁴ (Fr.) "Seni özledim,"

⁵ (İsp.) "Ben de."

⁶ (İsp.) "Kes artık."

geçirmiş, en sonunda Tompkins Meydanı Parkı yakınlarında yere vıçılmıştı ve Nico'ya ulaşlamadan hastaneye kaldırılmıştı. Bir de Gideon'ın soyduğu kişiler (Eilif'in ya söylemeyi unuttuğu ya da özellikle unuttuğu, hatta bir suçlu gibi davranıp söylemediği bir ayıttıydı bu) onu âlemlerde arıyor ve intikam alıyorlardı. Nico'nun ona niye uyumamak için direndiğini, bir ay boyunca asla bir şekerlemeden fazla uyumadığını söylemesi için onu zorlaması gerekmemişti.

Nico'nun koruyucu kalkanları gibi gerekli olan bariz şeylerin yüksek sesle konuşulması gerekmiyordu.

"Gideon, ben sadece..."

Parmaklıklar bükülürken ve Gideon'ın yüzü gözden kaybolurken, Nico sustu. Birisi onu omuzlarından sarsıp uyandırdı ve gözlerini zifiri karanlığa açtı.

"Burada birisi var," dedi bir an için tanımadığı bir ses.

Mahmur mahmur yatağında oturmaya çalıştı.

"Ne? O, sadece arkadaşımды, yabancı birisi..."

"Zihninde değil." Konuşan kişinin Reina olduğunu fark etti ve karanlıkta onun yüzünü görmeye çalıştı. "Evde birisi var."

"Sen bunu nasıl..."

"Bütün odalarda bitkiler var. Beni uyandırdılar." *Sakın konuşma* dermiş gibi bir ses tonuyla konuşuyordu. "Birisi içeri girmeye çalışıyor; tabii henüz girmediyse."

"Ne yapmamı istiyorsun?"

"Bilmiyorum," dedi Reina kaşlarını çatarak. "Herhangi bir şey."

Nico eğilip avcunun altında parkeyi hissetmek için elini yere dayadı.

"Titreşimler," dedi. "Burada kesinlikle birisi var."

“Biliyorum. Söyledim ya?”

Bunu tek başına ya da tek başına yakın bir şekilde halletse iyi olacaktı. Reina önce onu uyandırıp ona bir iyilik yapmış olabilirdi.

Ama hiçbir şeyi tek başına yapmayacağına söz vermişti.

“Rhodes’u uyandır,” dedi Nico verdiği sözü hatırlayınca. Ayağa kalktı. “Rhodes koridorun sonundaki...”

“Sağdaki son oda, biliyorum.” Reina soru bile sormadan hemen gitti. Nico salondan koridora çıktı (koridorun çoktan unuttuğu garip mimari bir ismi vardı) ve galerinin batı girişine doğru gidip birkaç saniye etrafı dinledi. Libby etrafı dinlemekte daha iyiydi; her şeyin yaydığı dalgaları, genellikle sesleri ve hızlarını daha iyi algılıyordu. Pes edip etrafı yoklamaya karar verdi. Titreşimlerin aşağı kattan bir yerden geldiğini hissedebiliyordu. Oturma odasının kapısı açılınca ve kapıda Parisa belirince irkildi.

“Çok yüksek sesle düşünüyorsun,” dedi Parisa bariz bir hoşnutsuzlukla. Bu arada, Libby nihayet odasından çıktı.

“Acaba şeyi uyandırsak...”

“Neler oluyor?” dedi Callum sert bir sesle, hızla yanlarına gelerek.

“Evde birisi var,” dedi Nico.

“Kim?” dedi Libby ve Callum bir ağızdan.

“Birisi,” dedi Nico ve Reina.

“Birçok kişi,” dedi Parisa. Ellerinden birini duvara dayamış, evin içindekileri bir kör alfabesi okur gibi okuyordu. “En azından üç erişim noktası ihlal edilmiş durumda.”

“Haklı,” dedi Reina.

“Haklı olduğumu biliyorum,” dedi Parisa aksi bir tavırla.

“Tristan’ı uyandıran oldu mu?” diye sordu Libby. Yine endişelenmeye başlayacakmış gibiydi.

“Sen uyandır,” dedi Parisa, Tristan’la ilgilenmiyormuş gibi.

“Hayır,” dedi Nico. Aşağı katı gören tırabzanlardan giriş katına bakıp neyin hareket ettiğini anlamaya çalıştı. “Rhodes benimle geliyor.”

“Ne?” dedi Libby, Parisa ve Callum bir ağızdan.

“Duydunuz beni,” dedi Nico, Libby’ye gelmesini işaret ederek. “Reina, Tristan’ı uyandır ve ona izlemesini söyle. Rhodes, yanımdan ayrılma.”

Libby ona, *Bana patronluk taslama*, gibisinden baktı ama Nico çoktan yürümeye başlamıştı bile. Callum kendisini asla tehdit altında hissetmediği için salına salına Nico’nun peşinden gitti.

Büyük salonun üst merdiven boşluğuna bile varmadan, evdeki durumun içeri girme teşebbüsünden içeri sızmaya dönüştüğü belliydi.

Alt kattaki ön kapılarda kurulmuş olan tuzak, galeri katına çıktıkları anda devreye girdi. Aşağıda bir grup insanın hareketlerini koordine ettikleri belliydi ama Nico henüz kaç kişi olduklarını anlayamamıştı.

“Yere yatın,” diye fısıldadı Nico telaşla. Libby’yi parke zeminine çekti, tam Callum’u uyarmak için bir işaret verdiğinde üst katı bir silah ateşlendi; doğrudan girişteki antreden üst katın kubbeli merdiven boşluğunda çömeldikleri yere nişan alınmıştı. Fırlatılan şey bir mermiden çok daha büyüktü ve bu yüzden büyük bir ihtimalle ölümcül değildi. Büyük olasılıkla geçici olarak hareketlerini engelleyecek olan bir şeydi; zaten büyütlü silahların çoğu bu işe yarardı. Bu tür silahlar pahalı olmalarına ve bilinmeyen bir hedefe doğru ateşlendiklerinde pek de faydalı olmadıkları halde, Nico tereddüt etmedi.

“Bir test olabilir,” dedi Callum sözcükleri uzata uzata. “Bizi işbirliği yapmamız için korkutmaya yönelik bir taktik olabilir.”

Olabilir, diye düşündü Nico ama yüksek selse onunla aynı fikirde olduğunu söylemek istemedi. "Beni koru," dedi Libby'ye.

"Tamam," dedi Libby suratını asarak. "Başını eğ."

Her sene, NYUMA'da fiziksel büyüler için bir turnuva düzenlenirdi: bayrak yarışlarına benzer bir oyundu ama daha az kural ve tolerans söz konusuydu. Nico ve Libby asla aynı takımda olmamışlar, her zaman final raundunda karşılaşmışlardı ama aslında bütün oyunlar aynıydı: Birisi saldırırken, diğeri onu korurdu.

Nico ayağa kalkarken, Libby etraflarındaki havanın moleküler yapısını manipüle ederek Nico'nun çevresinde ince bir koruma baloncğu oluşturdu. Dünya esas olarak entropiden ve kaostan oluşuyordu, sonra düzen geliyordu çünkü düzen kontrol anlamına geliyordu. Nico ve Libby etraflarındaki materyalleri değiştirebiliyorlardı: Evrenin bir hava boşluğunu doldurma ve bükme, yamultma ve değiştirme dürtüsünü kullanabiliyorlardı. Bunların doğal enerji kaynakları, inanılmaz miktarlarda elektriksel akım oluşturmak için ikiz depo üniteleri olması, sadece bir patlama yaratmak için gerekli olan enerjiyi kullanabilecekleri değil, aynı zamanda bunun için en az direnç gösterecek olan bir yolu da açabilecekleri anlamına geliyordu.

Buna rağmen, bataryaların bile bir sınırı vardı. Teke tek savaş, çok fazla zaman ve enerji harcamanın kusursuz bir yolu olduğundan, Nico daha geniş bir ağ atmaya seçti. Aşağı kattaki yakın bir salondan friksiyonun yönünü değiştirdi, ana salondaki içeri izinsiz girmiş olan kişileri en uç duvara fırlattı. Ona yardım eden ince bir filiz sürünerek etraflarına sıkıca dolandı.

"Teşekkürler, Reina," dedi Nico, nefesini dışarı verip odadaki güç dengesini eski haline getirerek. Reina arkasında teşekkür niyetine omzunu silkti.

Libby'nin kalkan balonu yok oldu.

"Bu kadar mı?" diye sordu Libby. Nico içinden Reina'nın tuzağına kaç kişinin yakalandığını saydı – toplam üç kişi yakalanmıştı ve bu son derece şüpheli bir rakamdı. Gideon'ın hissettiği güvenlik önlemleri olan bir eve izinsiz girmeye yetecek bir rakam mıydı?

"Hayır," dedi Parisa. Nico bir an için onun yeteneğini unuttuğundan gözlerini kırıştırdı ama sonra düşüncelerini gizlemeye gerek kalmadığına karar verdi. "Doğu kanadında, yemek odasının yakınlarında biri var..."

"Kütüphanede de," dedi Reina. Sonra, bıkkınlıkla hatasını düzeltti. "Boyalı odada."

"Hangisi?" diye sordu Callum.

"Bir şeyler yapmayı düşünüyor musun?" diye sordu Reina hışımla.

"Endişelenmek için bir neden olduğumu hissetseydim, bir şeyler yapardım sanırım," dedi Callum. "Ama niye enerjimi harca-yayım ki?"

"Neler oluyor?" dedi Tristan. Nihayet, onlara katılmaya karar vermişti.

"Blakely bizi test ediyor," dedi Callum.

"Bunu bilemeyiz," dedi Libby. Galerinin koridorunun altından birilerinin daha içeri girdiğini duydular. Libby düşünmeye çalışarak kaşlarını çatı. "Bu olay gerçek olabilir."

"Bunları ne yapmamı istersiniz?" diye sordu Reina, etraflarına sıkı sıkı sarılmış olan asma dallarının arasında kıvranan adamları işaret ederek.

"Onları evin içinde istemediğimize göre..." dedi Parisa sabırsız bir sesle.

"Varona, sesi duydun mu?"

Nico ona, Evet, Rhodes, sen duyabiliyorsan elbette *ben de* duyabiliyorum, diye yanıt vermeye fırsat bulamadan, kulaklarını garip, dengesini alt üst eden bir çınlama kapladı. Zihnini bombay bir beyazlıkla doldurdu, kapalı gözlerinin arkasında onu kör etti.

Bir iğne batırılıyormuş gibi keskin bir acı hissetti. Omzuna bir şey battı ve bunu üstünden atmak istediğinde, bir şekilde kulaklarına ve gözlerine dolan tiz beyazlık onu bir anda güçten düşürüp hareketsiz bıraktı. Başının içinde hızla yayılan bir tümör gibi boşluğu doldurmaya çalışan bir baskı hissetti.

Sonra, çınlama gözlerini biraz açabileceği kadar hafifledi ve Libby'nin konuştuğunu, daha doğrusu konuşmaya çalıştığını gördü. Dudaklarının hareketinden, *Varona, Varona, bir halka!* dediğini anladı.

Halka mı? Hayır, bir halka demiyordu.

Gözlerini kırıştırdı, etrafı görmeye başladı.

Bir *dalga*.

Bunun faydası oldu. Sağ elini kaldırdı ama acı içinde duraksadı; bu sefer sol elini kaldırıp ses partikülünü yakalamaya ve hedef alıp bir kırbaç gibi şaklatana dek bükmeye çalıştı. Onu ses dalgasının hareketsiz bırakan etkisinden çıkarmak için çaba harcamas gerekmeyen Libby, dalgayı bir kıvılcımla söndürdü.

"...bu bir test olamaz," dedi ve Nico omzundaki acının ufak bir sızıdan daha keskin olduğunu fark etti. Yaradan kanlar akıyordu ve bildiği kadarıyla büyümlü silahlar böyle bir şeye neden olmazdı. Tırabzanların altına sürünüp parmaklıkların arasından aşağıda neler olduğuna bakarken, diğerleri hızla eğildiler ve galerinin karşı tarafında duvarın önüne çömeldiler.

"Bu, sahte bir yara değil!" diyordu Libby dehşet içinde.

“Bir silah yarası,” dedi Parisa. “Bu insanlar kim bilmiyorum ama büyülü olamazlar.”

İlk atış bir tür büyü olmasına rağmen dediği mantıklıydı; bazı formlar yeteri kadar parası olan ölümlü bir alıcıya rahatlıkla satılabilirdi ve medeialılar nadir görülen kişiler olduklarından, içeri onlardan oluşan bir grup yollamayı da göze alamazlardı. Silahlar daha ucuzdu ve gayet etkiliydi – bu olayda da gerçek silahlar kullanılmıştı. Nico öfkeyle inledi ve elini sallayarak kanını pıhtılaştırdı.

“Ama bunu Cemiyet yapmış olamaz,” dedi Libby. “Bir şeyler yapıyor olmamız gerekiyor!”

“Burada en azından bir medeialı var,” dedi Nico çenesini sıkarak ayağa kalkmaya çalışırken. Acıyı dindirmekle uğraşmıyacaktı çünkü bunu yaparsa o anda bu işe ayıramayacağı kadar çok enerji harcardı. Kesinlikle ölümcül bir yara değildi ve yarayı sonra iyileştirebilirdi. “Bence ayrılalım. Rhodes medeialıyı ararsa, diğerlerini ben halledebilirim.”

“Diğerlerini mi?” dedi Callum şüpheyle. “Omzun kötü görünüyor. Bu, bir piştov değil, otomatik tüfek yarası. Karşımızda özel bir askeri tim olabilir.”

“Çok teşekkürler,” dedi Nico sert bir sesle, aşağıdan yine ateş edilmeye başlandığı anda. Karşısında ne olduğunu gayet iyi biliyordu; zaten mesele de buydu. “Bir grup medeialıya silah olarak otomatik tüfekler vermeyecekleri gibi, büyü desteği olan ölümlüler de yollamış olamazlar.” Bu, bir tür askeri görev gücüyse, bir medeialı tarafından komuta ediliyor olmalıydı. “Bu kişi dalgaları iyi kullanmayı biliyorsa, Rhodes onun yaklaştığını duyacaktır.”

“O halde, gruplara ayrılalım,” dedi en azından serinkanlı davranabilen Parisa. Bunu sakın sakın, sanki hava serinlediği için üstlerine hafif bir ceket giymelerini öneriyormuş gibi söylemişti.

“Evet, iyi fikir. Sen benimle kal,” dedi Nico. “Rhodes, Tristan’ı alsın. Reina da...”

“Ben burada kalacağım,” dedi Reina.

“Ne?” dedi Callum ve Libby bir ağızdan. Biri alaycı, diğeri şüpheli bir ifadeyle söylemişti bunu.

Reina istifini bozmadı. “Nico daha fazla kişiyle başa çıkabilir. Benim dövüş deneyimim var.”

Nico ona baktı. “Öyle mi?”

“Teke tek dövüş eğitimi aldım,” dedi Reina fazla iddialı bir şekilde çünkü bu konuda sadece bir sürü kitap okumuştı. “Hem hepiniz yeteneğimin faydasız olduğunu düşünüyor musunuz?”

“Tartışacak vaktimiz yok,” dedi Libby, kimseye konuşma fırsatı vermeden. “Parisa, Callum’u al,” dedi; Nico onun bunu Callum’la eşleşmemek için söylediğini tahmin etti. “Varona baklı. Tristan benimle gelebilir.”

“Tamam,” dedi Parisa monoton bir sesle. “Evdeki medaialıyı bulabilirim.”

“Güzel. Biz de aşağı kattaki erişim noktalarını kontrol ederiz...”

Söz konusu lojistik olduğunda, Nico ancak bu kadar sabırlı davranabiliyordu. O ana kadar, büyük bir olasılıkla zihni çoktan eve giren diğer adamları savuşturma düşüncesine odaklandığı için kolu hissizleşmişti.

Fizikçilerin turnuvasında çok ama çok başarılı olmuştu. Hatta dört sene peş peşe en iyi oyuncu seçilmişti ve Libby onun kadar başarılı olsa da olmasa da (tamam, Libby gerçekten başarılıydı ama yine de) onu bir kere yenememişti. Nico adrenaline bayılırdı; hem mermi yarası için birisine görünmesi gerekiyordu. Pek de mütevaz olmayan bir şekilde ona borçlu olduklarını düşünüyordu.

"Gel," diye seslendi Reina'ya. Galerinin tirabzanlarına atladı, onu aşağıdaki mermi yağınurunun ortasını izlemesini işaret ederek elini uzattı ve kendisine bir kalkan oluşturdu. "Aşağıda buluşuruz."

"Varona," diye iç çekti Libby. "*Merdivenlerden de inebilirsin...*"

Nico onu dinlemiyordu çünkü aşağı atlamıştı bile. Silahların ateşlenmesine hiç şaşırmadı ama artık buna hazırды. Dengeli bir şekilde yere kondu, bir yumruktan kaçarcasına rahatlıkla bir mermiden kurtuldu ve bir üniforma görünce haklı olduğunu anladı; karışlarındaki adamlar gerçekten de bir tür askeri görev gücüne aitti. Eğlenceli! diye düşündü. Heyecan verici. Bir sürü adama karşı bir tek kendisi vardı; iki misli adam getirmemeleri kötü olmuştı. Zemini hafifçe içe kıvrıp adamları görünmez bir kanalin içine itti. Kaç kişi olduklarını bu şekilde daha iyi görebilirdi. Altı kişi saydı ve kendi kendine gülümseyerek zemini eski haline getirdi. Silahlı adamlar tökezlediler ve dengelerini sağlar sağlamaz ona ateş etmeye başladılar.

Nico'yu şaşırtarak ilk nişan alan Reina oldu; onlara yaklaşan adamlardan birinin göğsüne kaba ama çok hızlı hareket eden bir akım yolladı. Adamın nefesi kesildi ve tüfeğinin dipçığı arkadaşının yüzüne savruldu. Nico adamın savurduğu küfürlerden, Amerikalı, hatta belki CIA'den bir görevli olabileceğini tahmin etti. Heyecan içinde bu işin muhteşem olacağını düşündü. Daha önceden hiç suikast düzenlenecek kadar önemli birisi olmamıştı.

Silahlar ateşlenmeye devam etti ama buna izin veremezdi; tek bir mermi yarası yeterdi. Geçici kalkanının mermiyi engellemesini bekledi, en yakındaki silahlı adamı tutup onu kendi etrafında çevirdi ve diğerlerinin aristokratik mobilyaların arkasına kaçış-

masına neden oldu. Saldırganların altındaki yerçekimini azıltarak onları yavaşlatılmış hareketlerle odanın dört bir yanına savurdu ve tüfekler adamların ellerinden ayrıldı. Nico silahları kendisine çağırdı ve tek bir güçlü patlamayla hepsini havaya uçurdu; odadaki yerçekimsel güçler normale dönerken, silahların parçaları şarapnel gibi etrafa saçıldı.

Tamam, dedi içinden. Şimdi gerçek bir çatışma yaşayalım bakalım.

Reina teke tek dövüşte gayet iyi idare ediyormuş gibiydi; çoktan büyük merdivenlerin en dibinden yemek odasına geçmişti bile. Nico kulağına doğru savrulan bir darbeden kaçarken ve onu resmi salonlardan birine doğru iterken, gözünün ucuyla Reina'yı gördü. Reina bir boğa gibi hareket ediyor, peş peşe saldırıyordu ve darbelerinin gücü adamları tamamıyla etkisiz hale getirmese de etkili ve isabetliydi. Nico'nun tarzıysa biraz daha düzgün, biraz daha kıvraktı. Elinde ufak bir çakı olan ilk silahlı adam sert bir sağ yumruk attı. Nico bu hamleden kolaylıkla sıyrılıp adamı küfürler savurur bir halde sendeletti.

İşte, bu kesinlikle İngiliz İngilizcesi, diye düşündü. CIA ve MI6 işbirliği mi yapıyordu?

Aman ne hoş...

Reina iki silahlı adamı haklamak üzereydi; adamlardan birini hareketsiz bırakmak için sert ama isabetli bir atış yaparken, Nico adamın çakısını tersine çevirip böbreğini hedef alarak geriye kalan dört adamı üçe indirdi. Adamların başlarına şaşırtmacalı darbeler savurarak ve birkaç kere dürtükleyip sersemleterek üç adamı ikiye indirdi ve silahlı adamın boynunu geriye savurmak için bir aparkattan faydalandı. Sonuç tatmin edici, etkili ve temizdi. Yapması gereken tek şey, her zaman kullanmadığı yaralı olmayan elini daha iyi kullanmaktı.

Ashında, Cemiyet'e sızmaya çalışan kişilerin kalabalık bir medeialı grubu yollamaması mantıklıydı. Ne tür güvenlik önlemlerini ihlal edeceklerini çok iyi biliyor olmalıydılar ve bir grup özel operasyoncu da bir damla değerli büyüü kanı feda etmeden bir o kadar zarar verebilirdi. Evet, güvenlik kalkanlarını etkisiz hale getirmek için yanlarında bir medeialı olmalıydı ama Nico'nun karşısındaki kimse izin vermediği takdirde tehlikeli olamazdı. Belki de doğal olarak canı hiç ölmek istemiyordu.

Geriye kalan iki silahlı adam aptal değildi. Yan yana saldırıya geçip Nico'yu ikizkenar bir üçgenin tepe noktası haline getirdiler; ikiye bir savaşın temel kurallarından biri buydu ve bu yüzden de öngörülebilir bir hamleydi. Nico'nun onları bir Orion kemeri oluşturmaya zorlama ve birinin üstüne atılırken, diğerine bir güç akımı yollama kararı da öyleydi. Nico için, büyü sadece doğal eğiliminin daha güçlü haliydi. Ayakları yere sağlam basıyordu, dengesi iyiydi, gücü yerindeydi ve becerilerinden yardım almadan hızlı hareket edebiliyordu ve bu halini elinden geldiğince koruması gerekiyordu. Enerjisi harcayıp çatışmayı daha kısa sürede sonlandırabilirdi ve gücünü toplaması daha uzun zaman alırdı ama bu kadar aptalca bir şey yapmaması gerektiğini biliyordu. Bu adamlar büyü gücüne sahip olmayabilirdi ama oradaki biri buna sahipti ve bunu kesinlikle kısa sürede sergileyeceklerdi. Onlar hazır olduklarında, Nico da hazır olmak istiyordu. O ana kadar bir yumruk kavgası yapmak zorundaydı.

Yumruklarına elektro şok etkisi yaratacak kadar büyü kullanmış adamlardan (bir tılsım oluşturduktan ve adamın çakısını kuadriseps kasına sapladıktan sonra adamın silahı kalmamıştı) birini geriye doğru sendeletti, geçici olarak hareketsiz bıraktı. Bu arada, Nico öne atılan diğer adamdan kıl payı kurtuldu.

Adamın çıkışının kontrolünü ele geçiren Nico, kendini yana atıp yaralı omzuna nişan alınmış bir mermiden tam zamanında kaçtı; omzu kanlarla kaplı olduğu için bir baskı noktası olarak kendini ele veriyordu. Şansı yaver gitti ve içgüdüsel bir şekilde verdiği karşılık umduğu gibi rakibinin zor durumda kalmasını sağladı; arkasından hızla gelen diğer adamı engellemek için tekrar kaydıığında, ikinci adam ilk adama çarptı.

Derken, ayaklarının altında bir sarsıntı hissetti; evde bir tek o adamların olmadığını hatırlatan bir uyarıydı bu. Sona kalan iki adamın arasında sıkışan Nico, yere paralel bir şekilde havalanabilmek için yerçekimini biraz hafifletti, adamlardan birinin şah damarını elindeki çakıyla keserken, ayağının topuğunu da diğer adamın karnına indirdi. Son adam Nico'nun tekmesini kalbine bir darbe almış gibi deneyimledi, tam içine nefes alırken öylece kaldı ve Reina ona saldıran adamın başının yanına bir bıçak saplarken yere yığıldı.

Nico tam arkasına dönüp sevinçle bağırmak üzereyken –bir kitap okumaktan biraz daha fazlasını yaptığı için Reina'nın omzunu sıkıp onu tebrik etmek üzereyken– o rahatsız edici sesin yine zihnine dolduğunu hissetti; bu sefer, ses o kadar yüksekti ki bedeni tamamıyla paralize olmuş bir halde yerden havalandı.

Bu medeialı bu kadarını mı yapabiliyordu? Dalgaları mı kullanıyordu? Sadece altısının Cemiyet'e seçilmiş olmasının bir nedeni olması gerektiğini düşündü; her medeialı hem güce *hem* de beceriye sahip değildi. Bu medeialı tek bir yeteneğe sahipmiş gibiydi. Ama hakkını vermek gerekiyordu çünkü son derece faydalı bir yetenekti. Nico omzundaki yarayı pıhtılaştırmaya odaklanmadığı zamanlarda çok fazla kan kaybettiği için bir anda güçten düştü. O kadar çok güç harcamamış olsaydı, direnç sergilemekte kesinlikle zorlanmazdı. Çoğu medeialıyı sadece güç kullanarak alt edebilir-

di ama bunu ciddi bir şekilde yarananmışken yapamazdı.

Yine de yapması gerekiyordu. Canı yanacaktı ama başka çaresi yoktu.

Yeteneklerinin geri kalanını topladı, bu arada gücünün yarısını daha kaybetti ve ufak bir kıvılcım hissedince şaşırdı; hissizleşmiş olan avcunda ufak bir kıpırtı hissetti. Eline tıpkı bir elektrik akımına benzer bir akım yayıldı ve Nico akımın bir patlamayla içinden çıktığını hissetti; akım içe çekilen derin bir nefesin gücüyle ve bir çılgılığın kuvvetiyle geri çekildi.

Gücüne eklenen bu fazladan akım Reina'dan gelmiş olmalıydı –omzuna koyduğu eli adeta elektrik akımıyla dolmuş, bir nabız gibi atıyordu– ama buna tam olarak neyin neden olduğunu bilemiyordu. Medeialı bir ses dalgası daha yaratmadan önce sadece birkaç saniyesi vardı; o yüzden, Reina'nın sıkı sıkı tuttuğu omzunu bırakmadan bir büyü kümesini –güç, enerji, kuvvet, buna her kim ne demek isterse– doğrudan büyük salonun ardına kadar açık olan kapısında beklemekte olan medeialının üstüne fırlattı. Oluşan patlama onu Reina'dan ayıracak kadar kuvvetliydi. İkisi de bekleme salonunun duvar halılarıyla kaplı duvarına doğru gerisin geriye savruldular ve çatlayan tavandan sıva parçaları bir dolu gibi üstlerine yağdı.

Nico'nun atışı hedefi bulunca, acı dolu bir kadın çılgılığı duyuldu. Nico tozu dumanı dağıtmaya çalıştı ve Reina'yla birlikte kadını daha iyi görebilecekleri anı bekledi.

"Tamam," dedi Reina'ya, büyük salonun parçalanmış sayısız portesinin arasında ayağa kalkmaya çalışan medeialıya bakarak. "Önce sen mi yapmak istersin, ben mi yapayım?"

Reina gülümseyip öne doğru küt diye bir adım atınca, Nico şaşırmadı.

“Eminim ki ikimize de yer vardır,” dedi, elini Nico’nun omzuna koyup. Nico memnuniyetle damarlarında kıvılcımlar saçan gücü topladı.

KAKTİUS TEAM

TRISTAN

Tristan önce kulakları sağır eden bir patlama sesi, arkasından da sevinçle bağırان Nico de Varona'nın tanıdık sesini duydu.

Bundan *keyif* alıyor, diye düşündü Tristan tiksintiyle. Nico'yu omzunda bir mermi yarasıyla yalnız bıraktıklarında, adımları öylesine gamsız ve rahattı ki mermiler arasında kayarak dans ediyormuş gibi gözüküyordu. Yerçekimi onun için farklı işliyormuş gibiydi, büyük olasılıkla gerçekten de farklı işliyordu. Tristan daha önceden geniş "fizikçi" uzmanlığına sahip kimseyi tanımamıştı ve çoğu fiziksel medeialının pek bilinmeyen beceri alanlarında çalıştıklarını görmüştü. Tipik olarak, büyük bir güçle birlikte sadece belirli şeyleri etkileme becerisi geliyordu: Levitasyon. Akkorluk. Kuvvet. Hız. Tristan birisinin hepsini yapabildiğini bilmiyordu ve öyle gözüküyordu ki daha da fazlasını yapabiliyorlardı. Fiziksel büyüler öylesine yorucuydu ki Nico'nun o ana dek tükenmiş olması gerekirdi ama öyle değildi.

Gölüyordu. Bundan keyif alıyordu ama Tristan kusacakmış gibi hissediyordu.

Tristan daha kolay olan işi seçtiğini sanmıştı; sadece "perimetreyi güven altına alacaktı" ya da bu tür bir işe ne deniyorsa onu yapacaktı. Birisi bir şeyi vuracaksa, bütün silahların Nico'yu nişan alacağını düşünmüştü ve ondan hiç hoşlanmamıştı. Onun gibileri biliyordu - babasının cadı çetesi gibi abartılı, gösteriş budalası, saçma kahramanlık gösterileri yapan kişilerdi. Hepsi futbola karşı inanılmaz bir adanmışlık kılıfı altında şiddet yanlısı

kişilerdi ve Nico'nun da onlardan biri olduğunu sanmıştı. Genç, atılğan ve kazanamayacağı savaflara atılmaya meyilli.

Belli ki yanılmıştı. Nico sırf bu çatışmada üstün gelmeyi başarmamış, aynı zamanda bunu esas kullandığı elinin omzuna aldığı bir mermi yarasıyla yapmıştı.

Tristan'ı daha da endişelendiren şey, bunu başaran tek kişinin Nico olmamasıydı.

Tristan büyük bir tereddütle Libby'yle eşleşip onlardan ayrılmayı kabul etmişti; Libby'nin son derece öz güvensiz olduğunu düşündüğünden istemeye istemeye onunla takım olmuştu. Sadece centilmenlik –ya da onun gibi bir şey– Libby'nin yanından ayrılıp Parisa'nın evin zihninde okuduğu bir şeye dayanarak sol tarafa doğru ilerlemiş olan Callum ve Parisa'yla gitmesini engellemişti. Tristan, Eh, birisinin bu zavallı küçük kıza göz kulak olması gerek, aksi takdirde aklındaki yanıtsız binlerce soruyu soracak kadar nasıl hayatta kalacak? diye düşünmüştü.

Elbette, sonradan o devasa malikânede silahlı casuslar olduğunu tahmin ettiği bir grup tarafından gafil avlanmıştı ve o sinir bozucu kıza itiraf etmek *istemediği* kadar güvenmesi gerekiyordu.

“Eğil,” dedi Libby telaşla, bu sefer arkalarında bir başka ateş silahlanırken. En azından, bu hali sürekli olarak mırıldanarak konuşmasına kıyasla güzel bir değişiklikti. Bu olaylarla ilgili olarak onu rahatlatan tek bir şey varsa, o da Libby Rhodes'un görüldüğünden çok daha becerikli olmasıydı.

Tristan üç fiziksel büyü uzmanlığı olan adayla arkadaş olmadığı için pişmanlık hissetmeye başlamıştı. Bir enerji güç deposu olan Nico ideal bir arkadaş olurdu. Bir yatırım analisti olarak çok şey gördüğü halde, Nico'nun üstünden yayılan büyü kadar iyisini görmemişti. Nico'nun saf yeteneğine ve kesinlikle onun kontro-

line sahip olmayan, tüm bitkilerin nükleer enerjiye eş değer bir enerjiyle güç verebildiklerini iddia eden medeialılarla tanışmıştı. Tristan keyifsizce Libby ve Nico'nun ilk bakışta en genç ve en az deneyimli adaylar gibi görünmelerine rağmen, göründükleri kadar çocuksu olup olmadıklarını düşünmeye başlamıştı. Keşke kendisiyle diğerleri arasına bir çizgi çekmemiş olsaydı diye geçirdi içinden çünkü bunu geri almanın kolay olacağını sanmıyordu.

Orta seviyede fiziksel büyü gücüne sahip babasının onun hep başarısız olduğunu düşündüğünü hatırlatan tatsız bir durumdu bu. Tristan daha ilk baştan büyü işaretleri sergilemekte gecikmiş, ergenlik dönemine eriştiğinde ancak medeia statüsüne hak kazanmıştı. Senelerce onun bir cadı bile olmadığını düşündüklerinden, pek de şaşırtıcı bir sonuç olmamıştı.

Bu iş için bu yüzden mi seçilmişti? Atlas Blakely ona nadir ve özel biri olduğunu söylemişti ve kendisi, Peki, tamam, yabancılaştığım babama son derece çılgınca bir şey yapabileceğimi kanıtlamak için dur durak bilmeden üstünde çalıştığım her şeyi bir kenara bırakmanın vakti geldi mi? diye düşünmüştü.

"Bildiğin savaş büyüleri var mı?" diye sordu Libby nefes nefese. Tristan'a karşılaştığı en işe yaramaz insanmış gibi bakıyordu. Açıkçası, o anda Tristan da öyle hissediyordu.

"Ben... fiziksel alanlarda pek başarılı değilim," dedi bir mermiden daha kaçmak için eğilirken. Bu adamlar gruptan farklıymış gibiydi. Nico alt kattaki ana salonun sorumluluğunu almıştı ama oradaki adamlarda otomatik silahlar olduğu anlaşılmıştı. Tristan savaş alanında büyü ve teknolojinin şaşılacak derece kesiştiğini bilmiyordu çünkü James Wessex silah teknolojisiyle ilgili konuları hep kendisi halletmişti ama bu ölümlülerin büyüyle geliştirilmiş silahlar kullandıklarından şüphelenmeye başlamıştı.

“Peki, tamam,” dedi Libby bariz bir sabırsızlıkla. “Ama herhangi bir...”

Tristan onun “faydalı” sözcüğünü kullanmadan sustuğunu tahmin etti.

Adrian Caine’in hiçbir zaman söylemekten kaçınmadığı gibi, Tristan asla faydalı bir iş yapmamıştı.

“Buraya gel,” dedi Libby bıkkınlıkla, onu arkasından çekiştirerek. “Arkamda kal.”

Tristan olayların çok can sıkıcı bir hal almaya başladığını düşündü. Bir kere, üstüne ateş edilmesi gibi durumlarla ilgili pek bir deneyimi yoktu. Bunun akademik bir burs olması gerekmiyordu? İskenderiye arşivlerinde geçireceği zamanın, en yakındaki zevksiz mobilyaların arkasına gizlenmekle ilgili olabileceği aklına gelmemişti.

Wessex Holding’de kalmış olabilirdi ve hayatı boyunca kimse ona ateş etmeyebilirdi. Atlas Blakely’ye defolmasını söyleyip nişanlısıyla tatile gitmiş olabilirdi; o sırada tutku dolu, şehvetli seks yapıyor olabilirdi ve uyandığında milyarder kayınpederiyle kusursuzca hazırlanmış bir Bloody Mary eşliğinde şirketin geleceğini tartışıyor olabilirdi. Sarhoş sarhoş ailece oynanan bir badminton oyunu sırasında beceriksiz proletaryanın son ihtiyaçlarına zoraki olarak gülmek dışında hiçbir çaba sarf etmemesi anlamına geliyorsa, Eden’in onu sürekli olarak aldatmasının ya da James’in kapitalist bir zorba olmasının bir önemi var mıydı?

O anda, bunun yanıtı belirsizdi.

En azından, Libby hayatta kalmayı seçerek tereddütlerini bir kenara bırakmış, savunmasıyla ilgili bir girişimde bulunmaya başlamıştı. İçeri her kimler girdiyse, tepeden turnağa siyahlara bürünmüşlerdi ve ürkünç salonda akrobatik hareketlerle dolanıyor,

hayal meyâî görünen gölgeler gibi aristokratik kostümler giymiş beyaz adamların sayısız portresinin arasında geziniyorlardı. Oda da o kadar yoğun bir büyü vardı ki bulanık, şeffaf sızıntılar dışında bir şey görmek mümkün değildi.

Libby dönüp bir şeye nişan aldı; boşluğa yoğun bir güç akımı yolladı.

"İskaladın," dedi Tristan. İçinde bulundukları durum hayatlarını tehdit etmiyor olsaydı, nazik bir şekilde demiştim sana tarzı bir şey ima etmezdi. Libby dik dik yüzüne baktı.

"İskalamadım!"

"Bal gibi de iskaladın," dedi Tristan çenesini sıkıp ileriye işaret ederek. "Beş adım kadar."

"Ama adam yere yığıldı, o..."

Bu kız kör müydü? Nico'nun yanında kalmış olmalıydı. "Neden söz ediyorsun? Bir lambayı kırmış olabilirsin, sorun değil ama sadece Edward dönemi bir şeyse..."

"Hiçbir şey..." Libby gözlerini kırıştırtarak sustu. "Orada hiçbir şey olmadığını mı söylüyorsun?"

"Evet, tabii ki hiçbir şey yok," dedi Tristan bıkkınlıkla. "Orada..."

Bir dakika, ne saçmalıyordu?

"Bu, bir illüzyon," dedi yüksek sesle, neler olduğunu anlayınca. Bariz olanı görmediği için kendine kızdı ve daha fazla vakit kaybetmeden Libby'yi omuzlarından tutup çevirdi ve işaret etti.

"Şurada, görüyor musun? Tam karşında."

Libby yine saldırıya geçti, bu sefer üstlerine yağmaya başlayan mermileri havada dondurdu ve tek seferde patlattı. Silahlı adam geri savruldu, etrafa şarapnel parçaları saçıldı ve patlamanın gücü etrafının bir an için dumanla kaplanmasına neden oldu.

Libby korkutucu derecede yakıcıydı ve Tristan bunun geçici bir rahatlık sağladığını, bu yüzden de Libby'nin gücünü koruması gerektiğini tahmin etti. Nico aşağı katta her ne yapıyorsa, muhtemelen Libby'nin de enerjisini aynı şekilde koruması gerekiyordu; dolayısıyla, içeride kaç kişi olduğundan emin olmadıkça öylesine saldırmaması daha iyi olacaktı.

“Oda sana nasıl gözüküyor?” diye fısıldadı Libby'nin kulağına. Dumanlar dağılırken odaklanmaya çalıştı. Gördüğü tek şey titrek ışıklar, büyü akımlarıydı.

“Bilemiyorum... En azından, düzinelerce adam var,” dedi Libby yüzünü buruşturup. Tristan onun sinir olduğunu görebiliyordu; bariz bir kontrol sorunu olan birisi için, illüzyonların varlığı çok korkunç olmalıydı. “Oda adam kaynıyor.”

“Geriye sadece üç adam kaldı,” dedi Tristan. “Ama enerjini harcama. Önce illüzyonları yaratan medeialıyı bulmaya çalışayım.”

Libby çenesini sıktı. “Acele et!”

Tamam, haklıydı. Tristan başını kaldırıp etrafına bakındı, içeride öyle birisi varsa kimin büyü yaptığını görmeye çalıştı. Büyü yapıldığına dair herhangi bir işaret göremiyordu ama son anda bir mermi gördü –gerçek bir mermiydi; Libby onu illüzyonlardan ayırt edememiş olmalıydı– ve Libby telaşla sıçrarken hızla ilkel bir kalkan oluşturup etkiyi dağıttı.

“Medeialı burada değil,” dedi Tristan. Varmış olduğu en endişe verici sonuç bu olabilirdi. “Şu üçünden kurtulup devam edelim.”

“Nişan almama yardım et,” dedi Libby hiç tereddütsüz. “Üçünü tek seferde halledebilirim.” Tristan doğruyu söylediğinden emindi.

Libby'nin sol kolunu tutup ona yol gösterirken, silahlı adamlardan biri yine mermi yağdırmaya başladı. Daha önce de olduğu gibi, Libby'nin yarattığı patlama saldırganı geriye fırlattı ama Tristan istediği sonucu alıp almadığını görmek için beklemedi. Diğer adamlar hızla harekete geçmişlerdi; Libby'yi göğsüne çekti. Önce üstlerine gelmekte olan adama yönlendirdi ve biraz zorlanarak odadan çıkmak üzere olan adama çevirdi.

“Şu tarafa gidiyorlar,” dedi Libby'yi ayağa kaldırıp. Kaçmaya çalışan adamın peşinden hızla koşmaya başladılar. “Medeialı orada olmalı. Acaba sen...”

Birden, etraflarını ince atmosferik bir balon sardı ve tıslayarak kapanıp içinde basınç oluşturdu.

“Teşekkürler,” dedi Tristan.

“Sorun değil,” dedi Libby nefes nefese. Bu arada, Tristan büyü izlerini yakaladı ve evin özel şapeline kadar takip etti. En yakındaki vitraylı panelde, bilginin sembolü olan kehribar renkli bir alev vardı. Libby'nin ellerinden çıkan kıvılcımların ışığında ür-künç bir parıltı saçıyordu.

Daha bekleme odasına tam olarak girmeden önce illüzyonisti bulmaları zor olmadı. Gizleme büyüünün geniş bir alanı, odanın büyük bir kısmını kapladığı ve yakınlardaki erişim noktalarına ulaştığı belliydi. Tristan, Libby'yi geride tuttu, önce başka birisiyle birlikte hareket edip etmediğini anlamak için medeialıyı izledi.

Birisiyle ortak çalışıyormuş gibiydi ama bu kişinin uzaktaki bir partner mi, yoksa o sırada evin içinde olan birisi mi olduğu belli değildi. Medeialı hiç de büyülmüş gibi görünmeyen bir dizüstü bilgisayarda çılgınlar gibi bir şeyler yazıyordu. Tristan büyük bir olasılıkla etrafta neler olduğunu görebilmek için güvenlik kameralarını programladığını tahmin etti. Yani, kaybedecek saniyeleri

bile yoktu. İllüzyonist illüzyonları aynı anda kontrol etmek zorunda olmasaydı, orada olduklarını çoktan fark ederdi.

“Başla,” dedi Tristan, “buraya bakmıyorken harekete geç.”

Libby tereddüt etti; Tristan onun bunu yapmamasını umuyordu.

“Öldürmek için mi saldıracağım, yoksa...”

Tam o sırada, medeialı başını ekrandan kaldırdı ve Tristan’la göz göze geldi.

“ŞİMDİ,” dedi Tristan istemediği kadar çaresiz bir sesle. Neyse ki Libby tam vaktinde elini kaldırıp üstlerine gelen şeyi durdurdu. Medeialının gözleri irileşti, birisinin onu alt etmek üzere olduğunu anlayıp panikledi. Bu arada, Libby ona yaklaştı ve medeialının kendi korumasının gücünü geriye fırlattı.

Medeialı savaşımadan pes etmeyecekti; tekrar bir deneme yaptı ve bu sefer, Libby’nin yanıtı şimşeğe benzer bir şey oldu; medeialının kol bileklerine kırbaç gibi bir şey dolayıp kontrolünü bir anda kesti. Tristan acı dolu bir çığlık, arkasından da bir mırıltı duydu. Medeialı bir küfür savurmuş olabilirdi ama Tristan’ın Mandarin bilgisi paslanmıştı.

“Seni kim yolladı?” diye sordu Libby sert bir sesle ama medeialı apar topar ayağa fırlamıştı. Tristan adamın kendisini savunmak için yeni illüzyonlar yaratabileceğinden endişelenerek öne atıldı, yine Libby’nin kolunu tutup öne uzattı.

“Hangisi?” dedi Libby panikle. “O, ikiye ayrıldı.”

“Şu, karşı pencerenin oradaki...”

“Adam çoğalıyor!”

“Sen elini oynatma, onu görüyorum...”

Bu sefer Tristan, Libby’nin avcunu medeialının kaçış yoluna çevirdi ve bir şey fark etti; uzaktan göremediği bir büyüünün izlerini gördü. Bir mücevher gibi narin ama bir anda kopan parıltılı ince bir zinciri andırıyordu.

Tam o anda, medeialı başını çevirdi ve gözleri acı içinde irileşti. Bu, bir birleştirme tılsımıydı ama artık dağılmıştı.

“Bir partneri vardı ama artık yok,” dedi Tristan, Libby’nin kuşağına.

Libby gerildi. “Bu ne anlama...”

“Yani, kaçmadan önce onu öldürmen gerekiyor!”

Libby’nin bileklerini sıkı sıkı kavramış olan parmaklarının arasından, darbenin onun vücudundan ayrıldığını hissetti. Muazzam gücün Libby’nin damarlarında aktığını hissetti ve içinden canlı bir cephaneliğe o kadar yakın duruyor oluşuna hayret etti. Libby resmen canlı bir bombaydı; hava gibi o odayı da minnacık, ayırt edilmesi imkânsız (Tristan dışında) atomlara ayırabilirdi. Adrian Caine, Libby Rhodes’la tanışmış olsaydı, bir şekilde onu satın almak için bir saniye bile tereddüt etmezdi; ona o ufak cadı kültürünün en büyük payını, en yüksek ayrıcalıklarını bahşederdi. Babası böyle bir adamdı – erkek, kadın, ırk, sınıf, hiçbir şeyin bir önemi yoktu onun için. Görünüş önemli değildi. Ama faydalı olma durumu her şeydi. Adrian Caine’in tanrısı yıkımdı.

Tristan başını patlamadan diğer yöne çevirdi ama yayılan ısı yine yanağını yakacak kadar güçlüydü. Libby sendeledi, bir an için harcadığı enerjiden dolayı bocaladı. Tristan kolunu onun beline doladı ve onu yarı sürükleyerek, yarı taşıyarak odadan çıkardı.

Alt katlardan birinden beti benzi atmış bir halde merdiven boşluğuna çıkan Parisa’yı görene dek durmadı. Callum da yanındaydı.

“Nihayet geldiniz,” dedi Parisa bir hayalet görmüş gibi.

“Neler oldu?” diye sordu Tristan onlara, Libby’yi bırakarak. Libby hâlâ biraz sersemlemiş bir haldeydi ama onu bırakması için başını salladı ve Tristan’ın kollarından ayrıldı.

“İyiym,” dedi Libby ama omuzları hâlâ bir saldırı daha gelebilirmiş gibi gergindi.

“Az önce aşağı katta bir medeialıya daha rastladık,” dedi Callum. “Beijing merkezli bir casus örgütünden. Bir savaş uzmanı.”

Tristan neden söz ettiğini anlamış gibi gözlerini kırıştırdı. “Yanında bir partneri var mıydı?”

“Evet, bir illüz...”

“Bir illüzyonist,” dedi Tristan, Libby’ye imalı bir şekilde bakışıp. “Onu hakladık. Casus olduklarını nereden anladınız?”

“Yani, bariz işaretler dışında mı? Bunu bana kadın söyledi,” dedi Callum. “Sadece o kadın ve partneri büyülüydü, diğerleri ölümlüydü.”

Büyük bir ihtimalle, medeialıların sadece biri içeri girerken dikkat dağıtmak için yollanmışlardı.

Libby eklem yerlerini kontrol ediyor, hâlâ paranoyak bir ifadeyle etrafına bakınıyordu. “Sana başka kimse olmadığını mı söyledi? Rahatlıkla yalan söylemiş olabilir.”

“Yalan söylemiyordu,” dedi Callum.

“Nereden biliyorsun?” diye sordu Libby şüpheyle. “Kadın sadece...”

“Çünkü güzelce sordum,” dedi Callum.

Bunu Parisa da anlayabilirdi –daha doğrusu, medeialı zihinsel koruma kalkanları kullanmamış olsaydı anlamış olabilirdi– ama Tristan bu konuda ağzını bıçak açmadığını fark etti.

“İyi misin?” diye sordu ona. Parisa ürpermiş gibi titredi, neredede olduğunu bilmiyormuş gibi ona baktı.

“Evet. İyiym.” Hafifçe öksürdü. “Anladığım kadarıyla, ev şu anda boş.”

“Tek bir grup muydu?”

Parisa hayır anlamında başını salladı. "Nico ve Reina kimleri hakladıysa, onlar bir gruptu; sonra, bizim hakladığımız partnerler vardı ve tek başına çalışan birisi daha vardı."

"Tek başına çalışmıyordu," dedi birisi. Dördü birden başını kaldırdı ve farklı savunma pozisyonlarına geçti. "Merak etmeyin," diye kıs kıs güldü Atlas, peşinde Dalton'la yanlarına gelerek. "Sadece benim."

"Gerçekten de o mu?" diye fısıldadı Libby, Tristan'a. Tristan buna biraz şaşırды. Paranoya ya da mükemmeliyetçilik veya buna her ne deniyorsa, Libby'ye gerçekten de yakışıyordu. Libby artık kendi gözlerine inanmıyordu ve uzun vadede belki de böylesi çok daha iyiydi.

"Evet, gerçekten de o," dedi Tristan.

Libby ciddi ciddi başını salladı ama bir şey demedi.

"Bayan Kamali tarafından etkisiz hale getirilen casus, eski patronunuz tarafından yollanmıştı, Bay Caine," dedi Atlas, Tristan'a dönüp. "Gerçi on senede bir Wessex Holding'den birilerini görmeyi bekleriz, o yüzden buna çok da şaşırmadık."

Tristan kaşlarını çatı. "Onları... görmeyi bekler misiniz?"

Tam o sırada, Nico paldır küldür, heyecanla merdivenlerden yukarı çıktı. Reina da bir gölge gibi peşinden geliyordu.

"Merhaba," dedi Nico kan revan içinde. Tişörtünün omzu kanla kaplıydı ve burnu kırılmıştı ama bunun farkında bile değilmiş gibiydi. Adrenalinden başı dönmüş bir halde heyecanla Atlas'a başını salladı. "Neler oluyor?"

"Bay de Varona, ben de şimdi herkese bu akşam çatıştığınız operasyonculardan söz ediyordum," dedi Atlas. Kabalık etmeyip Nico'nun görünümünü hakkında bir yorum yapmamayı tercih etmişti. "Siz ve Bayan Mori askeri bir görev gücünü alt ettiniz."

“M16 mı?” diye bir tahminde bulundu Nico.

“Evet ve CIA,” dedi Atlas. “Bir medeia1ı liderliğinde geldiler ve uzmanlık alanı...”

“Evet, dalgaları,” dedi Nico. Libby’ye bakarken hâlâ heyecanını üstünden atamamıştı. “Sen neler yaptın, Rhodes?”

Tristan’ın yanındaki Libby gerildi.

“O kadar heyecanlanma, Varona, inanılmaz şeyler yaptım,” dedi Libby öfkeyle ama yanıt veren Atlas oldu.

“Bay Caine’in yardımıyla, Bayan Rhodes dünyanın en çok aranan illüzyonistlerinden birini etkisiz hale getirdi,” dedi Atlas saygıyla Tristan’a da başını sallayarak. “Teke tek bir dövüş uzmanı olan partneriye Bay Nova tarafından etkisiz hale getirildi. Her ikisi de Beijing merkezli bir istihbarat örgütünün en popüler üyeleri. Doğal olarak, ikisi de dünya çapında savaş suçlarından aranıyor,” diye nazikçe açıklama yaptı Libby’ye. “Dolayısıyla, otoritelere memnuniyetle artık onları aramalarına gerek kalmadığını haber vereceğiz.”

“Atladığımız kimse oldu mu?” diye sordu Libby. Belli ki henüz endişeleri dinmemişti ama Atlas yanıt vermeye fırsat bulamadan Reina araya girdi.

“Evet. İkisi kaçtı.”

Beş kafa birden ona dönünce, omuzlarını silkti.

“Buraya elde etmek için geldikleri şeyi alamadılar,” dedi sakın sakın. “Koruma kalkanları fazla karmaşıktı.”

“Evet,” dedi Atlas. “Bayan Mori haklı. Gerçekten de Forum’dan kütüphane arşivlerinin koruma kalkanlarını aşmaya çalışan iki medeia1ı vardı.”

“Forum mu?” dedi Callum.

"Bizimkine benzemeyen akademik bir cemiyet," dedi Atlas. "Bilginin özenle muhafaza edilmesi ama serbestçe dağıtılması gerektiğine inanıyorlar. İtiraf etmem gerekir ki çalışmalarımızı çok yanlış anlıyorlar ve sık sık arşivlerimizi hedef alıyorlar."

"Tüm bunları neden biliyorsunuz?" diye sordu Koruyucu'nun sinir bozucu sakin ses tonuna giderek gıcık olan Tristan. "Sanki sizin gerçekleşeceğini bildiğiniz bir olayda hepimiz hedef olmuş gibi geliyor kulağa."

"Çünkü bu bir testti," dedi Callum.

Atlas ona sabırsız bir gülümseme fırlattı. "Bir test değildi," dedi. "Tam olarak değildi."

"O halde, tam olarak açıklamayı deneyin," dedi Parisa gergin bir sesle. "Ne de olsa hepimiz ölmekten kıl payı kurtulduk."

"Ölmekten kıl payı kurtulmadınız," dedi Atlas. "Evet, hayatınız tehlikedeydi ama hayatta kalabilmek için gerekli olan becerilere sahip olduğunuz için Cemiyet'e seçildiniz. İçinizden birinin ölme ihtimali..."

"Olasıydı," dedi Libby dudaklarını birbirine bastırarak. "İstatistiksel açıdan," dedi, Tristan'ın tiksintiyle saygı ifadesi olduğunu düşündüğü bir tavırla başını eğerek, "gerçekten de mümkündü."

"Birçok şey mümkün," dedi Atlas. "Ama ben asla güvenliğinizin garanti olduğunu iddia etmedim. Hatta savaş ve güvenlik konularında bir parça bilgi sahibi olmanız gerektiğini gayet açık açık söylemiştim."

Kimse bir şey demedi; Tristan gecenin bir yarısı vurulmamayı tercih ettiklerini söyleyen belirli bir ifadenin altına imza atmadıkları halde bazı tercih ilkelerinin geçerli olduğunu düşünerek sinirlerinin yatışmasını beklediklerini düşündü.

“On senede bir yeni üye grubu geldiğinde, geliş tarihlerini ‘sızdırmak’ Cemiyet’in geleneklerinden biridir,” dedi Atlas sesizlikte. “İçeriye girebilmek için bazı teşebbüslerin gerçekleşmesini bekleriz ama kimin saldıracağını ya da nasıl saldıracaklarını asla bilemeyiz.”

“Girişimlerin büyük bir kısmı var olan büyülerle savuşturuldu,” dedi Dalton. Herkes orada olduğunu görüp şaşırды. “Halihazırda bulunan enstalasyon, düşmanlarımızın kendilerini nasıl geliştirmiş olabileceklerini görmemizi sağlar.”

“Enstalasyon,” dedi Nico. “Nasıl bir şey bu, bir oyun gibi bir şey mi?”

Bir oyuna katılması için davet edildiğine çok sevinmiş gibiydi.

“Sadece sıradan bir uygulama,” dedi Atlas. “Potansiyel üyelerimizin nasıl ekip çalışması yaptığını görmek isteriz.”

“Kısacası bir testi,” dedi Callum. Buna hiç de memnun olmuş gibi gözüküyordu.

“Bir gelenek,” dedi Atlas, istifini bozmadan gülümseyerek. “Açıkçası, hepiniz çok başarılıydınız ama umarım ki birbirinizi aksiyon halinde gördüğünüze göre daha iyi bir savunma sistemi geliştirirsiniz. İşbirliği buradaki çalışmalarımız açısından son derece önemlidir.” Kaşını havaya kaldırarak Dalton’a döndü. “Sizce de öyle değil mi, Bay Ellery?”

“Dediğim gibi, her aday sınıfı tamamıyla farklı uzmanlık dallarından oluşur,” dedi Dalton monoton ses tonuyla, onlara bir grup olarak hitap ederek. “Size deneyimlerimden şunu söyleyebilirim ki hem bir ekip olarak hem de bireysel adaylar olarak seçildiniz. Cemiyet ileride buna uygun hareket edeceğinizi umut ediyor.”

“Evet, kesinlikle,” dedi Atlas dikkatini yine onlara vererek. “Elbette, yapısal ya da büyüsel bir zarar olup olmadığıyla ilgili

aynntıları öğreneceğiz ama ev şu anda düşmanlardan temizlendiği ve koruma kalkanları her zamanki görevlerini yerine getirdikleri için, biraz dinlenmenizi ve evin güvenlik konusunu sabahleyin tekrar ele almanızı istiyorum. İyi geceler dilerim,” dedi enerjik bir sesle. Gruba başını salladı ve peşinde Dalton’la birlikte odadan çıktı.

Tristan, Parisa’nın Dalton’ın arkasından dikkatle ve belki biraz fazla merakla baktığını, hafifçe kaşlarını çatıldığını fark etti. Parisa’ya yaklaşmadan önce diğerlerinin gitmesini bekledi. İlk olarak Reina tek kelime etmeden yatağa gitti, sonra gözlerini deviren Callum ve derhal alçak sesle tartışmaya başlayan Nico ile Libby ayrıldılar. Ve Tristan, Parisa düşünceli bir şekilde arkasına dönerken yanına gitti.

“Sorun ne?” diye sordu.

Parisa birkaç adım önlerinden yürüyen Callum’a kaçamak bir bakış attı. “Hiçbir şey,” dedi. “Hiçbir şey.”

“Hiçbir şey yokmuş gibi görünmüyor.”

“Öyle mi?”

Callum aynı eskisi gibi gözükmüyordu.

“Neler oluyor?” diye sordu Tristan yine.

“Hiçbir şey,” dedi Parisa bir kez daha. “Sadece...” Susup hafifçe öksürdü, Tristan peşinden gelirken yürümeye başladı. “Hiçbir sorun yok.”

“Ha, anladım, hiçbir şey yok,” dedi Tristan keyifsizce. “Tamam.”

Odalarına vardılar ve diğerleri sırayla odalarına giderlerken, koridorun başında oyalandılar. Nico, Libby’ye bağırıp onu tersledi –“Lanet olasıca Fowler hayatta kalacak ama” gibisinden bir şey söyledi– ve koridorda sadece Tristan ve Parisa kaldı.

Tristan, Parisa'nın kapısının yanında duraksadı ve Parisa kapı açarken tereddüt etti.

"Düşünüyordum da," dedi hafifçe öksürerek. "İstersen..."

"Şu anda istemiyorum," dedi Parisa. "Dün gece eğlenceliydi ama bunu sürekli bir şey haline getirmememiz gerektiğini düşünüyorum, ya sen?"

Tristan öfkelenildi. "Onu kast etmemiştim."

"Tabii ki onu kast ettin. Az önce ölüme yakın bir deneyim yaşadın ve şimdi kendini daha iyi hissedene dek penisini bir şeye sokmak istiyorsun." Bu sözlerle fazla İngiliz olan Tristan, Parisa'nın sözcük seçiminden pek hoşlanmadı; fakat bunu dile getirmeye fırsat bulamadı. Parisa konuştu. "Evrimsel bir durum," dedi. "Ölüme yaklaştığında, bedeninin doğal dürtüsü üremedir."

"Ölüme o kadar da yaklaşmadım," diye mırıldandı Tristan.

"Öyle mi? Çok şanslısın o zaman." Parisa'nın yüzündeki ifade sertleşti ve şöyle bir Callum'un yatak odasının kapısına baktı.

Tristan daha önce bundan şüphe etmemişti ama o "hiçbir şey olmadı" yanıtı kesinlikle "bir şey oldu" anlamına geliyordu.

"Ondan hoşlandığını sanıyordum," dedi Tristan.

Parisa bunu duyunca sinirlendi.

"Hoşlanmadığımı kim söylüyor?"

"Ben sadece..."

"Onu tanımıyorum."

Tristan üçüncü kere aynı soruyu sorsa mı diye düşündü.

"Bir şey olduğu belli," dedi soruyu sormak yerine. "Bana ne olduğunu anlatman gerekmiyor, sadece..."

"Hiçbir şey. Hiçbir şey olmadı." Parisa ona kendisini savunmak istermiş gibi baktı. "Küçük bayan gün ışığı nasıldı?"

"Libby mi? İyiydi. Gayet iyiydi." Tristan, Libby'ye haksızlık et-

memek için lafını düzeltmişti. Libby o olaydan onun yardımı olmadan kolay kolay kurtulamazdı ama kendisi Libby olmadan *hayatta* kurtulamazdı. "Gayet iyiydi."

"Biraz muhtaç bir tip, değil mi?"

"Öyle mi?"

Parisa ofladı. "Zihninin içini görmelisin."

Tristan kesinlikle orada olmak istemiyordu. "Arkadaş olacağımızı sanmıyorum," dedi huzursuz bir ifadeyle. "Ama en azından faydalı biri."

İşte, yine aynı sözcüğü söylemişti. Faydalı.

Kendisinin olmadığı tek şey buydu.

"İnsanın kendisiyle dalga geçmesi boşa vakit harcamaktır," dedi Parisa, Tristan'ın içsel düşüncelerini görmekten sıkılmış gibi. "Ya değerli olduğuna inanırsın ya da inanmazsın, o kadar. İnanmazsan," dedi odasının kapısını açarak, "kesinlikle dün gece yanlışlıkla edinmiş olabileceğim güzel düşünceleri mahvetme riskine girmek istemem."

Tristan gözlerini devirdi. "O halde, *fazla* mı iyiyim? Sorun bu mu?"

"Sorun bağlanmanı istememem," dedi Parisa. "Beklentileri yüksek bir kadını, beklentileri yüksek bir diğer kadınla değiştiremezsin. Daha da önemlisi, senin baba sorunlarına vaktim yok."

"Lütfen, beni hırpalamadan terk et," dedi Tristan ağır ağır.

"Seni terk ettiğim yok. Daha eğleneceğimizden eminim ama kesinlikle iki gece üst üste olmaz," dedi Parisa omuzlarını silkerek. "Sana tamamıyla yanlış mesajı vermiş olurum."

"Nedir o?"

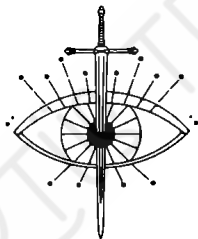
"Benim kararım olsaydı, seni elemeyecek olmam," dedi Parisa ve sessizce odasına girip kapıyı kapattı.

Harika, dedi Tristan içinden. Parisa'nın kötü yürekli davrandığında –hatta özellikle öyle davrandığında– bile çok güzel olması hayret verici bir gerçektir. Eden'dan çok daha güzel olması güzellik ve acımasızlıkla ilgili çok şey anlatıyordu.

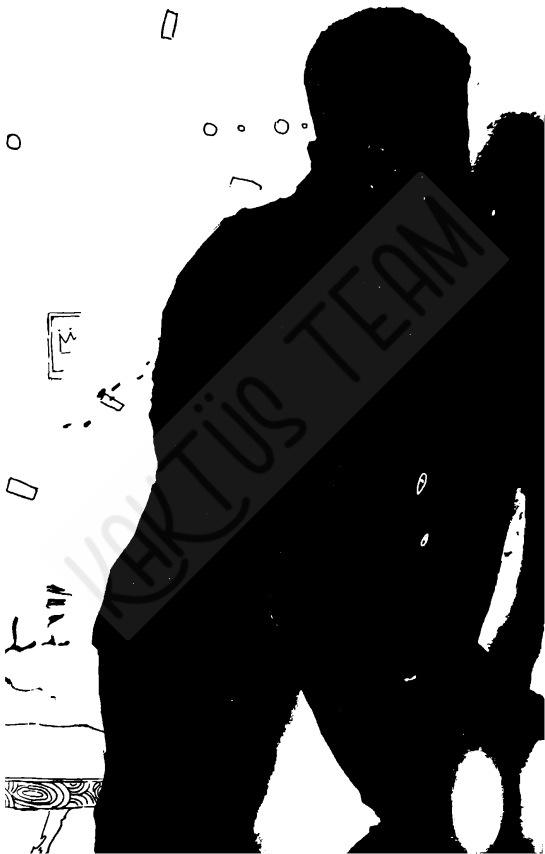
Tristan önceliği kendine veren kadınlar bulmakta ustaydı doğrusu. Sanki duygusal talihsizliğin kokusunu alan bir köpekti ve bir oda da onu daha aşağılık hissettirmekte hiç zorluk çekmeyen tek kişiyi hep bulabiliyordu. Keşke bu özelliğe, cesur benlik hissine o kadar çekim duymasaydı diye geçirdi içinden ama ne yazık ki hırs ağzında çok hoş bir tat bırakıyordu ve Parisa'nın bıraktığı tat da farksızdı. Belki de Parisa haklıydı, belki de sorun *babasıyla* ilgiliydi.

Belki de bir ömür boyu faydasız olduktan sonra, Tristan sadece kullanılmak istiyordu.

IV

UZAY

“Eee, nasıl gidiyor?” diye sordu Ezra.

“Aman, bilirsin işte,” dedi Libby. “İyi gidiyor.”

“...İyi mi?” Ezra hafifçe ofladı; biraz sevinmiş, biraz şüpheliye kapılmış gibiydi ve telefonda olmalarına rağmen, Libby onun gözlerini devirdiğini hissedebiliyordu. “Yapma, Libs. Neredeyse bir aydır hiçbir şey anlatmadın ve ben az önce müdürümün soğanlı çörekleri hakkında on dakika boyunca saçmalayıp durdum. Bence bana yeni işinle ilgili anlatacak *bir şeyler* bulabilirsin.”

Harika. Libby, Ezra’nın müdürüyle ve çörekleriyle ilgili öyküyü itaatkâr bir şekilde yarım kulakla bir kez daha zekice dinleyerek bir kez daha zekice bir açıklama yapmaktan kurtulduğunu sanmış, sonra rahatça telefon seksine geçebileceğini ummuştu ama öyle olmamıştı. İşin aslı, kesinlikle açıklamaması gereken **konuyla** ilgili her şeyi bilmek isteyebilecek birisine gerçekleri **anlatmak** için can atıyordu.

“Bir burs,” diye başladı, yanağının iç kısmını ısırarak. “Biz... anlarsın ya, bursla ilgili şeyler yapıyoruz. Daha çok okuyoruz. Sabahları bir ders var, bazen öğleden sonraları oluyor. Tabii, bu arada araştırma yapıyoruz.”

Evet. Gerçekleri anlatmanın bir yolu da buydu. İdeal olarak akıcı, daha fazla merak uyandırmayan bir versiyondu.

“Hangi konuyu araştırıyorsunuz?”

Tüh.

“Ha, şey...”

“Büyü ve bilim her zaman kesişmiştir,” demişti Atlas, ilk araştırma konularını enstalasyondan sadece kırk sekiz saat sonra tanıtırken. Ev ve koruma kalkanları artık tamamıyla tamir edilmişti (ve ev halkı ya uykusuz ya da hasta görünüyordu; bir tek Callum o kadar dinçti ki Libby onun illüzyonları abarttığından şüphelenmişti). Atlas onları arşivlerin bulunduğu okuma odasına götürdü. İki seviyeli, ortasında etrafında bir, iki sandalye ve üstünde ufak bir okuma lambası olan bir dizi masanın bulunduğu yüksek tavanlı bir odaydı. Çoğu narin durumda olan eserlere zarar vermemek için (doğal olarak) odanın alt yarısında çok az ışıklandırma vardı. Buna karşılık, üst kısım raflarla dolu balkonundan okuma masalarına çevrilmiş olan lambaların ışığında hafifçe parılıyordu. Üst katta, odanın arka kısmında eski tarz bir teslimat kanalını andıran bir dizi hava basınçlı tüp vardı. Atlas sonradan yazmalarla ilgili isteklerin arşivler tarafından bu tüpler aracılığıyla yerine getirildiğini açıklayacaktı.

Odaya girdiklerinde, talep sistemini kullandığını tahmin ettikleri orta yaşlı bir adam yukarıdaki balkondan aşağı baktı, içeri girdiklerini gördü ve başını sallayarak Atlas’ı selamladı.

Atlas da ziyaretçilerine nazikçe el salladı. “*Bom dia*, Senhor Oliveira,” diye seslendiğinde, Libby irkilir gibi oldu çünkü bu adamın o sırada Brezilya’daki medeia ofislerinin başkanı olduğundan emindi.

“Her halükârda,” diye devam etti Atlas, “Cemiyet’in arşivlerindeki çoğu eser büyü ve bilim arasında bir ayrım yapmaz. Bu ayrım daha ziyade sonraki yüzyıllarda, özellikle de Aydınlanma öncesi ve Protestan Reformasyon sonrası dönemlerde yapılmıştır. Demokritos’un arşivlerimizde bulunan çoğu eseri gibi, antik dönemlerin bilimsel düşüncelerini yansıtan eserler...”

(Bu noktada, Reina birden başka bir yerde olmak istiyormuş gibi görünmesine neden olan o trans halinden sıyrıldı. Aniden dikkat kesilmesi şaşırtıcı değildi; Demokritos eski çağlarda atomizmle ilgili düzinelerce metin yazmıştı ve bunların hemen hemen hepsi Reina'nın aldığı klasik eğitimde “kayıp” olarak tanımlanan eserlerdi.)

“...doğayla ve hayatın doğasıyla ilgili çoğu araştırmanın büyüünün engellendiğine dair herhangi bir ifade içermemektedir. Hatta gök-ler ve kozmosla ilgili bazı orta çağ araştırmalarında, hem bilimsel hem de büyü araştırmalarına yer verildiğini göstermektedir. Örneğin, Dante'nin *Paradiso* isimli eseri, Dünya ve atmosferiyle ilgili anlayışa artistik –ama yanlış olmayan– bir yorum getirmiştir. Dante'nin cennetinin gizemi, hem bilimsel hem de büyülü güçlere atfedilebilir.”

Yaptıkları şeye ders denebilirse, “derslerinin” çoğu Atlas tarafından yönetilen Sokratik tartışmalardan ya da genellikle boyalı kubbesi olan oda olmak üzere, alt kattaki inanılmaz derecede boğucu olan odalardan birinde Dalton tarafından idare edilen felsefi konuşmalardan oluşuyordu. Libby müfredatın kısa bir konu listesinden ibaret olduğunu düşünüyordu. Bir okuma listesinin olmaması, ilk başlarda onu çok şaşırtmıştı. Ödev olarak verilen araştırma konuları ya da tezler yoktu; dolayısıyla, araştırmalarını yönlendirebilecekleri bir alan da yoktu. Farklı uzmanlık dallarına rağmen, her adayın büyü konusu ya da teorisi üstüne yapılan tüm tartışmalara dilediği gibi katkıda bulunması bekleniyordu. Sıkı bir üniversite hayatından yeni çıkmış olan Libby için, bu özgürlük miktarı hem bir lütuf hem de bir lanetti.

Dersler ve yeni güvenlik kalkanları oluşturma görevleri dışında, zamanları akıcı ve bağımsızdı. Ev görkemli ve gerekli olduğu takdirde kolaylıkla gizlenecek yerler bulunabilecek bir yer olmasına rağmen, birkaç gün içinde adeta ufalmıştı ve sadece düzenli

olarak yemek yedikleri ve uyudukları iki, üç odayı kullanır hale gelmişlerdi. Diğer adayların birçoğu gibi (belki Callum hariç), Libby'nin zamanını da arşivlerin sayısız ilk edisyon metinleri alıyordu. O günkü tartışmalarda geçen herhangi bir konuyu kolaylıkla arşivlerden bulabiliyorlardı – hatta o kadar kolay buluyorlardı ki bir keresinde Heisenberg'ün elle yazılmış notlarından birinin bir kopyası daha Libby merakını yüksek sesle dile getiremeden yanındaki masada belirmişti.

“İlginç bir şekilde,” dedi Atlas, “Heisenberg'ün belirsizlik ilkesi büyük bir kavram hatasına dayanır. Hesaplamalarına başladığı ilk gece, Werner Heisenberg biraz ilerisinde bir sokak lambasının altında gördüğü, sonra karanlığa karışan ve yine bir diğer lambanın ışığının altında beliren bir adamı izlemekte olduğunu duymuş olabilirsiniz. Doğal olarak, Heisenberg adamın gözden kaybolup belirmediğini, sadece ışık kaynaklarına göre görüldüğünü ve görünmez hale geldiğini düşünmüştü. Dolayısıyla, Heisenberg adamın izlediği yolu diğer şeylerle olan etkileşimine göre yeniden oluşturabilseydi, aynı şeyi elektronlar için de yapabilirdi ki bu fiziğin defalarca kanıtlanmış bir kuralıdır. Ne yazık ki,” diye gülümsedi Atlas, “Werner'ın izlediği zavallı adam aslında dilettiği zaman görünüp gözden kaybolabilen Ambroos Visser isimli bir medeialıydı ve o akşam büyük bir keyifle bu becerisini sergiliyordu. Öldükten sonra, Ambroos Kopenhag'daki o parkta Poltergeist cemiyetinin lideri oldu ve günümüzde atomik spektrumlarla ilgili anlayışımıza yapmış olduğu katkılardan dolayı son derece saygın bir isimdir.”

Ancak önemsiz ya da başka konularla ilgili istekler o kadar kolay yerine getirilmiyordu. Libby tam olarak tek bir konuya odaklanmış değildi ama sırf meraktan (ve Reina'nın can sıkıntı-

sını yansıtan göz devirmelerinden birini gördükten sonra aklına bir an için beklenmedik bir şekilde kız kardeşi Katherine geldiği için), kendisini dejeneratif hastalıklara karşı büyük güvenlik mekanizmalarıyla ilgili bir talepte bulunarak arşiv erişim hizmetini denerken buldu. Arşivlerden gelen tek bir şey oldu – basınçlı tüpten eline uçarak bir kâğıt kondu.

TALEP REDDEDİLMİŞTİR.

“Lib?” dedi Ezra, Libby’nin irkilerek düşüncelerinden sıyrılmasını ve telefon konuşmalarına geri dönmesini sağlayarak. “Hâlâ orada mısın?”

“Evet, pardon,” dedi Libby gözlerini kırıştırarak. “Ne sormuştun?”

Ezra hafifçe güldü ve sesi telefonda boğuk çıktı. Yatakta telefonu kulağına dayamak için yana dönmüş olmalıydı. Libby duyduğu hisşürtünün Ezra’nın o çok sevdiği fındık kremalı kekin ambalajından çıktığını tahmin etti. Siyah kıvrıcık saçlarını yatak başlığına nasıl dayadığını hayal etti ve birden onu o kadar çok özledi ki içine dalga dalga hasret yayıldı. “Şu anda ne üstünde çalışıyorsun?” diye sordu Ezra.

“Ha, şey... ekolojik koruma. Bir bakıma.” Düşmancıl ortamları yaşanabilir hale getirme sürecine ekolojik bir araştırma denebilirse, dediği tam olarak yanlış sayılmazdı. Önceki öğleden sonra, Libby ve Nico enerjilerinin hemen hemen tamamını boyalı odanın moleküler yapısını değiştirmeye çalışarak geçirmişlerdi; böylelikle, atmosferini tercih ettikleri özelliklere göre bükebileceklerini ummuşlardı. Ama Reina köşedeki incir bitkisinin boğulmak üzere olduğunu söyleyip sert bir sesle durmalarını söylemişti.

“Biz sadece bilim ve büyünlüğün temel ilkelerini daha... büyük projelere uygulayabilmek için anlamaya çalışıyoruz.”

Solucan delikleri gibi. O ana kadar, iki hafta süren araştırmalar ve bütün gün yapmak için uğraştıkları bir büyü sayesinde bir tane solucan deliği oluşturmayı başarmışlardı. Sonuç olarak, Nico bunu kendisi test etmek zorunda kalmıştı çünkü kimse yanlışlıkla kendisini Jüpiter’de bulma riskini göze alamamıştı. (Teknik olarak imkânsızdı çünkü o büyüklükte bir güç ve kesinlik oluşturmak için en azından on bin Nico ve Libby gerekirdi ama özellikle de Tristan bunu test etmektense kendi ayağını yiyebilirmiş gibi duruyordu.)

En sonunda, solucan deliği Nico’yu batı kanadının ilk katından mutfığa taşımıştı. Nico mizacına uygun bir şekilde düzenli olarak solucan deliğini kullanmaya başlamıştı.

“Henüz bunların sana ilginç gelmemesi normal,” dedi Ezra. “Erken araştırma döneminde, çoğu akademik bilgi insana anlamsız gelir. Sanırım, ondan sonra uzunca bir süre daha öyle hissedebilirsiniz.”

“Şey... haklısın,” dedi Libby tereddütle. Nico’nun atıştırma- lar arasında sürekli olarak ve olmadık zamanlarda ortadan kaybolup belirmesi anlamına gelse bile, bir solucan deliği yaratmanın aslında hiç de anlamsız olmadığını söylemek istemedi.

Libby’nin bildiği kadarıyla, varlığını ispatlamak bir kenara, bir solucan deliği yaratan ilk kişiler onlardı. Elbette, pek de bir önemi olmayan ufakık bir girişimdi bu ama gelecekte daha büyük güç kaynakları olursa –şans eseri parmaklarının ucunda Nico ve Libby’nin gücüne benzer şekilde ama mesela *bir milyon* kat daha güçlü bir nükleer enerji gücüyle bir yerde bir medeialı dünyaya gelirse– birisi aynı etkiyi uzayda, zamanda... uzay-zamanda yaratabilirdi! Hatta devlet kurumları ne yaptıkları öğrenirlerse, kolaylıkla büyütlü bir uzay programı oluşturmak için yeteri sayıda

medecialıyı toplayabilirdi. Libby bunu başardıkları anda NASA'yı aramak istemişti ama orasının da sonuç olarak bir politikacı tarafından (bir yerde, herhangi bir politikacı veya bazıları kaçınılmaz bir şekilde diğerleri kadar yetkin olmayan ya da daha şeytani olan bir grup politikacı tarafından) yönetildiğini hatırlamıştı. Atlas bu tür yenilik haberlerinin suistimal edilmeyeceğinden emin olana dek birçok bilginin saklanmasıyla genellikle daha iyi olduğunu söylemişti.

Libby, Mars'ı başarılı bir şekilde yaşanılır bir hale *getirse* bile, bir felakete yol açabilecek ikinci bir global Emperyalizm Çağı başlatmayacağını bir garantisi yoktu. Şimdilik keşiflerini arşivlerde gizlemeleri daha iyiydi.

“...Varona...”

“Ne?” dedi yine gezegenleri keşfetmeyi hayal etmeye başlamış olan Libby. “Pardon, ben...”

“Varona’yla aranın nasıl olduğunu merak etmiştim,” dedi Ezra. Daha önceden Libby’nin dalgınlığına gülmüş olan Ezra’nın sesi bu sefer biraz daha gergin çıkmıştı. Libby, Ezra’nın Nico konusunda asla gergin olmayan bir şekilde konuşamayacağını düşünüyordu ve ona hak veriyordu; Libby de onun ismini duyunca geriliyordu. “Şey mi davranıyor? Her zamanki gibi mi?”

“Şey...”

Tam o sırada, Libby galeriden Nico’nun çıkardığı anlamsız sesleri duydu; büyük olasılıkla yine Reina’yla kılıç talimi yapıyordu. Enstalasyondan neredeyse hemen sonra buna başlamıştı (“enstalasyon” Cemiyet’in bir parçası olarak ilk gecelerinde ölmekten kıl payı kurtuldukları olay için Atlas tarafından kullanılan bir sözcüktü) ve artık Nico ile Reina her gün uzak doğu sporları antrenmanına benzer bir şey yapmaya başlamışlardı.

Elbette, Nico'nun takıntılı kılıç talimi programına göre yaşamak garipti. Nico'nun daha önceden NYUMA'da edindiği bütün alışkanlıkların izlerini taşıırken –anlamsız takıntılar, tesadüfi bir şekilde ortadan kaybolması, hep geç kalış– bir yandan da yeni ve bir insanı rahatsız eden bir şekilde tezahür ediyordu. Örneğin, Nico o güne dek asla gömlek giymeye pek meraklı olmamıştı ama artık ona gömleksiz –üstünden terler damlarken, Libby'yle koridorda çarpışıp bluzuna terini bulaştırdığı zamanlar gibi– rastlamak artık sık sık yaşadığı bir olaydı.

İtiraf etmeliydi ki Nico'nun Reina'yla kolaylıkla kurduğu yoldaşlık (ya da buna her ne denebilirse), ilk başlarda Libby'yi rahatsız etmişti. Bunu kabul etmek çok korkunçtu ama o sırada Nico, Libby'nin sahip olduğu bir arkadaşına en yakın kişiydi. Reina onunla arkadaş olmak istemediğini açıkça söylemişti ve diğerleri de büyük bir ihtimalle ondan nefret ediyorlardı (Callum söz konusu olduğunda, bu his karşılıklıydı). Dolayısıyla, Nico'yu kaybetme ihtimali korkutucuydu – Libby o güne dek Nico de Varona ya da yokluğu hakkında asla böyle bir şey düşünmemişti.

Belki biraz safçaydı ama Libby Cemiyet'in herkesin gayet güzel geçindiği bir tür akademik ütopya olacağını sanmıştı. Eğitim alırlarken *birkaç* ortak ilgi alanları olması gerekmez miydi? NYUMA'da bir toplum arayan ortak görüşlü bir sürü kişi vardı. O yüzden, Cemiyet'te de üniversitedekine benzer, hatta belki biraz daha yakın bir toplum olacağını hayal etmişti. Ama o ana dek diğerlerinden gördüğü tek tepki, Parisa'nın sergilediği, bir parça sempatiyi andıran tepkiydi. Libby telepatik bloklar oluşturmak için elinden geleni yaptığı halde, Parisa bir anda, "Sen sormadan önce yanıt vereyim: Hayır, Rhodes, kişisel bir şey değil. Vaktim olsaydı büyük bir ihtimalle senden hoşlanırdım ama sanırım iki-

miz de bu konuda seni hayal kırıklığına uğratacağımı biliyoruz,” demişti.

O halde, arkadaşlık kavramını genel olarak gündemden kaldıracabilirdi.

Açıkcısı Libby, Reina ve Nico’nun ortak dövüş sporları pratikleri sırasında kurdukları bağ konusuna hiç düşünmediği kadar içermişti. Bunun bir nedeni, Nico’yla olan ittifakını kaybetme ihtimaliydi –ve böylece, herkes ondan hoşlanmadığını dile getirmek için serbest kalırsa, elenme riskini de artırmış olacaktı– ama aynı zamanda, Libby’den dört sene boyunca nefret ettikten sonra, neredeyse kaşlarını çatmaktan başka hiçbir şey yapmayan bir kızla arkadaş olmasıydı.

“Suratını asma, Rhodes,” demişti Nico. Ama sonra Cemiyet’in koruma kalkanları arasında malikâneyi gezmeye çıkmışlardı; evin güney bahçesinin etrafı bakımlı ufak bir alanla, bir korulukla ve güllerle çevriliydi. Ayrıca, Nico ile Reina’nın ortak girişiminin amatör boksörlüğe dönüştüğü ilk yerd.

O ilk haftalarda Nico, Libby’yi bir kenara çekmişti; Libby elini kavurucu yaz güneşine karşı gözlerine siper ederken ve Nico mutlu mutlu göğsünde biriken terleri silerken, her zamanki coşkulu ve kibirli tavrıyla, “Sana hâlâ ihtiyacım var,” demişti.

“Aa, çok iyi,” demişti Libby keyifsizce, “şükürler olsun ki hâlâ işine yarıyorum.”

“Aslında, sana bir şey söylemek istiyordum.” Nico artık onun bu alaycı sözlerine fazlasıyla alıştığı için onu dinlemiyordu ama bir sır verecekmiş gibi onun dirseğini tuttuğunda ve Libby’nin İngilizler için bir bahçe anlamına geldiğini düşündüğü gül çalılıklarının arkasına çektiğinde yine de şaşırılmıştı. “Reina’yla ilgili bir şey fark ettim.”

"Varona," diye iç çekti Libby. "İğrenç bir şey anlatacaksan..."

"Ne? Hayır, öyle bir şey değil. Canım birisiyle yatmak isteseydi... Neyse, boş ver," diye mırıldandı. "Konuyla ilgisi yok. İnan ki Reina'yı bizim tarafımıza çekmemi *isteyeceksin*," dedi Nico. Sesini Libby'nin kıskırtıcı bulduğunu tahmin ettiği bir şekilde alçaltmıştı. "Ona ihtiyacımız var ve onun bunu ya da nedenini anladığından bile emin değilim."

"Öyle mi?" dedi Libby şüpheyle. Ne de olsa, Nico algı becerileri konusunda nam salmış değildi. Örneğin, üniversite eğitimlen boyunca, Libby'nin NYUMA'daki en yakın arkadaşı Mira'nın ona âşık olduğunu anlamamıştı bile.

(Onunla yatmadan önce ve yattıktan sonra. Cidden, oğlanların canı cehennemeydi.)

"Kazara fark ettim," dedi Nico, Libby'nin Mira adına erkekliğini hafife almaya dair sadık girişimlerine aldırış etmeyerek, "dolayısıyla, şüphe etmekte haklısın ama sorunun yanıtı evet. Reina..." Kaşlarını çatarak duraksadı. "O, bir batarya gibi."

Libby şaşkınlıkla ona baktı. "Ne dedin?"

"Bir süredir bunu düşünüyorum. Sonuç olarak, bir doğa bilimcisi bir tür enerji kaynağı değil midir? Bunu nasıl yaptığını ya da nereden güç aldığını bilmiyorum ama düşünsene, Rhodes." Nico ona sinir bozucu bir şekilde yalvarıyormuş gibiydi. Sanki Libby'nin beynindeki çarklılar tıpkı onunkiler gibi dönmüyordu. "Bunu enstalasyonda dalga gücülü olan medeialıyla uğraşırken fark ettim. Ona dokunduğumda, sanki ekstra bir güç kaynağım oldu."

(Bu farkındalık ve arkasından gelen konuşma solucan deliğinden önceydi. Açıkçası Nico, Reina'nın bu özeliğini keşfetmemiş olsaydı, solucan deliğini yaratamazlardı ama Libby bunu ona itiraf etmemişti. Etmeye niyeti de yoktu.)

"Test etmemiz gerekecek," dedi Libby sadece, arkasına göz atarak. İttifaklarının gerçek olduğunu anlamak biraz heyecan vericiydi. Nico'nun şüphelerini paylaşmak için yalnız kaldıkları bir anı beklemiş olduğu belliydi. "Sence bizim tarafımız geçer mi?"

"Rhodes, Reina zaten bizim tarafımızda," diye ofladı Nico. Libby önce bunu o tükenmek bilmez küstahlığından söylediğini sandı ama neyse ki Nico ona gerçek bir kanıt sundu. "Fazla konuşmuyoruz," dedi Nico, kısa bir süre önce başlamış olan antrenmanlara bir açıklama getirmeye çalışarak, "ama sana tahammül edebiliyormuş gibi gözüküyor..."

"Aman ne hoş, Varona, çok teşekkürler..."

"...ayrıca, Parisa'dan kesin olarak nefret ettiği belli. Tristan ve Callum'a güvenmediğini de gizlemiyor doğrusu."

"Zaten gizlememesi gerek," diye mırıldandı Libby kendi kendine.

Onun bu yanıtı, Nico de Varona'nın çılgın düşünce ağında ikincil, konuyla daha az ilişkili bir başka farkındalığın belirmesine neden oldu. "Enstalasyonda Tristan'la birlikteydin," dedi Nico yüksek sesle. Bir su şişesini kaldırıp başından aşağı biraz su döktü (üstüne su sıçrayan Libby bundan hiç hoşlanmadı) ve geri kalanını içti. "Nasıldı?"

Ah, evet, Tristan. Libby onun tamamıyla bir sır olduğunu düşünüyordu.

"Garip bir şey yapabiliyor," dedi, perçemini bozmadan önce alına sıçrayan bir damla suyu silip. Perçemini uzatıyordu, yani perçemi daha da sinir bir görünüme erişmek üzereydi. "İllüzyonları fark edebildiğini söylediğini hatırlıyorsundur. Ama sadece illüzyonların kullanıldığı sırada onları gördüğü anlamına gelmediğini bilmiyordum."

"Nasıl yani, kullanılmadıklarında da mı görüyor?"

"Evet. Aynen öyle. Bana odayı nasıl gördüğümü sormak zorunda kaldı."

"Hah, garip." Nico düşünceli bir ifadeyle sustu ve su şişesinin ucunu kemirdi. "Faydalı mı sence?"

"Çok," dedi Libby. Sonra, biraz düşünüp, "En azından, faydalı bir beceri. Ama elenmesini engellemeye yetecek bir beceri olup olmadığından emin değilim. Bunu söylemek hiç hoşuma gitmiyor," dedi, "fiziksel bilimleri geride bıraktığımızda, bir empat ve bir telepat çok daha faydalı müttefikler olabilirler."

"Bir telepat bir empattan daha iyi ama değil mi? Yani, seçim yapmamız gerekirse," dedi Nico.

"Bunu sırf Parisa'dan hoşlandığın için söylüyorsun," diye homurdandı Libby. Nico ona kocaman bir gülümsemeyle karşılık verdi.

"Beni suçlayabilir misin, Rhodes?"

"Cidden, Varona." Hayır, elbette suçlayamazdı; Parisa gerçekten de Libby'nin hayatı boyunca gördüğü en güzel kızdı. Neyse ki Libby işe yaramayan bir oğlan değildi ve Parisa'yı yatağa atmak gibi yorucu ayrıntılara odaklanmıyordu. "Penisin bir yana, Parisa bir ekip arkadaşı değil. Bir grup olarak çalışmaya gelince, ondan bir değer olarak söz edemem doğrusu."

"Haklısın," dedi Nico. Libby'nin söylediği bir şeyi ciddiye aldığı için başına bir darbe almış olmalıydı. "Callum'a karşı garip davranıyor, değil mi?"

Libby ona herkesin Callum'a karşı garip davrandığını ve bunda haklı olduklarını hatırlatmak istemiş gibi imalı bir bakış attı.

"Haklısın," dedi Nico yine.

"Peki, bu durum nedir?" diye sordu Libby, bıkkınlıkla Ni-

co'nun son sıralardaki gömleksiz halini ve dolayısıyla Reina'yla olan ilişkisini kast ederek "Siz ikiniz..."

"Antrenman yapıyoruz, Rhodes," dedi Nico, sözleri etkili olsun diye karnını gererek. "Dedim ya, pek konuşmuyoruz."

"Peki," diye iç çekti Libby, "ama siz... Yani, siz ikiniz..."

"Sana ne?" Nico Libby'nin ölesiye nefret ettiği o bilmiş, harika gülümsemelerinden biriyle ona baktı. "Sakın kıskandığını söyleme."

Yüce Tanrım. "Kes sesini, Varona," dedi arkasına dönerek. Nico'ya bir seferde ancak o kadar katlanabilirdi.

Ama Nico gitmesine fırsat vermeden kolunu tuttu ve onu geri çekti. "Fowler'a bunları anlatmıyorsun, değil mi?" diye sordu. "Ben Gideon'a söyleyemiyorsam, sen de kesinlikle Fowler'a söyleyemezsin."

"Tabii, çünkü senin oda arkadaşın ve benim erkek arkadaşım tıpatıp aynı senaryo," dedi Libby gözlerini devirerek.

"Ben sadece..."

"Endişelenme, Varona. Ona hiçbir şey anlatmıyorum."

"Enstalasyonu da anlatmadın, değil mi?"

"Tabii ki anlatmadım. Dalga mı geçiyorsun?" Aslında, Libby ona anlatmak istemişti ama bunu düşününce Ezra'nın onun tehlikede olduğunu duyduğu anda aklını yitireceğini hatırlamıştı. Belki de bunun nedeni deneyimledikleri üzücü kayıplardı ama Ezra eski kafalı tiplerdendi; daimi bir beyaz atlı prensti. "Kesinlikle hayır."

"Tristan'ın kafası nerede?" diye sordu Nico. Ezra konusunu çoktan kapatmış, aklından geçen bir diğer soruna atlamıştı. "Sence onu bizim tarafımıza çekebilir miyiz?"

"Onu *kendi* tarafımızda istiyor muyuz?" diye sordu Libby tereddütle.

"Neden, ondan hoşlanmıyor musun?"

"Sorun o değil." Açıkçası, Tristan'dan zerre kadar hoşlanacağını düşünmemişti. "Hakkını vermek gerek, zeki birisi," dedi, hesaplamalara Callum ya da Parisa'dan daha fazla yardım ettiğini düşünerek. Tristan'ın büyümlü teknoloji alanında çalışan bir yatırımcı olması, fiziksel büyümlerdeki deneyimsizliği onun büyümlü açıdan fazla katkıda bulunmasını engelliyor olsa bile, onu çok bilgili kılıyordu. "Aynı zamanda çok, şey..."

"Huysuz," dedi Nico.

"Yok, bence..."

"Bal gibi huysuz," dedi Nico.

"Varona, ben..."

"O, *huysuz*," dedi Nico yüksek sesle.

"Belki de çekingendir," dedi Libby pek de inandırıcı olmayan bir ifadeyle.

Sonra, bu yanıtıyla kimseyi kandıramadığı için iç çekti. "Bence onda herhangi bir sorun *yok*. Bir kere, benden kesinlikle hoşlanmıyor," dedi ama küçük bir çocuk gibi konuştuğu için kendisine kızarak sustu.

"Ben de senden hoşlanmıyorum, Rhodes. O yüzden, bunun konuyla alakalı olduğunu sanmıyorum," dedi Nico o tiksiniç sırtışıyla. Böylece, başka bir şey değilse bile salak olduğunu kanıtladı. "Hem Tristan'ın kimseden hoşlanmadığını sanıyorum; o yüzden, üstüne alınma."

"Alınmıyorum." Alındığı söylenemezdi. "Ben sadece onunla *ittifak* kurmaya hazır olmadığımı söylüyorum. Reina'yla kurmaya da hazır değilim," dedi hemen. "Faydalı falan olabilir ama daha aradan sadece birkaç hafta geçti."

“Vücudumuzu ve ruhumuzu ona adamamız gerektiğini söylemiyorum,” dedi Nico. “Sadece onun şey olduğunu düşünüyorum...” Gülümsemesi intikam mutluluğuyla tüm yüzüne yayıldı. “Resmen efsane olduğunu düşünüyorum.”

Libby’nin hayatında tanıştığı en kötü yirmi kişi listesinde alt sıralara bir yerde olduğunu düşünen birisi için epey ciddi bir övgüydü bu (daha doğrusu NYUMA’daki üçüncü senelerinde hararetli bir tartışmanın ortasında öyle olduğunu söylemişti). Gerçi Libby, Reina’yı kıskanmıyordu. En azından Nico’nun ittifaklarını sürdürmeye kararlı olduğu belliydi ve sonuç olarak Libby’nin ondan istediği tek şey buydu.

Peki, aynı zamanda bir arkadaş olan bir müttefikinin olması güzel olmaz mıydı? Evet elbette, belki. Libby yarım saniye kadar belki birlikte büyük bir tehlike atlattıktan sonra Tristan ona biraz ısınır diye düşünmüştü ama Tristan o zamandan beri ondan kasıtlı olarak uzak duruyordu. Durumu abartmış olabileceğini düşünüyordu; ne de olsa en küçükleri oydu ve Tristan, Callum’la hemen hemen aynı yaşta olmalıydı. Belki de bu yüzden giderek daha çok birlikte vakit geçiriyorlardı. Callum’un da ondan hoşlanmadığını açıkça belli etmesi (ya da kendisini savunmak gerekirse, duygularından hoşlanmadığını açıkça belli etmesi ama iki seçenek de umurunda değildi), Tristan’ın da ondan giderek daha az hoşlanmasına neden oluyordu.

Bu durumda, Tristan sadece salağın teki değildi, aynı zamanda içgüdülerine de güvenemeyeceği birisiydi. Libby’yi Callum’un sinsisi bir tip olduğuna inandırmak için pek bir şey gerekmiyordu ve Parisa bile onunla aynı fikirdeymiş gibiydi. Peki, Tristan bunun farkında değilse...

Dudağını ısırdı, telefonu dalgın dalgın diğer kulağına geçirdi.

“Enerjini harcamana değmez, Lib,” dedi Ezra.

“Biliyorum,” dedi Libby ama onun Tristan’dan değil, Nico’dan söz ettiğini ve evet, hâlâ telefonda Ezra’yla konuştuğunu hatırladı. “Kusura bakma,” dedi gözlerini kırıştıtarak. “Varona fena değil, ben sadece...”

“Başka birisi mi var?”

“Ne?” Lanet olsun, diye düşündü. Programda başka kimler olduğu gibi yine anlatmaması gereken konuları soruyordu. Bir kez daha Ezra’ya karşı hissettiği özlem, onun sorularını yanıtlayamama durumuyla çelişti. Bunu her gün giderek daha fazla yaşamaya başlamıştı. “Hayır, ben sadece...”

Tam o sırada, birisi kapısını hafifçe tıklattı.

“Bir saniye, Ezra... Evet?” diye seslendi, telefonu tek eliyle kapatarak.

“Ben Tristan,” diye seslendi Tristan kapının diğer tarafından. Ses tonu ciddi ve Tristan’ın bütün etkileşimlerinden beklendiği gibi etkileşimin bir an önce sona ermesini istiyormuş gibiydi.

“Ha, şey...” İşte, bu sürpriz olmuştu. “Bir saniye. Ezra?” dedi telefona geri dönerek. “Seni geri arayabilir miyim?”

Bir sessizlik oldu.

“Tam dışarı çıkmak üzereydim, Lib, vakit geç oldu. Yarın olur mu?”

“Yarın,” dedi Libby biraz rahatlayarak. “Seni seviyorum.”

“Seni seviyorum.” Ezra telefonu kapatırken, sesi bir uyarı gibi son derece monotondur.

Tüh. Ama bu gelecekteki Libby’nin sorunuydu. Şu andaki Libby ayağa kalkıp kapıyı açtı.

İllüzyonları pek umursamayan birisine göre, Tristan Caine kesinlikle bir illüzyondur. Günlerden cumartesiydi, yani her zamanki

araştırmalarına ara vermişlerdi –tabii, kimse yakın tarihte güncellenmiş olan güvenlik önlemlerini ihlal etmediyse– ama Tristan şık şıkodım giyinmişti (kısa ama kritik bir öğle toplantısına gidiyormuş gibi pantolonunun içine soktuğu bir gömlek ve kollarını sıyırdığı bir J. Crew ceket giymişti) ve kolunun altına bir gazete sıkıştırmıştı. Hafta sonları yemeklerini odalarına isteme seçenekleri olmasına rağmen, Libby o gün onun hem kahvaltıda hem de öğle yemeğinde yemek odasına gittiğinden emindi. Sanki normallik Tristan Caine'in kimliğinin hayati önem taşıyan bir parçasıydı.

“Evet?” dedi, kapıya hızla gittiği için biraz nefesi kesilmiş bir halde.

Tristan her zamanki gibi ne düşündüğünü ele vermiyor, ona pür dikkat tepeden bakıyordu. “Lucretius hâlâ sende mi?”

“A, evet, tabii. Bir dakika. İçeri gel.”

Kapıyı içeri girmesi için açık bıraktı ve hafifçe arkasına dönüp kitabı nereye koyduğunu görmeye çalıştı. “Cumartesi günü de mi çalışıyorsun?” diye sordu, eşyalarının arasında kitabı ararken. Lucretius’u yakın bir zamanda okumayı planlamamıştı; daha ziyade gününü üstünde yoga eşofmanıyla geçirmeyi, pazartesi günü oluşturması gereken devasa enerji miktarı için güç toplama-ya çalışarak geçirmeyi düşünüyordu.

“Sadece bir kere daha göz atmak istedim,” dedi Tristan.

“Açıkçası, bir faydası olup olmayacağından emin değilim,” dedi Libby. Nihayet, kitabın komodininin üstünde olduğunu fark etti. Dünyanın en düzenli ya da erken kalkmakta başarılı olan insanı değildi. Genel olarak, kendisini adeta ısıldayacak kadar derli toplu olan Tristan’ın yanında son derece yetersiz hissediyordu. “Sonraki eserlerde söz edilmeyen bir konuyu ele aldığını söyleyemem.”

“Zamanla ilgili bir bölüm var,” dedi Tristan, “öyle değil mi?”

“Sayılır. Pek somut bir şey yok ama...”

“Kendim okumak isterim,” dedi Tristan kısaca.

Libby gözlerini kırptırdı.

“Kusura bakma, ben şey yapmaya çalışmıyordum...”

“Özür dilemene gerek yok,” dedi Tristan sabırsızlıkla. “Test etmek istediğim bir teorim var.”

“Öyle mi?” Libby kitabı ona uzattı ve Tristan kitabı aldı. Ama Tristan gitmeden önce, Libby hafifçe öksürdü. “Hangi teoriyi test edeceğini söylemek ister miydin?”

“Neden?”

“Merak ettim sanırım.” Tristan’ın basit bir soruyu bile büyük bir suçmuş gibi hissettirmesi hayret vericiydi. “Yaptığımız araştırmaları gerçekten de önemsiyorum.”

Tristan sinirlenir gibi oldu. “Önemsemediğini söylemedim ki.”

“Biliyorum. Ö...” Libby özür dilemeden sustu. “Neyse. Bu arada, sende kalabilir,” dedi kitabı işaret ederek. “Faydalı bir bilgi içerdiğini sanmıyorum. Teorik olarak, zaman ve hareketin aynı işlevler olmadığı fikri ilginç bir temel ama şeye kıyasla hiç de...”

“Sen ve Nico gücü manipüle ediyorsunuz, değil mi?”

Libby ilk olarak lafının kesilmesine, sonra da becerilerinden söz etmesine şaşırdı.

“Ne?”

“Güç. Öyle değil mi?”

“Evet, güç.” Tristan bir şey düşünüyormuş gibiydi. “Her şeyin fiziksel yapısını değiştirmek için kullanıyoruz,” dedi Libby.

“Peki, neden zamanın içinde bir solucan deliği oluşturamadınız?”

“Ben...” Libby bu soruyu beklemiyordu. “Şey, ben... Sanırım, teorik olarak bir solucan deliğini zamanda iki noktayı birleştir-

mek için kullanabiliriz ama bunun için zamanın doğasını anlamamız gerekir.”

“Anlayabilmek için öğrenmen gereken şey nedir?”

Tristan dalga geçiyormuş gibi değildi. Libby gayet basit bir soru sorduğu için savunmaya geçmeden açıklama yapmaya çalıştı.

“Bir kere, zaman fiziksel bir şey değildir,” dedi Libby ağır ağır. “Varo... yani Nico ve ben görebildiğimiz ve hissedebildiğimiz şeyleri manipüle edebiliyoruz ama zaman... farklı bir şey.”

“O halde, zamanı göremiyorsunuz ya da hissedemiyorsunuz.”

“Ben...” Libby yine şaşkınlıkla duraksadı. “Bir dakika. Yoksa sen bunları yapıyor musun?”

Tristan biraz gergin bir ifadeyle bir süre Libby’ye baktı.

“Öyle demedim,” dedi. “Sadece pazartesi günü yapacağımız şey için hazırlıklı olmak istiyorum.”

Tristan’ın son birkaç haftadır hemen hemen hiçbir şey yapmamış olduğunu hatırlatmanın bir faydası olmayacakmış gibiydi. Deneylerini yönlendirmek için teorik argümanlar sunmak dışında, pek bir katkıda bulunmamıştı.

Ama Libby bunun Tristan’ın suçu olmadığını düşündü. En azından, çaba sarf ediyordu, öyle değil mi? Metinleri okuyup işaretleiyor, hafta sonları da tek başına çalışıyordu. Ayrıca, illüzyonları ondan daha farklı bir şekilde görebiliyorsa, başka şeyleri de farklı görüyor olabilirdi.

Tristan’ın da Reina gibi faydalanabileceği ve Nico’ya anlatabileceği fazladan bir becerisi olduğu fikri içini hafif bir heyecan dalgasıyla kapladı. Neden Nico de Varona birisinin ne işe yarayabileceğini görebilen tek kişi olacaktı ki?

“Nicemin *uzay* olduğuna dair bir teori var,” dedi Libby. Bir keşifte bulunmuş olma ihtimaline heyecanlandı. “Uzayın sadece boşluk değil, minik bireysel partiküllerden oluşan bir kumaş olduğuyla ilgili. O yüzden, zaman da aynı partiküllerden oluşuyor olabilir. Yerçekimsel potansiyel...”

“Bak, kitap için teşekkürler,” dedi Tristan, “ama üstünde konuşabileceğim bir konu yok.”

“Ha,” dedi Libby hayal kırıklığıyla. “Anladım, özür dilerim.”

Tristan sıkıntıyla çenesini sıkınca, Libby yüzünü buruşturdu.

“Yok, özür dilemedim,” dedi zoraki bir gülümsemeyle. “Sadece...”

“Var olduğun için özür dilemene gerek yok biliyorsun,” diye asabi bir sesle lafını kesti Tristan. Gitmek üzere arkasını döndüğünde, Libby keşke kapıyı açmak yerine Ezra’yla konuşmaya devam etseydi diye düşündü.

Ezra ona çok destek olabiliyordu. Aslında, ondan hoşlanmasının nedeni buydu. Verdikleri kayıplar sayesinde bağ kurmuşlardı ve Ezra her zaman yanında olduğunu ısrarla söylerdi. Böylesine büyük bir kararlılıkla yanında olan bir adama nasıl değer vermezdi? Ezra onun bir numaralı hayranı, bıkmak bilmeyen kahramanıydı. Esas sorun, zaman zaman sanki çektiği sıkıntıları göremiyormuş gibi onu sinir edecek kadar çok ve derinden inanmasıydı ona. Ezra sadece ona güven vermeye çalışırken, bazen ona olan inancı Libby’yi boğuyordu.

Bu, muhteşem bir armağandı. Bu gibi zamanlarda, dengesini sağlayacak bir şeye ihtiyaç duyuyordu. Güvende hissetmek için.

“Rhodes,” dedi Tristan. Libby onun hâlâ odada ve kapının önünde olduğunu görünce irkildi. “Kitap için teşekkür ederim.”

Libby gözlerini kırıştırdı ama sonra başını salladı.

“Umarım faydalı olur,” dedi.

Tristan omuzlarını silkti ve kapıyı arkasından kapatıp gittikten sonra Libby, iç çekerek kendisini sırtüstü yatağına bıraktı.

KAKTİUS TEAM

CALLUM

Parisa artık ona güvenmiyordu. Hissettiği şüphe her yerinden yayılıyor, endişeleri aralarındaki havayı tamir olunamayacak şekilde büküyordu. İkisinin de ayrı ayrı becerileri düşünülecek olursa, Callum'un onun ne hissettiğinin, potansiyellerini bir taraftan körelten yıpranmanın farkında olduğunu bilmiş olması gerekirdi. Parisa'nın bunu gizlemeye gerek duymaması, sadece bunu düzeltmeye niyeti olmadığını anlatıyordu ve bunu tamir etmek umurunda değilse, bir çizgi çekmeyi düşündüğü anlamına geliyordu.

Bu, bariz nedenlerden dolayı kötüydü ama aynı zamanda Callum'un yanıldığını gösterdiği için de kötüydü. Parisa'yı işini yapması için rahat bırakılmak yerine, bir erkeğin bir durumun kontrolünü eline almasından hoşlanan biri sanmıştı.

Belli ki öyle değildi.

Diğerleriyle işbirliği yapmaya gelince, Libby'yi bilinen nedenler yüzünden elemişti. Nico'yu da öyle. Reina bir adaydı ve bu da fayda etmeyen bir özellikti ama Callum'un birisiyle arkadaş olması gerekiyordu. Elbette, elenmemek için değil. İş o raddeye gelirse, hatta kendisi kalmaya karar verirse bile onları ikna edebilirdi.

Mesele, eğlenmekten daha önemiydi ve Callum kitaplarla ya da araştırmalarla eğlenemediğinden, bir kişi tarafından uyarılması gerekiyordu.

Neyse ki hâlâ potansiyel bir kaynak vardı.

"Sıkıntılı gözüküyorsun," dedi Tristan'a o günkü derste; boyalı odanın kubbesinin altında diğerleri duymasın diye ona eğilmişti. "Seni rahatsız eden bir şey mi var?"

Tristan önce ona, sonra da ortadaki masayı ve koltuğu son kozmolojik eğlencelerine yer açmak için itmiş olan Libby ile Nico'ya baktı.

"Bunları görmüyor musun?"

"Görüyorum."

"Gördüğün halde sıkılmadın mı?" diye sordu Callum hafif bir gülümsemeyle.

"Sanırım, oturma odanın ortasına bir kara delik olmasına ihtiyac duymuyorum," dedi.

Callum, Libby ile Nico'nun –ve biraz da Reina'nın– denemesinin son derece önemli olduğunun farkındaydı. Bu, Nico'nun atıştırmalık almak için oluşturduğu uzay köprüsünden sonraki bir dizi deneyin sonuncusuydu. Callum teorik anlamda neden daha önceden açıklanamamış bir fenomenin büyüsel modellemesinin entelektüel açıdan önemi olduğunu anlayabiliyordu; dolayısıyla, Cemiyet'in amaçları doğrultusunda, bunun arşivlerde bir yere ait olabilecek türden bir şey olduğunu kabul edebilirdi. Akademik değeri tartışılmazdı.

Ama her şey son derece mantıksız gözüküyordu ve Callum mantıklı bir adamdı.

"Çoğu kişi o kadar aptal ki bu tür bir bilgi faydasız kalıyor," dedi Callum ona ne demek istediğini açıklayabilmek için. "Evreni oluşturan her şey temel insanın idrak kapasitesini aşıyorsa, neden evreni anlamaya çalışalım?"

"Ama kuantum teorisinin önemli bir unsurunu kanıtladılar," dedi Tristan kaşlarını çatarak. Callum onun gözlerini deneyden

ayıramadığını fark etti. “Daha yirmili yaşlarında olan bu iki medeialı, insanlığın tarihi boyunca anlamaya çalıştığı ama başaramadığı bir şey yarattılar.”

Callum’a göre, Tristan ikisinin yaptıklarından büyülenmiş gibiydi. Şaşırmamıştı. Bu evde olan biten her şey bir masal dünya-sından fırlamış gibiydi. Birisinin aklının başına gelmesi gerekiyordu.

“O yirmili yaşlardaki iki medeialı, insanlık tarihinin oluşum sürecinin tamamı olan bir teoriyi pratiğe döktüler,” dedi Callum, Tristan’ın sözlerini düzelterek; bu duruma bir parça o çok gerekli gördüğü mantığı katmaya çalıştı. “Ama bir şeyi bir kara deliğe atıp tekrar geri fırlamasını bekleyerek nasıl bir fayda edilebileceğini anlamış değilim.”

Tristan nihayet gözlerini Nico ile Libby’nin moleküler el çabukluğundan ayırdı ve dik dik Callum’a baktı. “Ciddisin, değil mi?”

“Ne yazık ki gayet ciddiym,” dedi Callum. “Bence bu zekice hazırlanmış ucuz bir numara.”

“Ucuz bir numara mı?” dedi Tristan şaşkınlıkla. “Peki, sen ne yapabiliyorsun?”

Elbette, espri yapıyor, gerçekten bir yanıt beklemeden bir şey kanıtlamaya çalışıyordu ama bir yanıt beklememesi kötüydü çünkü Callum’un vereceği yanıt gerçekten de suspus kesilmesine neden olabilirdi. Bir kere, Callum beş ya da daha az sözcükle Libby Rhodes’un psişesini çözebilirdi (tek çocuk olup olmadığını sorması yeterdi) ve arkasından beş sözcükle daha kozmolog ikilisine dilediğini yaptırabilirdi. Başka şeylerin yanı sıra, o kara deliği kolaylıkla kendisinin sahiplenebileceği anlamına geliyordu bu. Özellikle girişimci bir ruh hali içinde olduğunda, bir adım

daha ileriye gidebilir, odadaki herkesi kara deliğin içine atlamaya ikna edebilirdi.

Karşılarında oturan Parisa gerildi.

“Fiziksel büyülerden hoşlanmam,” dedi Callum bir süre sonra, dikkatini yeniden Tristan’a vererek. “Nedense beni kaşındırıyor. Boğazım gıdıklanıyormuş gibi hissediyorum.”

Tristan ancak birkaç saniye sonra Callum’un espri yaptığını anladı. Güzel, demek tamamıyla beceriksiz değildi.

“En azından, bana burada olanların öneminin farkında olduğuna söyle,” dedi Tristan iç çekerek.

“Farkında olmak mı? Tabii ki farkındayım. Muazzam büyü bir olay,” dedi Callum, “ve yakında bir başka muazzam büyü olayın gölgesi altında kalacak.” Zaten tüm bilimler böyle işlerdi. Her biri bir sonraki olayın bir parçasıydı. Atom, atom bombasının bir parçasıydı. Sel baskınları, katliamlar, dünya savaşları, yüksek faizli ipotek kredileri, banka kurtarma olayları. Callum’a göre, insanlık tarihi ilginçti ama bunun sebebi bilim değil, *insanlardı*. Çünkü insanlar hayatın öğelerini bir silaha dönüştüren gerzeklerdi. Libby ile Nico’nun o ana kadar başardığı en ilginç şey (Callum’a göre), ayın minik bir modelini yaşanabilir hale getirmiş olmalarıydı çünkü bu, ayın sonunda fethedilebileceği anlamına geliyordu. Birisi Roma’yı baştan inşa etmeye ya da yeni bir Vatikan yaratmaya çalışacaktı. Çılgınlıktan farksız olacağı için, enteresan olacaktı.

Her halükârda, değiştirilmiş karbon seviyelerini ya da her ne başarmışlarsa onu incelemekten *daha* ilginç olacaktı.

“İşin güzel yanı, bin tane soru sorulmadı,” dedi Callum akşam yemeğinde, Tristan onun yanındaki boş sandalyeye oturduğunda. Çenesiyle masanın diğer yanındaki Libby’yi işaret etti. Masaya

alçak sesle notlarını karşılaştırmakta olan Nico ile Libby'nin konuşması hâkindi; Parisa çoktan müsaade istemişti ve Reina eski bir günlüğün kopyasını dikkatle okurken, dalgın dalgın yemeğini yiyordu.

"Sırf bu alandaki uzmanlığı bize hak ettiğimiz bir huzur anı verdiği için Rhodes'un elementinden ayrılmaktan dolayı pişman olacağım," diye mırıldandı Callum.

Tristan sanki ahlaki üstünlük kuralları gülmesini engelliyormuş ama bir yere kadar kendisini tutabiliyormuş gibi tereddütle sırttı. "Ondan hiç hoşlanmıyorsun, değil mi?"

"Bazı insanlar kusurlu ve ilginçtir," dedi Callum omuzlarını silkerek. "Bazıları da sadece kusurludur."

"Bana hatırlat da hakkımda ne düşündüğünü sormayayım," dedi Tristan.

"Aslında, sorman gerektiğini düşünüyorum," dedi Callum.

Tristan yanıt vermedi.

"Benden çok şüphelendiğini biliyorum," dedi Callum açıklama olarak. "Herkesten şüpheleniyorsun."

"İnsanların genel olarak hayal kırıklığı yarattığını görüyorum," dedi Tristan.

"İlginç bir şekilde, ben de hayal kırıklığı yaratıyorum."

"Sence bu ilginç bir şey mi?"

"Yeteneğimin insan doğasına dair pek çok ayrıntıyı görmeme izin verdiğini düşünecek olursak, evet, ilginç olduğunu düşünüyorum," dedi Callum. "Bildğim her şeyi göz önüne alırsan, başkalarını ya harika ya da en azından değerli bulmam gerekir."

"Buluyor musun?"

"Bazılarını. Birçoğunun diğerlerinin kopyası olduğunu görüyorum."

“İyi insanları mı, yoksa kötü insanları mı tercih edersin?” diye sordu Tristan kayıtsızca.

“İki özellikten de biraz olmasını severim. Uyumsuzluk,” dedi Callum. “Sen bunun başlıca bir örneğisin.”

“Ben mi?”

“Parisa’ya sadık kalmayı istemen ilginç,” dedi Callum. Tristan bunu duyunca hafifçe irkildi. “Bir kere yattığın bir kadın olduğu halde, ona bir şey borçluymuşsun gibi hissediyorsun. Aynı şeyi Rhodes’a karşı da hissediyorsun ama henüz onunla yatmadın.”

Tristan’ın yüzü kireç gibi oldu. “İkisinin aynı kategoride olduğunu sanmıyorum.”

“Ha, elbette değiller,” dedi Callum. “Rhodes’a hayatını borçlu olduğunu düşünüyorsun. Parisa’ya da hayatını borçlu olmayı istiyorsun.”

“Öyle mi?”

“Evet. Ayrıca, onun açısından içinden bana sadece güvenmemek geçiyor,” dedi Callum ona temkinli bir gülümsemeyle. “Ne yazık ki beni çok da çekici buluyorsun.”

“Hangi açıdan?”

“Hemen hemen bütün açılardan,” dedi Callum gözlerinin içine bakıp. “Bu konuda yalnız değilsin.”

Tristan hemen yanıt vermedi.

“Bence Parisa’ya bir şey yaptın,” dedi. Callum iç çekti.

“Evet, yapmış gibiyim, değil mi? Çok yazık. Ondan hoşlandım.”

“Ne yaptın? Hakaret mi ettin?”

“Bildiğim kadarıyla hayır,” dedi Callum ama gerçek yanıt hayırdı, ona hakaret etmemişti. Onu *korkutmuştu* ve Parisa Kamali’nin tahammül edemediği tek his buydu. “Ama düzeleceğini

düşünüyorum.” Anlaması biraz zaman alsa bile, Parisa her zaman kendisi için en iyi olanı yapan birisiydi.

“Sevilip sevilmemeyi kafaya takmıyorsun, değil mi?” diye sordu Tristan hafifçe gülümseyerek.

“Doğru, takmıyorum.” Tristan’ın bunu anlayabileceğini sanmıyordu ama sevilme hissi inanılmaz derecede sıkıcıydı. Callum’un aklına bu hisse kıyasla gelen en yakın şey vanilyaydı ama kıyaslanması imkânsızdı. Korkulmaksa biraz anason, apsent gibiydi. Tuhaf ve uyarıcı bir tadı vardı. Hayran olunmaksa en iyisiydi, akçaağaç şurubu gibiydi. Nefret edilmenin odunsu, kü-kürtlü bir aroması vardı ve insanın burnuna dolan duman gibiydi; doğru kullanıldığında boğucuydu. Kıskanılmaksa yeşil elma gibi keskin, mayhoş bir tattı.

Callum’un favorisi arzulanmaktı. Bir bakıma, bu da duman-sıydı ama daha tutkuluydu, örtülüydü ve kendine has bir kokusu vardı. Dağınık çarşaf lar gibi kokardı. Tadı bir mumun titrek ışığı gibiydi. Sessiz iç çekişti; imtiyazlıydı, bir yalvarış gibiydi. Bunu her zaman bir kılıç gibi keskin bir şey olarak teninde hissedebiliyordu. Bir âşışın kulağına inlemesi gibi delip geçen bir histi.

“Sevilmek oldukça sıradan ne yazık ki,” dedi Callum. “Çok ama çok vasat bir şey.”

“Kulağa hiç de etkileyici gelmiyor,” dedi Tristan monoton bir sesle.

“Ah, zaman zaman faydalı olabilir. Ama hedeflediğim şey kesinlikle bu değil.”

“Peki, elenmekten nasıl kaçınmayı düşünüyorsun?”

“Bir kere,” dedi Callum sabırla, “bunun olmasına izin vermek gerek.”

Tristan eliyle ağzını kapatarak dudak büktüğünü gizledi ve

parmaklarını dudaklarının etrafına doladı. “Bunu nasıl yapacağım?”

“Rhodes seni dinliyor. Varona da onu. Reina da Varona’yı.”

Tristan kaşını havaya kaldırdı. “O halde, benimle ilgili varsayımın...”

“Beni elemek istemeyeceksin.” Callum yine gülümsedi. “Aslında çok basit, öyle değil mi?”

“Hesaplamalarına Parisa’yı dahil etmediğini fark ettim. Beni de etmedin,” dedi Tristan her zamanki gibi sözcükleri uzatarak, “ama varsayımda bulunduğun için bunu duymamış gibi davranabilirim.”

“Elbette, birisinin düşüncelerine müdahale etmeyi hedefliyorsan, bir telepat faydalıdır. Ama insanların ne kadar az düşündüğünü biliyor musun?” dedi kadehini dudaklarına götürerek. Bu arada, kaçınılmaz bir şekilde onunla aynı fikirde olan Tristan ruhsuz bir kahkaha attı. “Diğerleri Parisa’ya alıştıkça, genel olarak onu düşüncelerinden uzak tutmayı başaracaklar.” O ana dek, bunu başaramadıkları belliydi ve Parisa bunda gerçekten de çok başarılıydı. Rahatlıkla Callum’un tanıdığı en yetenekli telepatı ve bu dikkate alınması gereken bir durumdu. “Ama çok nadir istisnalar dışında, duygular çok daha güçlüdür ve gizlemesi zordur. Düşüncenin aksine, duygu kolaylıkla manipüle edilebilir. Öte yandan, düşüncelerin yerleştirilmesi, kabul edilmesi ya da çalınması gerekir. Yani, büyü yapılırken bir telepat her zaman bir empattan daha fazla enerji tüketir.”

“O halde, kendinin daha faydalı olan seçenek olduğunu düşünüyorsun, öyle mi?”

“Daha iyi seçenek olduğumu düşünüyorum,” dedi Callum. “Ama daha da önemlisi, sonuç olarak beni itiraf etmediğin kadar iyi anladığımı düşünüyorum.”

Bu sözler Tristan'a mantıklı geldi. Callum diğerlerinin şu ya da bu nedenden dolayı ondan hoşlanmayacaklarından ama Tristan'ın onun mantıklı görüşlerini daha ikna edici bulacağından emindi. Tristan'ın şüpheciliği ya da hayal kırıklığı veya onun dünyaya karşı bu denli inancını yitirmesine neden olan şey her neyse bu şekilde daha faydalıydı.

"Benim teklifim senin tarafında olmak," dedi Callum.

"Ve?"

"Başka bir şey yok," dedi Callum. "Bunun bir müttefiklik oyunu olduğunu görebiliyordursunuz değil mi? Ben müttefikim."

"Ben de senin tarafında mı olmalıyım?"

Tam o sırada, Libby başını kaldırdı. Callum'un dikkatini çekmemek gibi bir huy edinmişti (büyük bir ihtimalle iyi olmuştu). Bakışlarını hızla başka yöne çevirmeden ve Nico'yla konuşmasına devam etmeden önce, bir an için Tristan'la göz göze geldi.

Tristan gerildi; kimsenin arkadaş olmak için sıraya girmedeği Callum'la konuşurken yakalandığını fark ettiği için gerilmiş olabiliyordu.

"Parisa bir müttefik değil," diye Tristan'ı uyardı Callum. Tristan hafifçe öksürdü. "Rhodes da değil. Diğerlerine gelince, Varona ve Reina pragmatistler; doğru zaman geldiğinde, kim ilerlemelerini sağlayacaksa onun tarafında olacaklar."

"Senin de aynı şeyi yapıp bana destek vermeden önce bir değerim olup olmadığını görmen gerekmez mi?"

"Değerin var," dedi Callum. "Benim sana bir değer atfetmeme gerek yok."

Nico masanın karşı tarafında yerçekimsel dalgalarla ve ısıyla ilgili tam olarak duyamadıkları bir şey söyledi. Ya da zaman ve ısıyla ilgili. Belki de Nico orada geçirecekleri iki senenin sonunda

hayatının sonuna dek bir laboratuvara zincirlenecek olan medecialı bir fizikçi olmayı düşünmediği takdirde bunun biraz olsun bile bir önemi yoktu, çabalarının bir anlamı olmayacaktı. Cemiyet'in amacı içeri girmek, erişim sağlamak ve çıkmaktı. Dalton Ellery gibi bir araştırmacı olarak orada kalmak anlamsızdı. İçeriden en iyisi Cemiyet'in etkisinden faydalanmak isteyecekti, kendisini onun kronolojik kayıtlarına mahkûm etmeyi değil.

Callum Cemiyet olsun ya da olmasın, ilerlemeye hazır bir yapıya sahipti. Tristan da farklı bir şekilde onun gibiydi. Callum onda bunun kokusunu hissedebiliyordu: hırs, açlık, azim. O ana kadar ona verilmemiş olan güce karşı hissettiği şiddetli istek. Bu kokuyu başkalarının üstünde de hissedebiliyordu ama hem o kadar güçlü değildi hem de kesinlikle şiddetli bir isteğe yakın değildi. Nico'nun gizli bir amacı vardı (bunu sıkı sıkı örtmüştü, tadı metal gibiydi) ve belki de diğerlerinin de kendilerine göre nedenleri vardı ama bunu *gerçekten* tüm benliğiyle isteyen kişi Tristan'dı. Tuzlu, lezzetli, tükürük salgılanması gibi bir şeydi.

Tristan kadar aç ve çaresiz olan tek kişi Reina'ydı ve onu kazanmaya çalışmanın hiçbir anlamı yoktu. Henüz yoktu. Reina vakti geldiğinde, hangi tarafı tutması gerekiyorsa onu tutacaktı.

Libby bir etken bile olamayacak kadar düşük bir tehdit oluştuyordu. Dolayısıyla, Callum'un onu kişisel hesaplamalarına katması gerekmemiştir. Günün birinde bir başka kara deliğe ihtiyacı olursa, o gruptan elendikten sonra kabul edeceği sıkıcı bir devlet işinde çalışırken onu bulabilirdi. Evet, henüz Libby ile Tristan arasında belirsiz bir bağlantı vardı –belki de enstalasyonda edindikleri ortak deneyimin bir sonucuydu– ama kolaylıkla çözülebilecek bir sorundu bu. Tristan için için ona ya da becerilerine sinir oluyordu ve bu oynaması karmaşık olmayan bir duyguydu.

Callum bunu rahatlıkla parmağının etrafında döndürebilir, yavaş yavaş nefrete dönüştürebilirdi.

Öte yandan, Parisa bir zorluktu. Callum bariz nedenlerden dolayı onun becerilerini Tristan'a önemsizleştirerek anlatmıştı ve sırf teknik uzmanlığı açısından söz etmişti. Parisa hiçbir zaman çalışkan bir öğrenci olmamış olan Callum'a kıyasla çok daha yetenekli bir medeialıydı ve inanılmaz derecede içten pazarlıklıydı. Hatta ölümcül derecede. Callum'un istememiş olduğu tek düşmandı ama çizgiyi çoktan çektiği için, Callum'un onun taşlarını oyun tahtasından hızla devirmesi gerekmişti.

Callum, Parisa'nın piyonlarıyla oynayarak vakit kaybetmek istemiyordu; Parisa'nın şahını istiyordu.

"Açıkçası, fizikçilerin gösterisinden biraz sıkıldım," diye mırıldandı Tristan, Libby ile Nico'ya gıpta hissi olduğunu bilmediği pür dikkat bir iadeyle bakarken. Bu arada, iki fizikçi kimsenin bilmediği önemsiz nedenlerden dolayı kaynar su dolu bir fincanı ters çevirmeye çalışıyordu.

Ah, kaçınılmaz teslimiyet. Ne kadar şirindi.

"Odalara çekilmeden birer kadeh içki içelim," dedi Callum doğrularak. "Viskini sek mi içersin?"

"Bu noktada, doğrudan fıcıdan bile içebilirim," dedi Tristan.

"Mükemmel. İyi geceler," dedi Callum diğerlerine. Ayağa kalkıp yemek odasından boyalı odaya doğru yürümeye başladı.

Callum giderken, ne Reina ne de Nico başını kaldırdı. Libby ona bakmıştı; zaten Callum bu yüzden iyi geceler dilemişti. Tristan'ın Callum'un peşinden gittiğini görecekti, kendisini daha da yalnız hissedecekti ve Callum bunu kılını bile kıpırdatmadan başarmış olacaktı.

Zavallı küçük büyülü kız. Muazzam bir güce sahipti ama çok az arkadaşı vardı.

“İyi geceler,” dedi Libby alçak sesle, Tristan’a bakmadan. İnsanlar çok narin oyuncaklardı.

KAKTİUS TEAM

NICO

Nico'nun tam duştan çıkarken banyoda Gideon'ın annesiyle karşılaşması ideal bir durum değildi. Nico'nun ağzından en az üç farklı dilde "Lanet olsun," sözcükleri çıktı ve bir anda karşısında beliren Eilif musluk haznesinin kenarına oturup gözlerini devirdi. Sabırsızca hızlı hızlı İzlandaca ya da belki Norveççe bir şeyler söyledi ve dört dil bilmek büyük bir olasılıkla kayda değer bir girişim olmasına rağmen, çıılçıplak olan Nico o gün bununla uğraşacak ruh halinde olmadığını anlatan dik bir bakış attı.

"Sadece benim," dedi Eilif İngilizce, Nico'nun telaşla üstünü başını örtmeye çalıştığını görünce. "Sakin ol."

"İlk olarak, hayır," dedi Nico. Aklını yitirmemeye çalışırken bunun gerekli ve doğru bir başlangıç olduğunu düşünmüştü. "İkincisi, buraya nasıl girdin?" diye sordu. Bir yandan da banyosuna izinsiz giren denizkızının Cemiyet açısından yaratacağı sonuçları düşünmeye çalıştı. Koruyucu kalkanların ihlal edildiğini anlatan köşedeki kırmızı ışık nedense yanmamıştı. "Bunun mümkün bile olmaması gerekirdi..."

"Seni bulmam biraz zaman aldı ama en sonunda nerede olduğunu anladım. Birkaç ricada bulunmak zorunda kaldım. Derhal oğlumu gizleyen kalkanları kaldırmanı istiyorum. İyi gözüküyorsun, Nicolás," dedi Eilif akıcı bir düşünce dizisiyle. "Neredeyse tadına bakmak isteyebileceğim kadar lezzetli gözüküyorsun."

"Senin buna bir son vermen gerek," dedi Nico, Eilif'in baştan çıkarıcı bakışlarına yanıt olarak. Banyonun diğer odalar kadar eşyalarla dolu olmamasına sinirlenerek huzursuzca kıpırdandı. O

sırada hiçbir işine yaramayan küvet, duş ve beyaz porselen çift musluk haznelerinin üstündeki yaldızlı aynalardan başka bir şey yoktu içeride. “Az önce ‘birkaç ricada’ bulunduğunu söyledin. Ne anlama geliyor bu?”

“Nerede olduğunu biliyorum,” dedi Eilif sözcükleri uzatarak. Saçıyla oynamaya başladı. Her zamanki gibi açık mavi renkliydi ve her yanı o kadar çok damarla kaplıydı ki Nico çıplak göğsünü *kintsugi* gibi bölen çivit mavisi nehirleri görebiliyordu. “Çok zor olmadı. Seni yaramaz,” diye azarladı Eilif onu biraz düşündükten sonra.

“İçeri girmenin imkânsız olması gerekirdi,” dedi Nico keyifsizce.

“Nicolás, yaratık kalkanlarını başıboş bırakmış olman nasıl benim suçum oluyor?”

Haklıydı. Kalkanları kurdukları sırada bir an için aklından geçmişti ama arşivlerin o ana dek hiç faydası olmamıştı. İlk fırsatta gizlice okuma odasına gidip talep formunu doldurmuş ve eski tarz duyarlı bir posta sistemine benzeyen basınçlı tüpleri kullanarak *yaratık yavrusu, kısmi insan yaşam süresi, ?? narkolepsi ama tam olarak değil* ve –çaresizlikten– *kişinin annesine karşı savunma* ifadelerinin her varyasyonunu kullanarak talepte bulunmuştu ama taleplerinin hepsi reddedilmişti. Haftalarca arama terimlerini değiştirmiş, önce daha ayrıntılı yapıp sonra daraltmıştı ama arşivlerden elde ettiği tek şey sıkıcı, ansiklopedik kaynaklar olmuştu: bilinen yaratıklarla ve kökenleriyle ilgili bir atlas, bir masal kitabını andıran bir büyü araştırması ve sadece fae soy bilimini ele alan birkaç cilt. Yaratık büyüünün doğasıyla ilgili inanılmaz derecede kalın bir kaynak metin bulabilmişti –ve bunu Reina’ya vermişti– ama neden özellikle bir denizkızına karşı korunması gerektiğini kimseye söyleyemezdi.

Aslında... *söyleyebilirdi* ama bunu kimsenin ciddiye alacağını sanmıyordu. Hem Eilif ona karşı bir tehlike oluşturunuyordu. Sadece... şüpheliydi ve genel olarak dengesizdi. Her halükârda, arşivlerin o sırada ilgilendikleri konu dışında her şeyi sıkı sıkı koruduğu belliydi. Yani, Nico'nun Gideon'a daha faydalı olmaya dair herhangi bir umudu varsa, önce Cemiyet'in birkaç kapısını açması gerekecekti – bunun için bir sonraki sene bağımsız araştırma yapma hakkını kazanıp öncelikle üye olarak kabul edilmesi gerekiyordu. Dolayısıyla, o seneyi Eilif'in evde olay çıkarmasını engelleyerek geçirecekti. Ya da Gideon'ı rahatsız etmesini engelleyerek.

"Şimdi, oğlumun etrafına koyduğun kalkanlara gelince," dedi Eilif konuya geri dönerek.

"Hayır," dedi Nico. Eilif onun için büyük bir tehlike olmamasına rağmen, Gideon ayrı konuydu. "O kalkanları oluşturmak için nasıl bir bedel ödediğimi biliyor musun? Gideon'ı rahat bırak."

"Pekâlâ," dedi Eilif soluk renkli dudaklarını büzerek. "Gördüğüm kadarıyla, çocuklar hakkında hiçbir şey bilmiyorsun."

"Sen de!" dedi Nico aksi bir tavırla. "Onu kullanıyorsun, Eilif ve Gideon bundan nefret ediyor. Gideon ona yaklaşmamanı istiyorsa, yaklaşmayacaksın."

Eilif yanıt olarak sakın sakın uzaktaki musluk haznesine yaslandı ve bakışlarını Nico'nun kalçalarına indirdi.

Sonra, daha aşağıya indirdi.

Ve bakışlarını oraya dikti.

Bakmaya devam etti.

"Penisimi lanetlemeyi kes," dedi Nico öfkeyle. "Fikrimi değiştirmeyeceğim."

Eilif bıkkınlıkla ellerini havaya savurdu. "Biliyor musun, senden iyiden iyiye bıkmaya başladım artık," dedi tiz bir sesle. "Yakında ölmen gerekmiyor mu senin? Gideon en azından yetmiş ölümlü senesi yaşadı."

"O, yirmi iki yaşında," dedi Nico.

"Ne? Mümkün değil," diye ofladı Eilif.

"Ona bir yaş günü partisi düzenledim," dedi Nico. "Bu arada, partiyi kaçırdın."

Eilif her zamanki gibi annelikle ilgili geleneklerle ilgilenmediği için elini salladı. "O halde, en azından yüzyıllardır bir çocuk!"

"O, bir çocuk değil, bir yetişkin. Bir ölümlü hayatının yaklaşık olarak bir çeyreklik diliminde."

"Kulağa doğru gelmiyor..."

"Ama öyle!" dedi Nico inatla. Eilif yüksek sesle, gök mavisi bir renkle inledi.

"Oğlumu ver," dedi öfkeyle. "Bana ihtiyacı var."

"Hayır, yok."

"Nasıl beslenecek?"

"Gayet iyi besleniyor"

Eilif buna inanmamış gibi gözlerini kıstı.

"Biliyor musun, senden önce gayet iyiydik," diye Nico'yu suçladı.

"Bu dediğin gerçeklere yakın bile değil," dedi Nico. "Oğlunu bebekken Nova Scotia ormanlarına bıraktın, sonra da sırf rüya âlemlerinde seni kovalaması için birkaç senede bir yanına uğradın. Sırf senden söz etmiyorsak, buna 'iyi' olmak diyemem doğrusu."

"Başka kimden söz ediyoruz?" dedi Eilif sert bir sesle ama sonra duraksadı. "Ha, evet. Gideon."

“Evet, Gideon.” Bu konuşma son derece yorucuydu. “Hatırladın mı, oğlun.”

Bana oğlum ver,” dedi Eilif öfkeden titreyerek. “Onu bana ver. Tatlı Nicolás,” diye mırıldandı. Nico’ya bir siren numarası çekmeye çalışıyordu. “Canım, hiç zengin olmayı hayal etmiyor musun?”

“Kes şunu,” dedi Nico.

“Ama...”

“Hayır.”

“Ama ben...”

“Bunu yapamazsın.”

“Ama o bana ait,” diye inledi Eilif, çocuksu bir ifadeye bürünerek. “Tamam, senin olsun. Şimdilik,” diye onu uyardı. Sonra, son bir öfkeli bakış attı –yarı baştan çıkarıcı, yarı ölümsüz öfkesinin hâkim olduğu bir ifadeyle– ve bir anda yine havaya karışıp gözden kayboldu.

“Varona, burada neler oluyor?” diye seslendi Libby koridordan.

“Cehennem,” dedi Nico. “Ama merak etme, kontrol altında.” Ya da Eilif’in ne kadar intikamcı davranacağına veya ne kadar borca battığına bağlı olarak yakında öyle olacaktı. Özellikle de Eilif bir sonraki iş verenine borçlanırsa, bir sorun oluşabilirdi. Neyse ki büyük bir ihtimalle Gideon için çok endişelenmeden rüya âlemlerinde nasıl olduğunu kontrol etmek zor olmayacaktı.

“Neyse,” diye homurdandı Libby ve ayak sesleri odasına doğru uzaklaştı.

Nico, Gideon’a kısa bir mesaj yollayarak *–her zamanki yerde bulaşalım mı?* dedi ve hemen arkasından, *her şey yolunda!* diye yazdı– erkenden yatmayı garanti altına alabilirdi.

"Neler yaptın?" diye sordu Gideon, Nico Cemiyet'in bilinçaltı kalkanlarının hapishane hücreesindeki yerinde belirdiği anda. "İlginç bir şeydir umarım."

"Sıkıldın mı, Sandman?" diye sordu Nico parmaklıklara yaklaşarak.

Gideon omuzlarını silkti.

"Sanırım. Okurken uyuyakalabileceğin fazla kitap yok."

"Tamam, çok televizyon izleme," dedi Nico. "Fazla şiddete maruz kaldığında hep tehlikeli âlemlere gidiyorsun ve kusura bakma ama ateşli silahları kullanmayı pek beceremiyorsun."

Gideon abartılı bir tavırla iç çekti. "Beni azarlamayı kes, Nicky," dedi. "Annem değilsin."

Bu, bir espriydi elbette ama Nico onun annesini hatırlayınca yüzünü ekşitti. Onun yüz ifadesini gören Gideon donakaldı.

"Olamaz," dedi Gideon kireç gibi kesilerek. Nico iç çekti.

"Sorun yok, Gideon. Ben hallettim, bundan emin..."

"Ne dedi?"

"Hiçbir şey. Dedğim gibi, sorun..."

"Nicolás," dedi Gideon sert bir sesle. "Annem ne dedi?"

Nico'nun Gideon'a yalan söylemeyi asla becerememiş olması çok kötüydü. Diğer her konuda son derece başarılıydı.

"Aslında, pek bir şey söylemedi," dedi Nico. "O... seni bir nedenden dolayı geri istiyormuş gibi."

"Evet, istediğini biliyorum," dedi Gideon, eliyle bezgin bezgin yanağını ovuşturarak. "Eninde sonunda hep beni geri ister. Bu sefer beni gerçekten de rahat bıraktığını sanmıştım ama..."

Gideon susunca, Nico yine yüzünü ekşitti. Düşünceli ufak surları bir yere kadar gizleyebiliyordu.

"Sen," dedi Gideon dik dik ona bakıp. "Bana söylemeden ona karşı bir kalkan oluşturdun, değil mi?"

"Ne? Saçmalama," dedi Nico yumuşak bir sesle.

"Nico, bunu yapmaya *hakkın*..."

Nico anında oynadığı oyunu (çok zayıf oyunu) bıraktı. "Çok saçma, tabii ki hakkım..."

"...bana söylemeden böyle müdahale..."

"...sana *söyleyecektim*; hatta söylediğimden eminim! Yazdıklarımı dikkatlice okumamış olman benim hatam değil..."

"...son kez söylüyorum, annem senin değil, *benim* sorunum..."

Elbette, Nico buna bıkkınlıkla oflayarak karşılık verdi. "Şu ana kadar senin sorunlarını *istediğimi* anlamadın mı?" dedi Nico sesini yükselterek. Neyse ki Gideon hemen ağzını kapattı. "Senin çektiğin sıkıntı benim sorunum, seni salak prens. Seni küçük şapşal." Nico sıkıntıyla şakağını ovuştururken, Gideon'ın dudakları yukarı kıvrıldı ve alçak sesle gülmeye başladı. "Gülme. Sakın... bana bakma, kes şunu. *Kes* dedim..."

"Bana yeni isimler mi taktın, Nicky?"

"Kes sesini. Kızgınlım."

"Neden kızgınsın?"

"Çünkü aptalca bir nedenden dolayı her şeyi kendi başına *çözen* gerektiğini düşünüyorsun..."

"...ama bunları senin kendi başına *çözmen* gerekiyor, öyle mi?"

Pes. Kurnaz velet.

"Gideon, yapma, ben zenginim ve aşırı yakışıklıyım," diye kükredi Nico. "Sence benim sorunum olabilir mi? Hayır, tek bir sorunum bile yok. O yüzden, bırak da seninkilerle ben uğraşayım. Yalvarıyorum sana, kullan beni."

Gideon gözlerini devirdi. "Sen," dedi oflayarak, "tahammül edilmez birisin."

"Evet. Sen de şu anda annenden korunuyorsun. Bu yüzden, artık çeneni kapat. Ama kesinlikle fellik fellik seni arıyor," dedi Nico. Konuşmanın başından beri yapmak istediği uyarı buydu. "Kalkan bir süre idare eder ama onu aşması an meselesi. Ya da aşması için birisine para ödemesi." Ne yazık ki Eilif diğer yüzgeç halkından çok daha kötüydü – bunun en büyük sebebi, çoğu kişinin ve devlet kurumunun hiç de hoşuna gitmeyen bir şekilde birçok yere erişimi olan tekinsiz dostları olmasıydı.

"Burada kalabilirim," dedi Gideon düşünceli düşünceli.

"Âlemlerde mi?" İşe yarayabilirdi ama sonsuza dek değil. "Hâlâ bir beden var."

"Evet."

"Ölümlü bir beden."

"En azından, bir ölümlü bedeni gibi gözüktüyor."

"Yaşlanıyor, değil mi?"

"Öyle gözüktüyor, yaşlanıyor olabilir ama..."

"Günün birinde, bunu çözeceğiz," dedi Nico onu teselli etmeye çalışarak. "Yani, yaşam süreni diyorum. Doğal beslenme tarzını," diye saymaya devam etti, "tuvalet kabını nereye koyacağını, nasıl doğru dürüst egzersiz yapabileceğini. Hibrid yaratıklara nasıl bir bakım ve yaşam tarzı gerektiğini..."

"Ama bu arada annem beni öldürürse, bunların hiçbir önemi kalmayacak sanırım," dedi Gideon.

Nico'nun makul bir yanıt verebilmesi için parmaklıklardan uzaklaşıp içinden üçe kadar sayması gerekti.

"Böyle şeyler söyleme," dedi acı dolu bir ifadeyle.

Ama Nico'nun söylediği her Şeyi komik bulan Gideon gülümsemekle yetindi.

"Benim için endişelenme," dedi belki de milyonuncu kere nafile yere. "Beni gerçekten de öldüreceğini düşünüyorum. Ya da kazara öldürecek. O çok dikkatsizdir."

"İki kere seni boğmasına ramak kaldı!"

"Belki yanlış hatırlıyorumdur."

"Böyle bir Şeyi yanlış hatırlamanın mümkün olduğunu sanmıyorum!"

"Ama suyun altında nefes alamadığımı bilmiyordu, bunu unutm. En azından, ilk seferinde bilmiyordu."

"Bu, bir savunma olamaz!" dedi Nico hayretler içinde.

Ama Gideon glyordu.

"Biliyor musun, Max bunlardan hiç etkilenmiyor," dedi. "Sen de onun gibi davranmayı düŐünmelisin."

"Nasıl yani, popomu halıya mı srteyim?"

"Hayır, artık onu yapmaktan vazgeçti," dedi Gideon. "ok Őükür."

"Gideon, ben sadece senin iyi olmanı istiyorum," dedi Nico yalvarır gibi. "*Por favor. Je t'en supplie.*"

"yleyim, Nico. Benim için endişelenmen, kendi hayatından kaçınmak için bir bahane. Bu arada, hayatın hakkında hiçbir Şey bilmiyorum," dedi Gideon imalı bir tavırla. "Bana bir Şey anlatmayı düşünüyor musun, yoksa hep kuleye hapsolmüş prensesin mi olacağım?"

"Bir kere, çok korkunç bir prenses olurdun," diye mırıldandı Nico. "Vücudun bir bstiyer giymeye uygun değil. Geri kalanına gelince, inan ki bir Şey anlatabilseydim..."

"Ama anlatamıyorsun," dedi Gideon lafını kesip suratını asarak. Bakışlarını kaçırıp tekrar ona döndü. "Biliyor musun, ben de

senin için endişeleniyorum. Kibirli tavırların bir kenara, benim sorunlarıma kafayı takmadan bile yeteri kadar sorunun var.”

“Ne gibi?” diye ofladı Nico, anlayışlı bir tavırla gür saçlarını işaret ederek.

“Ben... Boş ver,” diye omzunu silkti Gideon. “Ben sadece bunun karşılıklı olduğunu söylüyorum.”

“Bunu ben de bilmiyor muyum? Hayatımda kendimi hiç ne kadar ilginç olduğumu fark etmeyen birisine bu denli adamadım.”

“Gerçekten de kendini bana adanmış durumdasın.”

“Kendimi sana adamanın yanı sıra ilginç de birisiyim,” dedi Nico. “Böylece bu konuda bir anlaşma noktasına varmış bulunuyoruz.”

Gideon ona burnuna bir gazeteyle vurabilirmiş gibi bakıyordu. Her zamanki gibi.

“*Estás bien?*” diye sordu Gideon.

Evet, Nico tuhaf bir şekilde gayet iyiydi. O ve Libby neredeyse anlaşıyorlardı ve sadece akademik konularda tartışıyorlardı (Libby'nin son teorisiyle ilgili olarak, Nico, “Zamanı durdurmak ayrı şey, yer değiştirmesini sağlamak ayrı şey,” demişti ama tabii Libby buna argümanlarla yanıt vermişti) ve Reina'yla da arası iyiydi; genel olarak iyi besleniyordu ve etrafındaki insanları öldürmek istemiyordu. Callum ve Tristan olmadan yaşayabilirdi ama geçmişte daha da büyük anlaşmazlıklar yaşamıştı.)

Elbette, malikâneneden başka yerlere gitme özgürlüğünü ve seks gibi normal şeyleri özlemişti ama orada kimseyle yatmamasının daha iyi olacağını hissediyordu. Büyük bir olasılıkla, Parisa'nın ona dilediğini yapmasına izin verirdi ve bu tavır kimseye yakışmazdı.

¹ (İsp.) “İyi misin?”

"*Je vais bien*,"⁸ dedi Nico kararlılıkla.

"Güzel," dedi Gideon. "O halde, seni rahat bırakayım da uyu artık."

"Ne, hemen mi?" dedi Nico suratını asarak. "Ama..."

Gideon parmaklarını şaklattı ve Nico nefes nefese yatağında doğruldu. Bedenine ve Cemiyet'in malikânesine geri dönmüştü. Teknik olarak bir saniye bile ayrılmadığı yere geri dönmüştü.

Yanında telefonu titreşime geçti.

Uyumaya geri dön.

Nico gözlerini devirdi.

Rüyalarımda görüşürüz, diye espri yaptı.

Telefonu elinde titreşime geçti.

Her zaman, Nicolás, her zaman.

⁸ (Fr.) "İyiyim,"

Reina, Cemiyet'e katılarak yaptığı yatırımın karşılığını çoktan kat be kat almaya başladığını düşünüyordu. Yazın sonlarına, yani onlara tanınmış olan bir senelik sürenin sadece ilk çeyreğinde çoktan zenginleşmişti. Evet, geride çok az şey bıraktığı doğrudu; bu yüzden, ilk başta ufak bir fedakarlıkta bulunmuştu ama kendi çapında gayet iyi vakit geçiriyordu. Cemiyet aracılığıyla sahip olduğu erişim hayatı boyunca aradığı şeydi. Arşivlerdeki eserler de tıpkı İskenderiye Kütüphanesi'nde bulunduğunu hayal ettiği eserlerdi ve henüz eski bilimsel ve büyümlü düşüncelere en temel erişime sahip olmasına rağmen böyle hissediyordu. Güç ve uzay fiziği üstüne sadece üç aydır araştırma yapıyor olmasına rağmen, çoktan Kirke'nin kara büyü kitabına ve hem Demokritos'un hem de Anaksimandros'un kayıp kitaplarına erişmişti. Bir senenin tamamında ve sonraki sene kim bilir neler yapabilirim diye düşünüyordu.

Bu, erişimini yitirmemesi için en asgari derecede Atlas Blakely'yi memnun etme motivasyonunu sürdürmesi gerektiği anlamına geliyordu. Animizm, natüralizm, kozmoloji üstüne çok eski eserlerdi bunlar ama ancak gizlice katkıda bulunmuş olabilecek orta çağ dönemine ait medeialıların ne faydası olabilirdi? Ya Aydınlanmış olanlar? Hem Isaac Newton'ın hem de Morgan le Fay'in eserlerini görebilecek miydi? O noktaya varana dek bunu bilemezdi ve o noktaya mutlaka varması gerekiyordu.

Reina boş vakitlerinin büyük bir kısmını aday sınıfındakilerden çok okuma odasında geçiriyordu. Araştırması gereken konu-

ya rağmen, sık sık hangi metinlere erişebileceğini deniyordu ve bu yüzden de zaman zaman Cemiyet'in kapılarından içeri başka kimlerin girdiğinin biraz daha farkındaydı. Cemiyet'e kabul edilmiş olan üyeler asla aday sınıfından kimseyle etkileşim kuruyorlardı. Reina sık sık onları arşivlere girip çıkarken ya da ofisinde Atlas'la konuşurken görüyordu. Reina ve diğer beşinin Cemiyet'in seçkin üyelerinin aktiviteleri hakkında bir bilgisi olmadığı için, Atlas'ın arşivler dışında ne gibi bir "koruyuculuk" yaptığı açık değildi ama bunu iyi yaptığı belliydi. Malikânenin kapılarından içeri giren herkes, dış dünyadaki yüksek statülerine rağmen bunu ancak onun izniyle yapabiliyordu ama kimse onun yanında buna içerlemiş ya da huzursuzmuş gibi gözüküyordu.

Reina'nın tesadüfen karşılaşmadığı özellikle bir Cemiyet üyesi vardı: Merkezi Tokyo dışında olan devasa bir teknoloji holdininin yönetim kurulu üyelerinden biri olan Aiya Sato isimli bir kadındı. Aiya, ölümlü ekonomisinde kendi çabalarıyla milyarder olmuş olan en genç kadındı ve tanınmış bir medeialıydı; dolayısıyla, ayakları iki dünyaya da sağlam basıyordu.

"Ah, siz Bayan Mori olmalısınız," dedi Aiya. İkisi okuma odasının üst katında yan yana durmuş, arşivlerde yaptıkları aramanın sonuçlarını bekliyorlardı. Sosyal ortamlarda iş bağlantıları kurmakta oldukça başarılı olan Aiya ana dillerinde konuşmaya başlamıştı. "Anlatsanıza, enstalasyon nasıl gitti?"

Reina pek sohbet etmeyi beceremeyen biri olduğundan, birkaç ayrıntıdan söz etti. Ama Aiya çok konuşkandı.

Aiya, "Sanırım, Atlas Blakely'nin himayesinde işler çok farklıdır," diyordu ki Reina lafını kesti.

"Uzun süre önce mi üyeliğe kabul edildiniz?" Mümkün değildi. Aiya çok genç gibiydi, otuzundan büyük gözüküyordu.

“Hayır, çok uzun süre önce değil. Hatta bundan bir önceki sınıfta kabul edildim,” dedi Aiya.

“Dalton Ellery’nin aday sınıfında mıydınız?”

Aiya şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. “Dalton’ı tanıyor musunuz?”

“Hâlâ burada araştırma yapıyor.”

“Dalton’ın ilk gidenlerden biri olacağını düşünmüştüm,” dedi Aiya kaşlarını çatarak. “Hâlâ neden burada olduğunu anlayamadım.”

“Bazı üyelerin burada kalması sıra dışı bir şey mi?” Reina’nın çok istediği bir pozisyondu bu: orada kalmasına ve bağımsız araştırmalarına devam etmesine izin verilen ayrıcalıklı üye. Adaylıklarının ilk senesindeki sözümlerine ona müfredatları gayet yüzeyseldi—uzay, zaman, düşünce gibi geniş kategorilerden oluşuyordu—zamanlarının çoğu serbest geçiyordu ve araştırmaları kısıtlanmıyordu. Ayrıca, üyeliğe kabul edildikten sonra ikinci senelerinde daha da serbest olacakları ima edilmişti. O anda bile tattıkları akademik özgürlük inanılmazdı ve bir sonraki aday sınıfına dek dokuz sene rahatsız edilmeden araştırma yapma olasılığı mı?

Büyük bir lütuftu.

“Evet, bazıları iki senelik burs süresinden sonra da araştırmalarına devam etmeyi tercih ediyor ama Dalton’ın kalacağı hiç aklıma gelmezdi,” dedi Aiya şaşkınlıkla. “Onun uzmanlık dalını biliyorsunuz, değil mi?”

Dalton’ın tam olarak hangi konuda araştırma yaptığı, Cemiyet’in muhteşem vaatleriyle dünyaya açılmak yerine neden geride kaldığı muğlaktı. Reina onun söylediği ya da yaptığı kayda değer bir şey düşünmeye çalıştı. “Hayır, aslında bilmiyorum.”

“Dalton bir animatör,” dedi Aiya empatiyle, sanki bunun bir anlamı olması gerekirmiş gibi.

“Bir şeyleri canlandırabiliyor mu yani?”

“Bir şeyleri mi?” dedi Aiya, kendi kendine gülerek. “Evet.”

Reina kaşlarını çatı. “Yoksa o...”

“Hayır, ölüleri canlandırmıyor,” dedi Aiya hemen. “Yani, bunu *yapabilir* ama cansız ve metafiziksel şeyleri tercih eder. Daha doğrusu, o zamanlar öyleydi. Danimarka’daki ormanlık bölgeden bir yerden olduğunu biliyor muydunuz? Hollanda da olabilir. İskandinav ülkelerini hep birbirine karıştırırım. Sanırım, soy isminin ‘Von’ kısmını da kullanmıyor. Her neyse, yaşadığı köyde kocaman ormanları, hatta rüzgârı bile canlandıran bir çocukla ilgili efsaneler anlatılmış. Dalton resmen modern mitoloji.” Hafifçe gülmüsed. “Neden burada kaldığını bilemiyorum ama sanırım hâlâ çok genç. Hem eskiden beri Atlas’ın favorisiydi.”

“Atlas’ın uzun süredir Koruyucu olduğunu sanıyordum,” dedi Reina. Aiya’nın merakını kabartan kişinin Atlas olduğunu söylediğini hatırladı. Ama düşününce Atlas o kadar da yaşlı gözüküyordu. Evet, güçlüydü. Otorite pozisyonunda gayet rahat gözüküyordu ama aday sınıfları her on senede bir seçiliyorsa, Dalton ile Aiya’dan çok önce Cemiyet’e kabul edilmiş olamazdı.

Aiya başını salladı. “Hayır, uzunca bir süre başka birisiydi. Neredeyse yarım yüzyıl boyunca bir Amerikalıydı. Portresi...” dedi kayıtsızca elini sallayarak, “buralarda bir yerde olmalı.”

“Ama Atlas’ı tanıyorsunuz, değil mi?”

“Sanırım, o zamanlar Dalton’ın şu anki pozisyonundaydı. Açıkçası, Koruyucu’yu pek görmezdik; işin büyük bir kısmını Atlas yapardı.” Yeni bir konuyu tanıtmak Dalton’ın görevi olmasına

rağmen, Atlas nadiren scansları kaçırıyordu. Eski alışkanlıklar, diye düşündü Reina. “Onu sık sık görüyor musunuz?”

“Evet, neredeyse her gün.”

“Hımm. Garip.”

“Öyle mi?”

“Pozisyonu başka sorumlulukları da kapsıyor,” diye gülümse-di Aiya. “Ama her zaman coşkulu birisiydi. Ayrıca, Koruyucular arasında çocuk dâhilerden biriymiş.”

“Araştırmacıların Koruyucu pozisyonunu üstlenmesi sıradan bir şey midir?” diye sordu Reina. Araştırmacılık ona daha çok hitap eden bir görevdi; ilgili lojistik, üye seçimi ve politikalarıyla, Koruyuculuk göreviyse ona göre değildi. “Dalton bir sonraki Koruyucu mu olacak?”

“Açıkçası, Dalton bir araştırmacı yerine tam da bir Koruyucu olmak isteyecek türden biri ama hayır,” dedi Aiya. “Atlas özel bir durumdu. Koruyucular genellikle Cemiyet bünyesinde olmayan yönetim kurulu tarafından seçilir.”

“Bunun özel bir nedeni var mı?”

“Eminim ki zehirli bir kuyudan su içmemek gibi bir şey. Elbette, Atlas’ın durumunda geçerli olan bir düşünce değil,” dedi biraz düşünüp. “Bu iş için doğal bir seçim; herkes tarafından çok sevilir. Ama Dalton... bir muamma.” Kaşlarını çattı. “Onun başka bir yol izleyeceğini düşündürdüm.”

Kitapları yan yana hassas arşiv borularından geldi. Reina’nın ki Leucippus’ın *Büyük Dünya Sistemi* eserinin bir kopyasıydı. Aiya’nın kitabının kapağında bir isim yazmıyordu.

“Arşivlere sık sık gelir misiniz?” diye sordu Reina.

“Hayır, sık sık gelmem. Ama yine de değerli bir kaynak. Bu duvarların arasında düşündüğünüzden de fazlası var.”

Kitabı çantasına koyup gülümseyerek Reina'ya döndü.

"Buradaki vaktinizin keyfini çıkarın," dedi Aiya. "Gerçekten de buna değer. İlk başlarda tereddütlüydüm ama inanın ki sonunda buna değdi. Şansım olsa en baştan aynı şeyi tekrar yaşamak isterdim."

"Zor muydu?" dedi Reina. "Eleme yani."

Aiya'nın gülümsemesi bir an için silinir gibi oldu. "Üyeliğe kabul mü?"

"Hayır, yani... adaylardan hangisinin eleneceğine karar vermek zor muydu?" diye sordu Reina açıkça.

"Ah, evet. İnanılmaz derecede zordu." Aiya yine gülümsedi. "Ama dediğim gibi, buna değer. Size harika bir gün dilerim," dedi Reina'ya kibar, saygılı bir tavırla başını eğip hızla uzaklaşarak; dar sıradan kalın çifte kapılara doğru yürürken, ayakkabılarının ince topuklarının sesi okuma odasında yankılandı. Reina nedeni ni tam olarak bilemese de çok garip bir etkileşim deneyimlediği hissine kapıldı. Bu his sonraki günlerde de dinmedi, herhangi bir somut sonuca varmadan sık sık düşüncelerini meşgul etti.

Zamanla bu konuşmayı unuttu. Araştırmalar, Nico'yla kılıç talimi (Reina onu kılıç dövüşünde daha güçlü olduğunu düşünüyordu ve antrenman yapmaya da ihtiyacı vardı) ve keyif için okumak arasında ilgisiz ya da önemsiz konuları düşünecek pek vakti olmuyordu. Aslında, halinden gayet memnundu ama diğerlerinin böyle olmadığını hissediyordu.

Bir gün, *Anneanneanne*, diye sızlandı eğretilerlerinden biri. Altısı her zamanki gibi bir daire oluşturmuş boyalı odada otururlarken, bitki raflardan birinde boynunu bükte. *Anne havada tehli- ke kokusu var. Anne, lütfenlütfen, görüyor musun?*

İlk önce, Reina sorunun eğretilerinin tam altında oturan Cal-

lum ve Tristan arasında gelişmekte olan tekinsiz ittifak olduğunu sandı. Fiziksel uzmanlar ve diğerleri arasında bir çizgi çizildiği için –bilinçli olarak ya da değil– en başından beri sık sık bir araya gelmemişlerdi ama son sıralarda birini diğer olmadan gormek zorlaşmıştı. Genellikle gizli gizli konuşuyorlardı; Tristan konuşurken, Callum öne eğilip dikkatle onu dinliyordu. Reina bunun iyi ya da en azından gayet elverişli bir durum olduğunu düşünmüştü çünkü Parisa artık Tristan'ı yanı başında tutmayacaktı. Ama yavaş yavaş Parisa'nın bir konuda cezalandırıldığı bariz hale geldi. Ama cezasının Tristan'dan mı, yoksa Callum'dan mı geldiği meçhuldü.

Tristan'la ilgili sorun ve Reina'nın zaman zaman Callum'u tercih etmesinin nedeni, Tristan'ın zalimliği, sivri diliydi. Sert, acımasız ve bir özeliği yüzünden kaçınılmaz bir şekilde daha da kötücöldü...

“Zekâ” sözcüğu hafif kalırdı. Tristan zeki, akıllı ya da bilgili olmaktan öteydi; *atikti* ve bir terslik olduğuunda bunun fark eden ilk kişiydi. İlk başlarda, Reina kılı kırk yardığını, sırf bir şeye muhalif olmak için öyle davrandığını sanmıştı ama zamanla Tristan'ın tam olarak neyi düzelittiğini bilmediği takdirde hiç konuşmadığı anlaşılmıştı. İyi ya da kötü, hemen hemen her şeye karşı inanılmaz bir apati sergiliyordu; bir şey sorun çıkaracak derecede yanlış olduğuunda, bu tavrı alaycılıkla birleşiyordu. Reina bu sezgisel gaddarlığın hiçbir işe karışmayan Callum'da mı, yoksa kendini her şeyden üstün gören Parisa'da mı daha kötü olduğunu bilemiyordu.

Parisa'nın hali tavrı değişmemişti ama bunun sebebi Reina'da hayal kırıklığı yaratarak acı çekmesi ve bunu gizlemeye çalışıyor olması değil, dikkatinin dağınık olmasıydı. Her zamanki gibi so-

lunda oturan ama doğrudan görüş alanında olmadığı Tristan'ın yokluğunu hissediyormuş gibi gözükmüyordu. Parisa'nın bu ani ilgisizliğinde bir terslik vardı ama ancak boynunu bükten eğretilti-otu odadaki oksijen seviyesinden yakındığında Reina bunun sebebini anladı.

“Uzaydan zamana doğal bir geçiş söz konusudur,” dedi genelde olduğu gibi Atlas'ın yanında duran Dalton. “Hatta çoğu fizikçi bir ayrım olduğuna inanmıyor. Bazıları zamanın var olduğuna bile inanmıyor; en azından, doğrusal bir şekilde yolculuk edilen kurgusal algımızda var olmadığına inanıyorlar.”

Dalton Ellery'nin dünyadaki varlığını hatırlayan Reina'nın aklına Aiya'yla arasında geçen konuşma ve Dalton'ın geri dönme kararıyla ilgili yaptığı açıklama geldi. Reina Dalton'un doğal bir akademisyen –*elinden hiçbir iş gelmeyen öğretmen olur* sözünün canlı bir örneğiymiş olduğunu düşünüyordu ama Aiya böyle bir şey mümkün değilmiş gibi davranmıştı. Dalton'ın ustalaşmasının son on senesini alan güçlü bir büyü becerisine sahip olabileceği fikri çok ilginçti; hatta akıl almazdı.

Nihayet Parisa'nın Dalton'a nasıl baktığını fark eden Reina, kafasında soru işareti olan tek kişi olmadığını fark etti.

Bu durumun birçok şeyi açıkladığını düşündü: bir kere, Parisa'nın neden genel olarak olan bitenden sorumlu tutulmadığını ve ilk sevgili seçimi –ya da öyle görünüyordu– olan Tristan'ı kaybetmiş olmanın onu neden rahatsız etmediği gibi. Reina'nın, Callum ile Tristan'ın Parisa'ya karşı birlik olup olmadığına ilişkin ikilemi anında silindi ve geride hayal kırıklığı kaldı.

O halde, eğretiltiotu haklıydı. Havada *gerçekten* de tehlike koku vardı ama bunu yaratan kişi Parisa'ydı.

Parisa'nın bir şeyler planladığı kesindi. Reina bile Dalton ve

Parisa arasındaki bakışmanın yoğun olduğunu anlamıştı. Aralarında çoktan bir şey geçip geçmediğini bilemiyordu ama yakında bir şeyler olacağına hiç şüphe yoktu.

“Ne yapıyorsun?” diye sordu Reina. Dalton’ın dersi bittikten sonra, yemek odasına gitmekte olan Parisa’nın yolunu kesti. “Amacın ne?”

Parisa sinir olmuş gibi ona baktı. “Ne?”

“Aklımı oku,” dedi Reina bilmiş bilmiş. Parisa’nın bakışları onun da bir o kadar sinir olduğunu ele veriyordu.

“Neden bir amacı olsun? O, çekici biri. Benim de canım sıkıldı.” Reina’nın tahmin ettiği gibi, Parisa çoktan düşüncelerini okumuştur. Her zamanki gibi, Parisa’nın onun düşünceleriyle ilgili ne düşündüğünü umursamadığını fark etti.

“Ciddi ciddi aptal olduğumu düşünüyor olamazsın,” dedi Reina. “Ben de *senin* aptal olduğumu düşünmüyorum.”

“Şey, teşekkürler,” dedi Parisa her zamanki kibirli ses tonuyla, “ama buna karşı olmanı gerektiren bir neden var mı, yoksa sadece eğlenceye mi karşısın?”

“Senin ne yapmayı seçtiğinle zerre kadar ilgilenmiyorum,” dedi Reina. “Ama durumun anlamsızlaşması hoşuma gitmiyor. Gördüklerime ve sana güvenmiyorum.”

Parisa yüksek sesle iç çekti. “Diğer çocuklardan biriyle oyun oynaman gerekmiyor mu *senin*?”

Diğer üç adayın Libby ile Nico’yu küçümsemesi hâlâ hayret vericiydi ama onları ayırmaktan söz etmeleri daha da inanılmazdı; Callum’un sık sık mırıldandığı gibi, birinin diğerinden daha tahammül edilir olduğunu söyleyecek kadar ileri gitmişlerdi. Reina onların birbirinin yerçekimi alanında olan ve diğerinin karşı gücü olmadan kolaylıkla yok olan çift yıldız olduklarını dü-

şünüyordu. Birinin sağ elini (Nico), diğerinin sol elini (Libby) kullandığını gördüğünde de buna hiç şaşırılmamıştı.

“İstediğin kadar inkâr et, o ikisi ne kadar başarılı olduklarını çoktan kanıtladılar,” dedi Reina. “Sen şu ana dek ne gibi katkılarda bulundun?”

“Ya *sen*?” dedi Parisa aksi bir sesle. “Sen bir akademisyensin. Cemiyet olsa da olmasa da bir akademisyen olabilirsin.”

Öte yandan, Parisa bilinen en eski tarz çalışan kadın tiptiydi.

“Aman ne güzel,” dedi Parisa, Reina’nın gizlemediği hoşnutsuzluğunu duyunca. “Böyle mi olduğunu sanıyorsun? Altın avcısı bir sukkubus olduğumu düşünüyorsun ve şimdi beni sulh hâkimlerinin karşısına mı çıkaracaksın?”

“Açıkkçası, ‘sukkubus’ aklımdan geçen sözcüğe kıyasla çok daha hoş,” dedi Reina. Parisa gözlerini devirdi.

“Bak, bana acıman gerektiğini düşündüğünü –sen göremesen bile– *ben* görebiliyorum. Çok nazıksın. Ama tamamıyla gereksiz.” Parisa dudaklarını birbirine bastırdı.

“Callum beni cezalandırmıyor. Beni yenmeye çalışıyor ama bunu başaramayacak. İkimizden hangisini seçmen gerektiğini düşünebilirsin ama sana hemen söyleyebilirim; benim bildiklerimi bilseydin, her seferinde onun yerine beni seçerdin.”

“O halde, neden bize bildiklerini anlatmıyorsun?” dedi Reina, ona pek inanmamış gibi. “Maden ondan bu kadar nefret ediyorsun.”

“Ondan nefret etmiyorum. Ona karşı hiçbir şey hissetmiyorum. Kendin için neyin iyi olduğunu bilseydin, sen de öyle hissederdin,” diye uyardı onu Parisa. Köşedeki saksıdaki dua çiçeği kötü bir şeyleri haber veriyormuş gibi titredi. “Konuşmamız bitti mi?”

Evet. Hayır. Bir bakıma, Reina aradığı yanıtı bulmuştu. Parisa gerçekten de Dalton'ın peşindeydi; gerçekten de Callum'a karşıydı. Ama tüm bunların arkasındaki “neden” hâlâ biraz can sıkıcıydı.

Ne yazık ki Parisa da bunun farkındaydı.

“Beni neden anlamadığını biliyor musun?” diye yanıt verdi Reina'nın düşüncelerine. Ona yaklaşıp sesini alçalttı. “Çünkü beni çözdüğünü sanıyorsun. Benim gibilerle, bana benzeyen başka kadınlarla karşılaştığını sanıyorsun ana kim olduğuma dair en ufak bir fikrin yok. Beni ben yapan şeyin dış görünüşüm olduğunu mu sanıyorsun? Hırslarım mı? Sen beni oluşturan unsurları hayal bile edemezsin. Dilediğin kadar aval aval bakabilirsin ama ben sana gösterene dek tek bir şey bile göremezsin.”

Tartışmak çok kolay olurdu. Parisa'nın istediği buydu ve daha da kötüsü, işin sinir bozucu gerçeği, Reina'nın daha önceden hiç Parisa gibi bir telepatla karşılaşmamış olmasıydı. Onu diğer telepatlardan ayıran özellik eğitim seviyesi değildi; Reina'nın anladığı kadarıyla, düşünceler çoğu zaman soyuttu, birçok telepatın okuyabildiği ama yorumlayamadığı natamam şeylerdi ve yorumlayabilenlerin bile çok çaba sarf etmesi gerekmezdi.

Parisa'nın büyüğü derinlere inmiyordu, ağırlığı yokmuş gibi dağılıveriyordu. Parisa haklıydı. Reina hiçbir şey görmüyordu.

“Beni kıskanma, Reina,” dedi Parisa, Reina'nın kulağına alçak sesle. “Benden kork.”

Sonra, koridorda ilerleyip gözden kayboldu.

P A R I S A

Parisa, Dalton'ın evde nerede olduğunu her zaman biliyordu. Bir kere, etrafında yoğun miktarda büyü vardı; düğüm düğüm, birbirine karışmış, alevler gibi yükselen büyülerdi bunlar. İkincisi, genellikle tek başına çalıştığı için, çalıştığı zamanlarda o kadar temkinli olmuyordu. Çoğu zaman yalnızdı; sadece Atlas'la birlikte etrafta dolaşırken, altısına bir eğitim verirken ya da özel projeler için gelen Cemiyet üyeleriyle çalışırken yalnız değildi. Savunmaları açısından diğerlerinden daha deneyimliydi ama yine de... Dalton Ellery'nin bile Parisa'yı zihninden uzak tutamadığı zamanlar oluyordu.

Geceleri çok az uyuyordu; Parisa onun düşüncelerinin aktif olduğunu, uzaktan anlayamadığı bir şeye odaklandığını duyabiliyordu. Ta ki ne söylediğini net bir şekilde duyana dek.

Parisa.

Neden seks miydi? Çünkü duygulardan yoksun, basit ve ilkel bir şeydi. Çünkü daha ilkel dürtülerin doğrudan bir ifadesiydi. Çünkü bir eylem sırasında ne kadar kusurlu ya da şekilsiz olursa olsunlar, düşünceler o kadar kimyasal bir şey sırasında iyi korunamayabilirdi. İyi seks asla bilinçsiz olmazdı; odak noktası yok olmaz, sadece başka bir şeye yöneltilirdi. Parisa kendi dalında bunu bilecek kadar ustaydı ve bu yüzden de onu ilk öptüğünde başarılı olduğunu, her zaman davet edilmesi için düşüncelerine bir şey eklediğini de biliyordu.

Daha sonraları ondan uzak durmuştu ama yaz ayları Dalton'ı düşündürecek kadar uzun sürmüştü. Parisa'yı giderek daha faz-

la düşünmeye başlamıştı ve Parisa kendi başına kaldığında onu önce neresine dokunmak istediğini anlayacak kadar hayal etmişti; dudaklarını, ellerini ve dişlerini nereye götüreceğini gayet iyi biliyordu. Dalton bir hareket yaparken ona yaklaşarak varlığının yarattığı heyecanı yaşatmış, atmosferini parfümüyle doldurmuştu.

Dalton diğerlerinin hayatını bildiği gibi, onun hayatını da biliyordu. Onun becerilerini, geçmişini de öyle. Yani, merdivenlerde ya da salonda yanından geçerken eline sürtünen elinin yarattığı hissin akıl almaz bir derinliğin sadece yüzeyi olduğunu biliyordu. Parisa bir keresinde kendisine bir kadeh içki almıştı ve odanın karşısında bir yere geçip kıpırdamadan oturmuştu. Hiçbir şey dememişti. Şampanyasından bir yudum alıp dilinin üstüne yayılmasını beklemişti. Dalton'ın düşüncelerinin titreşimini, aralarında ki gerilimi hissetmişti ve onun dikkatini dağıtmıştı. Dalton aynı cümleyi tam on sekiz kere okumak zorunda kalmıştı.

O gece, Dalton okuma odasında yalnızdı. Neyse ki bu sefer Parisa'yı görünce fazla irkilmedi ama rahatladığını da belli etmedi.

"Yapmamalısın," diye uyardı onu, sakince arkasına yaslanarak. Orada olmaması gerektiğini mi, yoksa yaklaşmaması gerektiğini ima ettiği belli değildi ama Parisa orada olduğu için ona yaklaştı. Dalton ne itiraz etti ne de itiraz edeceğine dair herhangi bir belirti sergilemedi. O anda, zihni sıkı sıkı kilitlenmiş bir kasa gibiydi.

Parisa onun uzun süre o kasayı kilitli tutamayacağını biliyordu.

"Yorgun gözüküyorsun," dedi. Ona biraz daha yaklaşıp parmaklarını ahşap masanın üstünde gezdirdi. Dalton'ın kitaplarının köşelerini okşadı, teninin dokunulabilir olduğu fikrini Dalton'ın

zihninin en önüne yerleştirdi. Parisa elini onun kolundan omzuna kaydırđında ve bir an için orada tuttuğunda, Dalton gözlerini yumdu. O ana dek birçok kere temas kurmuşlardı; masumca an-lardı bunlar ama genellikle bunlarla ilgili anılar Parisa için işin büyük bir kısmını yapıyordu. “Bir sorun mu var?”

“Burada olmamalısın.” Parisa kısa dokunuşunun onun kolları-nın ön tarafında tüylerinin diken diken olmasına neden olduğunu görebiliyordu. Her şey telepati meselesi değildi.

“Kural olmadığını sanıyordum,” dedi.

“Buna bir kural diyemem.”

Kendisini kontrol etme çabasının ona çok yakışması talihsiz-likti. Doğru yerleri gerilmişti, bir savaşa hazırlanmış gibiydi. “Ne derdin peki?”

“Mahzurlu.” Dalton’ın gözleri hâlâ kapalı olduğundan, Parisa parmaklarının uçlarının onun boynuna götürdü, boğazının dibin-de havada tuttu. “Olasılıkla yanlış.”

“Yanlış mı?” Parmak uçları köprücük kemiğinin altında dans etti, sonra üstünde gezindi.

“Bana meydan okuma.”

Dalton aniden Parisa’nın elini kapdı ve parmakları bileğinin etrafında kenetlendi.

“Dikkatli davranıyor musun, Parisa?”

Parisa onun oradan ve o andan söz etmediğı hissine kapıldı. “Dikkatli davranmalı mıyım?”

“Düşmanların var. Bunu yapmamalısın.”

“Neden? Her zaman düşmanlarım var. Kaçınılmaz bir şey bu.”

“Hayır. Burada değil...” Dalton birden sustu. “Başka bir yerde başka birisini bul, Parisa. Vaktini bana harcama – aday sınıfında güvenilir birisini bul. Ya öyle yap ya da yerini sağlamlaştıır.”

“Neden?” dedi Parisa gülerek. “Gitmemi istemediğin için mi?”

“Hayır, çünkü senin...”

Dalton aniden susup gözlerini açtı.

“Benden ne istiyorsun?” diye sordu ona alçak sesle. Parisa yanıt vermeye fırsat bulamadan, “Bu oyunu oynamak için daha çok çaba sarf edeceksen, istediğini vereceğim,” dedi.

Parisa yine aynı şeyi hissetti: yakıcı bir korku hissi.

“Yanıtlar mı istiyorsun?” dedi Dalton ısrarla. “Bilgi mi? Nedir? Neden ben?”

Parisa onun elinden kurtulup elini şakaklarına götürdü ve saçlarını okşadı.

“Neden bir şey istediğimden bu kadar eminsin Dalton?” Bir deney yapmak istediği için söylemişti ismini. Dalton’ın yüzündeki ifadeden ne kadar zor dayandığı belliydi.

“İstiyorsun. Bunu sen de biliyorsun.” Dalton içine ani bir nefes çekti. “Bana ne olduğunu söyle.”

“Ya sana bilmediğimi söylersem?” diye mırıldandı Parisa. Sandalyesinin arkasından önüne geçti, avuçlarını masaya dayayarak masaya yaslandı. Dalton’ın elleri bir trans halindeymiş gibi havalandı, kendiliğinden Parisa’nın kalçalarını kavradı. “Belki de ilgimi çekiyorsundur. Belki bilmeceleri seviyorumdur.”

“O halde, başkasıyla oyun oyna. Nico. Callum.”

Parisa, Callum’un ismini duyunca, bir an için sinirlendi ve Dalton ona bakıp kaşlarını çatı.

“Sorun ne?”

“Hiçbir şey.” Oda tepeden aydınlatılmıştı ama orada Dalton’ın yüz hatlarını aydınlatan tek bir masa lambası vardı. “Callum’la zerre kadar ilgilenmiyorum.”

Dalton’ın dudakları Parisa’nın elbisesini okşadı; karnının üst

kısmına, boğazının dibine doğru ilerledi. Gözlerini kapattı ama sonra hemen açtı.

“Onun ne yaptığını biliyorum. İzledim.” Dalton eliyle etrafı işaret etti. “Her yerde gözetleme tılsımları ve koruyucu kalkanlar var. O sırada, ikinizi izliyordum. Olanları gördüm.”

“O halde, onu nasıl öldürdüğünü de gördün.” Parisa bunu hatırlayınca az kalsın ürperecekti; daha doğrusu, kontrolü elden bıraksaydı ürperirdi.

“Hayır, Parisa.”

Dalton elini kaldırıp onun yanağına dokundu. Başparmağını bir kere elmacık kemiğinin üstünde gezdirdi.

“Kadının kendisini öldürdüğünü gördüm,” dedi alçak sesle. Olabilecek en kötü ve kesinlikle yanlış zaman olmasına rağmen, Parisa içgüdüsel bir hareketle onu kendisine çekti. İçinden onu kollarına almak geçiyordu.

Dalton’ın ona karşı hissettiği yakınlığı beslemiş, bir bağımlı gibi onu arzulamasını sağlamıştı. Bir damla sonra, Dalton çok ileri gidecekti. Parisa’ya zorlanmadan, isteyerek, çılgınlık gibi tehlikeli bir şekilde teslim oldu. Kalçalarını tuttu, onu sert bir şekilde masanın kenarına çekti ve içinde adeta bir ısı patlaması gerçekleşti.

“İnsanlar doğal olmayan şeyler yapabilirler. Bazen tekinsiz şeyler yaparlar.” Sesi aç, gözü dönmüş, çaresiz çıkıyordu. Dudakları Parisa’nın boynunu okşayınca, Parisa iç çekti; bunu defalarca yapmıştı ve defalarca yapacaktı.

Yine de aynı şeyi yaptığı halde bunun farklı olduğunu hissetti. Dalton’la birlikteyken, profesyonel tavrıyla ilgisi olmayan bir şekilde ikna ediciydi.

İşte, seks büyüsü, animasyon denen şey buydu. Dalton’ın dokunuşuyla içinde bir şey canlandı.

"İstedigini elde etmek anlamına geliyorsa, şeytanla bir anlaşma yapamaz mısın?" diye fısıldadı Dalton.

Gözlerini kırıştıtarak kapattı ve Parisa'nın aklına Callum'un sözleri geldi.

Yorulmadın mı? Bunca çabaya, koşturmaya rağmen hiçbirinden kaçamıyorsun; bunu içinde, etrafında hissedebiliyorum. Artık hiçbir şey hissetmiyorsun, değil mi? Sadece yıpranma, yorgunluk ve tükenme. Sen tükenmişliğinden başka bir şey değilsin.

Parisa ürperdi ve Dalton'ı nabız noktaları birbirine değecek şekilde biraz daha kendisine çekti. İkisi de aritmik ve düzensizdi.

Ne için mücadele ediyorsun? Bunu artık biliyor musun bile? Bunu geride bırakamazsın. Peşine düşecekler, seni avlayacaklar, dünyanın öteki ucuna kadar izleyecekler. Bunu zaten biliyorsun, her şeyi biliyorsun. Seni gıdım gıdım nasıl bin farklı şekilde öldüreceklerini biliyorsun. Parça parça. Hayatımı çalarak nasıl azar azar seni yok edeceklerini iliyorsun.

Elleri Dalton'ın omurgasının üstünde gezindi, tırnakları kürek kemiklerinin arasına battı.

Ölümün onların elinden, senin şartlarına göre değil, onların şartlarına göre gelecek. Kendileri hayatta kalabilmek için seni öldürmek zorunda kalacaklar.

Dalton'ın kırılma noktasına yaklaştığını, pes etmek üzere olduğunu hissetti.

Ama bir seçim hakkın var. Bu hayatta tek bir gerçek seçim var: yaşamak ya da ölmek. Karar senin. Kimsenin senden alamayacağı tek şey bu.

Dalton'ın dudakları dudaklarıyla buluştuğunda, baharatlı bir tat hissetti: brendi ve teslimiyet. Parmaklarını onun saçlarının arasında gezdirdi, sanki düşerken sergilenen bir refleks gibi onu ken-

disine çekerken nasıl ürperdiğini hissedip keyiflendi. Arkasına uzanıp kitapları kenara itti; Dalton ellerini Parisa'nın elbisesinin altına sokup kalçalarına doladı.

Bize doğrulttuğun o silah... Kim olduğumuzu biliyor musun ki? Neden burada olduğunu biliyor musun?

“Bana söz ver,” dedi Dalton. “Bir şey yapacağına söz ver.”

Silahı kendine çevir.

“Dalton, ben...”

Tetiği çek.

Parisa nefessiz kaldığını hissetti; Dalton elbisesini bacaklarından yukarı sıyrıp onu kendisine çektiğinde içine kan ve çılgınlık akın etti. Zihninde, tekrar tekrar suikastçının ölümünü gördü. *Silahı kendine çevir.* Ateş kokusu, bir kadının ayaklarının dibine sıçrayan kanı. *Tetiği çek.* Callum parmağını bile kıpırdatmamıştı. Canı sıkılmış gibiydi. *Silahı kendine çevir.* Kadının gözlerinin içine bakmış, onu ölmeye ikna etmişti. *Tetiği çek.* Kadının ölümü ona hiçbir şeye mâl olmamıştı; gözünü bile kırpmamıştı.

Dalton ne tür bir şeytandan bahsediyordu?

“Ben iyi değilim,” diye fısıldadı Dalton dudaklarına. “Buradaki kimse iyi değil. Bilgi katliamıdır. Fedakârlık yapmadan bilgiye sahip olamazsın.”

Parisa onu tutkuyla öptü; Dalton onun elbisesini çekiştirdi, dizlerinin üstüne çöküp kalçalarını kendisine çekti. Parisa bir kitabın sert kapağının beline battığını, sonra Dalton'ın dudaklarının tatlı temasını hissetti; öpücüğünü, dilini ve dudaklarını hissetti. Masanın kenarında sırtını gerdi, sessizce iç çekti. Dalton'ın zihninde bir şeyler gevşiyordu; bir kapı açılıyordu. Zihnine girdi ve kapıyı arkasından sıkıca kapatıp Dalton'ın saçlarını çekti.

İçeride ne vardı? Pek bir şey yoktu. Dalton o sırada bile zihni-

ni koruyordu. Parisa orada sadece ufak parçalar, bir şeylerin kalıntılarını buldu. Hâlâ korkuyordu. Suçluluk hissinin izleri vardı. Dalton'ın tamamıyla çözülmesi, teslim olması gerekiyordu. Parisa onu yıkıma giden bir yola sokabilirse, ipleri eline alabilir, içine göz atıp kaynağını bulabilirdi.

Onu ayağa kaldırdı, telaşla pantolonunun fermuarını açtı. O boşluğu, derin zevkin körlüğünü hissetmeden ona teslim olmayan tek bir erkek dahi yoktu. Tatmin hissi bu açıdan engel oluştuyordu. Dalton'ın kalçalarını kendisine çekti, tırnaklarını omurgasına batırdı, omuz kasını ısırıldı. O halde yakalanacaklarsa da varsın olsun diye düşündü. Yakalanırlardı.

Dalton bunu daha önce hayal etmişti; Parisa bunun izlerini onun zihnindeki bir çevirmeli defter gibi izleyebiliyordu. Dalton çoktan ona yüz farklı zamanda, bin farklı şekilde sahip olmuştu ve Parisa'nın o anda bunları görebiliyor olması umut vaat ediciydi. Dalton'ın savunmasında zayıf bir nokta vardı ve bu, Parisa'ydı. Zavallılık, diye düşündü, kitaplarını incelemeye ve yorgun zihninin derinliklerinde ellerinin ve dizlerinin üstünde onu becerirken ondan uzak durmaya çalışan zavallı küçük akademisyen. Bunu –ona notlarıyla dolu masasında sahip olduğu anı– bile daha önceden görmüştü: kehanet. Sanki bu vizyona can verip hayata geçirmişti.

İkisi de nefessiz kalmıştı. Dalton ikisinin yakın olmasını istiyordu, kollarını sıkı sıkı onun beline dolamıştı. Parisa da bunu istiyordu. O noktada düşüncelerinin yakıcı sınırlarının tadını hissedebilirdi. Dalton tek bir şeyden korkmuyordu – her şeyden korkuyordu. O evden, içindeki anılardan nefret ediyordu. Anılar ışıktaki parıltıdan bıçaklar gibiydi. Parisa'nın parmaklarına batıyor, uzak durması için onu uyarıyorlardı. *Silahı kendine çevir. Tetiği çek.* Orada iblisler vardı, şeytanlar. *İstediyini elde etmek*

anlamına geliyorsa, şeytanla bir anlaşma yapamaz mısın? Orada çocuksu, öfkeli ve ufak bir çocukluk da vardı. Bir keresinde ölü bir filizi canlandırmış, ama sonra solup ölüşünü izlemişti.

Dilindeki tadı gerçek ve hayaliydi; yanık şeker, çılgınca bir hayranlık, şefkatli bir öfke gibiydi. Zavalılık, zavallı çaresiz şey. Parisa, Reina'nın zihnindeki düşünceleri, doğa bilimcisi kızın tam olarak kontrol edemediği düşünceleri hatırladı. *Dalton kayda değer birisi, önemli ve bizim bilmediğimiz bir şey biliyor.*

Bunu ben de biliyorum, seni aptal kız, diye düşündü Parisa ve ben asla hedefi iskalamam.

"Dalton," diye fısıldadı ve bunun daha sonrakilerin ilki olması gerekiyordu çünkü kendini ona teslim etmeyi istese de o anda yapamayacağı tek şey buydu. Dalton ona bir şey söylemek istiyordu; son derece önemli olduğunu düşündüğü, yüksek sesle söyleyemediği bir şeydi bu. Parisa onu o anda öğrenmezse, Dalton bunu daha da içine atabilirdi. Kilit altında tutabilirdi. Parisa yine onun ismini fısıldadı, dilinin etrafında çevirdi ve narin olmayan arzularının şekline uydurdu: "Dalton."

"Söz ver bana," dedi Dalton yine. Bu sefer, sesi hırıltılı, perişan ve zayıf çıkmıştı ve Parisa düşüncelerini kontrol etmekte zorlanıyordu. Dalton neyi bilmesini istiyordu? Güçlü, adeta patlayıcı bir şeydi ama büyüyüp ufalıyordu. Parisa'nın bilmesini istiyordu ama ona söyleyemiyordu. Yüksek sesle itiraf edemediği bir şeyi istiyordu. Her ikisini de mahvedebilecek bir şeyi.

Neydi bu? Artık yaklaşmıştı, daha da yaklaşmıştı ve Parisa bacaklarını onun beline, kollarını boynuna dolamıştı. Callum'un bununla ne ilgisi vardı? *Silahlı kendine çevir. Tetiği çek.* İçindeki düğüm sıkılaştı, giderek şişti ve damarlarında atmaya başladı. Kalp atışları fazla hızlanmıştı, kasları gerilmişti. Dalton, Dalton,

Dalton. Parisa'nın istediği kadar iyiydi, bir felakete yol açabilecek kadar iyiydi. Parisa bunun tekrar tekrar arzulanacağı bir işkence olduğunu hissetti. Dalton'ın yarattığı travma nadideydi, zalim yakınlığı kavgacı ve bal gibiydi. Ah, yalanlarla ve sırlarla doluydu ve bunlardan sadece bazılarını saklamak istiyordu. Ne yapmıştı, neler biliyordu, ne istiyordu?

Bunu ancak kendini serbest bıraktığı, onun dudaklarının arasına sessizce bağırdığı anda gördü. O halde, bir tek *onunla* yakın olmak istiyordu. Ancak Parisa savunmasız olduğunda ve onun ellerinde haz aldığı anda Parisa'nın görmesine izin verebilecek kadar onun kim olduğunu unutabiliyordu. Parisa boşaldı ve Dalton'ın zihni de onunla birlikte gitti, bir patlamayla rahatladı.

Bir fikrin ufacak bir kısmıydı; daha büyük bir gerçeğin minnacık bir kısmıydı. İnsanın ayağının altında ezilen bir bitki kökünün üstündeki bir diken gibi öylesine minik, öylesine keskindi ki Parisa bunu az kalsın gözden kaçıracaktı. Buna takıldı: Dalton onun ölmesini istemiyordu. *Parisa*. Duyduğu o cılız ses de aynı düşüncenin, aynı korkunun bir parçasıydı. *Parisa, gitme. Parisa, lütfen güvende ol.*

Bu düşünce bir kıymık, minnacık bir parça gibi zihnine girdi. Küçücük, son derece zararsız, evhamın sığ mezarına gizlice gömülmüş bir düşünceydi. Dalton'ın zihninde sayısız endişe, tırtıklı kenarlı, ufak düşünce sızıları vardı ama bunu bulmak o kadar kolaydı ki üstüne takılıp tökezleyebilirdi ve öyle olmuştu.

Elini kaldırıp Dalton'ın çenesini sıkı sıkı tuttu.

“Beni kim öldürecek?”

Bunu o kadar hızlı sormuştu ki Dalton'ın yanıt vermemesi mümkün değildi. Dalton çoktan kendisi ona açmış, aklı başından gitmiş, çözülmüş bir haldeydi. Daha sonradan vicdan azabı, belki

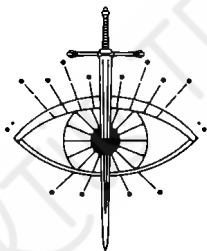
öfke, belki pişmanlık hissedecekti. Ama asla o anki kadar Parisa'ya ait olmayacaktı.

Sözcükler Dalton'ın yutması için dökülmüştü dudaklarından. Dalton bunları yutkunarak bir güzel yuttu.

"Herkes," dedi boğuk bir sesle ve Parisa anladı.

Kendileri hayatta kalabilmek için seni öldürmek zorunda kalacaklar.

V

ZAMAN

TRISTAN

Tristan'ın şüphecilğe olan doğal eğiliminin daha büyük, daha kalıcı bir düzensizliğe hizmet ettiği zamanlar oluyordu; en-
gin, kronik bir paranoya.

Es kaza iyimserlik hissedecek olduğunda, zihni ve bedeni bir virüs öldürmek istemiş gibi hızla saldırıya geçiyordu. Umut hisleri mi? Kanseri gibiydi. Belki de sistemik bir şeydi, bir ömür boyu süren kurumsal bir güvensizlik meselesiydi. Tristan sürekli olarak işler yolunda gittiğinde, büyük bir oyuna geldiği hissine kapılıyordu.

KAKTÜS TEAM

Zaten bu yüzden büyü gücüyle Cemiyet'e katılmadan önce farkında olmadığı kadar çok şey yapabileceği fikri onu sersemletecek kadar endişelendirmişti. Bunun doğru olabileceğine işaret eden mantıklı nedenler var mıydı? Evet, elbette. Tüm beceriler, özellikle de büyülü olanlar doğru eğitimle gelişirdi ve Tristan'ın medeia statüsü her zaman şüpheli olduğundan (Adrian Caine'in ölümsüz ifadesiyle, "Bu lanet gösteriş düşkünleri sadece eğleniyorlar, sakın buna kanma evlat"), Tristan'ın becerilerinin gerçek kapsamını o ana kadar deneyimlememiş olması mümkündü.

Peki, bu durum onun yavaş yavaş aklını yitirdiğinden şüphelenmesini engellemiş miydi? Hayır, kesinlikle hayır çünkü onun ve diğerlerinin sessizce ama etkili bir şekilde zehirlendiği ihtimali hâlâ geçerliydi. (Oldukça karmaşık ama iyi bir oyun olurdu. Böyle ölecekse, böyle ölecekti. Bunu her kim planladıysa, kesinlikle istediği sonucu elde etmeyi hak ediyordu.)

Bu düşüncelerini açıklamak güç olduğunda, kimseye bir şey söylememişti. Kimseye. Ama gizli gizli endişe yaydığını hissediyordu ve bu şüphesini kendisini en dengesiz hissettiği zamanlarda ona güven vermek istermiş gibi bakan Callum da doğruluyordu. Mesele buydu: *gerilim*. Bir şeyi görmenin ve bir diğerini bilmenin zorluğunu yaşıyordu. Tuhaf bir şekilde, bunu Libby'nin söylediği bir şeyle anlamıştı. Tristan'ın becerisinden sanki onun gerçeklik versiyonunu göremediği kayda değer bir şeymiş gibi söz etmişti ve Tristan o noktadan sonra birbiri ardına çıkarımlarda bulunmuştu.

Her şey temel ve inkâr edilmesi mümkün olmayan bir gerçeğe dayanıyordu: Tristan'ın görebildikleri ve diğerlerinin görebildikleri farklıydı. Hem Callum'a hem de Parisa'ya göre, başkaları her şeyi deneyimlerine, onlara öğretilenlere ya da gerçek olduğu ve olmadığı söylenenlere göre görüyorlardı. Einstein (şaşırtıcı bir şekilde bir medeialı değildi ama hemen hemen kesinlikle bir cadıydı) sistemler arasındaki *ilişkiler* dışında hiçbir gerçeklik olmadığını söylemişti. Herkesin gördüğü –illüzyonlar, algılar, yorumlar– objektif bir gerçeklik formu değildi; yani, Tristan'ın görebildikleri... *öyleydi*.

Bir bakıma, Tristan gerçeğin kendisini görebiliyordu: gerçek ve ön yargısız bir halini.

Ama buna ne kadar büyük bir dikkatle bakarsa, o kadar bulanıklaşıyordu.

Gözüne uyku girmediği bir gece geç bir saatte, yatağının ortasında bağdaş kurup yine gözlerinin ne kadar iyi görebildiğini denemişti. Elbette, kullandığı şey *gerçek* gözleri değildi; büyük gücü olduğunu düşündüğü farklı bir bakma yöntemi idi ama belki bunu nasıl tanımlayacağını anlayacak kadar ilerlememişti.

Esas olarak, odaklandığında her şeyin ufak partiküllerini görebiliyordu. Bunlar neredeyse toz zerrecikleri gibiydi ve tek bir şeye odaklanabildiğinde, bunların izlediği yönü ve yolu görebiliyordu. Bazen bu zerrecikler sayesinde tanımlayabildiği bir şey oluyordu; bir aurora ışığı gibi bir renk formu alan ama henüz bunu tanımlamak için gerekli hissi geliştirmede için yine de bunlardan hiçbirisi olmayan bir ruh hali gibi. Gerçekliği duymuyor ya da kokusunu almıyordu ve kesinlikle tadını da hissetmiyordu. Daha ziyade, bunu adeta katman katman soyuyor, bir model olarak gözlemliyormuş gibiydi.

Birçok diğer şeyle aynı mantık dizisini izliyordu. Örneğin, şöminede yanan ateş. Hava artık soğumaya başlamıştı ve sonbahar hızla yaklaşıyordu. Bu yüzden, Tristan kül tanecikleri odunların dibine süzülürken havayı ısıtan alevlerin kokusu, dans eden ışıklar, düşen gölgeler eşliğinde uyuyakalmıştı. Deneyimlerinden ve kişisel geçmişinden, ateşe dokunduğu anda elini yakacağını biliyordu. Bunun ateş olduğunu da ona bunun ateş olduğu söylendiği için biliyordu; bu, defalarca kanıtlanmış olan bir şeydi.

Ama ya öyle değilse?

Tristan'ın boğuştuğu soru buydu. Özellikle ateşle değil ama her şeyle ilgili olarak sorduğu soruydu. Aslında son derece varoluşsal bir krizdi; öyle ki artık objektif olarak neyin gerçek olduğu ile ona gerçek olduğu söylendiği için gerçek olduğuna inandığı şeyler arasındaki ayrımı yapamaz hale gelmişti. Herkes bunu mu deneyimliyordu? Dünya bir zamanlar düzdü; düz olduğuna inandığı için, öyle olmadığı halde kolektif bilinçte düzdü ya da öyle olmuştu.

Yoksa öyle miydi?

Bu sorular yüzünden Tristan'ın başına öyle şiddetli bir ağrı gitmişti ki o saatte birisinin neden kapısını tıklattığını bile düşünmemişti. Sadece elini sallayıp kapıyı açtı.

“Ne var?” dedi her zamanki aksi ses tonuyla.

“Karmaşanın dozunu biraz düşür, olur mu? Gecenin bir yarısı oldu,” dedi Parisa her zamanki kibirli tavrıyla. Parisa onun tepeden turnağa giyinik olduğunu fark etti ama biraz... hurpani gözüküyordu. Tristan kaşlarını çatıp ona baktı ve Parisa içeri girip kapıyı arkasından kapattıktan sonra sırtını kapıya dayadı.

“Seni ben uyandırmadım herhalde,” dedi Tristan, Parisa'nın sözlerinden sonra. Onun yemi yutup bir açıklama yapıp yapmayacağını merak ediyordu.

Doğal olarak, Parisa bir açıklama yapmadı. “Hayır, beni sen uyandırmadın. Ama genel bir kural olarak, biraz sakinleşebilirsin,” dedi ve birkaç adım daha ilerledi.

Pencerenin panellerinden birinde içeri sızan ay ışığı üstüne vuruyordu; Tristan sadece onun endişeyle kaşlarını çatıldığını görebiliyordu. Parisa'nın yüz ifadeleri öylesine sanatsaldı ki Louvre'da sergilenebilirdi. Tristan kim bilir kaçınıcı kez, ona böylesine inanılmaz bir genetik simetri bahşeden annesi ile babasının neye benzediğini merak etti.

“Aslında, annem ve babam çok çekici değildir,” dedi Parisa. “Yüzüm de teknik olarak simetrik değil.” Duraksadı. “Göğüslerim kesinlikle değil.”

“Biliyorum.” Tristan bunu özellikle fark etmemişti ama bunu ona söylemek, en azından göğüslerini gördüğü bir pozisyonda bulunduğunu hatırlatmak ona doğru gelmişti. Hatta birkaç pozisyonda. “Bunun kibir mi olması gerekiyor? Yoksa tevazu mu?”

“İkisi de değil. Güzelliğin hiçbir anlamı yok.” Parisa soruyu geçiştirdi ve ağır ağır ona yaklaşıp yatağının ucuna oturdu. “Herkesin algısı kusurlu. Kültürel propaganda tarafından beyinlerine işlenen standartlara sahipler. Kimsenin gördüğü gerçek değil – sadece nasıl algıladıkları gerçek.”

Ne kadar tartışmalı bir konu, diye düşündü Tristan keyifsizce. Parisa bu konuyu özellikle açmış olabilirdi ama o anda Parisa’nın hangi düşüncelerine erişebildiği ya da erişemediği umurunda değildi.

“Ne oldu?” diye sordu ona. “Belli ki seni huzursuz eden bir şey var.”

“Az önce bir şey keşfettim. Galiba.” Parisa parmaklarıyla oynadı, dalgın dalgın kucağına vurdu. “Gerçi sana söylememin senin için en iyisi olup olmayacağından henüz emin değilim.”

“Benim için en iyisi mi?”

“Haklısın, senin için en iyisi olmaz. Bunu hiç iyi karşılamazsın.” Parisa gözlerini kısarak ona baktı. “Hayır, sana söyleyemem” dedi bir süre sonra. “Ama ne yazık ki bana güvenmeni istiyorum.”

“Belki de güven kavramına aşına değilsindir,” dedi Tristan, aşına olduğundan neredeyse emin olduğu halde, “ama güven nadiren temelsizdir. Yanılıyorsam söyle ama benimle paylaşmak istemediğin birçok şey olmasına rağmen, sana körü körüne inanmamı istiyorsun, değil mi?”

“Zihninin içini biliyorum, Tristan,” dedi Parisa, tıpkı Tristan’ın ona yakınlaştıklarını hatırlattığı gibi ama bunu daha özgüvenli bir şekilde yapmıştı. Parisa onunla ilgili ayrıntılara çok dikkat etmişti ama Tristan’ın aklı onunla birlikteyken genel olarak doluydu. “Bunu iyi karşılamazsın.”

“Ah, harika,” diye mırıldandı Tristan. “İnsanı aşağılamam bile güzel.”

Parisa yatakta ona dönünce, Tristan onun parfümünün kokusunu hissetti ama hissettiği tek koku ona ait değildi. Parisa’nın farklı çiçeklerden oluşan özel bir kokusu vardı. Ama Tristan o sırada belli belirsiz erkeksi ve dumansı misk kokuları içeren bir tıraş losyonunu da hissediyordu; eski nişanlısı Eden en azından buna çok dikkat ederdi. Eden Wessex, Tristan’ın onun illüzyonlarını görebildiğini bilmiyor olabilirdi ama onu aldatmakta son derece başarılıydı. Tristan eskiden –hâlâ da öyle düşünüyordu– bunun Eden’in en güçlü yönlerinden biri olduğunu düşünmüştü.

“Bu Cemiyet,” dedi Parisa onun irkilmesine neden olarak. “Düşündüğüm gibi değil. Bize en azından bir yalan söylüyorlar.”

Tristan’ın içindeki dinmek bilmeyen direnme hissi yine şiddetlendi. Aynı işkence başlamıştı: Tristan, James Wessex’in bunu denemesine izin verecek kadar alçalacak olsa bile Cemiyet’in ona başka türlü elde edemeyeceği gücü verdiğine inanmak istiyordu. Parisa bir kez daha dengeleri bozuyor, Tristan’ın tükenmez bilmez şüphelerini besliyordu.

“Bu konuda yapabileceğimiz bir şey olduğunu sanmıyorum,” dedi Parisa kısaca. “Henüz yapamayız. Ama kime çalıştığımızı öğrenmeye değer.”

Tristan kaşlarını çatı. “Atlas’ı mı kast ediyorsun?”

“Yoksa değmez mi?” dedi Parisa dudaklarını büzerek. “Önce öğrenmem gereken bazı yanıtlar var ama bu arada senin dikkatli olman gerek.”

Tristan sürekli olarak şaşkınlığını belli etmekten nefret ederdi ama elinde değildi.

“Benim mi?”

“Callum seni etkiliyor,” dedi Parisa. “Bunu büyüyle mi, yoksa başka bir şekilde mi yaptığını bilmiyorum ama senden bir şey istiyor. Bunu elde etmek için seni kandırmaya hazır.”

“Ben çaresiz bir kız değilim, Parisa. Birisi tarafından kurtarılmam gerekmiyor.”

Tristan’ın kibirli sözlerinin ardındaki endişe Parisa’yı sadece güldürdü. “Aslında, tam olarak da çaresiz bir kız gibi olduğunu düşünüyorum, Tristan.” Parisa elini uzatıp onun yanağına dokundu. “Callum’a güvenmediğini biliyorum,” diye mırıldandı. “Ben- ce sana karşı kullandığı şey de bu. Samimiyetinin seni etkileyeceğini düşünerek sana *kendi* gerçekliğini sunuyor ama sen ona kulak asmıyorsun, değil mi Tristan? Yüzüne söylese bile onun gerçekte ne olduğunu dinlemiyorsun.”

Tristan gerildi. “Ona güvenmiyorsam, ne önemi var?”

“Çünkü ona güvenmiyor olsan bile ona *inaniyorsun*. Gerçek olduğuna inandığın her şeyi teyit ederek algını etkiliyor. Zihnine tohumlar ektiyor, ben de bu yüzden endişeleniyorum.”

Başparmağıyla Tristan’ın çenesini okşadı, dudaklarının üstünde kaldı. “Endişeleniyorum,” dedi yine daha alçak sesle.

Tristan’ın ilk refleksi Parisa’nın uysal tavrından şüphe etmek oldu.

“Ne yaptı?” diye sordu. “Seni ne bu kadar üzmüş olabilir?”

“Beni üzmedi. Huzursuz etti.” Parisa geri çekildi. “Gerçekten bilmen gerekiyorsa, illüzyonisti kendini öldürmeye ikna etti.”

Tristan kaşlarını çatı. “Yani?”

“Anlamıyor musun? Onun silahı biziz. İnançlarımızı, zayıflıklarımızı bize karşı kullanabiliyor.” Pencereden sızan cılız ışıktaki, Tristan onun dudaklarını birbirine bastırıldığını gördü. “Kilitli tuttuğumuz canavarları buluyor ve serbest bırakıyor. Neden benimkini görmesine izin vereyim?”

“Peki,” dedi Tristan kayıtsızca, “ama sen de aynı şeyi yapmıyor musun? Zihin okuyabiliyorsun. Sana da aynı şüpheyi mi yaklaşmamız gerek?”

Parisa sinir içinde ayağa kalktı.

“Her birimizin yapabildiği ve bunu nasıl kullanmayı tercih ettiği farklı,” dedi ters bir tavırla.

“Olabilir ama sana güvenmemi istiyorsan, bana bir neden vermen gerek,” dedi Tristan. “Aksi takdirde, Callum’dan ne farkım kalır?”

Parisa ona öyle sert bir bakış attı ki Tristan bu bakışın onu adeta delip geçtiğini hissetti.

“Callum’un sana ihtiyacı yok, Tristan. Seni istiyor. Nedenini ona senin sorman gerek.”

Sonra, Tristan’ın odasından çıktı ve dört gün boyunca onunla hiç konuşmadı.

Gerçi bu durum Tristan’ı çok da rahatsız etmiyordu. Sağı solu belli olmayan kadınların sessizliği hayatında sıkça tekrarlayan bir unsurdu. Hem zaten Parisa’nın... uyarısı ya da tehdidi hakkında ne düşüneceğini bilmiyordu. Onun ne istediğini anlamamıştı ama bunu elde edemediği için de gizliden gizliye seviniyordu. Özellikle de istemeden yapıldığında, insanlara istediklerini vermekten nefret ederdi.

Ayrıca, dikkati başka konular yüzünden son derece dağınıktı. O sıralarda –ortaçağlarda cadıların bulunduğu zaman yolculuğu girişimleriyle başlamak üzere– zamanla ilgili pek çok teoriyi araştırıyorlardı. Bunlara nedense ölümlü yaşam süresini uzatmaya dair Avrupa’da gerçekleştirilmiş, önemli girişimlerle ilgili bir konuşma da dahildi. Tristan’a göre, zaman kavramı tarihi ya da simyayla ilgili başarısızlıklar kapsamında değil, fiziksel büyü

altında ele alınmalıydı. Belki de sadece onlara tarihte bir başka büyülü döneme daha fazla erişim sağlamak için bir bahaneydi bu.

Tristan giderek diğerlerinden uzaklaşmaya, çözülmediğini hissettiği gizemlere geri dönmeden önce evrenin oluşumuyla ilgili olarak okudukları eski metinler üstünde yaptığı kendi araştırmasıyla ilgilenmeye başlamıştı. Solucan delikleri neden başarıyla zamanda yolculuk etmemişti? Zamanı etkilemek için gerçekten de daha fazla büyü mü gerekiyordu, yoksa doğru yolu mu izlemişlerdi? Bir keresinde bunu çözmeye çalışmış, Dalton Macellan ve Gençlik Çeşmesi'ni anlatıp dururken bunu notlarının arasına sıkıştırmıştı ama bir yere varamamıştı.

Daha doğrusu, Libby onu arayana dek.

İlk önce, Libby'nin özellikle onu aradığından emin olamamıştı. Akşam yemeğinden sonra tesadüfen boyalı odada karşılaştıklarını ve apar topar gideceğini düşünmüştü. Ama sonradan kazara karşılaşmalarının Libby'nin doğal halinin bir başka yan etkisi olduğunu anlamış, beklentiyle başını kaldırıp ona bakmıştı.

“Aklıma bir fikir geldi,” dedi Libby.

Tristan devam etmesini bekledi.

“Daha doğrusu, Varona ile benim aklıma bir fikir geldi. Yani, aslında, bunu *ben* düşündüm,” dedi Libby hemen, “ama onun test etmesini istedim. Bunu duymak ister misin bilmiyorum ama geçen gün yaptığın çizimi fark ettim – gerçi seni gizlice izlemiyordum, ben sadece... Tanrım, özür dilerim,” dedi Libby, cümleyi daha iyi bir şekilde bitirmek yerine. “Ben öyle yapmak isteme... Neyse, mesele şu ki...”

“Çıkar baklayı ağzından, Rhodes,” dedi Tristan. Bir sonuca yaklaşmasına ramak kalmıştı. (Beyni ona, büyük bir ihtimalle ya-

nılıyorsun. Öyle olmasını umut ediyormun, diye bir hatırlatma yapmıştı.) "Bütün gün burada seni dinleyemem."

"Tamam, tamam." Libby'nin yanakları kıpkırmızı oldu ama ona biraz yaklaştı. "Acaba... Benimle bir deneme yapmak ister miydin?"

Tristan ona sadece –sadece ve sadece– Libby bunun ne olduğunu anlatıp onu rahat bırakırsa bunu düşüneceğini ima eden bir ifadeyle baktı.

"Tamam," dedi Libby hafifçe öksürerek. "Şunu izle."

Cebinden ufak lastik bir top çıkarıp fırlattı ve havada asılı bırakmadan önce üç kere zıplattı.

"Şimdi bunu tersine yapacağım," dedi.

Top üç kere yukarı doğru zıpladı ve güzelce eline kondu.

"Tamam," dedi Tristan. "Yani?"

"Bir teorim var," dedi Libby. "Bunu senin benden farklı gördüğünü düşünüyorum. Ben aynı şeyi ileri ve geri yaptım. Zaman da on saniye geriye gitmiş ve topu fırlatmadan öncesine kıyasla farklı bir şey fark etmemiş olabilirim. Ama sen..." dedi susup onun bir şey demesini bekleyerek.

Tristan biraz düşündü.

"Yine yap," dedi ve Libby'nin yüz ifadesi anında yumuşadı. Onun gerçekten de bir şey fark etmiş olabileceğine ya da en azından bir şey fark etmesi için ona bir fırsat *verdiğine* rahatlamış gibiydi.

Libby topu yine fırlatıp üç kere zıplattı ve havada dondurdu.

Sonra, topu yine önceki gibi geri getirdi ve avcuna konmasını sağladı.

"Bir şey gördün mü?" diye sordu.

Evet. Açıklayabileceği bir şey değildi ama garip bir ayrıntı fark etmişti. Topun etrafında güçlükle seçilen hızlı bir hareket.

“Ne göreceğimi umuyordun?” diye sordu.

“İsı,” dedi Libby nefesi kesilmiş gibi. Heyecanlandığı belliydi; küçük bir çocuk gibi heyecana kapılmıştı. “Mesele şu,” dedi hızla, “okuduğum her şeye göre, zamanın ölçüm anlamında yerçekiminden farklı olmadığı ihtimali var. Yukarı ve aşağı hareket eden şeyler mi? Yerçekimi. Geriye ve ileriye hareket edenler mi? Elbette, boyuta bağlı olarak kuvvet ama bir açıdan *zaman* anlamına da geliyor. Saatler durmuş olsaydı ve hiçbir değişmeseydi, topun aksi yönde hareket etmesini sağladığımda zamanı geri aldığıma dair hiçbir fiziksel kanıt olmazdı. Zamanda yolculuk *etmediğimizi* anlamının tek gerçek yolu – yolculuk etmediğimizi senin anlamış olmana güvenmek dışında tabii,” dedi bir uyarıda bulunuyormuş gibi, eliyle yaptığı deneyi işaret ederek, “ısının topun yere çarpmasıyla oluştuğu ve ısının yok olmadığı fikri. Topu zıplatan termal enerjinin, yok olmadığı sürece bir yere gitmesi gerek; bu durumda, zamanda geriye gitmemiş olduğumuzu anlıyoruz.”

“Tamam,” dedi Tristan yavaşça. “Ve?”

“Ve...”

Libby sustu.

“Ve... hiçbir şey,” dedi biraz hayal kırıklığına uğramış gibi. “Ben sadece düşündüm ki...” Tereddütle yine sustu. “Sen ısıyı görebiliyorsan, zamanı da görüyorsun demektir, öyle değil mi?” dedi perçemini hafifçe kenara iterek. “Gördüğün şey daha da belirgin bir şey olursa –elektronlar ya da nicem gibi– bir sonraki adım bunu manipüle etmek olur. Epeydir bunu düşünüp duruyorum,” dedi yine geçici olarak endişeli hali yok olmuş Çalışkan Libby haline geri dönerek. “İllüzyonlarla ve benim şey yaptığım o medeialıyla...”

“Öldürdüğüm” sözcüğünü söylemedi ve hafifçe öksürdü.

“Bana ne gördüğünü söyledin,” dedi Libby açıklamaya çalışarak, “ben de bu bilgiyi çevremi değiştirmek için kullandım. Dolayısıyla, zaman konusunda bana ne gördüğünü söylersen...”

“Bunu kullanabilirsin. Değiştirebilirsin.” Tristan bir süre bunu düşündü. “Manipüle edebilir misin?”

“Sanırım, tam olarak ne gördüğüne bağlı bu,” dedi Libby temkinli bir şekilde, “ama düşünsene, ne yapabileceğinle ilgili olarak yanılmıyorsam, zamanın fiziksel yapısını belirleyebilseydin, evet. Bir şekilde onu yönlendirebilirdik.” Libby heyecandan nefes nefese kalmıştı; heyecan verici bir problemi neredeyse çözmüştü.

“Ama çok meşgulsen,” dedi Libby tereddütle gözlerini kırıştıran, “başka bir şey deneye...”

“Rhodes, kes sesini,” dedi Tristan. “Buraya gel.”

Libby, Tristan’ın onu çağırmasına o kadar sevindi ki ses tonuna bile itiraz etmeden kitaplarla dolu rafların yanındaki masada yanına oturmak için yürümeye başladı. Tristan onu durdurup ayağa kalktı ve onun sandalyesine oturmasını işaret etti.

“Sen otur, ben arkanda duracağım,” dedi.

Libby onun yerine oturdu ve Tristan dikkatini toplarken tam anlamında başını salladı.

Bu büyü nasıl bir şeyse, Tristan yeteri kadar odaklandığında her şeyi kumlu görmeye başlıyordu. Gözlerini kıstığında, bir mikroskopun merceğinden bakıyormuş gibi görüyordu. Gördüğü şeylerin kenarları daha bulanıktı ama daha da ufak şeyleri görebiliyordu. Bunlara yaklaştıkça, üst üste binmiş katmanları, hızlanan hareketleri görüyordu.

“Yerçekimini manipüle ettiğinde, ne hissediyorsun?” diye sordu Tristan.

Libby gözlerini yumdu ve elini öne uzattı.

Sonra, avcunu yere ittirdi. Basınç Tristan’ın neredeyse dizlerinin üstüne çökmesine neden olacaktı.

“Bir dalga gibi,” dedi Libby geç bir açıklama yaparak. “Her şey görünmez bir akım gibi.”

Tristan doğrusal zaman kavramı hakkında neler bildiğini düşündü, zihninde evirip çevirdi. Hangi noktada yanılgılar söz konusu olabilirdi? Zamanın doğrusal olduğu fikri olabilirdi. İleri geri hareket ettiği. Düzenli olduğu. Isı gibi kavramlarla ilişkili olduğu.

Evet, beklentileri bir kenara bıraktığında, aradığı yanıt oradaydı. Belirlenebilir daimi bir hızda ilerleyen tek şey oydu ama oda-daki farklı seviyelerde değişiyordu. Yukarıda daha hızlı, aşağıda daha yavaştı. Tavanın en üst noktasına yakın olan duvardaki saatle aynı istikrarı sergilemiyordu ama Libby’nin yakınlarında düzenliydi. Bir nabız gibi düzenliydi. Tristan bunun Libby’nin saçlarının omuzlarının üstüne sürtündüğü ve küçük bir kızınki gibi dışa kıvrıldığı noktada dakikada altmış vuruş olduğunu görebiliyordu ya da hissedebiliyordu. Saçları uzuyordu; geldiklerinden beri en azından birkaç santim uzamıştı.

Tristan elini uzatıp Libby’nin kolunun üstüne koydu ve hareketin izlediği kalıbı kolunda bir ritim olarak gösterdi.

“Odada buna benzer bir şey var mı?” diye sordu Libby’ye.

Libby yine kaşlarını çatarak gözlerini yumdu. Sonra, Tristan’ın elini tutup köprücük kemiğinin hemen altına götürdü, göğüs kemiğine dayadı ve onun tutturduğu ritmi biraz bozarak parmaklarını çıplak tenine sürttü.

“Pardon, elinin hissedebileceğim bir yerde olması gerek.”

Evet. Tristan onun göğsünde ritim tutacaktı.

Tristan tam olarak aradığı ritmi buldu ve elini hafifçe Libby’nin göğsüne vurarak beklemeye başladı. On, belki yirmi vuruş boyunca daha bir metronom gibi ritmi verdi ve kırkıncı vuruşta, Libby aniden gözlerini açtı.

“Buldum,” dedi Libby, elini kaldırarak. Tristan’ın izlemekte olduğu kalıp birden donakaldı.

Şaşkınlıkla *her şeyin* durduğunu fark etti.

Duvardaki saat durmuştu. Tristan’ın nefesinin hareketleri asılı kalmıştı; damarlarında akan kanın da donakaldığını tahmin etti. Hiçbir şey kıpırdamıyordu ama bir şekilde etrafına bakabiliyor ya da etrafındaki şeyleri hissedebiliyor, kendisini yeni doldurduğu boşlukta deneyimleyebiliyordu. Eli hâlâ Libby’nin göğsünün, başparmağı ise gömleğinin yakasının altındaydı ve artık ritim tutmuyordu. Libby’nin yüzünde çok tuhaf bir ifade belirdi – bir gülümsemeyi andırıyordu ama sesi daha yüksekti. Gülümsemesi direnç ve zafer hissiyle adeta ışıldıyordu. Tristan neler olduğunu o anda anladı: Libby bunu niyet ederek, becerisiyle yapmıştı.

Onun yardımıyla, Libby Rhodes *zamani durdurmuştu*.

Libby gözlerini kırıştırdığı anda her şey eski haline döndü ve hareket etmeye başladı. Bunu kısa bir gecikme, neredeyse hissetmesi imkânsız anlık bir direnç olarak deneyimlemişlerdi ama Tristan yine de Libby’nin alnının ter içinde kaldığını görebiliyordu. Yani, bunun için hiç çaba sarf etmemiş değildi.

Libby fazla hızlı ayağa fırladı, heyecanla ona döndü ve yere düşer gibi oldu. Tristan tek kolunu onun etrafına dolayıp onu yakaladı ve Libby dengesini sağlayabilmek için onun omuzlarına tutunarak ayakta durmaya çalıştı.

“Nico yanımda olsaydı, daha fazlasını da yapabilirdim,” dedi Libby boşluğa bakarak. Tristan, göğsüne bakıyormuş gibiydi ama yüzünde dalgın bir ifade vardı; zihninden hızla akan düşüncelere bakıyor, bir şey hesaplamaya çalışıyordu. Bunu nasıl tekrar ya da daha fazla veya daha iyi yapabileceğini hesaplıyordu. “Tek başıma devam ettiremedim ama Nico ya da belki Reina yanımda olsaydı... ve sen bana önce onu nasıl hareket ettireceğimi gösterseydin, belki biz... Aslında, önce şey yapmış olsaydım... Lanet olsun, öyle yapmalıydım...”

“Rhodes,” diye iç çekti Tristan. “Bak...”

“Açıkçası, ne yapabileceğimizi bilemiyorum,” dedi Libby endişeyle. “Zaman böyle hareket ediyorsa, her şey biraz değişiyor, öyle değil mi? Zaman herhangi bir şey gibi ölçülebilen bir kuvvetse...”

“Rhodes, beni dinle...”

“...en azından, bunun bir modelini çıkarabiliriz, değil mi? Yani, sen onu görebiliyorsan...”

“Rhodes, yeter artık!”

Libby irkilip başını kaldırdığında, Tristan’ın (çileden çıkmış olduğunu düşündüğü) bir ifadeyle ona baktığını gördü.

“Teşekkür ederim,” dedi Tristan. Nefesini asabi bir tavırla dışarı verdi. “Tanrım. Ben sadece sana teşekkür etmek istemiştim.”

Libby’nin o uçsuz bucaksız perçemi inanılmaz bir uzunluğa ulaşmıştı, artık gözlerinin üstüne düşüyordu. Libby eliyle perçemi yana attı ve çenesini hafifçe indirdi.

“Rica ederim,” dedi yumuşak bir sesle.

Bunun arkasından başlayan sessizlik, Tristan’ın genel olarak nefret ettiği şeylerle dolu, gerçekten de nadir yaşanan bir sessizlikti. Süzülen, minnet gibi şişmiş şeylerle doluydu çünkü artık

bunların hiçbirini hayal etmediğini biliyordu; Libby onun için bunu kanıtlamıştı. Libby, Tristan'ın körlük ya da çılgınlık halinin bir şekilde hâlâ kullanılabileceğini göstermişti. Evet, bir şeylere bakmak için kullanılan bir mercekten sadece biraz daha fazlası olabilirdi ama bir kapsam, bir gereklilikti. Tristan olmadan, Libby bunu göremezdi. O, olmadan, bunu *başaramazdı*.

Bir şeyin bir kez olsun dönen bir çarkı olmak inanılmaz bir rahatlama hissi veriyordu.

"Bu da ne?" dedi birisi arkalarından. Tristan onu hemen bıraktı ve telaşa geriye doğru bir adım attı. "Tuhaf," dedi Callum salına salına odaya girerken. Libby apar topar arkasındaki sandalyeye tutundu. "Ev ödevi mi yapıyorsunuz, çocuklar?"

Tristan yanıt vermedi.

"Gitsem iyi olacak," diye mırıldanan Libby, başını eğdi ve hızla kapıya gitti.

Callum kendi kendine gülümseyerek arkasından baktı.

"Düşünebiliyor musun? Onun gibi olmayı yani. O muazzam güçle dünyaya gelmeyi ama hâlâ yeteri kadar iyi olmamayı, hâlâ odadan kaçacak kadar çaresiz olmayı. Aslında acınası bir durum." Callum boş sandalyelerden birini çekip oturdu. "Birisinin gerçekten de o gücü ondan alıp faydalı bir iş için kullanması gerek."

Libby'nin az önce neyi başardığını açıklamak, Callum'un fikrini değiştirmeyecekti. Hatta söylediğini doğrulardı. "En azından, sebatkâr," dedi Tristan.

"O mu? O, hemen pes eden tiplerden, Caine." Callum hâlâ gülümsüyordu. Libby hakkında ne kadar kötü düşünürse düşünsün, gayet keyifli gözüküyordu. "İlgileniyor musun?"

"Onunla mı? Alakasız yok," dedi Tristan, Libby'nin kalktığı sandalyeye oturup. "Ama neden bu iş için seçildiğini anlıyorum."

"Hâlâ bunu sorguladığına inanamıyorum," dedi Callum. "Hem 'nedenin' ne önemi var? Tabii, senin gizli kapaklı işlere olan özel merakın dışında."

Tristan yan yan ona baktı. "Sen hiç merak etmiyor musun?"

"Hayır," dedi Callum omuzlarını silkerek. "Cemiyet'in bizi seçmesi için nedenleri var. Önemli olan benim seçimlerim. Kendi oyunumu oynayabilecekken neden onların oyununu oynayayım?" dedi yine keyifle gülümseyerek.

Parisa'nın, *Callum'un sana ihtiyacı yok. Seni istiyor*, dediğini hatırladı. *Nedenini ona senin sorman gerek.*

"Yine şüpheye kapıldın," dedi Callum; Tristan'ın hislerinden çıkardığı sonuçlar onu keyiflendirmişti. "Aslında, taze bir nefes gibi. Herkesin sarsıntılarla ve sallantılarla dolu sinir bozucu bir frekansı var, bir de sen varsın. İstikrarlı, hoş bir temel."

"İyi bir şey mi bu?"

"Meditasyon gibi," dedi Callum. Gözlerini kapatıp sandalyesine iyice yerleşti. İçine derin bir nefes çekti ve gözlerini ağır ağır açtı. "Titreşimlerin inanılmaz derecede göz kamaştırıcı," dedi sözcükleri uzatarak.

Tristan gözlerini devirdi. "Bir içki ister misin? Benim ihtiyacım var doğrusu."

Callum başını sallayarak ayağa kalktı. "Neyi kutluyoruz?"

"Narin ölümlülüğümüzü," dedi Tristan. "Kaçınılmaz bir şekilde de kaosa ve toza dönüşecek olmamızı."

"Karamsar," dedi Callum onu takdir etmiş gibi. Tristan'ın omuzunu tuttu. "Sakın bunu Rhodes'a söyleme; söylersen iyice karamsarlaşır."

Tristan kendisini tutamadığı için, "Ya düşündüğünden daha sertse?" diye sordu.

Callum bu soruyu ciddiye almayarak omuzlarını silktilti.

“Sadece bu seni memnun mu ederdi, yoksa seni varoluşçu bir çaresizlik girdabına mı süreklilerdi diye merak ediyorum,” dedi Tristan.

“Ben mi? Ben asla çaresizliğe kapılmam,” dedi Callum. “Hiç bir zaman bir şeye şaşırmam.”

Tristan kim bilir kaçınıcı kere insanları çok iyi anlama becerisinin ne kadar tehlikeli bir özellik olduğunu düşündü. Bir kişinin gerçekliğini, hem aydınlık hem de karanlık yönlerini bunları bulanıklaştıran algı kusurları olmadan ya da varlıklarına anlam katmadan anlama becerisi tedirgin edici bir özellikti.

Bir lütuftu ya da bir lanetti.

“Ya ben seni hayal kırıklığına uğrattıysam?” dedi Tristan.

“Beni sürekli olarak hayal kırıklığına uğrattırıyorsun, Caine. O yüzden, senden çok hoşlanıyorum,” dedi Callum. Tristan’a kütüphaneye ve yıllanmış viski şişelerinin durduğu yere gitmelerini işaret etti.

E ilif'in banyoda belirmesinden sonra, kalkanlarda bir delik olma ihtimali mantıklıydı. Gerçi büyü kolaylıkla delikler ya da katılık gibi somut şeylere indirgenemezdi ama hangi açıdan bakılırsa bakılsın, insanları Cemiyet'ten uzak tutma amacını taşıyan kalkanlar tam da bu yüzden kusurlu olmalıydı: Hepsi insanlara yönelikti. Nico'nun hesaplamalarına göreyse, Eilif insan değildi.

Kütüphanenin arşivleri, nihayet Nico'ya alakalı bir şey sunmuştu ama sadece yaratıklarla ve büyü güçleriyle ilgili temel bir kitaptı ve Nico'nun bunları tam olarak anlayabilmesi için Reina'nın runik ve eski dil bilimi bilgilerine başvurması gerekmişti. Bu konuda, yeni araştırmalar yapılmamıştı çünkü yaratıkların avlanması, kaçırılması ve "akademik araştırmalar" için kullanılması zamanla nüfuslarını azaltmıştı. Medeialıların sayıları gideerek azalan büyülü türlerle ilgili şüpheli koruma faaliyetleri (yani, kayıt etme ve izleme), Gideon'a göre yaratıklar arasında öylesine güvenilmez hale gelmişti ki birçoğu kendilerini (annesi gibi) daha marjinalleştirilmiş büyülü kaynaklarla uyumlu hale getirmişlerdi – medeia politikalarının ilgilenmediği kişilerle.

Yoksulluk, dekolonizasyon, okuldan hapishaneye uzanan hat, global göçmen krizi... insan olmak ve kurumsal olarak göz ardı edilmek yeri kadar kötüydü. Okyanus ekosistemlerinin değişmesiyle, Eilif gibi modern bir denizkızı herkesin yaptığı gibi denizden faydalandığı için suçlanamazdı. Gideon'ın babasının ne yaptığı bile bilinmiyordu.

"Ya öldü ya da gizleniyor," demişti Gideon, Nico'ya bir keresinde. "Gerçi bunun önemi yok çünkü ondan haber alacağımı sanmıyorum. Dünyanın dört bir yanında herhangi bir türe ait bir sürü kardeşim olduğundan adım gibi eminim. Babamın hiçbirini kabul etmediği belli."

O zamanlar, Gideon bu ihtimalden duygularını katmadan, sadece gerçekçi bir şekilde söz etmişti ve Nico ona bu konuda başka bir soru sormamıştı. Gideon bir baba takıntısı olmadan da pek çok psikolojik travma yaşamıştı; dolayısıyla, Gideon'ın babasının ortalarda olmaması bir lütuf olabilirdi. Annesiyse yeteri kadar kötüydü çünkü oğlunu arama nedenleri asla annelik duygusuyla ilgili değildi.

Gideon küçükken annesinin koruyucu ailesinin evinde nadiren belirttiği zamanlarda onun dediği her şeyi yapmıştı: yatıp uyumak, birisinden bir süs eşyası alıp başka birisine götürmek gibi. Ona verilen görevlerle ya da kimler için yerine getirdiğiyle ilgili ayrıntıları anlamamıştı. Ta ki kurbanları onu bir çocuk olarak görmekten vazgeçip bir yetişkin olarak avlamaya başlayana dek. Gideon düşüncelerinin içinden bir şey çalındığında, insanlara çıldırmaya meyilli olduklarını söylemişti. Artık bunun bir parçası olmak istemiyordu. Rüya âlemlerinde Eilif'in verdiği "görevleri" yerine getirmenin sonuçlarını anladığı anda, bunları yapmayı kesmişti ya da kesmeye çalışmıştı. Doğal olarak Eilif, Gideon'ın müdahale etmeye nedeni olarak insan yönünü (bir ölümlü olma ihtimalini değilse bile) kabul etmemişti.

Eilif en iyi ihtimalde giderek büyüyen bir sorumluluk, en kötü ihtimaldeyse aktif bir bombaydı; zaten Nico'nun ilk önceliği her zamanki gibi Gideon'ın annesini ondan uzak tutmaktı. Cemiyet'in perimetresi güvene alındıktan sonra, diktatini devasa bir

güvenlik ihlaline neden olmaktan çekinmeden Gideon'ın geriye kalan varoluşsal çatlaklarına verebilirdi.

Reina'nın rica ettiği gibi runik yazıları doğru bir şekilde tercüme ettiğine güvenmesine rağmen, neden bu nadir alanı boş zamanlarında araştırdığını açıklamak zorunda kalmayacağını umut etmişti. Reina da ondan beklendiği gibi pek bir soru sormamıştı.

"Anladığım kadarıyla, büyü büyüdür," dedi Reina, boyalı oda da başını çıkıtısını aldığı kâğıttan kaldırmadan. Bacaklarını oturduğu sandalyede altına kıvrırmıştı ve sanki birisi aniden elinden kapabilirmiş gibi elindeki kitabın üstüne eğilmişti. "Çoğu yaratığın genetiği, bir insanın genetiğinin bir kuyruklu maymundan farklı olmadığı gibi farklı değildir. Mesele sadece evrimsel özellikler, o kadar."

"Mutasyonlar?"

Reina başını kaldırıp gözlerini hafifçe kıstı. "Genetik olanlar mı?"

Nico anormalliklerden söz ediyor olabileceği imasına sinirlendi. "Elbette," dedi biraz fazla yüksek bir sesle.

"Kabalaşmana gerek yok," dedi Reina monoton bir sesle. Sonra, dikkatini yeniden sayfaya çevirdi. "Büyü becerileri arasındaki fark, alışılmış kullanım formlarıyla ilişkili gibi gözüküyor," dedi. Gözleri kesintisiz bir şekilde sayfada ilerlemeye devam etti; sadece bir ara Nico'nun koridorda ona yanıt verdiğini tahmin ettiği bir bitkiye yan yan baktı. Büyük bir olasılıkla bitkiye, "Doğru," dedi keyifsizce. Sonra düşünceli bir ifadeyle yanında dikilmekte olan Nico'ya baktı.

"Daha ufak," dedi.

Nico kaşlarını çatı. "Ne daha ufak?"

"Şey..." Reina duraksadı ve Nico onun bir küfür savurduğunu

duyar gibi oldu. "Çıktı," dedi, Reina nihayet bildiği pek çok dilin sözcü haznesi arasından.

"Kullanım, güç, buna her ne deniyorsa. Yaratıklar daha az üretiliyorlar, daha doğrusu daha az harcıyorlar."

"Daha az mı harcıyorlar?"

"Tristan'a sor."

"Ona neyi soracaksın?"

Nico, Libby'nin sesini duyunca hızla arkasına döndü ve onun boyalı odanın kapısında durduğunu gördü.

"Hiçbir şey," dedi ama Reina aynı anda, "İnsanların ne kadar büyü ürettiğini," diye yanıt verdi.

"İnsanlar mı?" dedi Libby meraklanarak. "Neye kıyasla?"

"Hiçbir şeye," dedi Nico tekrar, daha empati dolu bir sesle. Reina kitaba döndü ve gözünü bile kırpmadan, "Yaratıklara kıyasla," dedi.

Libby bir yanıt bekliyormuş gibi Nico'ya baktı. "Yaratıklar mı Varona, cidden mi? Araştırmalarımızla pek de ilişkili değil."

Kaşı Nico'nun gerçekten de nefret ettiği uzun perçeminin altında gözden kayboldu. Libby'nin meraklı olması ayrı şeydi, ona bu kadar şüpheli bir ifadeyle bakıyor olması apayrı bir şeydi.

Şimdi ne işler çevirdiğini düşünüyor olabilirdi?

"Bir şeyden emin olmak istedim," dedi Nico gizemli bir şekilde. Libby'nin itici bulacağını bildiği sabırsız bir ses tonuyla söylemişti bunu. Nico onu yeteri kadar rahatsız ederse, Libby'nin onu rahat bırakma şansı her zaman vardı.

"Peki ama bunun Tristan'la ne ilgisi var?"

Lanet olsun. Libby iyiden iyiye meraklanmış gibiydi.

"En ufak bir fikrim yok," dedi Nico ama ne yazık ki bu yanıt, Reina'nın nihayet bir açıklama yapması gerektiğini hatırlamasını sağladı.

“Tristan yapılan büyülerini görebiliyor,” dedi bir perdeyi andıran siyah saçlarının ardından.

“Bunu nereden biliyorsun?” diye sordu Libby. Ses tonu, sanki Reina ile Tristan haftada bir öğle yemeğinde buluşup birbirlerine özel hayatlarını ve gizli isteklerini anlatıyorlarmış gibi suçlayıcı geldi Nico’ya.

“Gözlem,” dedi Reina. Nico zaten Libby’ye bunun bariz olduğunu söyleyebilirdi. Reina az konuşup çok gözlem yapan bir kızdı ama Nico’nun onunla ilgili olarak en sevdiği yanı, gördüğü çoğu şeyin önemsiz olduğunu düşünmesi ve söz etmeye değer bulmamasıydı.

Tam tersini düşünen Libby’nin aksine.

“Tristan büyülerini yapıldıkları anda görebiliyor,” diye devam etti Reina. “Dediğim gibi,” dedi Nico’ya daha önceki konuya geri döneceğini anlatmak istemiş gibi imalı bir bakış atıp “yaratıklar kendi büyülerini daha incelikli bir şekilde kullanıyorlar. Medea araştırmaları bunu temel seviye diye niteliyor ama bence bu akademik seçkincilikten başka bir şey değil.” Reina devam etmeden önce, Nico ona hak veriyormuş gibi sessizce omzunu silkti. “Yaratıklar büyülerini daha iyi kanalize ediyorlar, daha etkili bir şekilde kullanıyorlar.” Yine doğru sözcüğü bulabilmek için duraksadı. “Büyülerini daha ince. Sınırlı. İlmek gibi örülmüş halde ve şey gibi değil...” Yine duraksadı. “Buhar gibi değil.”

“Sanırım, Tristan daha önceden büyüü tarif etmek için ‘sızıntı’ sözcüğünü kullanmıştı,” diye mırıldandı Libby kendi kendine. “Ama ondan bunu biraz daha açıklamasını isteyebiliriz.”

Tristan Caine’e kaşlarını çatmasına ya da alaycı bir şey söylemesine neden olmadan bir şey sorma fikri, Nico’nun sınırlı sabrından geriye kalanları da tüketmeye yetti.

"Hayır," dedi hemen. Reina kitabı tüm vücuduyla koruyor olmasaydı, hemen elinde kapıp hissimla odadan dışarı çıkardı. "Bu konu seninle ilgili değil, Rhodes."

Libby köpürdü. "Neyle ilgili o zaman?"

"Hiçbir şeyle ilgili değil." Gideon. "Kesinlikle sana ihtiyac duyduğum bir konu değil."

Libby gözlerini kıstı. Reina yanıt olarak kitabın üstüne daha da eğildi ve sonradan olacıklara karışmayacağını ve yardımcı olmaya niyeti olmadığını açıkça belli etti.

Daha büyük bir patlamanın yaklaştığını bilecek kadar Libby Rhodes'la tartışmış olan Nico kitapla ilgili konuyu kapattı. Amanden ayağa kalktı, hızla arkasına dönüp merdivenlere doğru yürümeye başlamadan önce kendisini tutarak Libby'nin yanından geçti. Daha önce de bir kütüphanenin yardımı olmadan gayet iyi idare etmişti. Başka kimseyle konuşmadan koruyucu kalkan meselesini kendisi halledecekti.

Ya da edemeyecekti. Arkasında Libby'nin sarsılmaz ayak sesleri inatçı ve keskin bir şekilde yankılandı.

"Varona, aptalca bir şey yapmayı planlıyorsan..."

Nico ona yanıt vermek için hızla arkasına dönerken, Libby onun sırtına çarptı. "Bir kere, aptalca bir şey yapmayı seçseydim," dedi, "bu konuda senin fikrine ihtiyacım olmazdı. İkincisi..."

"Sırf canın sıkıldığı için etrafta koşturup gereksiz yere bir şeylerle oynayamazsın," dedi Libby. Sesi otoriter ve bitkin çıkıyordu. Sanki onun annesi ya da bakıcısı gibi davranıyordu ki kesinlikle değildi. "Ya bir konuda sana ihtiyac olursa?"

"Ne için?"

"Ne bileyim. Herhangi bir şey için." Libby bıkkın bir ifadeyle ona baktı. "Belki de Varona, aptalca oldukları için aptalca şeyler yapmaman mantıklıdır. Yoksa bunu anlamıyor musun?"

“Ben sıkıldıysam, sen kesin sıkılmışsın demektir,” dedi Nico da onu suçlayarak.

Nico gereksiz yere kırıncı davranmaya doğru gittiğini hissedebiliyordu ama Gideon söz konusu olduğunda hep olduğu gibi sakın davranmayı bilemiyordu. “Sırf bunu itiraf etmemen, bunun daha az doğru olduğu anlamına gelmez. Dahası, neyi yanlış yaptığımı görmek için peşinde dolaşmak da seni heyecanlandırıyor, değil mi?”

“Peşinde dolaştığım yok,” dedi Libby öfkeyle. “Ben faydalı bir şeyler yapmaya çalışıyorum. Öğrendiğimiz araştırmaları kullanıyorum ve mümkün olan her yerde uyguluyorum. Senin de bunu yapıyor olman gerekir.”

Libby Rhodes’un Nico’nun ne yapması gerektiğini bildiğini düşünmesi, gerçekten de çok ileri gittiği anlamına geliyordu. “Sahi mi? Harikasın doğrusu. Ne kadar bilgilisin,” dedi Nico mahsusçuktan duygulanmış gibi. Libby’nin başını okşamak için elini uzattı. “Aferin sana kızım...”

Libby onun eline bir şaplak indirince, etraflarındaki hava öfkesinin yarattığı kıvılcımlarla kaplandı. “Sadece bana ne işler çevirdiğini anlat, Varona. Benden bir şey isteseydin, daha hızlı...”

“Ne isteseydim? Yardım mı?”

Libby yanıt vermedi.

“Yerimde olsaydın, sen *benden* yardım ister miydin, Rhodes?” dedi Nico. Sesinin bundan şüphe duyduğunu yansıttığının farkındaydı. “Aramızda tek bir anlaşma yaptık diye, artık farklı insanlar değiliz. Yoksa hâlâ birbirimize karşı yanlışlığımızı unuttun mu?”

Nico bunu söylediği anda pişman oldu çünkü demek istediği şey bu değildi. Libby’yi düşmanı haline getirmesi gerekmiyordu ve kesinlikle üyeliğe kabulün ötesine geçen rekabetler için boşa

vakit harcamak istemiyordu. Ama Libby'nin özel hayatına karışmasını istemiyordu ve bu durumda, nasıl eve istemeden kötü niyetli bir denizkızını soktuğuyla ilgili o kaçınılmaz *nutuğu* dinlemek istemiyordu. Bunun hiç de kısa olacağını sanmıyordu ve arkasından hiçbirini yanıtlamaya niyetli olmadığı bir sürü soru geleceğini de biliyordu.

“Demek ittifak kurmak senin için bu anlama geliyor,” dedi Libby. Sesi öfkeden duygusuz çıkıyordu. Hayır, öfke değildi. Daha acı, bundan daha kötücül bir şeydi.

Kırılgan bir hüznün.

“Bunu başka yöne çekmeyelim,” dedi Nico çünkü olan olmuştu ve Libby onu hiçbir zaman affetmeyi becerememişti. “Biz arkadaş değiliz, Rhodes. Asla olmadık ve olmayacağız... ayrıca,” dedi kaçınılmaz bir şekilde suçluluk hissiyle karışık ani bir öfkeyle, “senden beni rahat bırakmanı *isteyemeyeceğime* göre...”

Libby yüzünde büyük bir hayal kırıklığı ifadesiyle hızla arkasına döndü. Nico onun merdivenlerden inip hızlıca köşeyi dönuşünü ve gözden kayboluşunu izlerken, zihninde cık cık eden Gideon'ın sesi hafifçe yankılandı: *Rhodes'a iyi davranıyor musun?*

Hayır, tabii ki davranmıyorum, diye düşündü Nico bir parça suçluluk hissiyle. Çünkü bu koca dünyada sadece var olarak onu daha yetersiz hissettirebilen bir kişi bile yoktu. Gerçi kendisini iyice rezil etmeden bunu ona itiraf edemezdi.

Ayrıca... Tamir etmesi gereken kalkanlar vardı.

Nico sinir içinde basamakların geri kalanını indi, galeride yatak odalarının ters istikametine döndü. Kesintisiz çalışabilmek için yalnız olması gerekiyordu; yani, zemin kat seçenekler arasında değildi. Neyse ki yukarı katta kimsenin girmediği süslü eşyalarla dolu yeteri kadar boş oda vardı. Kendisini doğu kanadındaki

yaldızlı oturma odalarından birine kilitledi (orası uzun süre önce soyluların iskambil oyunları oynadıkları ya da İngilizler oturma odalarını her ne amaçla kullanıyorsa, kullanmaktan vazgeçtikleri bir odaydı) ve odadaki şöminenin önünde düşünmek için volta atma işine girişti.

Sonuç olarak, koruma kalkanları kafesler gibi dizilmişti ve düzenliydi; dolayısıyla, ilk bakışta fark edilmeyen ama garip olan şeyler kolaylıkla belirlenebiliyordu. Altısı güvenlik sistemini yularlak bir küre gibi tasarlamıştı ve bunun ortasında Cemiyet'i ve arşivlerini gizleyen büyülu korumalardan oluşan sıkı sıkı dokunmuş bir kumaş vardı. Fiziksel girme girişimleri, kolaylıkla evin etrafındaki değiştirilmiş kuvvetler kabuğuyla püskürtülebilirken, gözle görülmeyen büyülu girişlerse Parisa'nın her zaman söz ettiğil içsel örülmüş, akıcı sezgi sistemiyle hissediliyordu.

Peki, bu durumda Eilif nasıl olmuştu da Nico'nun banyosunda belirecek şekilde bunları aşabilmişti?

Boruları kontrol etmek iyi bir fikir olabilirdi.

Nico gözlerini sıkı sıkı yumdu ve evin borularını incelemeye, kendisine ya da belki de Libby'ye ait olduğunu fark ettiğil büyü şeritlerinin kenarlarını yoklamaya başladı. Büyüsel parmak izleri açısından, imzaları neredeyse tıpatıp aynıydı; beki de benzer bir eğitim almış olmalarının bir sonucuydu bu. Nico içinde yine suçluluk ya da öfke hissinin veya alerjilerinin kabardığını hissetti ve bunu bir kenara atıp daha fazla ya da belki de daha az odaklanmaya çalıştı. Sezgisel olarak hangi büyü elementinin ona ait olduğunu önemi değildi. İster Libby'ninki ister kendisinininki olsun, hangi elin becerisiyle oluşturulmuş olsa da itaat ederdi.

Gerçekten de biraz daha dikkatlice bir inceleme yapınca, boruların etrafında hissedebildiğil kadarıyla çok sayıda baloncuk ve

leke, ufak güvenlik ihlalleri olduğunu hissetti. İncelemeye biraz daha devam edince, duvarlardaki izolasyon katmanları arasında da aynı durumu fark etti. Bir *insanın* çatlakların arasından fiziksel olarak geçmesine yetecek miktarda değildi –kompresyon zor bir işti, başarılı bir şekilde eve girmeden önce evin iç duysal koruma kalkanlarını harekete geçirmeye yetecek kadar enerji gerektirirdi– ama ya Eilif veya içeri girmeye teşebbüs edebilecek olan diğer yaratıklar için? Reina’nın gücün geliştirilmesiyle ilgili olarak söyledikleri doğruysa, içeri girebilirlerdi. Daha önceden hava kanalları ya da diğer giriş yöntemleri hiç ihmal edilmemiş sayılmazdı; Nico evin altyapısının koruma kalkanlar altında zor dayandığını, büyü, sert su ve zamanla metali eriten diğer her şey tarafından aşındığını hissedebiliyordu. Bir tamirci değildi ama belki de sorun tam olarak buydu. Cemiyet’e seçilen medeialılar esnaf değil, akademisyenlerdi ve kesinlikle eski bir evin ne zaman tadilattan geçmesi gerektiğini anlama becerilerine göre seçilmemişlerdi. Sezgisel olabilirdi ama yine de fiziksel bir yapıydı ve Nico’nun elementi fiziksellikti. Belki de bunun başından beri onun (ya da Libby’nin) sorumluluğu olmuş olması gerekiyordu.

Büyü, çürümeden, korozyondan, ısı değişimlerinden, aşın kullanımdan farklı değildi. Büzülmeler, genişlemeler, dökülmeler, soyulmalar ve zaman ve uzayın hareketleri. Ölçülemeyen ya da değeri hesaplanamayan bir şeye ait olsalar da sonuç olarak her şeyin bu kadar basit olması komikti. Nico’nun zayıflayan kalkanların bulunduğu alanları tamir etmesi, büküldükleri yerleri bandajlaması yeterli olacaktı.

Bulduğu çözümlerin dayanıp dayanmayacağı bir yapışma meselesi olacaktı ki bu... biraz zordu ama kesinlikle imkânsız değildi. Nico’nun sadece elinden gelenleri büküp eski şekline sokması, elinden gelmeyenleriye kapatması gerekecekti.

Aslında Nico, Gideon'ın "sorumsuzluk" olarak tanımlayacağı bir şeyi düşündüğünün farkındaydı – ya da belki de Libby buna öyle diyordu ve Nico'nun zihninde onun omzunda bir yerde duran Gideon da yüzünü ekşitmiş, ona onay verircesine başını sallıyordu. Max ne yaptığını umursamazdı ve Nico düşünceli bir halde Reina'nın sevdiği yönlerinden birinin de bu olduğunu hissediyordu. Hemen gidip onu alabilirdi ve onun izniyle ondan ödünç aldığı ekstra enerji patlamasının da faydalı olabileceğini hissediyordu ama aptalca bir davranışın (Libby ukala ukala zihninde "Aptalca bir fikir." dedi) bir felakete yol açabileceğini düşününce, bu fikirten hemen vazgeçti, bir kenara itti.

Peki, ya bir armağan olarak bir kereliğine kendisini fazla yorsa ne olurdu? Gücü yenilenebilir, kolaylıkla doldurulabilirdi. Birkaç kere orası burası sızlardı ama sonra rahatsızlık hissi geçerdi ve kimse ilk başta bu işi göz ardı ederek yaptığı hatayı anlamazdı. Libby her zamankinden yorgun görüldüğünü söyleyerek bir şeyler ima ederse de sorun değildi. Zaten zaman âleminde pek bir faydası yoktu. İster gençlik vermeye ister başka bir işe yarasın, çöşmelerle ilgilenmiyordu.

O sırada ne karar faydasız olduğunu hatırlayıp kendisine kızınca, Nico bunu tek başına yapmaya karar verdi. Bir işe yaramamasının yarattığı kaygıdan hoşlanmıyordu ve bu durum ona hep Libby'nin tükenmek bilmek korkularını hatırlatıyordu. Neden korkuyordu? Büyük bir ihtimalle, başarısız olmaktan. Libby herhangi bir derecede yetersiz olmaktan o kadar korkan mükemmeliyetçi birisiydi ki bir şey yapmak için sarf ettiği çaba onu şüpheyle paralyze etmeye yetiyordu. Öte yandan, Nico başarısızlığı asla bir seçenek olarak düşünmüyordu ve bu tavrı sonuç olarak zararına olsa da en azından onu dizginlemiyordu.

Libby kendisini fazla küçümsemek gibi bir hata yapıyorsa, Nico ona kıyasla kendisini memnuniyetle abartabilirdi. Hatta var olan güçlerini kat kat aşma fırsatı ona güç veriyordu. Neden daha ileriye gitmeyecek, o anda başarabildiklerinin sınırlarını aşmaya çalışmayacaktı? Bunu Gideon'a yardım etmek için yapacaksa, gayet mantıklı bir fikirdi. Seçenekler güneşe ulaşmak ya da alevler içindeki denize atlamaksa bile, emniyet konusu Nico de Varona'nın uyamayacağı bir şeydi.

Böylece, en kolay işlerle başladı: Ne yaptığını düşünmeden evin ufak boşluklarının etrafında oluşmuş olan çözülmüş kümelere erişti ve bunları havada yumuşattı. Çözülmüş olan noktalarda büyü daha incedi; dolayısıyla, ufak, damarimsı zayıflıkları hissettiğinde, bunların moleküler yapısını kendi yapısıyla güçlendirdi, güç evin büyüğü kafesinde yeniden akıcı bir şekilde akmaya başlayana dek çatlakları kapattı. Bu, çürüme entropisini düzenli bir trafik akışına dönüştüren bir itme çekme işlemiydi. Evin sezgileri ona direndi, yaptığı tamiratlarla karşı biraz gerildi ve Nico sırtından ince ince terler aktığını hissetti. Daha önceden fark etmemişti ama boynundaki kasların düğüm düğüm olduğunu ve onu rahatsız edecek derecede sızladığını hissetti. Biraz geç olsa da uzayla ilgili araştırmaları sırasında haftalarca fiziksel gücünü yanlış kullandığını anladı. Ona esneme hareketleri yapması ilk kez söylenmeyecekti (ya da bu konuda ilk kez azarlanmayacaktı).

Boynunun her yanında hissettiği karıncalanmayı göz ardı etti, başına doğru ilerleyen ve tok bir ağrı yaratan sıkışmayı bir kenara attı. Baş ağrıyordu; harika diye düşündü. Muhtemelen, susuz da kalmıştı. Ama o anda durmak, sonradan bunu yeniden yapması anlamına geliyordu ve Nico asla bir işi yarım bırakmazdı. Buna hiper odaklanma denebilirdi ama Nico bir şeye karar verdi mi sonuna kadar giderdi.

Kuş yuvasına ya da tanecikli kümeleri andıran hasarları artık göremeyince, bu sefer metalurji kısmına geçti, zamanla oluşan erozyonun yarattığı zehirleri temizledi. Bir ara aklına bir şey geldi, okulda yarım yamalak dinlediği bir derste duyduğu bir şeyi hatırladı: *enerji gibi büyü de hiçlikten yaratılamaz, ikisi arasında bir fark yoktur; Bay de Varona, lütfen dikkatinizi derse veriniz*? Nico saygısız bir yanıt vermiş olmalıydı çünkü bir kahkahanın yankısını da duyar gibi oldu. Tamam, bu araştırma alanı zamanın ilkeleriyle ilgili değil miydi? Zihninin sonradan kullanması için bir şeyleri sakladığını biliyor olmanın yarattığı sıkıntıyı hissetti ve bunları geç hatırladığını çünkü (Nico kendisinden çok daha büyük fiziksel bir yapıyı canlandırmaya çalışan bir insandan ibretti) artık bu işe girdiği için bunların bir fayda etmeyeceğini düşündü. Kan kırmızısı Edward dönemi halının altında zeminin zılgırdadığını hissetti; başka bir şey kontrolünden kaçıyordu. Nico dikkatle hesapladığını sandığı şeyi iştahla emen evin onu tüketme hızını yanlış hesaplamış olabilirdi. Kendisini fazla açacak, hızına dikkat edemeden ya da yarasını kapatamadan içinden büyü akacaktı.

Hımm. Bu noktada ne yapmalıydı? Nico'nun bildiği tek yanıt şuydu: *Devam et*. Başarısızlık, vazgeçmek, var olmamak ya da bir şeyi yapmamak asla bir seçenek olmamıştı. Çenesini sıkı, onu bir anda gelen acı veren bir hapsirink gibi hissettiren bir ürpertiyle ya da gıç sarsıntısıyla titredi. Ah, lanet olsun, çok yaşa tarzı bu hapsirink, çoğu insanın bir hapsirinkin neden olabileceğini bilmediği bir şekilde bir kaburgasının kırılmasına ya da bir damarının patlamasına neden olabilirdi. Aslında, komik bir şeydi; insan olmanın masum kırılganlığıydı. Kırılmanın birçok yolu vardı ve bunlardan çok azı kahramanca ya da asildi.

En azından, o işe yaramaz salon eşyalarının üstünde yok olursa, Libby onun için yapılan anma konuşmasını ölümünden sonra bir nutuk çekmek için bir fırsat olarak kullanabilirdi. Daha doğrusu, Nico onun öyle yapabileceğini düşünüyordu. "Nicolás Ferrer de Varona salağın tekiydi," derdi, "ona içtenlikle hatırlatığım halde sınırları olduğuna asla inanmazdı. Aşırı yorgunluktan insanın ölebildiğini biliyor muydunuz? Elbette, o bunu biliyordu çünkü bunu ona pek çok kere söyledim ama tabii ki o bana asla kulak asmadı..."

"Varona." Midesinin dibinden bir yerden Libby'nin sesini duydu; dişleri birbirine çarptığı için yanıt olarak ancak homurdanabildi. Hayatta kalması değil, odaklanmayı sürdürmesi önemliydi. "Tanrım."

Libby'nin sesi her zaman olduğu gibi onu eleştiriyormuş gibi çıkıyordu; bu yüzden onun gerçek mi, yoksa hayal mi olduğunu anlaması mümkün değildi. Başındaki zonklama artık kulaklarını sağır edecek seviyeye ulaşmıştı ve omzundan boynuna uzanan ağrı, gözlerinin arasında, sinüslerinin arkasında oluşturduğu baskıyla onu kör etmeye yetecek kadar güçlüydü. Büyük bir olasılıkla ter içinde kalmış olan gömleğinin kumaşının göğsünde ve karnında parçalandığını hissetti ama o anda durması mümkün değildi; neden emekleri boşa gitsin diye düşündü. Büyüsel birikimlerin kistlerle dolu alanlarını onarmış, dikkatini aralıklara ve boşluklara vermişti.

Vücudunun ısıya doğru sürüklendiğini, ısı dalgalarının titrek alevler olduğunu düşündüğü şeylerle onu yer yer kapladığını hissetti. Büyük bir ihtimalle, Libby oturma odasında onun donmasını engellemek için şömineyi yakmıştı. Nico'nun sarf ettiği çabanın yarattığı yüksek ateşi onu terleterek gidermeyi düşünmüş olma-

lıydı ve her şeyi göz önüne alınca, gerçekten de hoş bir düşünceydi ama yeterli olmuyormuş gibiydi. En kötü ihtimalde, Nico'nun evin çürümüş yerlerini sardığı bandajlardan farklı olmayacaktı. Bunlar zamanla oluşacak olan bir ölümü yavaşlatmaktan başka bir işe yaramayan geçici süslerdi.

Elbette, biraz abartıyordu. Ölmeyecekti.

"Seni tahammül edilmez küçük çocuk. Seni gerzek prens." Libby'nin onu aşağılamak için kullandığı en sevdiği ya da en azından en sık kullandığı ifadeler bunlardı. Öyle ki Nico bunları kazara sömürgeleştirip kullanmaya başlamış gibi hissediyordu. "Yeteneğini heba edip ölmek gibi kesinlikle affedilemeyecek bir şey yapmayacaksın. Buna izin vermeyeceğim," dedi Libby. Nico omuzlarının dikleştiğini hissetti.

Biliyorum, Rhodes, kes sesini, gibi bir şey mırıldanırdı ama o sırada ölmemeye odaklanmamıştı ve daha da önemlisi içinden akan, büyük bir ihtimalle hayatta kalabilmesi için elzem olan şeyi hedef almıştı.

"Seni aşağılık küçük cahil," dedi Libby. "Ne yaptığını sanıyordun? Hayır, sakın buna yanıt verme," diye homurdandı. Onu gayet kaba bir şekilde Viktorya dönemi bir sandalyenin ayağı gibi sert bir şeyin üstüne itti ve Nico sırtının buna yaslandığını hissetti. "Bana hemen ne işler çevirdiğini söyle de sana yardım edebileyim – ama sana yardım etmek yerine derhal şu camdan dışarı atmam gerekirdi," diye mırıldandı sonradan kendi kendine.

Nico bir yanıt homurdandı çünkü geriye kalan iş onu fena halde tüketecekti ve o anda bunu sözcüklerle açıklaması mümkün değildi. Kapatılabileceği ya da güçlendirebileceği her şeyi kapatıp güçlendirmişti ve geriye sadece çürümeye başlamış, bozulmuş, ince ve bir ampütasyondan çok bir bandajın gerekli olduğu, içten

dışa tamir edilmesi gereken yerler kalmıştı. Hasarı geri almak, kaostan düzen olmasını istemek onu tamamıyla tüketmişti ve geriye kalan gücünü de emiyordu. Bunu bağırsaklarındaki titreşimlerde, büyüün böbreklerinden, kalbinden ve ciğerlerinden alınışında hissedebiliyordu. Aylardır gücünün arttığını, daha verimli topraklardaki kökler gibi yayıldığını hissetmişti. Ama daha fazlası, kaybedecek daha çok şey olduğu anlamına geliyordu.

“Kendini bu şekilde tüketemezsin,” diye azarladı onu Libby bir okul müdiresi gibi ama sonra hızla elini tuttu ve parmaklarını parmaklarının arasından geçirdi. “Göster bana.”

Büyük bir ihtimalle, Libby ona dokunduğu anda gücünün izlediği yolu hissetmeye başlamıştı bile. Daha ilk başından itibaren bunu başarabilmişler, birbirlerinin başlangıcı ve sonu olmanın bir yolunu bulmuşlardı. Elbette, doğal olarak bunu yapmayı reddetmişlerdi çünkü bu şekilde birbirlerine müdahale etmiş oluyordular. Nico’nun onu ya da Libby’nin Nico’yu kullanması, geçici olarak uzuvlarını ve eklemlerini değiştirmek gibiydi. Nico günün geri kalanında, kendi elini değil, Libby’nin elini kaldırıyormuş ya da bir adım atmak için Libby’nin dizini büküyormuş gibi hissediyordu ve onun da böyle hissettiğini biliyordu. Başını kaldırıp gözlerinin içine baktığında, Libby sanki Nico ondan bir şey almış gibi yüzünü buruşturuyordu. Evet, Libby’nin ondan aldığı şey, daha önce aldığına eş değerdirdi ve ikisi de bunu kasıtlı olarak yapmamışlardı. Yine de Libby artık onda olan bir şeye sahip değildi ve bunun tersi de Nico için geçerliydi.

Düzenli bir şekilde birbirlerinden ayrılmaya ya da daha korunaklı bir şey yapmaya çalıştılar. İkisi de diğerinin tuhaf, kalıba dökmüş kopyaları olmuşlardı.

Ancak uzayın etkilerini çoğaltmak için büyülerini kullanma-

ve başladıklarında, o ödünç alınmış güç ve çalınmış uzuv hissi nahos, gönülsüz bir seks eylemi olmaktan çıkmış, gerçek bir eş zamanlılık hissi yaratmıştı.

İkisi buna birlikte erişmeye çalıştıklarında, adeta vücutlarında daha geniş bir çift kanat çıkıyormuş gibi bir uyum hissi oluşuyordu. Nihayet doğru bir şeyi, ideal bir amacı gerçekleştirdikleri hissi dışında, aradaki farkın ne olduğunu söylemek zordu. Hâlâ insana ait olmayan bir güce sahiplerdi ama önceden bir amaçları, izledikleri belirli bir yön olmadığı için, becerilerini tek başlarına kullanmaları geçmişte onlara daha gelişigüzel, gelişmemiş bir şey gibi gelmişti. Ama güçlerini birleştirdiklerinde, daha saf ve odaklı, kusursuz ve artırılmış bir hale geliyordu.

Bu gücü kullanmanın bir sonucuysa gelişmeydi.

Nico son birkaç dakikadır ilk kez içine zorlanmadan bir nefes çekti ve gücünü Libby'nin gücüyle birleştirmiş olmanın işinin sadece kolaylaştırmaktan fazlasını yaptığını hissedip rahatladı. Onu daha temiz ve yönü belli bir akışta bırakmıştı, Tristan'ın ifadesiyle (Nico o anda vücudundan bir şey *akmıyormuş* gibi hissetmemeydi, buna sızıntı demezdi) daha az sızıntı vardı ve onu daha düz, hatları belirgin ve pürüzsüz yapmıştı.

Boruları birkaç dakika içinde tamir ettiler. Saniyeler sonra, koruyucu kalkanlar bu müdahaleyle titremeye başladı. Nico geri kalan gücü perimetrelerini bir daire biçiminde taramak için kullandı ve düzensiz bir akışa girdi. Bu sefer, hata yapmadı, hiçbir şeyi atlamadı. Etrafı bir dalga gibi tararken, hiçbir kusur kalmadı.

Libby onu bıraktı ve hareket ederken hafifçe yerde süründü.

Birkaç saniye sonra, "Neden?" diye sordu.

Nico gözlerini güçlükle açtığında, Libby'nin bulanık şekli-
nin yanında belirdiğini gördü. Altın süslemeli duvarların kırmızı

rengi saçlarının ve kapalı olan gözlerinin silüetinin yanında bulanıklaştı. Nico gibi tamamıyla tükenmiş bir halde değildi ama çaba sarf etmiş olduğu belliydi. Nico'nun yükünün bir kısmını üstlenmişti.

"Üzgünüm," diyebildi Nico çatlak, hırıltı bir sesle, bu yetersiz bir açıklama olmasına rağmen.

"Üzgün olsan iyi olur." Libby ellerinden biri öne uzattı, avcunu dümdüz yere dayadı. "Hâlâ biraz sarsıntı hissediyorum," dedi.

"Sen buraya..." Nico ağzının kupkuru olduğunu hissetti. "Sen buraya bu yüzden mi geldin? Bir sarsıntı mı hissettin?"

"Evet."

Tabii ki öyle olmuştu. Doğal olarak, Libby onun yarattığı karmaşayı ve becerileri üstünde ne kadar az kontrol sahibi olduğunu büyütecekti ama bunu hissetmiş olan tek kişi aslında *oydu*. Her zamanki gibi, bu da Nico'nun suçu olacaktı ve Libby kaçınılmaz bir şekilde bunu ona karşı kullanacaktı...

"Adil olmayan bir derecede yeteneklisin. Beni kahredecek kadar iyisin." Libby ona gıpta ederek alçak sesle iç çekti ve dikkatle ona baktı. "Ben bunu asla tek başıma yapmaya cesaret edemedim."

"Benim de tek başıma yapmamam gerekirdi." Artık bunu inkâr etmenin bir anlamı yoktu.

"Evet ama az kalsın başarıyordun. Ben olmadan da idare edebilirdin."

"Yanılıyor olsaydım, 'az kalsın' ve 'edebilirdin' sözcüklerinin pek bir anlamı olmazdı."

"Doğru ama yine de." Libby omuzlarını silkti. "Sanki kesin olarak yardıma geleceğimi bilmiyordun."

Nico itiraz etmek, tabii ki geleceğini bilmediğini söylemek

için ağzını açtı ama biraz düşününce Libby'nin bu konuda azıcık da olsa haklı olup olmadığını merak etti. Nico ona itiraf etse de etmese de Libby yakınlarda olduğunda bir güvenlik ağı vardı. Libby fark etmeden çok şey yapamazdı ve aslında bilinçli ya da değil bunu biliyordu.

"Teşekkür ederim," dedi; mırıldanmış da olabilirdi.

Libby halinden gayet memnun, bilmiş bir ifadeyle duruyordu.

"Neden evi tek başına tamir ediyordun?" diye sordu, o tiksindirici iyi huylu tavrını bir kenara atıp. "Reina sana yardım edebilirdi," dedi hemen arkasından.

Nico mucizevi bir şekilde yardım teklifi için kendisini önermeyişi hoş bulduğu için bir ödül olarak, "Birisinden yardım isteyecek olsaydım, o kişi sen olurdun, Rhodes," dedi.

"Bunlar boş sözler, Varona," dedi Libby bir o kadar sakın bir tavırla. "Sen kimseden yardım istemezsin."

"Ama yine de doğruyu söylüyorum."

Libby gözlerini devirdi, eğilip başparmağını Nico'nun bileğine dayayıp nabzını ölçtü. "Nabzın ağır atıyor," dedi.

"Yorgunum."

"Başka bir sıkıntın var mı?"

"Başım ağrıyor."

"Biraz su iç."

"Anladık," diye gürlledi Nico. "Su içmem gerektiğini *ben* de biliyorum, Rhodes."

"Ağrın sızın var mı? Şişlik var mı?"

"Evet, evet ve evet; hepsinin yanıtı evet."

"Uyusan iyi olur," dedi Libby kayıtsızca.

"*Lanet olsun*, sana az önce ne yapmam gerektiğini bili..."

"Neden?" diye lafını kesti Libby. Nico'nun içinden yatağına

girip en azından on iki saat uyumak geçmesine rağmen, onun kabul etmeyeceği yanıtı verdi.

"Sana söyleyemem."

Sesi kendisine bile cansız geldi.

Tahmin ettiği gibi, Libby bir şey demedi. Nico onun giderek gerildiğini, Reina'nın kollarını kitabın etrafına doladığı gibi, endişe hissinin Libby'yi sarıp sarmaladığını hissedebiliyordu.

Bunu itiraf etmek hiç hoşuna gitmiyordu ama kendisinden en çok Libby'yi değersiz hissettirdiğinde nefret ediyordu.

"Sadece... Lütfen, sana söylemeye mecbur etme beni," dedi bitkin bir sesle. Son bir içten rıcanın Libby'yi onu daha fazla rahatsız etmekten vazgeçireceğini umdu.

Libby bir süre bir şey demedi.

"Ama bir ittifak kurduğumuzu söylemiştin," dedi.

"Doğru," dedi Nico. Öyleydi. "Emin ol ki ittifakımız geçerli, Rhodes. Sözümün arkasında duruyorum."

"O halde, yardıma ihtiyacın olursa..."

"Sana," dedi Nico hemen. "Sana geleceğim."

"Ya benim bir şeye ihtiyacım olursa?"

Libby resmen bir çocuk gibi inat ediyordu. Ama Nico ilk kez bu yüzden ona kızmadı.

"Bana geleceksin," dedi ona bir şey önerebildiğine rahatlatarak. "Arkadayım, Rhodes. Yemin ederim ki bundan böyle arkadayım."

"Öyle olsan iyi olur." Libby onun bu sözünden tatmin olmuş ya da en azından bunu duyduğuna rahatlamış gibiydi. "Bu ufak salaklığından sonra bana bir hayli borçlusun."

"Eninde sonunda kendini haklı çıkaracağını biliyordum zaten." Nico sırf her zamanki didişmelerine uygun olsun diye hafif-

çe ofladı. Ezeli düşmanlıklarından bir anda uzaklaşarak ikisini de korkutmaya gerek yoktu.

"Ama yine de," diye iç çekti Libby. "Gerçek bir tehlikeyle karşılaşsan bana söylerdin, değil mi?"

"Artık tehlikede değiliz."

"Bu, bir yanıt değil, Varona."

"Tamam, haklısın." Yine ofladı. "Tehlikede olsaydık sana söylerdim ama inan ki artık değiliz."

"Ama tehlikedeydik, öyle mi?"

"Tam olarak tehlike sayılmaz. Ama gözden kaçırdığımız... birkaç durum vardı."

"Ya şimdi?"

"Bana inanmıyorsan, koruma kalkanlarını kendin kontrol et."

"Kontrol ettim bile." Libby yine de duraksadı. "Cidden borularda mı sorun vardı?"

"Nasıl yani, bir evin temel bakım işlerinden hiç mi haberdar değilsin, Rhodes?"

"Tanrım, senden nefret ediyorum."

Hah, normal hallerine geri dönmüşlerdi.

"Ben de senden," dedi Nico ayağa kalkmaya çalışarak. Tahmin ettiği gibi, Libby ona yardım etmeye kalkışmadı, Nico'nun sandalyenin ayağına tutunarak kalkmaya çalışmasını keyifle izledi.

Nico anında bacağının üst kısmındaki bir kasın intikam almasına kasıldığını hissetti; inlememeye çalışarak başarısız bir şekilde ayakta durmaya gayret ederken, bacağının tamamına keskin bir acı yayıldı.

"Adale kasılması mı?" diye bir tahminde bulundu Libby monoton bir sesle.

“Kes sesini,” dedi Nico çenesini sıkarak, gözleri sulanmış bir halde.

“Bir bebek gibi davranma.”

Libby elini salladı ve Nico’nun altındaki zemin kayarken onun uzayda gözden kaybolmasını sağladı. Nico bir anda yüz üstü yatağına serildi ve avuçlarının dibi yatağının başlığına çarptı. Oda-
nın yerçekimi Libby sayesinde yine değişti ve onu her yanı sızlar halde hiç şikayet etmeden dümdüz yatağa serdi.

“Teşekkürler,” diye mırıldandı Nico dili peltekleşmiş bir halde yastıklarının arasına. Soyunamayacak kadar yorgundu. Giderek zayıflayan bir dikkatle hayal meyal gömleğinin büyük bir ihtimalle ter içinde başka bir yerde kaldığını ve daha da kötüsü, hâlâ hiç su içmediğini fark etti ki...

Bir bardak su komodinin üstünde belirince, şaşkınlıkla gözle-
rini kırıştırdı. “Lanet Rhodes,” diye kendi kendine mırıldandı.

“Ne dediğini duydum,” dedi Libby kapının diğer tarafından.

Ama Nico çoktan rüya bile görmeden derin bir uykuya dalmak üzereydi.

PARISA

Demek bir oyun değildi. Ya bir oyun değildi ya da son derece sadistçe bir oyundu.

Parisa ancak olanları düşününce Atlas ve Dalton'ın hiçbir zaman altı adaydan birinin eve yollanacağını söylemediklerini fark etti; sadece altı kişiden birinin diğerleri tarafından verilen bir kararla *eleneceğini* söylemişlerdi. Beş kişi elenecek olan kişiyi seçecekti ama bu kişinin ne şekilde gideceği hiçbir zaman anlatılmamıştı. İlk başlarda, bunun sadece en iyilerin ve kendilerini en adanmış olanların yoluna devam etmesi için ihtiyati –ama medeni– bir yöntem olduğunu düşünmüştü.

Ama artık her şey çarpık bir şekilde anlamlı hale gelmişti. Neden dünyanın en özel akademisyenler cemiyeti potansiyel adaylarından birinin *gitmesine* izin verecekti? En iyi ihtimalde, bir güvenlik riski olurdu. Elenen medeialı diğerlerinden dostane bir biçimde ayrılrsa bile –ki bu noktada *bile* demek gerekiyordu– insanların edindikleri bilgileri ifşa edecekleri düşünülürdü.

Sadece ölümler sır saklarlardı. Parisa bunu anladığı anda –buna Dalton'ın zihninde denk gelmişti– bütün parçalar yerli yerine oturmuştu.

Dalton'la arasında geçenler sürekli olarak bir kehanet gibi zihninde dönlüp duruyordu.

“İçimizden birinin ölmesi gerek,” dedi Parisa, okuma odasında yeni bir bilginin gerçeklik arka planına karşı nasıl olacağını test etmek için buluştuklarında. Dalton'ın o sırada hâlâ içinde olması ikincil bir sorundu ki Dalton kaskatı kesildi.

"Ne?"

"O yüzden kaybetmemi istemiyorsun. Ölen kişi olmamı istemiyorsun." Ona bakmak için geri çekildi. "Biraz abartılı bir düşünce değil mi?"

Dalton bunu anlamış olmasına ne rahatlamıştı ne de endişelenmişti. Olsa olsa bunu kabul etmiş gibi gözüktüyordu; geri çekilmeye çalıştığı halde Parisa onu engelledi ve devam etti.

"Bu durumda, birisini öldürmüş olmalısın." Bunu gözünü bile kırpmadan söylemişti. "Burada mahsur kalmama neden olan şey bu mu? Suçluluk hissi mi?"

"Beni kullandın," dedi Dalton, şüphelerini kendi adına doğrulayarak.

Elbette, bu evet yanıtı anlamına geliyordu.

"Ama bir adayı öldürmek için ne gibi bir neden olabilir?" diye sordu Parisa ısrarla. O an için onun egosunu tatmin etmek gibi bir niyeti yoktu. Sanki bir kadın aynı anda hem seksten hem de zihim okumaktan hoşlanamazdı! Henüz birbirlerinden ayrılmamışlardı ama Dalton baştan çıkarıcı kadın anlatımı için onu kötü karakter yapmanın yollarını arıyordu ve Parisa'nın bunun için ne zamanı ne de sabrı vardı. "Dünyadan bir medeialıyı eksiltmek ama ne amaçla?"

Dalton geri çekilip pantolonunu çekiştirdi. "Bunu bilmemen gerekiyordu," diye mırıldandı. "Daha dikkatli davranmalıyım."

Yalancı. Açıkça onun bunu bilmesini istemişti. "Belki de bilmememiz gereken konulara kafa yormamamız gerekiyor," dedi Parisa. Dalton ona yan bir bakış attı; tadı Dalton'ın dilinde öyle hoş bir iz bırakmıştı ki düşüncelerinin bunun etrafında kıvrıldığı bile görebiliyordu. "Bana nedenini söyleyecek misin," dedi Parisa inatla, "yoksa hemen gidip diğerlerine bunun ölümüne yapılan ayrıntılı bir savaş olduğunu söyleyeyim mi?"

“Öyle değil,” dedi Dalton mekanik bir sesle. Nedense bu laf Cemiyet’in sloganı gibiydi. Dalton’ın oranın bir çalışanı olarak ya da değil başka bir açıklama yapmasının mümkün olup olmadığını merak etti.

“Büyü sadece bir bedel karşılığında gelir, Parisa. Bunu biliyorsun. Bazı konular fedakârlık yapmayı gerektirir. Kan. Acı. Bu tür büyüler yaratmanın tek yolu onları yok etmektir.”

Dalton’ın düşünceleri bundan daha karmaşıktı; daha az sınırlıydı. “Nedeni bu değil,” dedi Parisa, onun tepkisini ölçerek.

“Elbette bu.” Dalton sabırsızlanmaya, gerilmeye başlamıştı. Büyük bir ihtimalle, ona karşı çıkılmasından hoşlanmıyordu ama Parisa bu tavrının arkasında başka bir neden olduğundan şüphelendi. “Arşivlerdeki konular herkese açık değildir. Bunlar nadir bulunan, muazzam bir güç gerektiren ve akıl almaz bir kontrol gerektiren bilgilerdir. Sadece altı kişi seçilmesinin bir nedeni...”

“Beş,” dedi Parisa hemen. “Beş kişi seçiliyor. Biri katlediliyor.”

Dalton dudaklarını birbirine bastırdı. “Buna katliam deme. Bu, bir katliam değil. Bu...”

“Gönüllü bir fedakârlık mı? Hiç sanmıyorum.” Tiz bir sesle güldü. “Söylesene, hangimiz birimizin ölmesi gerektiğini bilseydi buna razı gelirdi? Hem daha fazlası olduğunu görebiliyorum.” Dikkatle ona baktı, bir şey ele verip vermeyeceğini görmek için bekledi ama Dalton kendisini yine bir kasaya kilitlemişti. Zaten gereğinden fazlasını söylemişti ya da onun buna inanmasını bekliyordu. Niyetinin bu olup olmadığı net değildi. “Bunu bilmemi istedin, Dalton,” diye ona bir hatırlatma yaptı Parisa. Onu açık suçlamaya ve bu işin nereye gideceğini görmeye karar vermişti. “Sana başka türlü yaklaşmama izin verecek kadar dikkatsiz

olduğunu sanmıyorum. Uyarını dikkate almamı istiyorsan, bana bunun nedenini söylemelisin. Aksi takdirde,” dedi oflayarak, “kalmak için ne gibi bir nedenim olabilir?”

“Gidemezsin, Parisa. Çok şey gördün.”

Haklıydı ve sanki Parisa bunu yapabilecek olsa bile yapmazdı diye düşünüyormuş gibiydi. Bunu söylerken ne paniğe kapılmıştı ne de aşırı bir telaşa; sadece gerçekleri söylüyordu.

Düşüncelerinde haklı olması talihsizlikti. Ne de olsa, oradan sonra ne gibi bir hayata geri dönebilirdi?

Eteğini ve iç çamaşırlarını düzelterip ayağa kalktı.

“Dalton,” dedi onu gömleğinin yakasından tutarak. “Seni kullanmaktan daha fazlasını yaptığımı biliyorsun, değil mi?”

Dalton dudaklarını yaladı. “Daha fazlasını mı?”

“Senden keyif aldım,” dedi Parisa onu kendisine biraz daha çekerek. “Ama ne yazık ki bu konuyu iyice düşündükten sonra soracağım daha pek çok soru olacak.”

Dalton ne yaptığını düşünmeden kollarını Parisa’nın beline doladı. Parisa artık Dalton’ın ona dokunmak için kıvrınacağından emindi. Gecenin bir yarısı uyanacak, boş avuçlarının arasında onun vücut hatlarını hissedecekti.

“Belki de sana hiç yanıt vermem,” dedi Dalton.

“Belki de verirsin,” dedi Parisa.

Birlikte olmadan önce hiçbir şey yapmamış, bu gerçeği bildiği için Dalton’ın ne yapacağını görmek için beklemişti. Belirli bir yanıt olmadığını anlayınca, Dalton’ın sessizliği daha da önem kazanmıştı. O da bekliyordu ama Parisa bunun uzun süreceğini sanmıyordu.

Haklıydı. Sadece birkaç hafta içinde kendilerini bir kez daha tehlikeli bir durumda bulacaklardı.

O ana dek zaman teorilerine geçmişlerdi ve muhakeme alanında uzman olan Parisa esas olarak fiziksel büyülerden çok daha fazlasını yapabiliyordu. Zaman ve hareketiyle ilgili çoğu teori aslında psikolojikti – bir insanın zaman deneyiminin düşüncelerle ya da anılarla şekillendirilebileceği üstüneydi. Geçmişin parçaları daha yakın gözüktürken, gelecek aynı anda var olmayan, uzakta ve hızla yaklaşan bir şeymiş gibi gözüktüyordu. Tristan kafasını kuantum zaman teorisinin önemini kanıtlamaya takmıştı (ya da onun gibi bir şeyi) ama Parisa bariz olana odaklanmıştı: zamanın gerçek işlevi yapısıyla ilgili değil, başkaları tarafından nasıl deneyimlendiği.

Kütüphane ilk kez sadece ona bazı eserlere erişim sağlamaya, o ya da bu yöne doğru onu her zamanki sözde sezgisel çekimiyle yönlendirmeye başlamıştı ve Parisa ilk başlarda hiç önemsemediği tarihi metinlere dalmaya başlamıştı. Elbette, Freud okumuyordu. Bilinçli bir araştırma alanı olarak Batı'nın ölümlü psikolojisi doğal olarak birkaç yüzyıl geç kalmıştı. Parisa daha ziyade İslamiyet'in altın çağına ait metinleri inceliyor, genel olarak insan deneyimiyle ilgili gözlemlerine paralel bir şekilde Arap gök bilimci İbni al-Haytam'ın sadece yarım yamalak oluşmuş bir önseziye ve keşfe dayanarak optik illüzyonlarla ilgili gözlemlerini araştırıyordu: zamanın bir illüzyon olduğu düşüncesi. Zamanla ilgili teorilerin hemen hemen hepsinin kökeni yanlış bir inanca dayanıyordu ve bunun bir kavram olarak manipüle edilişi esas olarak düşünce ya da duygu mekanizmasıyla mümkün oluyordu. Calum duygu konusuna odaklanamayacak kadar tembeldi ama Parisa hepsini şaşırtan bir hevesle erken psikolojik medeia sanatlarını –daha çok İslami ve Budist– incelemeye başlamıştı.

Daha doğrusu, Dalton dışında hepsini şaşırtmıştı.

"Sana söylemiştim," dedi Dalton bir gece onu okuma odasında yalnız bulduğunda.

Parisa ona sürpriz yaptığını düşünmesine ses çıkarmadı. “Ne?” dedi irkilmiş gibi.

Dalton masasına bir sandalye çekti. “Al-Biruni’nin metni mi bu?”

“Evet.”

“Tepki zamanını mı araştırıyorsun?” Zihinsel kronometri alanını, o sırada Parisa’nın incelediği uyaran ve tepki arasında gecikmeyi ve gözlerin bir şeyi görmesinin ve beynin tepki vermesinin ne kadar sürdüğünü araştırmış olan ilk kişi al-Biruni’ydi.

“Ne araştırdığını nereden biliyorsun?” diye sordu Parisa ama aslında bunu sormasına gerek yoktu. Çünkü ikisi de Dalton’ın gözlerini ondan ayıramadığını çok iyi biliyordu.

“Bir teori oluşturmaya başladığını görebiliyorum,” dedi Dalton. “Belki bunu konuşmak istersin diye düşündüm.”

Parisa hafifçe gülümsedi. “Fark psikolojisiyle ilgili olarak fı-sıldayarak mı konuşmamız gerekiyor? Ne kadar müstehcen.”

“Derin araştırmaların beni bile huzursuz hissettiren samimi bir yanı var,” dedi Dalton ona dönerek. “Oluşmamış bir düşüncenin ifadesi.”

“Düşüncelerimin oluşmamış olduğunu kim söylüyor?”

“Diğerleriyle hiçbir şey paylaşmıyorsun,” dedi Dalton. “Ama ben sana bir müttefik bulmanı tavsiye etmiştim.”

Parisa dizini onun dizine sürttü. “Ama bulamadım mı?”

“Ben değilim.” Dalton acı acı gülümsedi ama geri çekilmedi. “Sana söylemişim, ben olamam.”

“Neden bir müttefike ihtiyacım olduğunu düşünüyorsun? Ya da beni öldürmelerine izin vereceğimi?”

Yakınlarda kimse olmadığı halde, Dalton etrafına bakındı. Parisa belki Nico hariç evde başka aktif kognisyon hissetmiyordu.

Nico'nun sık sık gelen, telepatik bir ziyaretçisi vardı ama o gibi zamanlarda Nico asla tamamiyla bilinçli değildi.

"Fark etmez," dedi Dalton. Bir rica gibi söylemişti bunu –
inan bana, beni dinle.

Beni arzula, beni becer, beni sev.

"Benim özelliğim ne? Belli ki bana güvenmiyorsun," dedi Parisa. "Başarabilsen bile bana güvenmek istediğini düşünmüyorum."

Dalton kısa, anlamlı bir gülümsemeyle ona baktı. "Doğru, istemiyorum."

"O halde, seni baştan mı çıkardım?"

"Geleneksel olarak öyle yaptığını düşünüyorum."

"Ya geleneksel olmayarak?"

Parisa'nın saçları tek omzunun üstüne kaymıştı ve Dalton'ın gözleri o noktaya çevrilmişti. "Bana biraz azap çektiriyorsun," dedi.

"Seni istemeyebileceğim için mi?"

"İsteyebileceğin için," dedi Dalton. "Bir felaketle sonuçlanırdı. Feci olurdu."

"Benimle birlikte olman mı?" Parisa'nın arketipine uyuyordu. Baştan çıkar ve yok et. Dünya bir kadının aşkının onları yerle bir ettiğine inanan şairlerle doluydu.

"Hayır." Dalton'ın dudakları ironik bir şekilde seğirdi. "Çünkü beni isteyeceksin."

"Ne kadar cesursun." Aynı zamanda, beklemediği bir yanıttı bu. Dalton'ın doğasını henüz çözmemişti. Mütevazı mıydı, yoksa böbürlenen bir tip miydi? Düşüncesizce yoldan mı çıkmıştı, yoksa kasıtlı olarak bir yere yönlendirilen kişi Parisa mıydı? Onunla oynadığı gibi Dalton'ın da onunla oynuyor olabileceği

fikri acımasızca büyüleyiciydi. Dalton'a döndü. "Seni isteseydim ne olurdu?"

"Beni elde ederdin."

"Ve?"

"Ve hiçbir şey. O kadar."

"Şu anda sana sahip değil miyim?"

"Sahip olsaydın, bunu sıkıcı bulmaz mıydın?"

"O halde, bir oyun oynuyorsun."

"Bir oyun oynayarak sana asla hakaret etmem." Dalton yere baktı ve çıkık elmacık kemikleri ufak masa lambasının loş ışığının gölgesi altında kaldı. Hiçbir zaman kötü görünmüyor, diye düşündü Parisa beğeniyle.

"Teorin nedir?" diye sordu Dalton.

"Kimi öldürdün?" dedi Parisa.

Bir an için kilitlendiler; hissettikleri gerilim dağıldı.

"Diğerleri zamanın mekaniklerine odaklanmamızı önerdiler," dedi Dalton. "Döngüler."

Parisa omuzlarını silkti. "Evreni bloklar şeklinde yeniden inşa etmeye ihtiyaç duymuyorum."

"Neden? Bu, güç değil mi?"

"Sırf başka birisi bunu yapmadı diye mi? Yeni bir dünyaya ihtiyacım yok."

"Çünkü bu dünyayı mı istiyorsun?"

"Çünkü," dedi Parisa sabırsızlıkla, "bir dünya yaratmak için gereken güç, sadece yoluna çıkan her şeyi yok eder. Büyünün bedelleri var. Bunu sen söylememiş miydin?"

"İlginç." Dalton dikkatle ona baktı. "O halde, onaylıyorsun."

"Hangi konuda?"

"Cemiyet'in kurallarından söz ediyorum. Eleme sürecinden."

“Cinayet oyunu demek istedin herhalde,” dedi Parisa. “Bu başlı başına aşağılayıcı bir durum.”

“Ama buradasın, öyle değil mi?”

Parisa elinde olmadan notlarına göz attı.

“Söylemiştim.” Bu sefer, Dalton’ın gülümsemesi tüm yüzüne yayıldı. “Söylemiştim. Gerçeği biliyor olsan bile, hayır demezsin.”

“Kimi öldürdün?” diye sordu Parisa. “Ve bunu nasıl yaptın?”

Dalton, Parisa’nın kolunun altındaki sayfayı çekip göz attı.

Parisa akademinin samimiyetiyle ilgili olarak onun söylediklerini hatırlayarak iç çekti. Dalton onu en çok savunmasız olduğunda sevmiyor muydu? Parisa’nın vazgeçmek istemediği bir parçasını elde ettiğinde. Saf zevk ya da paylaşılmayan bilgi.

“Anılar,” dedi Parisa. Dalton başını kaldırıp ona baktı. “Anılar aracılığıyla zaman deneyimi.”

Dalton kaşını kaldırdı.

“Zaman yolculuğu basittir,” diye açıkladı Parisa, “ama bir kişinin zaman algısında yolculuk ediyor olman gerekir. Belki de,” dedi, Dalton’ın kaçınılmaz bir şekilde bunu anlamayacağını düşünerek, “bunun farkında olmayan sınıf arkadaşlarım bunu pek ilginç bulmuyor olabilirler...”

“Onlar da senin gibi uzman oldukları konuları araştırıyorlar. Devam et,” dedi Dalton.

“Çok karmaşık bir konu değil,” dedi Parisa. Dalton’ın bunu geçiştirmesine şaşırılmıştı ama hayal kırıklığına uğramamıştı. “Zeki kişiler uyarılara daha çabuk tepki verirler; dolayısıyla, zeki kişiler zamanı daha hızlı deneyimlerler ve daha fazla algılayabilirler. Bazı duyular açısından, zekâ aynı zamanda bir hastalıktır, deha çoğu zaman maninin bir yan etkisidir. Belki de bazıları o kadar

fazla zamana sahip olurlar ki bunu farklı deneyimlerler. Ayrıca, zaman farklı bir şekilde tüketilebilirse, aynı zamanda muhafaza da edilebilir. Bir kişi aşırı miktarda zamana sahip olursa...”

“Kendi zaman deneyimlerinde farklı bir şekilde seyahat ederler,” dedi Dalton.

“Evet, özünde öyle,” dedi Parisa.

Dalton elini çenesine dayayıp biraz bunu düşündü.

“Peki, zekâyı nasıl ölçebilirsin? Yoksa bu durumda bu büyü mü olur?”

“Kimi öldürdün?” dedi Parisa.

“Pek sevilen biri değildi,” dedi Dalton, onu yine şaşırtarak. Onun yanıt vermesini beklemiyordu. “Gerçi bu bir bahane değil,” dedi Dalton.

“Tehlikeli miydi?”

Dalton kaşlarını çatı. “Ne?”

“Tehlikeli miydi?” diye tekrar sordu Parisa. “Sana ya da Cemiyet’e karşı?”

“O...” Dalton gözlerini kırıştırtıp geri adım atar gibi oldu. “Onun yaşayıp yaşamayacağına Cemiyet karar vermedi.”

“Öyle mi? Bence bir bakıma verdi,” dedi Parisa. “Her on sende bir birinin eleneceğini bilerek altı aday seçiyorlar. Sence hangisinin feda edilebilir olduğuna dair bir fikirleri yok mudur?”

Dalton yine gözlerini kırıştırdı.

Sonra, tekrar kırıştırdı.

Düşünceleri bulanıklaşıp yeniden netleşti ve bu sefer farklı bir şekil aldı.

“Onu nasıl öldürdün?” diye sordu Parisa.

“Bıçakla.”

“Tuzak mı kurdun?”

“Evet. Öyle sayılır.”

“Tam bir Romalı gibi.”

“Hepimiz madde etkisi altındaydık.” Dalton dalgın dalgın çenesini ovuşturdu. “Bir can almak kolay değildir. Bunun gerekli olduğunu biliyor olmamıza rağmen.”

Parisa zorunlu olan hiçbir şeyden hoşlanmazdı. “Peki, bunu yapmasaydın ne olurdu?”

“Ne?”

“Birisini öldürmeyi seçmemiş olsaydın,” dedi Parisa yine açıklama yaparak. Dalton’ın düşünceleri ikinci kere çözüldü. “Cemiyet müdahale eder miydi?”

“O, biliyordu,” dedi Dalton ama bu bir yanıt değildi. “Kendisi olacağını biliyordu.”

“Yani?”

“Yani, elinde olsaydı aramızdan biri öldürürdü.” Duraksadı. “Olasılıkla beni.”

Ah, demek korkmasının nedeni ya da kısmi nedeni buydu.

Parisa elini uzatıp Dalton’ın alnına düşen saçlarını yana itti.

“Bu gece beni yatağına al,” dedi. “Beni çok meraklandırдың.”

Dalton’ın çarşafı bembeyazdı ve yatağı düzgündü. Parisa büyük bir zevkle çarşafı kırtırdı.

Sonra, başka zamanlar da oldu.

Bir keresinde, onu bahçede buldu. Erken bir saatti, hava soğuk ve nemliydi. Dalton sırtı dönük bir şekilde bahçenin kenarında durmuş, tomurcuksuz kızılıklara bakıyordu.

“İngilizler korkunç kışlarını aşırı romantikleştiriyorlar,” dedi Parisa.

“İngiliz hayranlığı,” dedi Dalton ona dönerek. Yanakları kızarmış, soğuktan iki minik kırmızı leke oluşmuştu. Parisa, Dalton’ın yüzünü ısıtmak için ellerinin arasına aldı.

“Dikkatli ol,” dedi Dalton. “Bunun şefkat olduğunu düşünebilirim.”

“Şefkatli olmadığımı mı düşünüyorsun? Baştan çıkarma eylemi kesinlikle ölümcül değildir,” dedi Parisa. “Çoğu insan sadece önemsenmek ister. Zerre kadar yumuşak yanım olmasaydı, hiçbir yere varamazdım.”

“Bugün nereye gitmek istersin?”

“Beni götüremeyeceğin hiçbir yere değil,” dedi Parisa, ona yolu göstermesini işaret ederek.

Dalton bahçenin en uç kısmında ağır ağır yürümeye başladı. “İltifat etmek, baştan çıkarmanın bir parçasıdır,” dedi. “Öyle değil mi?”

“Kaçınılmaz bir şekilde, evet.”

“Ah, bu kadar dürüst bir vaka olmak istemezdim.”

“Kimse dürüst değildir.”

Dalton hafifçe gülümsedi. “O halde, bizler basit değiliz, sadece... hepimiz aynı mıyız?”

“İnsanoğlunun bir kusuru,” dedi Parisa, yürürlerken omuzlarını silkip. “Tek bir belirli aynılığa ait olma arzusuyla savaşıyor eşsiz olma dürtüsü.”

Sabahın o saatinde kimse kalkmadığı ve yeteri kadar uzaklaşmış oldukları halde, Dalton onu yakınlardaki bir huş ağacı korluğuna çekip ikisini gizledi.

“Beni çok sıradan bir hale getiriyorsun,” dedi.

“Öyle mi yapıyorum?”

“Başka birisi için ne kadar ilginç olabileceğimi düşünsene,” dedi Dalton. “Cinayet işlemiş bir akademisyen.”

“İlginç olmadığını düşünmüyorum. O, seni neden öldürmek istedi?”

“Kim?” Neden söz ettiğini anlamamış gibi yapması yorucuydu ama belli ki gerekliydi.

“Seni kaç kişi öldürmek istedi, Dalton?”

“Büyük bir ihtimalle pek çok kişi olmuştur.”

“Keyif verecek kadar sıra dışı,” dedi Parisa dalgın dalgın.

Dalton onu kollarına aldı, kalçalarını kalçalarına doğru çekti.

“Bana şunu söyle,” dedi. “Seni biraz daha reddetseydim beni daha mı çok isterdin?”

“Hayır,” dedi Parisa. “Öyle yapmış olsaydın, çok aptal olduğunu düşünürdüm.” Aklından düşünceler geçerken, Dalton’ın pantolonunun kemer kısmıyla oynadı. “Bana Forum’dan söz et,” dedi. Dalton’ın irkildiğini görünce, buna memnun oldu. “Son zamanlarda Cemiyet’in düşmanlarını merak ediyorum. Esas olarak, haklı olup olmadıklarını düşünüyorum.” Forum’un casuslarının, enstalasyon sırasında Cemiyet’in koruma kalkanlarından kurtulup kaçabildiklerini unutmamıştı.

Dalton ilk anda şaşırdığı halde, bu soru karşısından istifini bozmadı. “Neden Forum’la ilgili bilgi sahibi olduğumu düşünüldün?”

“Peki,” diye iç çekti Parisa. Hayal kırıklığına uğramıştı ama şaşırmamıştı. “O halde, onun seni neden öldürmek istediğini söyle bana.”

“Başkalı onu öldürmeden önce,” dedi Dalton bıkkınlıkla, “onun birisini öldürmesi gerekiyordu.”

“Sen çok mu zayıftın, çok mu güçlüydün?”

“Ne?”

“Seni ya çok zayıf olduğun ya da çok güçlü olduğun için bir hedef olarak seçmiştir.”

“Sence?”

Parisa ona bakınca, Dalton'ın dikkatle onu izlediğini fark etti.

"Beni bir nedenden dolayı seçmiş olmalısın," dedi omuzlarını silkerek. "Zayıf olduğum için mi, güçlü olduğum için mi seçtin?"

"Kendini ibret alınacak bir öykü haline mi getiriyorsun?"

"Belki."

"Neden seninle birlikte olmamın tehlikeli olabileceğini düşünü-
dün? Kimin için tehlikeli olurdu?"

"Benim için," dedi Dalton. "Başkalarının yanı sıra."

"Ama kendini hiç de koruyormuş gibi değilsin, öyle değil mi?"

"Büyük olasılıkla."

"Seni *bu* yüzden mi öldürmek istedi?"

Parisa bunu espri niyetine söylemiş, öylesine bir deneme ya-
parak bir şeyler açığa çıkabilir mi diye Dalton'ı zorlamıştı ama
Dalton ona daha ciddi bir ifadeyle bakıyordu.

"Bir şey denemek istiyorum," dedi Dalton. "Bu gece buluşa-
lım."

"Nerede?"

"Benim odamda. Ne kadar iyi olduğunu görmek istiyorum."

"Bunu çoktan denedik," dedi Parisa ilgisiz bir tavırla. "İkimiz
de alnımızın akıyla çıktık."

"Onu kast etmiyorum," dedi Dalton ama bu fikre de karşı çık-
madı. "Sadece günü bir şeyi gömerek geçireceğimi söylemek ist-
emiştim. Bir düşünceyi."

"Bir yanıtı mı?"

"Evet."

Parisa içine hafif bir heyecan yayıldığını hissetti.

"Benimle oyun oynamayacağını sanıyordum."

"Bir oyun değil bu. Bir test."

"Neden?"

“Merak.”

Parisa bir süre şüpheyle ona baktı ama Dalton ciddi **gözükü-**yordu.

“Benimle ilgileniyorsun,” diye bir tahminde bulundu.

“Bunu açıkça belli ettiğimi sanıyordum.”

“Bu şekilde etmedin.” Parisa hafifçe gülümseyerek **kemerini** çekti. “Beni *incelemek* istiyorsun.”

Dalton bunu inkâr etmedi. “Ben ilk miyim?”

“Olabilir.” Kesinlikle değildi. “Ama neden?”

“Emin değilim.” Parisa bunun doğru olup olmadığını **kontrol** etti ve gerçekten de emin olmadığını anladı.

Omuzlarını silkip konuyu **değiştirdi**.

“Testi geçersen ödülüm ne olacak?”

“Bir yanıt.”

“O yanıt mı?”

“Tamam, evet.” Duraksadı. “Seni tüketecek.”

“Test mi, yanıt mı?”

“Test.” Dudakları hafifçe kıpırdadı. “**Şimdilik.**”

“Güzel,” dedi Parisa davetkâr bir ifadeyle.

“Çok çaba sarf etmeden neler yapabileceğini biliyorum **za-**ten,” diye onu uyardı Dalton. “Çaba sarf ettiğinde neler olacağını **görmek** istiyorum.”

Parisa heyecanla ürperdiğini hissetti. Kendi alanında bir şey **yapma** hissini özlemişti.

“Peki,” dedi, parmaklarını esneterek. “O halde, **deneyeceğim.**”

Diğerleri yattıktan sonra sessizce doğu kanadına gidip onun odasına varana dek, Dalton çoktan uykuya dalmıştı. Odası hemen hemen onunkinin aynısıydı, kişisel bir dokunuş göze çarpmıyordu. Gardirop, çalışma masası, boş bir şömine. Yatağın yanında bir

kum saati vardı ve ne amaçla orada olduğu açıktı: Bu testin bir zaman sınırı vardı. Saati tersine çevirip gözlerini yumdu ve sırt üstü Dalton'ın yanına uzanıp nabzının ritmini yakaladı. Paralel astral bir düzlemde Dalton'ın bilincinin kenarlarını bulabilmek için kendi bilincine dalması ve sonra açacak en zorlu kapıları aramak için çaba sarf etmesi an meselesiydi.

Kolaylıkla onun zihnine girdi. Gözlerini açtığında, karşısında düğüm düğüm dikenler buldu.

"Ne kadar klişe," diye iç çekti, dikenlerden oluşan perdeyi aralayarak. Çalı kaplı bir kemerin ardında, uzun servi ağaçları ve kül rengi döşeme taşlarından oluşan, ince kuleli, bir masal diyarından fırlamış gibi gözüken Gotik bir şatoya uzanan bir labirent gördü. "Kuledeki prensese ulaşmak için bir saatim var, öyle mi?"

Daha doğrusu bir saat onun deneyimini yaşayacaktı ve gördüğü her şey onun bunu çok akıllıca planladığına işaret ediyordu. Yan tarafa döndüğünde, dikenli çalılıkların çevrelediği bir patikada bitmiş olan bir avuç yabancı bir mantar türü gördü.

"Ustaca," dedi monoton bir sesle. Mantarlardan birini koparıp avcunda kuma dönüşmesine izin verdi. Yatağın yanındaki kum saati gibi, zaman da parmaklarının arasından kayıp gidiyordu.

Daha önceden konuştukları gibi zihinsel kronometriydi. Parisa onun zihninde dolaşırken, Dalton tıpkı bir video oyunundaki güç kaynakları gibi zaman kavramını manipüle etmesine, kullanmak için toplamasına izin veriyordu. Bu durumda, neydi bu? Demek gerçekten de bir oyundu. Parisa imleme amaçlı şık ve ince bir zırh oluşturdu ve fazla zaman parçacıklarını topladı.

Labirente ilerleme süreci, enerjisini tüketmek üzere tasarlanmıştı. Dalton'ın zihninde kendi büyülsü yapmak, fiziksel evrende büyü yapmaya kıyasla katlanarak zorlaşacaktı; güç, tıpkı bir

trafik sıkışıklığı gibi işliyordu. Yavaşlayan bir araba, daha güçlü bir gecikme dalgası anlamına geliyordu; aynı şekilde, Dalton'ın zihninin dışında büyüünün kullanımı da zihninin içinde sıfır çaba sarf etmeye eşitti. Topladığı ekstra zamanı kullanırsa, enerjisini tüketirdi. Kullanmazsa da gücü tükenirdi. Kabaca belirlenmiş kurallardı bunlar ama özellikle de telepatik olmayan birisi için gayet akılcıydı. Sonuç olarak, diğer her şey değildi: bir kumardı. Dalton'ın bilmeceğine karşı yaklaşımı tamamıyla kendi seçimi olacaktı.

Bunların hiçbirisi kesinlikle ilkel değildi; Dalton zihninde yarattığı krallığı, onun kadar yetenekli olmayan bir medetalı bunu ömür boyu oluşturamayacağı için bir günde inşa etmiş olamazdı. Bu da onun bir şey gizlediğine işaret ediyordu. Ayrıca, onu gizlemesi gereken birisi olduğuna. Labirentin planı dengesizdi, sürekli olarak değişiyordu ama görkemli ve karmaşıktı. Dalton Ellery'nin gizlediği sır her neyse, bunun bulunmasını istemiyordu ve Parisa'dan gizleyebilmesi için olağanüstü becerileri olmalıydı.

Dalton'ın zihinsel korumalarının ne kadar ayrıntılı olduğunu düşünenecek olursa, onu dışarı atması gereken de bir şey olmalıydı; zihnin alev oluşturması kolaydı ve taş patikalardaki çatlakların arasında ufak çalı yangınları çıkmış, parlak diller gibi yohunu aydınlatıyordu. Parisa hayalet muhafızların saldırısına uğradığında, buna şaşırmadı. Muhafızlar gelişigüzel humanoid formunda klonlanmışlardı ve hepsi mekanik bir şekilde savaşıyordu – defalarca aynı darbe kalıbını kullanıyorlardı. Bir kez daha, bir amatöre göre etkileyici bir işti ama bu sadece bir testti. Dalton onun ölmesini istemediğini söylemişti; dolayısıyla, belki de zihni bu yüzden ona karşı gerçek bir tehdit oluşturamıyordu. Her şey ona kanıtlaması için bir şey vermek üzere tasarlanmıştı.

Labirentin sonunda uzun bir sütun dizisi başlıyor, şatonun giriş noktasına uzanıyordu. Parisa kemerli bir kapıdan geçip en yüksek kulenin basamaklarına vardı ve ikişer ikişer çıkmaya başladı. Yaptığı zırh paslanmaya başlamıştı. Bedensel olarak silikleşmeye başlamıştı. Zaman daralıyordu.

Şato özenle inşa edilmişti ve yaratıcı olmayan bir görünüme sahipti. Esas olarak, Dalton'ın geçmişte ziyaret etmiş olabileceği bir yere göre inşa edilmiş olabilirdi ama Parisa'nın görmeyi beklemediği ayrıntılara sahipti – duvarlardaki meşalelerin her bir havadaki değişimlere özgün bir tepki veren bir alevle yanıyordu ve duvar halılarının renkleri hatırlanmamış, özellikle seçilmiş olmalıydı. Onun için belirlenmiş olan yolu izleyerek ortadaki merdivenden yukarı çıkmaya başladı ama iki yandaki odaların mobilyalı ve dolu olduğunu görebiliyordu; bunlar bir şeyin kopyaları değildi, özel olarak yapılmıştı. Renk paleti bulanık bir çürük gibi kobalt mavisinden ve mor tonlarından oluşuyordu.

Koridorlar daraldı, kıvrımlı ve yuvarlak bir merdivenin basamaklarına adım atana dek peş peşe katların merdiven boşluklarına götürdü. Merdivenlerin en tepesinde üç tane kule odası vardı; diğerlerinin aksine, bunlar kapalıydı. Üçünü de açacak kadar vakti vardı ama içeri ancak şöyle bir göz atabilirdi. Odaları ayrıntılı bir şekilde incelemek istiyorsa, içlerinden birini seçmek zorundaydı.

İlk odanın kapısının diğer tarafında kendisi vardı. O Parisa – Dalton'ın Parisa'sı– Dalton'ın kollarında dönüp koridorda durmuş, merakla ona bakmakta olan gerçek Parisa'ya baktı. Ah, demek Dalton ona karşı gerçek hislerini de görme fırsatı vermişti. Sıkıcı, diye düşündü.

İkinci kapıyı açınca, bir anıyla karşılaştı. Bir yabancı ve elinde bir bıçak olan Dalton. Demek o olay böyle olmuştu. Davetkâr bir manzaraydı.

Üçüncü odada sadece kilitli bir sandık vardı. Bunu kırmak için elindekinden daha çok zamana ihtiyacı olabilirdi ama odanın şeklini fark edince duraksadı. Orası bir Roma meydanı, bir forumdu. O Forum'du.

Tereddütle içeri adım attı ama hemen durdu. Orası bekleyebildi. Ya sonra geri gelecekti ya da tek başına bir yanıt bulacaktı.

Böylece, arkasını dönüp hızla tekrar koridora çıktı ve Dalton'ı ve yabancıyı aralarında tehlikeli bir biçimde duran bıçakla gördüğü ikinci kapıyı açtı.

Neredeyse anında Dalton'ın bilicine çekildi, bu olayı onun hafızasında yaşadı ama düşündüğü yerde başlamamıştı.

"...emin misin?"

Bunu o yabancı, o genç adam, daha genç ve çok farklı gözüken Dalton'a fısıldıyordu. Saçları aynıydı, görünüşü her zamanki gibi son derece düzgündü ama yüzünde belirgin bir özellik vardı. Evet, on yaş daha gençti ama farklı bir ifadeye sahipti.

Hayır. Yüzünde *bir şey* eksikti.

"Bunu yaparsak, geri dönüşü olmaz." Genç adam açık kahverengi tenliydi ve Cemiyet'in yatak odalarından birinde volta atarken yabancı bir aksanla konuşuyordu. Büyük bir ihtimalle Parisa'nın odası olabilirdi. "Bunu kabullenebilir misin?"

Yatakta yanlamasına uzanmış olan Dalton onu dikkatle dinlemiyordu. Dalgın dalgın bir şeyi tılsımlıyordu; açık kitabının etrafındaki hava titreyip büküldü ve sayfanın üstünde ufak bir fırtına oluştu.

"Kabullenmem gerekmiyor," dedi Dalton. Tüyler ürperten bir şekilde, Parisa'nın kapıda durduğu yere döndü.

"İnsanlar önemli olanın hayatının anlamı olduğunu sanıyorlar," dedi Dalton. Parisa gözlerini kırptırdı. Onunla konuşa-

bilmek için anısını nasıl manipüle ettiğinden emin değildi ama odadaki diğer adam volta atmaya devam ederken bile öyle yaptığı barizdi. “Anlam *değil*,” diye devam etti. “Herkes bir amaç peşinde ama bir amaç yok. Sadece canlılar ve canlı olmayanlar var. Hoşuna gitti mi?” diye sordu birden ses tonunu *değiştirerek*. “Senin için yaptım.”

Parisa yanıt veremeden, genç adama döndü.

“Seni geri getirebilirim,” dedi.

Parisa bile bu genç Dalton’ın samimi olmadığını görebiliyordu.

“Ama bunu yapamayacağını söylememiş miydin?” diye sordu genç adam birden durarak.

“Yapmadığımı söyledim. Tabii ki *yapabilirim*.” Dalton yine dönüp yan yan Parisa’ya baktı ve sinir bozucu bir ifadeyle gülümsedi. “Ben bir animatörüm,” dedi ona; bu arada, genç adam onu duymamış gibiydi. “Ölüm benim için kalıcı bir şey *değil*. Kendi ölümüm dışında ve sanırım yapacağım şeyin nedenini de açıklıyor.”

Genç adama döndü. “Seni getirebilmek için söyleyebileceğimiz hiçbir şey yok,” dedi yarattığı ufak fırtınayı yok edip. “Belki de bu fazladan bir testtir. Belki de her zaman bir animatör vardır ve bu yüzden kimse gerçekten ölmüyordur.”

Bir şey parıldadı; bir bıçaktı. Parisa’nın kendi elinde parıldadı. Sonra, sendelediğini hissetti; bir bıçak inkâr edilmez bir şekilde etine saplanmıştı.

Sonra, ne olduğunu anlamadan kendisini tek başına oturur halde buldu.

“Bunu yapmamam gerek ama beni dinlemelisin.” Bu sefer, volta atan kişi Atlas Blakely’ydi. Parisa kucasına bakınca, kavuşturduğu ellerinin Dalton’a ait olduğunu gördü. “Öldürmek istedikleri kişi sensin, Dalton. Diğerleri sende karar kıldılar.”

“Bunu nereden biliyorsunuz?” dedi Parisa ama Dalton’ın sesini duydu. Aynı odadaydı ve orasının Dalton’a ait olduğunu tahmin etti. Atlas şömineye yakın bir noktada durdu.

“Senden korkuyorlar. Onları ürkütüyorsun.”

“Bencillik ediyorlar,” dedi Dalton öfkeyle. Sonra, “Tamam. Denesinler o zaman,” dedi.

“Hayır.” Atlas hızla ona döndü. “Fikirlerini değiştirmelisin. *Hayatta* kalmalısın.”

“Neden?”

“Cemiyet bunu anlıyor olsa da olmasa da sana ihtiyaçları var. Yapabildiklerin, erişebileceklerin...” Başını sallayıp sustu. “*Onunla* ne yapabilirler? Daha önce de onun gibileri oldu. Onun gibi adamlar varlıklı, zengin olurlar, o kadar. Global oligarşiye katkıda bulunurlar, o kadar, dahası yoktur. Sen başka şekillerde gereklisin.”

Sahnede ufak bir yırtık, çatlak oluştu ve odanın parçaları bir boşluğa düştü. Parisa’nın gözleri kısa bir süreliğine karardı. Sonra, Dalton’ın yine karşısında oturduğunu fark etti, gözlerini kırıştırarak gideremediği bir güneş lekesi gördü ve kendisini bir kez daha zırh içinde onun şatosunun ufak ve hemen hemen boş olan kule odasında buldu.

Bu sefer, yalnızlardı, sade görünümlü sandalyelerde oturuyorlardı ve Dalton –genç versiyonu– öne eğilmiş, yüzünden birkaç santim ötede duruyordu.

“Bana alıştılar,” dedi. “Öldürmek hoşuma gitmedi. Ben bir animatörüm,” dedi sanki bu sözleri her şeyi açıklayabilirmiş gibi. Parisa bir bakıma açıkladığını düşündü.

“Hayat veriyorsun,” dedi.

“Hayat veriyorum,” diye yanıt verdi Dalton.

Parisa karşısındaki Dalton her neyse –anı, hologram ya da ha-
yalet– onunla oynandığına dair belirtiler görebiliyordu; anı ha-
reketleri, tanıdığı kılı kırk yaran Dalton’ın hareketlerinden çok
farklıydı.

Dalton’ın ona karşı ne kadar dürüst davrandığı belli değildi.
Anılarının ya geçmiş deneyimin yarattığı travma ya da şimdiki
zamanki zeki hali tarafından değiştirildiği açıktı.

“Beni kullanıyor musun?” diye sordu Parisa, pek de tekin ol-
mayan bir yere gitmesi için kandırıldı mı diye düşünerek.

Dalton’ın genç versiyonu ona kocaman bir gülümsemeyle kar-
şılık verdi.

“Keşke diğer odayı görmüş olsaydın,” dedi. “İkimiz de oradan
büyük keyif alırdık. Bu oda sıkıcı.”

“Ona yalan söyledin,” dedi Parisa gördüklerini yorumlayarak.
“Diğer adaya. Onu geri getireceğini mi söyledin?”

“Aslında, bunu yapmayı hiçbir zaman kabul etmedi,” dedi
Dalton. “Sanırım, bunu yapmayacağını biliyordu.”

“Öldüreceğini mi, geri getireceğini mi?”

“İkisini de sanırım.”

“Böylece, diğerlerine seni öldürmelerini mi söyledi?”

“Evet.”

“Sen de onları bunu yapmamaya mı ikna ettin?”

“Evet.”

“Zor oldu mu?”

“Hayır. Kendileri olmadığı için mutlu oldular.”

“Peki, onu neden geri getirmedin?”

“Çok çaba gerektiren bir işti,” dedi Dalton omuzlarını silke-
rek. “Hem yanılmıştım.”

“Hangi konuda?”

“Her konuda.” Yine omuzlarını silkti. “Birileri hep ölü. Öyle olması gerekir, aksi takdirde bir şeyler yolunda gitmez.”

“Ne yolunda gitmez?”

Dalton duygusuz bir ifadeyle ona baktı.

Bu versiyonu hiç Parisa’nın hayal ettiği gibi değildi. “Forum nedir?” diye sordu bu sefer.

“Sıkıcı,” dedi Dalton. “Cemiyet’in geri çevirdikleri.”

“Bunu ilginç bulmuyor musun?”

“Herkesin düşmanları vardır.”

Parisa bir gariplik olduğunu hissediyordu; bir hata, tam olarak birbirine uymayan ayrıntılar vardı.

“Neden hâlâ buradasın?” diye sordu. “Cemiyet’te. Neden burada kaldın?”

Dalton birden üstüne geldi ve Parisa o anda onun ne olduğunu tahmin etti. Dalton’ın görüntüsü kaybolup belirir gibi oldu, ani hareketlerle ilerledi.

Hayattaydı ama hayata ucundan tutunuyormuş gibiydi. Sezgiydi ama kontrol sahibi değildi. Bir hayalet değildi. Bir anı değildi.

“Bir animasyon musun?” diye sordu önceki sorusunu unutup.

Dalton keyifsizce ağzını büktü. Dudakları aralandı.

Parisa birden yakasından çekştirildiğini, geri çekildiğini hissetti. “Çık oradan,” dedi kalın bir ses. “Hemen.”

Aniden doğruldu; daha doğrusu doğrulmaya çalıştı ama kendi bilincine dönmenin, yan tarafını paralyze etmiş olduğunu fark etti. Gerçek Dalton onun başını tutuyordu. Parisa yavaş yavaş bedenini hissetmeye başladı ve bir nöbet geçirdiğini anladı. Boğuluyordu; kendi dili nefes almasını engelliyordu ve öğürüyordu.

Kendisini fazla yormuştı. Yanındaki kum saatinin kumları çoktan aşağı kısmında toplanmıştı ve Dalton'ın ifadesinden onu kendisine getirmek için büyük bir çaba sarf ettiği belliydi.

Gözlerini kırıştıtarak ondan uzaklaştı. "Neler oldu?"

Dalton kaşlarını çatı. "Neden söz ediyorsun?"

"Son olarak duyduğum ses, neydi bu?"

Parisa birden gözlerini kırıştırmayı kesti.

Dalton'ın yüzünde yeni bir şey fark etmişti: Mesele daha yaşlı görünmesi değildi; çünkü öyleydi. On sene önceki anısında yirmili yaşlarının başlarında olmalıydı ama başka bir şey vardı. Yüzündeki endişe daha farklıydı, daha kaygılıydı. Parisa önceden onun genç versiyonunun düşüncelerini okumaya çalışmamış, doğrudan düşünceleriyle konuştuğunu düşünmüştü –ne de olsa ikisi de *onun* zihninin içindeydi– ama o anda neler olduğunu düşününce yanıldığını görebiliyordu.

Dalton o anda her ne olmuşsa, karşısındaki halinde bundan eser yoktu. Bir giysinin üstündeki gevşek bir ilmek gibiydi; bir şey çözülmüştü ve kesilmişti. Zihnindeki her kimse, Dalton onu unutmuştu.

"Sen bütün değilsin, öyle değil mi?" dedi Parisa.

Dalton ona baktı. "Ne?"

"O şey, animasyon, o..."

"Sen teste hiç başlamadın ki," dedi Dalton ağır ağır. Bu sefer, Parisa şaşkınlıkla ona baktı.

"Ne dedin?"

"Neredeydin?" diye sordu Dalton endişeyle. "Seni hissedebiliyordum ama..."

Parisa belirsizlik hissiyle ürperdiğini hissetti.

"Neydi? Testin nasıl bir şeydi?"

“Bir banka kasasıydı,” dedi Dalton. “Üstünde şifreli bir kilit vardı aslında, bir bilmeceydi.”

Peki, Parisa onun zihninde tam olarak nereye girmişti? Tuhaf-
n. Tuhaftan da öteydi. Dalton’ın tarif ettiği durum gayet açıktı,
hatta basitti. Kısacası, Parisa’nın az önce yaşadığı deneyimin ak-
sine bir telepat olmayan birisinden bekleyebileceği bir şeydi.

“Banka kasasında ne vardı?” diye sordu dikkatle.

“Parşömen bir belge vardı, önemli bir şey değildi... Birkaç da-
kıkada bulabilmen gerekiyordu. Neredeydin?” diye sordu Dalton
yine daha sabırsız bir sesle. Ama bu sefer Parisa yanıt vermedi.

Nereye gittiğini bilmiyordu ama giderek onu oradan çıkaran
kişinin Atlas Blakely olduğunu hissetmeye başlamıştı.

REINA

İstedikleri takdirde aralık ayındaki tatil döneminde evlerine gidebilecekleri söylenmişti ve Reina kesinlikle eve gitmek istemediğini fark etmişti.

“Birisinin kalkanları kontrol etmek için geride kalması gerekmez mi?” diye sordu Dalton’a diğerleri yokken.

“Atlas ve ben burada olacağız,” dedi Dalton. “Sadece bir hafta sonu.”

“Ben Noel’i kutlamam,” dedi Reina. Tatil fikri hoşuna gitmemiştir.

“Çoğu medeialı kutlamaz ama Cemiyet ölümlü tatillerinde her sene düzenlediği davetleri verir.”

Reina kaşlarını çatı. “Bizler Cemiyet’in davetlerine katılamıyoruz muyuz?”

“Sizler henüz adaysınız, üye değilsiniz.”

“Ama burada yaşayanlar bizleriz.”

“Evet ve biriniz,” dedi Dalton sakın bir sesle, “sene sonuna kadar burada olmayacak. O yüzden, hayır. Sizler davetli değilsiniz.”

Eve gitme fikrini –ki bu, *aile* ve *yeterli uyku* gibi anlamsız bir kavramdı– hayal bile edemiyordu. Hatta nefret uyandırıcı bir fikirdi. Parisa’da gördüğü ilginç bir metnin ortasındaydı – Reina’nın bilinçaltındaki âlemler kavramını merak etmesine yol açan İbni Sirin’in rüyalarla ilgili mistik araştırmasıyla ilgili bir *medeia* kitabıydı. Nico’nun da o kitapla ilgilendiğini söylemiş olması, Reina’ya çok anlamlı gelmişti. Ondan tercüme etmesini istediği runik yazılar gibi, neden rüyalarla ilgili bir kitapla ilgilendiğini

de bilemiyordu. Nico, tarihi psikolojiyle ya da bir fizik mucizesi-
ne dönüştüremeyeceği hiçbir konuyla ilgilenmiyordu – Nico akıl
almaz derecede muhteşem bir şey yapmasına izin verilmediğinde
çok asık suratlı oluyordu– ama yine de bu konuyu konuşacak bi-
rinin olması güzeldi. Diğerleri genel olarak araştırmalar hakkında
hiç konuşmuyorlar, teorilerini bir sır gibi saklıyorlardı.

Nico ona karşı her zaman açık davranmış, hatta kış tatille-
ri için onu New York’a bile davet edecek kadar ileri gitmişti.
“Max’ten nefret edeceksin,” dedi keyifle kılıç talimleri sırasında.
Reina onun ev arkadaşlarından biri olduğunu düşündü. “Onu öl-
dürmek isteyeceksin ve gittikten beş dakika sonra aslında onu çok
sevdiğini fark edeceksin. Gideon onun tam tersidir,” dedi Nico.
“Hayatında tanıştığın en iyi kişi olacak, sonra en sevdiğin kazağı-
nı yürüttüğünü anlayacaksın.”

Reina bir sağ hamle yapacakmış gibi onu şaşırtmaya çalıştı
ama Nico onu bir kitap gibi okuyabiliyordu. Tek eliyle yanağı-
nı tutarak geriye kaydı, diğer elini de garip gülümsemesine uyan
inanılmaz küstahça bir tavırla aşağı indirdi. Sonra, ona *hı-hı, ye-
niden dene* gibisinden bir işaret yaptı.

Yirmili yaşlarının başlarındaki gençlerle dolu bir evde kalma
fikri, Reina’yı huzursuz etti. “Hayır, teşekkürler,” dedi.

Nico bu tür şeylere alınan bir tip değildi ve Reina’nın yanıtına
da alınmamıştı. “Sen bilirsin,” dedi omzunu silkip geniş bir kro-
şeden kaçarken. Tam o sırada Reina, Libby’nin hafif bir gülüm-
semeyle onları izlediğini fark etti. Erkek arkadaşını görmeyi dört
gözle bekliyordu; daha doğrusu, dört gözle beklediğini söylemişti
ama Reina buna inanmamıştı. Libby’nin erkek arkadaşı (kimse
ismini hatırlamıyordu; belki de Libby ismini hiç söylememişti)
onu hep uygunsuz zamanlarda arıyormuş gibiydi ve Libby ekrana

her baktığında sinir olmuş gibi yüzünü ekşitiyordu. Elbette, bunu özellikle de Nico'ya hararetle inkâr ediyordu ama Reina'nın görebildiği kadarıyla, Libby erkek arkadaşının lafı her geçtiğinde Pavlov-vari yanıtlarını memnuniyetsizliğini gizlemek için sıralıyormuş gibiydi.

Kısa tatilleriyle ilgili olarak, diğerleri de genel olarak Reina'nın tereddüdünü paylaşıyordu. Tristan büyük bir ihtimalle oraya gelebilmek için pek çok köprüyü yaktığından oradan ayrılma fikrinden hiç hoşlanmamıştı; Parisa her zamanki kılı kırk yaran tavıyla geçici olarak oradan gitmeleri gerekmesine sinir olmuştu; Callum da kendisinden beklendiği gibi bu durumu umursamıyordu. Sadece Nico eve gitmeye karşı gerçek bir ilgi sergiliyordu. Ama Nico genel olarak öylesine uyumluydu ki Reina onun bir süreliğine her şeye tahammül edebileceğini düşünüyordu.

Son birkaç ay nispeten huzurlu geçmişti. Herkes kendisini bir ritme kaptırmıştı ve o narin huzurlarını kaçırarak olan tatil onlara özellikle uygunsuz, hatta endişe verici gelmişti. Evet, tam olarak *bağ kurmamışlardı* ama en azından sürekli bir gerilim yaratmadan birbirlerinin fiziksel alanında bulunabilecek kadar birbirlerine ısınmışlardı. Reina zamanlamanın hassas bir şey olduğunu düşündü ve evdeki bitkiler onun gidecek olmasına çok üzüldüklerini gizlemiyorlardı.

En sonunda Reina, Londra'da kalmaya karar verdi.

Reina, Cemiyet malikânesinin dışına hiç çıkmamıştı; o yüzden, kendi şehrinde bir turistten farksızdı. İlk gününde, Globe Tiyatrosu turuna katıldı, sonra Kule'ye gitti. İkinci gününde, Kyoto Bahçesi'nde serin havada bir sabah yürüyüşü yaptı (ağaçlar neşeyle titredi, buz tutmuş fisiltılar arasında kökenlerini anlattı) ve arkasından Britanya Müzesi'ne gitti.

Utamaro'nun Japon soylusu tablosuna bakarken, birisi arkasında hafifçe öksürdü ve Reina'yı sinir etti.

"Satın alındı," dedi saçları seyreilmeye başlamış Güney Asyalı bir beyefendi. İngilizce konuşmuştu.

"Ne?"

"Satın alındı," dedi adam yine. "Çalıntı değil."

Aksanı tam olarak İngiliz değildi; farklı aksanların bir karışımı gibiydi.

"Affedersiniz. Sanırım, teknik terim 'ele geçirmek' olmalı. İngilizler hırsızlıkla suçlanmaktan hiç hoşlanmazlar."

"Birçok kişi gibi," dedi Reina, konuşmanın orada son bulacağını umarak.

Ne yazık ki öyle olmadı.

"En azından, bir işe yarıyor," diye devam etti adam. "Burada, dünyanın hazineleri gizlenmiyor, teşhir ediliyor."

Reina dalgın dalgın başını sallayarak gitmek üzere arkasını döndü ama beyefendi de onunla birlikte dönerek yanında yürümeye başladı.

"On senede bir, dünyanın en umut vaat eden altı medeialısı ortadan kaybolur," dedi. Bunu duyan Reina gerildi. "Birkaçı iki sene sonra güç ve ayrıcalık içeren pozisyonlarda ortaya çıkarlar. Bununla ilgili bir teoriniz yoktur herhalde."

"Ne istiyorsunuz?" diye sordu Reina sabırsızlıkla. Kabalıksa kabalıktı. Kibar davranmak için bir neden göremiyordu.

"Tokyo'da olacağınızı düşünmüştük," dedi adam. Reina bir soru sormamış gibi kaldığı yerden konuşmaya devam ediyordu. "Aslında, buraya daha önce gelirdik ama izinizi bulmak kolay değil. Sizinki gibi bir aileyle..."

"Ailemle temasım yok," dedi Reina. Onu istememişlerdi. Rei-

na da onları istememişti. Kimin kimi daha önce istemediği önemli değildi. “Rahatsız edilmek de istemiyorum.”

“Bayan Mori, bana biraz müsaade ederseniz...”

“Kim olduğumu bildiğiniz belli,” dedi Reina. “O yüzden, aldığım bütün teklifleri geri çevirdiğimi de biliyor olmanız gerekmez mi? Ne gibi bir teklifi kabul ettiğimi düşündüğünüzü bilemiyorum ama kabul etmedim. Bana ne teklifte bulunmayı planladığınızı da bilmiyorum ama kabul etmiyorum.”

“Bir zorunluluk hissediyor olmalısınız,” dedi adam. “Sizin gibi bir akademisyen, İskenderiye kayıtlarına erişimi olmanın değerli olduğunu düşünüyordur.”

Reina gerildi. Atlas onlara hep Cemiyet’in belirli gruplar tarafından bilindiğini söylemişti ama yine de o çok değer verdiği yerden böylesine saygısız bir şekilde söz ediliyor olması hoşuna gitmemişti.

“Dünyanın büyülu nüfusunun çok ufak bir kısmı bir şeyler öğrenebilecekse, arşivler ne işe yarar?” dedi adam ısrarla, yüzüne dikkatle bakarak. “En azından, *bu* müzedeki sanat eserleri tüm ölümlü dünyasına teşhir ediliyor.”

“Bilgi, koruyucuların olmasını gerektirir,” dedi Reina sakin sakin. Gitmek üzere arkasına dönecek oldu.

Adam onu durdurdu. “Bilgiyi korumanın gizlemekten daha iyi yolları var.”

Reina’nın başka bir versiyonu ona hak verebilirdi. Ama ona şöyle bir bakıp “Kimsiniz?” diye sordu.

“Mesele kim olduğum değil, neyi temsil ettiğim,” dedi adam.

“Neymiş?”

“Bilgi özgürlüğü. Eşitlik. Çeşitlilik. Yeni fikirler.”

“Benden ne elde edebileceğinizi düşünüyorsunuz?”

“Cemiyet son derece sınıfçıdır,” dedi adam. “Sadece en iyi eğitimli medeahılar kabul edilir ve arşivleri sadece kesinlikle kontrol edilmeyen elitist bir sisteme hizmet eder. Dünyanın tüm hazineleri,” dedi adam, “dağıtımı kontrol eden tek bir kurumun çatısı altında.”

“Neden söz ettiğinize dair hiçbir fikrim yok.”

“Doğru, henüz bir üye değilsiniz,” dedi adam sesini alçaltarak. “Hâlâ başka seçimler yapacak vaktiniz var. Cemiyet’in kurallarına ya da sırlarına bağlı değilsiniz.”

“Bunlar doğru olsa bile, benden istediğiniz şey nedir?” diye mırıldandı Reina.

“Konu sizden ne istediğimiz değil, Bayan Mori, size ne teklif edebileceğimiz.” Adam iç cebinden bir kartvizit çıkarıp ona uzattı. “Günün birinde, yaptığınız seçime mahkûm olduğunuzu görürseniz, bize ulaşabilirsiniz. Sesinizin duyulması için elimizden geleni yaparız.”

Kartın ön yüzündeki NOTHAZAI sözcüğü ya adamın ismiydi ya da mahlasıydı ve arkasında FORUM yazıyordu. Elbette, Cemiyet’in olduğu her şeye karşı olan bir kurumu temsil ediyordu. Roma Forumu bir fikirler pazarıydı, dünyanın en tanınmış buluşma yeri idi. Ticaretin, politikanın ve medeniyetimin merkezidi. Kısacası, Cemiyet kendisini kapalı kapılar arkasına kilitlerken, Forum herkese açıktı.

Ama İskenderiye Kütüphanesi’nin gizlenmek zorunda kalmış olmasının bir nedeni vardı.

“Gerçekten de Forum’dan mısınız?” diye sordu Reina sakince, gözlerini kartvizitten ayırmadan. “Yoksa sadece çetenin bir üyesi misiniz?”

Reina ona bakınca, adam –Nothazai– bakışlarını kaçırmadı. “Yapabildikleriniz bir sır değil, Reina Mori,” dedi. Sonra, bir

düzeltilme yaptı. “En azından, neler *yapabileceğiniz* bir sır değil. Bizler gizli bir dünyanın değil, küresel bir ekonominin, tüm insan ırkının vatandaşlarıyız. İçinde yaşadığımız dünya, ilerlemenin ve gerilemenin kıyısında bile endişe verici bir dünya ve çok az kişiye gerçek değişimler yapma fırsatı veriliyor. Cemiyet’inki gibi bir güç bu dünyayı geliştirmez; sadece el değiştirir, avantajlarını gizli tutmaya devam eder.”

Bu, eski bir argümandı. Demokrasiler yerine neden imparatorluk olacaktı? Cemiyet’in verdiği yanıt belliydi: çünkü bazı şeyler kendilerini idare etmeye uygun değildi.

“Anladığım kadarıyla, bulunduğum noktada hiçbir katkıda bulunamayacağımı düşünüyorsunuz?” dedi Reina.

“Pek çok memnuniyetsizliğiniz olduğu belli, Bayan Mori,” dedi Nothazai. “Kendinizinki de dahil olmak üzere, her türlü ayrıcalıktan nefret ediyorsunuz ancak mevcut sistemi değiştirmek gibi bir arzunuz da yok. Bir gün kararınıza uyanacaksınız ve uyandığınızda, bir şey sizi öne itecek. Kimin amacı olursa olsun, umarım bizimkini göz önüne alırsınız.”

“Beni vekâleten bir tür zorbalıkla mı suçluyorsunuz? Yoksa bu birilerini kendi tarafınıza çekme çabanızın istenmeyen bir sonucu mu?”

Adam omuzlarını silktili. “Gücün çok az kişinin eline geçmesi gerektiği, tarihin kanıtlanmış bir gerçeği değil mi?”

“Her zorba için, kendini yok eden ‘özgür’ bir toplum vardır,” dedi Reina. Aşırı gururun kusurlarını anlayabilecek kadar eski tarihi biliyordu. “Güç, onu yanlış kullanacak olan kişiler için değildir.”

“En kötü zorbalık kendisini asil sanan değil midir?”

“Aç gözlülük neyse odur,” dedi Reina sadece. “Cemiyet’in ku-

surlarıyla ilgili algınızı kabul etsem bile, neden niyetinizin farklı olduğuna inanayım?”

Nothazai gülümsedi. “Ben sadece yakında bu konuda fikrinizi değiştireceğinizi düşünüyorum, Bayan Mori. Fikrinizi değiştirdiğinizde bilin ki tek başınıza kalmayacaksınız. Bir müttefike ihtiyacınız olursa, bunun var olduğunu bilin,” dedi, başını saygıyla eğerek.

O anın simetrisi Reina’ya bir şey hatırlattı.

“Siz bir tür koruyucu musunuz?” Aklına Atlas Blakely’nin kartviziti gelmişti. Garip bir şekilde, Atlas’ın onun yerini alabilecek diğer kişilerden söz ettiği anı hatırladı – her ne anlama geliyorsa, Atlas ona bir gezginden söz etmişti.

Forum’un üyeleri sadece Cemiyet’in reddettiği kişiler miydi?

“Hayır, ben önemli birisi değilim. Forum kendi başının çaresine bakar,” dedi Nothazai arkasına dönerek. Sonra, duraksayıp hafifçe geri döndü. “Bu arada,” dedi alçak sesle, “belki duymuşsunuzdur. Tokyolu milyarder Sato parlamentonun özel seçimini kazandı ve iktidar yanlısı adayın yerine geçti.”

Reina onun Aiya’dan söz etmesine çok şaşırdığı halde bunu belli etmemeye çalıştı. “Aiya Sato neden benim için önemli olsun?”

“Ha, eminim ki önemli değildir. Ama çok ilginç bir durum – görevli parlamento üyesinin yolsuzluklarını ortaya çıkaran oydu. Sanki hükümetin sahip olmadığı bir bilgiye sahipti. Elbette, parlamento üyesi bunları reddetti ama hangisi haklı? Sato’nun dosyası haricinde başka bir kanıt olmadığı için, belki de bunu asla öğrenemeyeceğiz.”

Reina bir an için Aiya’nın kısa konuşmaları sırasında okuma odasında hangi kitabı istediğini hatırladı: isimsiz bir kitap. Reina hızla gözlerini kırıştırıp düşüncelerini gizlemeye çalıştı. Bu

adam Parisa kadar yetenekli bir telepat olmasa bile, düşünceleri okumanın başka yolları vardı.

“Suikastlar,” dedi Nothazai. “Ölümlü telif haklarına dahil olan ama asla halkın erişimine açılmayan yeni teknolojinin gelişimi. Sadece elitlere satılan yeni silahlar. Savaş çığırta kanlığı yapan ülkeler için gizlice geliştirilen uzay programları. Rapor edilmeyen biyolojik silahlar; yoksulluğun kollarına terk edilmiş ismi ağza alınmayanları yok eden hastalık.”

“Bunlardan Cemiyet’i mi suçlu tutuyorsunuz?” Bunlar ciddi iddialardı ve Reina’ya göre muhtemel, muğlak iddialardı.

“Cemiyet’i suçluyorum çünkü görevi bu tür vahşetlere neden olmak değilse, neden bunları engellemek için çaba sarf etmiyor? Kaçınılmaz bir şekilde kârlı çıkıyor olmalı.”

Müzenin idari ofislerinden birinde, susuzluktan ölmek üzere olan bir eğreltiotu tiz bir sesle inledi.

“Birileri her zaman kazanır,” dedi Reina. “Tıpkı birilerimin her zaman kaybettiği gibi.”

Nothazai ona bir hayal kırıklığı ifadesiyle baktı.

“Evet, öyle sanırım. O halde, size iyi günler dilerim,” dedi, müzenin kalabalığına karışarak. Reina elindeki kartvizite baktı.

Bu adamın zamanlaması garipti. Bir şey hissetmemiş miydi? Cemiyet’in duvarlarının diğer tarafına adım attığı anda, bir şeyin orada bulduğu huzuru bozacağını hissetmemiş miydi?

Aslında, zamanlama biraz fazla garipti. Nothazai denen adamın Cemiyet’in kalkanlarının olmadığı bir yerde ona ulaşmak için şüphe yaratacak kadar dar bir zamanı vardı. Hafta sonu tatili sona ermeden ve malikâneye geri dönmekten önce sadece birkaç saati kalmıştı. Bu, tahmin edilemeyecek kadar belirli bir süreydi.

Bu da enstalasyon gibi Cemiyet'in bir başka testi olabilir miydi?

Reina'nın Cemiyet'e kabul edilmesini engelleyebilecek bir şey olabileceği fikri, içgüdüsel bir şekilde parmaklarını sıkması ve avcundaki kartviziti katı, şekilsiz bir topa dönüştürmesi için yeterliydi.

Diğerleri o güçle ne istiyorlarsa yapabilirlerdi. Reina kartı çöpe attı ve soğuk havaya çıkıp kaldırımdaki çatlakların arasında bitmiş olan filizleri görmezden geldi. Dünyayı kurtarmak için Cemiyet'e karşı gelmesi gerektiği argümanı çok saçmaydı. Örneğin, becerileri. Forum sorumsuz bir şekilde aşırı kalabalıklaşan bir gezegende hayatın devam etmesi için otonomisini feda etmesini öneren ilk yer olmaz mıydı? Aşırı talepkâr olmak denen bir şey vardı ve Reina hayatı boyunca başkalarının taleplerini deneyimlemişti. Belki de özellikle onu hiç istememiş kişilerin taleplerini deneyimlemişti.

Konuya hangi açıdan bakıldığına göre, Persephone ya kaçınılmıştı ya da kullanılmaktan kaçınmak için Demeter'den kaçmıştı. Her hâlükârda, kraliçe olmayı başarmıştı. Forum'un nasıl bir yer olduğunu bilmiyordu ama ilkeleri gayet açık olduğu halde onu ilkeleri olmayan biri olarak değerlendirdiği için hata etmişti: Reina hiçbir şey için ödün vermeyecekti.

Bu dünya ondan bir şeyler alabileceğini hissediyorsa, öyle olsun diye düşündü. Kendisi de seve seve ondan bir şeyler alacaktı.

VI

DÜŞÜNCE

Libby dairenin kapısını sert bir şekilde kapattı ve arkasına döndüğünde Ezra'nın oturma odasında beklentiyle oturduğunu gördü.

Manhattan'daki dairelerin kötü yanı, yalnız kalmak için kesinlikle yeterli alanları olmamasıydı. Bir de ince duvarları.

"Sanırım, dinliyordun," diye homurdandı Libby. Ezra yanıt vermeden önce vakit kazanmak için ellerinden birini ön cebine soktu.

"Evet," dedi Ezra hafifçe öksürerek "Dinle, Lib..."

Libby onun ne diyeceğini biliyordu. Bir kere, eve seks ve çikolata ya da bunlar gibi bir şey bekleyerek gelmemiştir. Kapıdan içeri girdiği anda kavga etmeye başlamışlardı ve iki gün sonra bile aralarındaki sorunları çözememişlerdi. Ezra'nın hâlâ nereye gittiği ve ne yaptığıyla ilgili o eski konuları gündeme getirmeye ihtiyaç duyması, her ikisine de insani gelmemeye başlamıştı.

"Söylemiştim ya," diye iç çekti Libby. "Sana hiçbir şey anlatmayacağım, Ezra. Bunu yapamam."

"Evet, bunu açıkça söyledin," dedi Ezra biraz fazla sert bir sesle. Sonra, sesinin ne kadar düşmanca olduğunu fark edip yüzünü buruşturdu ve hemen geri adım attı. "Bak, yine bu konuda tartışmak istemiyorum..."

"O halde, tartışma."

Libby birden hareket etme ihtiyacı hissedip kapıdan uzaklaştı. Ezra, Libby'yi boğulacakmış gibi hissettirene dek peşinden gitti.

"Sadece senin için endişeleniyorum, Libby."

“Endişelenme.” Büyük bir ihtimalle, daha yumuşak bir ses tonu daha faydalı olurdu. Gerçi sesinin yumuşak çıkması mümkün değildi.

“Peki, ne yapmam gerekiyor?” Ezra bunu yalvarır gibi sormuştu; dağınık saçları ve çıplak ayaklarıyla gayet samimi bir aile tablosu çiziyordu. “Hiçbir haber vermeden altı ay sonra geri gelmen mi? Tamam. O sürede nerede olduğunu bana söyleyememen mi? Peki, buna da tamam. Ama artık insanların kapıyı çalması bile seni üzüyor ve sen tam olarak... Ne yapmaya çalışıyorsun sahi? Onları benden *gizlemeye* mi?”

“Evet. Çünkü bunun seninle hiçbir ilgisi yok,” dedi Libby çileden çıkmış bir halde. “Bana güvenmediğini her zaman biliyordum, Ezra. Ne kadar güvenmediğini tam olarak anlayamamıştım ama bu iş kontrolden çıkmaya başladı...”

“Mesele güvenle ilgili değil, Libby. Emniyetinle ilgili.” *Yine* o konu. “Başın dertteyse ya da bir işe karıştıysan...”

Libby yumruğunu sıktı. “Cidden başımı derde sokacak kadar aptal olduğunu ve kurtulmak için yardıma ihtiyacım olduğunu mu düşünüyorsun? Mesele bu mu?”

“Libby, yapma,” diye iç çekti Ezra. “Sen benim kız arkadaşısın. Benim için önemlisin. İyisiyle kötüsüyle, benim sorumluluğumsun ve...”

“Ezra, şimdi beni çok iyi dinle çünkü bunu son kez söyleyeceğim.”

Libby aralarındaki mesafeyi üç adımla kapattı, o gün yapmayı planladığı son tartışmaya hazırlandı.

“Ben sana ait *değilim*,” dedi monoton bir sesle.

Ezra’nın buna yanıt vermesini beklemedi. Libby onun yüzündeki ifadeden olacakların hoşuna gitmeyeceğini anlamıştı. Bir

valiz hazırlayıp eşyalarını toparlamayı düşündü. Çılgılık atmayı, ağlamayı, taleplerde bulunmayı, genel olarak olay çıkarmayı düşündü.

Ama en sonunda tüm bunlar o kadar yorucu geldi ki sadece arkasını dönüp dairenin kapısını açtı ve kesin olarak çıkıp gitmekten başka bir şey planlamadı.

Ezra'yı arkasından bakar halde bıraktı.

Dışarıya çıkar çıkmaz üstüne bir palto giymiş olması gerektiğini anladı. Binasının alt katındaki pizzacının dışında karanlıkta dururken titredi ve Nico'nun ilerideki apartmanına bakarken, sarhoş bir üniversite öğrencisine çarpmamak için kenara çekildi. Kesinlikle bir fikirdi ama bu durumu anlayışla karşılamayacak birisi varsa, bu Ezra'dan onu gördüğü andan itibaren nefret etmiş olan Nico'ydu.

Hem Nico'ya giderse, az önce kapısına gelen ziyaretçiden de söz etmesi gerekecekti.

“Elizabeth Rhodes?” demişti Bronx aksanlı kadın. Doğal saçlarının etrafına bağladığı pahalı fular olmasaydı, sokakta insanları durdurup çevreden ya da veganlıktan, hatta ölümsüz ruhları tehlikeye atmanın zararlarından söz eden o kampanya görevlilerinden biri olduğunu düşünebilirdi. “Bana biraz zaman ayırabilerseniz...”

Libby titredi ve gözlerini kırıştırıp bu anıyı bir kenara attıktan sonra tren istasyonuna doğru yürümeye başladı.

Neden başka kurumların onlara teklifte bulunabileceğine dair hiçbir uyarı yapılmadığını merak ediyordu. Evet, Atlas Forum'un varlığından söz etmişti ama adaylık sürelerinin iki günü boyunca bu tür müdahalelere maruz kalabileceklerini söylememişti.

Bu da enstalasyon gibi bir tür sınav mıydı? Sadakatini mi sınyıyorlardı?

“Bayan Rhodes, eminim ki Cemiyet’in var olmasının bile doğal elitizmi konusuna kafa yormuşsunuzdur,” dedi Williams isimli kadın. “Ailenizdeki kimse büyü eğitimi almadı, değil mi? Ama acaba Cemiyet bildiklerini paylaşmış olsaydı ablanızı kurtarabilir miydi diye merak ediyorum doğrusu.”

Libby bu soruyu kendisine yüzlerce kere sormuştu. Hatta bir süre, özellikle de NYUMA ona teklifte bulunduğu uykuları kaçmıştı. Ona işkence eden yıkıcı düşünceler hep aynıydı: daha fazla bilgi sahibi olsaydı, daha önce eğitim alsaydı ya da birisi ona daha önceden söyleseydi...

Ama yanıtı biliyordu. Senelerce ayrıntılı bir şekilde bunu araştırmıştı. “Dejeneratif hastalıklara yönelik bir tedavi yok,” dedi, bu acı gerçeği çok iyi bilen birisinin öz güveniyle.

Williams kaşını havaya kaldırdı. “Yok mu?”

Libby’nin zihninde istemeden de olsa TALEP REDDEDİLMİŞTİR sözcükleri süzüldü.

Bu, kesin bir tür tuzaktı. Bir test olsun ya da olmasın, kesinlikle bir tuzaktı. Birisi kişisel geçmişini araştırmış, bunu kullanarak onu manipüle etmeye çalışıyordu ve Libby bu numaraya kanmayacaktı. Callum’la birlikte çalışmak ona bir şey öğrettiyse, çok fazla ya da derin hissetmenin sadece zihniyle düşünmediği anlamına geldiği bu.

Libby buna yanıt olarak içinden medeia sağlık hizmetlerinin ölümlülere sunulmamasının Cemiyet’in değil, kapitalizmin suçu olduğunu söylemişti. Medeia yöntemlerine empatiye göre değer biçiliyor olsaydı, evet, belki de araştırmanın gizli tutulması suçlanabilirdi – ama bunun önce hem ölümlü hem de medeia kurumlarından geçmiş olması gerekirdi. Ortaya öylesine büyük bir maliyet çıkardı ki bir tedavi olsaydı bile, ailesinin bunu denemesi ve faydalanması onları iflasa sürüklerdi.

“O halde, ablanız ölmeyi hak mı etti?” diye sormuştu Williams boş bir ifadeyle.

Libby kapıyı o anda kadının suratına kapatmıştı.

Senelerdir kimseye Katherine’den söz etmemişti. Ezra’ya bile. Elbette, zaman zaman ablasını düşünüyordu ama arada hep bir mesafe oluyordu ve onunla ilgili anılarını uzakta tutuyordu. Aklını yitirmemek için, çoğu zaman herhangi bir şey yapılabilir miydi diye düşünmeyi de reddetmişti. Bir yabancının durup dururken her şeyi yüzeye çıkarması ona biraz sinsice ve gayet nahoş gelmişti. Özellikle de Libby’nin bunun yanıtını bulmayı deneyip başarısız olduğu düşünülecek olursa.

Bunu Cemiyet mi yaptırıyordu? Libby’nin çocukluğunda Kitty diye hitap ettiği ve ebeveynlerinin haklı olarak çok sevdiği Katherine Rhodes’dan haberleri olmalıydı. Libby on üç yaşındayken, Katherine onu ağır ağır öldüren büysüz bir bedenin pençesinde bir hastane yatağında on altı yaşında hayatını kaybetmişti. NYU-MA’daki idarecilere sorduğunda, Libby’ye becerilerinin büyük bir ihtimalle ablasını kaybetmenin stresi geçmeden tam kapasitesine ulaşamayacağını söylemişlerdi. Katherine’in senelerdir hasta olduğunu, ebeveynlerinin dikkatlerini esas olarak ona vermeleri gerektiğini ve bu yüzden, Libby’nin becerilerini fark etmiş olsa bile bunlara odaklanamadığını söylemişlerdi. Bu süreyi telafi etmesi için çok çalışması gerektiğini söylemişlerdi.

“Ablamı kurtarabilir miydim?” diye sormuştu çünkü sonradan hayatta kalma suçluluğunu en derinden hissettiği dönem olduğunu anlamıştı.

“Hayır,” demişlerdi. “Hastalığının etkilerini geri alabilecek, hatta yavaşlatacak hiçbir şey yok.”

Libby’nin onların haklı olduğunu görmesi için iki sene boyun-

ca çılgınlar gibi araştırma yapması ve ablasıyla ilgili düşüncelerini bir kenara bırakması için aradan iki sene daha geçmesi gerekmişti. Nico olmasaydı, bunları kesinlikle başaramazdı. “Kendine gel, Rhodes, hepimizin sorunları var. Bu durum onun sahip olmadığı zamanı heba etmen anlamına gelmiyor,” demişti Nico, Libby ona olanları finallerin en doruk noktasında itiraf ettiğinde –belli ki itirafı çok büyük bir hata olmuştu– ve Libby onu tokatlamıştı. En sonunda, onu yatıştırmak için Ezra’nın müdahale etmesi gerekmişti. Nico’ya disiplin cezası verilmişti ve Libby kendisine ölecek olsa bile onu her derste pataklayacağını söylemişti.

O gece, Ezra’yı ilk kez öpmüştü.

Cemiyet, özel hayatının önemsiz ayrıntıları dışında tüm bunları biliyor olmalıydı. Katherine’i de biliyor olmalıydılar; dolayısıyla, belki de bu *gerçekten* bir testti. Fakat bu, geçmişiyile ilgili öyküyü öğrenmek isteyen herkes için kolaylıkla erişilebilecek bir bilgiydi. Becerileri biraz geç gelişen, ablası ölmüş bir medeialı mı? Özellikle de kıyaslanabilir kaynakları olan bir kurum için parçaları birleştirmek o kadar da zor değildi. Ya Cemiyet sadakatini sınamak için neyi kullanacağını çok iyi biliyordu ya da Forum ona Cemiyet’ten şüphe etmesi için ciddi bir neden vermek istemişti.

Her halükârda, Libby’nin bulunmak istediği tek bir yer vardı.

Arkasında ince bir duman bulutu bırakarak Manhattan sokaklarında dolaştıktan sonra, Grand Central’a girdi, merdivenlerden çıkıp onu Londra’ya geri götürecektir olan medeia trenlerini buldu. Teknik olarak dönmesi için çok erkendi –onlara ertesi güne kadar geri gelmemeleri söylenmişti– ama güvenlik önlemlerini geliştirmelerine yardım etmişti, değil mi? Hem de iki kere. Koruyucu kalkanlar onun içeri girişini yeteri kadar engelleyemezdi. Hangi

açıdan bakılırsa bakılsın, geri dönmeleri resmi bir emir değil, nazik bir ricaydı.

Libby kalkanların arasından malikânenin topraklarına girdi, ön kapıya değil batı kanadının ziyaretçi kapısına yöneldi. Büyük salonu uçarak aştı, okuma odasına gitmek üzere sağa dönmeye hazırlandı ama uzaktan gelen sesleri duyunca durdu; alçak bir ses dalgası, birilerinin fısıldayarak konuştuğu anlamına geliyordu.

Demek ki koşarak geri gelmiş olan tek kişi kendisi değildi.

Parisa ve Tristan boyalı odada yerdeydi ve sırtlarını çıtırdayan ateşe vermiş bir şişeden bir şey içiyorlardı. Odanın geri kalanında ışıkları açmamışlardı; masa ve kitaplar gölgelerin arasında kalmıştı ve perdeler yuvarlak yarım kubbenin iki yanına çekilmiş, karanlık geceyi içeri davet ediyordu.

Genellikle, Libby o odaya girdiğinde içeriyi zamanı parmak uçlarının altında durdurduğu günkü gibi görüyordu; kubbeli boyalı tavana sıcaklık katan ışık, şöminenin üstündeki saatin bulanık görüntüsü, Tristan'ın bir tüy gibi hafifçe göğsünün üstünde duran eli. Ama bu sefer bir şey farklıydı. Farklı bir dünyaya, uzak bir evrene izinsiz girmiş gibi hissetti.

Her zamanki gibi adil olamayacak kadar güzel görünen Parisa, başını Tristan'ın kucağına yaslamıştı ve koyu renkli saçları bacaklarının etrafına yayılmıştı; şık tek parça elbisesinin yırtmacı o kadar yukarı sıyrılmıştı ki bacağı neredeyse kalçasına kadar açıktaydı. Tristan'ın da gömleğinin önü kısmen açıktı ve köprücük kemiğinin gölgesinin altında göğsünün kıvrımı belli oluyordu. Dudaklarında tatlı bir gülümseme vardı ama ağzına götürdüğü şişe yüzünden biraz çarpık gözüküyordu. Gülerek içkiyi yuttu ve Parisa başını kaldırmadan elini uzattığında, parmak uçları Tristan'ın dudaklarına değdi.

Onları gördüğünde zaman Libby için yine durdu. Bir bûyüye kapılmış gibiydi.

Gerçi ikisinin yatıp kalktıklarını bilmiyor değildi. Daha doğrusu, kesin olarak bilmiyordu ama bunu doğrulayan o manzarayı gördüğüne şaşırmamıştı. Evde çok seçenekleri yoktu ve Nico. Parisa'nın ilk seçimi olacağını söylediğine göre, Tristan'ın da seçiminin aynı olması şaşırtıcı mıydı?

Libby yine Tristan'ın elini nabzının üstünde hayal etti ve yutkularak bunu aklından attı.

Onların ne yaptığı umurunda değildi. Ne de olsa kendisinin bir erkek arkadaşı vardı.

Kısa bir süre önce kavga ettiği bir erkek arkadaş.

Görmeyi tercih etmediği bir erkek arkadaş.

Ama...

Ama.

Yine de bir erkek arkadaşı.

"Ne kadar sıkıntılı gözüküyorsun," dedi Parisa. Kapıda duran Libby'yi görünce, doğrulup Tristan'ın elindeki şeyi aldı. "Belki sen de bize katılmalısın."

Libby hazırlıksız yakalandığı için gözlerini kırıştırdı. Onu gördüklerini fark etmemişti.

"Ben," dedi ama sustu. "Bu... özel bir şey yaptığınız belli. o yüzden..."

"Gel de bir şeyler iç, Rhodes." Tristan'ın sesi boğuktu ve gözlerinde bu durum hoşuna gitmiş gibi bir ifade vardı. "Bir içkiye ihtiyacın olduğu belli."

"Seni ısırmayız," dedi Parisa. "Ama bu tür şeylerden hoşlanıyorsan bilemem tabii."

Libby hâlâ okuma odasına gitmek istediği için şöyle bir arkasına baktı.

"Ben sadece..."

"Aklında her ne varsa, sabah da orada olacak, Rhodes. Oturmana " Tristan çenesiyle yanını oturmasını işaret etti.

Libby onlarla vakit geçirmek konusunda tereddütlüydü ama yalnız olmama fikri... cazipti. Hem Tristan farkında olsa da olmasa da haklıydı. Ertesi gün de olanlara yeniden öfkelenmeyi başarabilirdi.

Öne adım attı ve Parisa buna memnun olmuş gibi ona şişeyi uzattı. Libby Tristan'ın diğer tarafına oturup bir yudum aldı.

"Off," diye yüzünü buruşturdu içki boğazını yakınca. "Ne bu?"

"Brendi," dedi Parisa. "İçinde birkaç mayalanmış baharat var."

"Yani?"

"Yani, apsent," dedi Tristan. "Apsent içiyoruz."

"Ha, tamam." Libby tek bir yudumda biraz çakır keyif olmuş bir halde yutkundu.

"Bir tahminde bulunayım," diye iç çekti Parisa. Tristan'ın üstünden uzanıp şişeyi Libby'den aldı. "Pek içki içmiyorsun sanırım."

"Sık sık içmem," dedi Libby.

Parisa şişeyi yine koyu kırmızı rujlu dudaklarına götürdü. Elbisesi siyaha yakın bir lacivert rengiydi. Libby o anda keşke böyle bir elbiseyi taşıyabilseydi diye düşündü.

"Dilediğin şeyi taşıyabilirsin," diye güldü Parisa şişeye karşı.

Libby yanaklarının kızardığını hissetti. Telepatik koruma açtıktan sonra ne kadar çaba sarf ediyor olsa da Parisa hep onun istediğinden fazlasını duyuyordu. "Sadece ben bu kadar şey olan bir elbiseyi giyemezdim diye düşünüyordum..." Öksürdü. "Moda giysiler bana pek yakışmıyor."

Parisa öne eğilip şişeyi tekrar ona verdi. Elbisesinin askısı bir

anda omzundan sıyrılıp kolunda kaldı ve Libby o anda onun o elbisenin içine sutyen takamadığını ve askının göğsünün üstüne düştüğünü fark etti.

“Üstünde dilediğin şeyi taşıyabilirsin derken giysileri kast etmemiştim,” dedi Parisa, Libby şişeyi dudaklarına götürürken. Libby aldığı yudumu yutamayıp öksürünce, Tristan güldü.

“Seni de Forum’dan biri ziyaret etmiş olmalı,” dedi Tristan, apsentin yol açtığı öksürük krizi yeni dinmiş olan Libby’ye. “Seninle ilgili ne gibi çok özel bir şeyi keşfetmişler?”

“Sen anlat,” dedi Libby bir yudum daha alıp. İsteddiği son şey bu konuşmayı ayık yapmaktı. Zaten kendisini beceriksiz küçük bir çocuk gibi hissediyordu.

“Ne yazık ki bizimkiler gayet sıkıcı. Babam bir suç örgütünün lideri, hep aynı terane,” dedi Tristan. Libby’nin yüzündeki şaşkınlık ifadesi arttı. “Belalı bir adamdır. Ama yeteri kadar iyi bir cadıdır.”

“Öyle mi?”

“Adrian Caine ismini hiç duymadın mı?” diye sordu Tristan. Libby hayır anlamında başını salladı ve Tristan hafifçe gülümse-di. “Şaka yapıyorum. Londra’nın belalı yeraltı örgütlerini duymuş olduğunu sanmıyordum.”

“Mafya babası gibi birisi mi?” dedi Libby.

“Sayılır. Ama o kadar babacan biri değil.” Libby’nin elindeki şişeyi tuttu ve onun bırakmasını beklemeden uzun bir yudum aldı. “Sana bayılırdı,” dedi yutkunup; boğazı yanınca bir köpek gibi silkindi.

Libby yan yan ona bakıp bunun bir hakaret olup olmadığını anlamaya çalıştı. Tristan da ona bakıp beklentiyle kaşını kaldırdı.

Hakaret niyetine söylememiş gibiydi.

“Elbette, ben de bir fahişeyim,” dedi Parisa, Libby’nin yine öksürmesine neden olarak. “Eminim ki bunun için daha iyi bir sözcük vardır ama şu anda düşünecek durumda değilim.”

“Bir eskort olabilir mi?” dedi Tristan.

“Hayır, o kadar profesyonel bir şey değil. Daha ziyade çok yetenekli bir kadın hovarda gibiyim. Paris’teki okuldan mezun olduktan kısa bir süre sonra başladı. Hayır,” dedi aklından bir hesap yaparak. “Sanırım, teknik olarak *okurken* başladı ama o zamanlar sadece bir hobiydi. Olimpiyatların sadece amatörlerin başarılarını takdir ettiği gibi.”

Libby sonraki soruları Tristan’a bıraktı. “Bir profesörle başladı herhalde?” dedi Tristan.

“Evet, doğal olarak. Akademisyenler en yoksun kişilerdir ya da öyle olduklarını düşünürler. Aslında, onlar da bir o kadar müstehtendir; sadece o kadar dar bir gerçeklik alanında yaşarlar ki başka kimlerin birbirini becerdiğini görmek için ofislerinden dışarı bile çıkmazlar.”

“Seni becerdiklerini görmek için mi, genel olarak mı?”

“Genel olarak ama beni de,” dedi Parisa.

Tristan hafifçe güldü. “Ya sonra?”

“Fransız bir senatör.”

“Büyük bir sırçama yapmışsın doğrusu.”

“Pek sayılmaz. Politikacılar sezgileri en zayıf ve süresi çabuk dolanlardır. Ama bir politikacıyla birlikte olup sisteminden atmak her zaman önemlidir.”

“En azından keyifli miydi?”

“Kesinlikle değildi. En kısa ve beni en memnun etmeyen ilişkim oldu.”

“Peki. Senatörden sonra?”

“Bir vâris oldu. Sonra, onun babası. Sonra, kız kardeşi. Ama aile tatillerinden hiçbir zaman çok hoşlanmadım.”

“Anlaşılr bir durum. İçlerinden daha çok hoşlandığın birisi oldu mu?”

“Elbette. Minik köpeklerine bayılırdım.”

Libby afallamış bir halde bir Parisa’ya, bir Tristan’a baktı. Parisa’nın cinsel maceralarından nasıl bu kadar açık ve... *sakin* *sakin* konuşabildiklerini bilemiyordu.

“Ha, aslında onu rahatlatıyor ama bunu asla itiraf etmez. Menfur doğamla ilgili gerçeği bilmek, sadece Tristan’ın insanlıkla ilgili en derin şüphelerini teyit ediyor,” dedi Parisa, Libby’nin gözünün ucuyla ona baktığını fark edip. Bunları Libby’nin düşüncelerine yanıt olarak söylemişti. “Boşalırken bıçaklanacak olsa, Tristan ölümün kollarına atılmadan önce, ‘Haklıydım,’ diye inceleyecek gücü bulurdu.”

“Haklısın ama artık bıçaklara karşı dikkatli olacağım,” dedi Tristan şüpheyle. Aslında, bunun Parisa’yla birlikte olduğuna dair bir teyit olması gerekirdi ama Libby’yi daha da hayretlere düşürdü.

Bu ikisi birlikte miydi, değil miydi?

“Değiliz,” dedi Parisa. “Hem o senden hoşlanıyor, Rhodes. Değil mi, Tristan?” diye sordu Parisa Tristan’a dönüp.

Tristan bir an için Parisa’nın gözlerinin içine baktı. Bu arada, Libby içinin bir huzursuzluk hissiyle burulduğunu hissetti; geri kalanı ne tepki vereceğini bilemiyormuş gibiydi. Elbette, bu bir espriydi. Evet, Parisa düşünceleri okuyabiliyordu ama mesele bu değildi. Dalga geçiyor olmalıydı.

Öyle değil mi?

“Ondan yeteri kadar hoşlanıyorum sanırım,” diye iç açıcı olmayan bir açıklama yaptı Tristan. Libby konuyu hemen değiştirmek için harika bir an olduğunu düşündü.

“Demek Forum... size şantaj yapmaya çalıştı?” diye sordu ikisine, hafifçe öksürerek. “Sizi tehdit mi ettiler?”

“Onun gibi bir şey,” dedi Parisa gözlerini devirerek. “Tekliflerini düşündürdüm ama bunu çok nahoş bir şekilde yaptılar. Utanmadan ve doğrudan.” Bunu söylerken ürperdi. “Ahlaksızlıkla ilgili olarak korkunç deneyimler yaşadım.”

“Teklifi *ciddi ciddi* düşündün mü?” diye sordu Libby aldığı yudumu yutmaya çalışırken. Bunu düşününce, nedense midesindeki yanma hissi ile göğsündeki yanma hissini ayırt edemedi. “Ama ya bu bir...”

“Tuzaksa mı? Hiç sanmam,” dedi Parisa. “Cemiyet’in tarzı bir davranış değil.”

“Ama enstalasyon...”

“Orada bizi kolay hedef haline getirdiler ama teknik olarak bir tuzak değildi,” dedi Tristan.

Libby onun haklı olduğunu düşündü ama Parisa’nın verdiği yanıtı hatırlayınca kaşlarını çatı.

“Yine de... Forum’un teklifini kabul etmeyi düşündün mü?”

“Tabii ki,” dedi Parisa. Şişeyi Libby’den aldı ve Tristan’ın önünde tuttu. Bakıştılar; Tristan kaşını kaldırdı. Sonra, başını geriye attı ve Parisa’nın ağzına biraz apsent akıtmasına izin verdi. Dudaklarına dökülen damlaları yaladı ve Parisa içkiyi onun çenesine dökünce öksürerek güldü. “Tüh,” dedi Parisa, Tristan’ın çenesini başparmağıyla silip. Sonra, şişeyi kendi dudaklarına götürdü. “Neyse,” dedi bir yudum alıp şişeyi Libby’ye geri verirken, “henüz Cemiyet’e bağlılık yemini etmem için hiçbir neden yok. Şu anda üyeliğe kabul edilmiş değilim, öyle değil mi?”

“Evet ama,” dedi Libby, şişeyi alırken kaşlarını çatıp. “Yine de bu biraz şey olmaz mı...”

“Sadakatsizlik mi?” diye tahminde bulundu Parisa. “Olabilir ama ben sadakatli birisi olarak tanınmam zaten.” Gözünün ucuyla Tristan’a baktı. “Ya sen?”

“Ben mi? Ben tek bir kadınla ilişki yaşayan bir erkeğim, Bayan Kamali,” dedi Tristan hafifçe gülümseyerek. “Çoğu zaman.”

“Çoğu zaman,” dedi Parisa bu yanıtı onaylamış gibi. “Ama her zaman değil mi?”

Libby içkide ne tür bir zehir varsa, bundan biraz daha içmesi gerektiğini hissederek uzun bir yudum aldı.

“Şey, neden...” dedi ve Parisa ona döndü. “Sana bir şey sorabilir miyim?”

“Neden seks mi?” dedi Parisa üzgün üzgün. Libby’nin yanakları yine kızardı. “Çünkü bundan keyif alıyorum, Elizabeth. Ayrıca, çoğu kişi bunun için para ödeyecek kadar salak ve toplumda var olmak için paran olması gerekiyor.”

“Evet ama bu biraz...” Sustu. “Şey...”

“Para karşılığında insanlarla seks yapmayı alçaltıcı bir şey olarak görüp görmediğini soruyorsun sanırım,” dedi Parisa monoton bir sesle.

Libby anında ağzını açtığına pişman oldu. “Ben sadece... Sen çok yeteneklisin ve...”

“Yeteneklerimi iyi kullanıyorum,” dedi Parisa. Libby sanki sadece elleriyle bir şey yapmak istiyormuş gibi şişeyi beceriksizce ağzına kaldırdı. “Dahası, seninki gibi tavırlar benim asla reddedilmememi sağlıyor. Ne de olsa, hepimiz dilediğimiz zaman sınır tanımadan, tatmin edici seks yapıyor olsaydık, tek eşlilikle uğraşır mıydık? Senin kast ettiğin namus lekeleri, senin başkalarını hüküm altında kalmana neden olur.” Parisa onun daha uzun bir yudum alması için şişeyi yukarı itti.

Libby içkinin ağızının kenarlarından döküldüğünü hissetti ve Parisa gülererek şişeyi geri alırken sulanan gözlerini yumdu. Anason Libby'nin dilini peltekleştirmiş, ağızında yabancı ve acı tatlı bir tat bırakmıştı.

"Hiç duygusal bağ kurma gerekliliğinden nefret etmez misin?" diye mırıldandı Parisa. Parmak uçları Libby'nin boğazına sürtündü ve dalgın dalgın kendi saçlarıyla oynamaya başladı. "Özellikle de erkekler insanı tüketir, kanımızı emerler. Yüklerini taşımamızı, yanlışlarımızı düzeltmemizi talep ederler. Bir erkek daima iyi bir kadın arar ama karşılığında bize ne verir?"

Libby'nin zihni Ezra'ya karşı hissettiği kızgınlığın izleriyle doldu. "Bir başka gün olsaydı, buna daha iyi bir yanıt verebilirdim," diye mırıldandı ve dirseğinde Tristan'ın son derece küçümseyici gülüşünün titreşimlerini hissetti. Yerdeki pozisyonunu değiştirdi, Tristan'ın göğsüne yaslandı ve neşesinin titreşimlerinin tatlı tatlı kemiklerine işlemesine izin verdi. "Ama yine de sen bir telepatsin, Parisa. Telepatlar nadirdir ve sen inanılmaz derecede iyisin. Bunu biliyorum. Ben sadece..." Omuzlarını silkti. "Bundan ne kazancın olduğunu anlayamıyorum."

"Sen de her şeyi kendin için kolaylaştırmak adına bir şeyler yapıyorsun, değil mi?" dedi Parisa. "Merdivenlerden yukarı çıkmak için büyü gücünü kullanmıyorsun ama yine de yerçekimine karşı geliyorsun, değil mi?"

"Eee?" dedi Libby. Tristan şişeye uzandı ve Libby onun gövdesine daha da sokulurken parmakları birbirine sürtündü. "Bunun konuyla ne alakası olduğunu anlayamadım."

"Çünkü sana göre seks sadece fiziksel bir eylem ama aslında zihin diğer her şeyle birlikte açılır," dedi Parisa. "Birisinin zihnini ele geçirmeye, benim zihnimin hükmü altında kalmasına çalış-

mam boşa zaman harcamaktır. O, içimde olduğumda, ne olduğumu, ne istediğini anlayabilmek için parmağımı bile kıpırdatmam gerekmez. Ben sormadan kendisi söyler. Hem neden boş yere enerjimi ve çabalarımı harcıyıp gereksiz yere talepte bulunayım? İnsanlara her şeyden çok istedikleri bir şeyi vererek bana sadakat sergilemelerini sağlayabiliyorum. Üstelik bu bana hiçbir şeye mâl olmuyor.”

İşte, bu sözler Libby’ye biraz mantıklı geldi. Tristan sırtını dikleştirirken, kolunu onun beline attı ve parmakları bluciniyle kazağının ucunun arasındaki çıplak tenine süründü. Libby elinde olmadan Tristan’ın göğsüne baktı.

Orada incecik bir yara izi vardı.

“O halde, onları kullanıyorsun,” dedi Libby. Hafifçe öksürüp dikkatini yeniden Parisa’ya verdi. “Şey... âşıkларını diyorum.”

“Onlardan *keyif* alıyorum,” dedi Parisa. “Onlar da benden *keyif* alıyorlar.”

“Sadece erkekler mi?”

Parisa durup hafifçe gülümseyerek dudaklarını yaladı.

“Çoğu kadın seçtiği partnerlerine çok âşık değildir, sadece onların onayını ister, adanmışlıkları için can atar. Çoğu zaman kimsenin onlara dokunmadığı gibi dokunulmak isterler ve birçoğu bir yanılgıya düşerek bunun için romantizm gerektiğine inanır.” Parisa uzanıp şişeyi Libby’den aldı. “Ama bir başka kişiye ait olma yükünü taşımadan tatmin olabileceğimizi, bir başkasının diğer yarısı olmadan büyük mutluluğu deneyimleyebileceğimizi ve böylece onların zayıflıklarına, kusurlarına, başarısızlıklarına ve birçok tahammül edilmez çatlaklarına razı olmadığımızı anladığımız anda özgür kalıyoruz, öyle değil mi?”

Libby ancak bir süre sonra Parisa’nın şişeyi bir kenara koyup

unuttuğunu fark etti. Belinde Tristan'ın kolunu, Parisa'nın erişebileceği bir perde gibi etrafa yayılmış olan uzun saçlarının gül kokusunu hissediyordu. Parisa'nın dudaklarındaki ince alkol katmanının parlaklığını ve ipekli elbisesinin hâlâ yukarı çekmediği, giderek aşağı kayan askısını görebiliyordu. Libby Parisa'nın sesinde apsant kadar baharath, çıtırdayan ateş kadar ılık sesindeki imayı duyabiliyordu.

"Gücünü hafife alıyorsun, Libby Rhodes," dedi Parisa.

Parisa, Tristan'ın kucağına yarı oturur gibi ona yaklaşıp yüzünü tutarken ve saçlarını yanaklarından geriye atarken, Libby nefesinin kesildiğini hissetti. Parisa'nın ılık ve yumuşak dudakları dudaklarına değdiğinde paralize olmuş gibi kıpırdamadan oturdu. Narin ve davetkâr. Isıya rağmen ürperdiğini hissetti ve Tristan'ın eli sırtında yukarı ilerlerken, her kıvrımında gezinirken, Libby tereddütle, hafifçe onu geri öptü.

"Benimle dalga geçiyorsun," diye fısıldadı Parisa'nın dudaklarına, biraz sıkıntıyla geri çekilerek

Parisa hafifçe geriye gitti, durup Tristan'a baktı.

"Öp onu," dedi. "İkna olması gerek."

"Onu ikna etmeyi bana mı bırakıyorsun?" diye sordu Tristan sakince. Libby kalbinin yerinden fırlayacakmış gibi atnığını hissetti. "Bunun senin uzmanlık alanın olduğunu sanıyordum."

Parisa, Libby'ye bakıp tatlı bir kahkaha attı.

"Ama o bana güvenmiyor," diye mırıldanırken, elini uzatıp yine Libby'nin saçlarıyla oynadı. "Beni merak ediyor ama ben bir şey yaparsam hemen kalkıp kaçacak."

Elini aşağı indirdi, avcunu Libby'nin kaburgalarının kıvrımlarının etrafına dayadı. "Seninle dalga geçmiyorum," dedi alçak sesle. "Seni memnuniyetle tatmak isterim, Bayan Rhodes," diye

mınıldandı ve Libby yine ürperdiğini hissetti. "Ama bu kadar bası bir mesele değil bu. Sen faydalısın, Libby. Güçlüsün. Sen," dedi yine hafif bir öpücükle, "iyi ve eksiksiz ve..." Sustu ve parmakları Libby'nin bacağına uç kısmında gezindi. "belki de derinden tanımaya değer birisin."

Libby ağzından çıkan sesle irkildi.

Parisa imalı bir şekilde kaşını kaldırıp Tristan'a döndü.

"Öp onu," dedi yine. "Ve bunu iyi yap."

"Ya beni istemezse?" dedi Tristan, Libby'ye bakarak.

Libby göz göze geldikleri anda, Ezra'yı hayal etmeye çalıştı. Bir ara o çok sevdiği dağınık saçlarını ya da aralarındaki yakınlığı düşündü. Onu evde, geride bıraktığını hatırlatacak herhangi bir şeyi düşünmeye çalıştı ama sadece kendi bıkkınlığının, öfkesinin, kızgınlığının parçalarını gördü. Nafile yere onu gözlerinin önünde canlandırmaya çalıştı.

Gözlerinin önünde sadece Tristan belirdi.

Libby çaresizlik içinde bir keresinde Tristan'ın dokunuşuyla hissettiği gibi kalbinin gümür gümür attığını, tribal bir davul gibi göğsünde gümlediğini hissetti. Bir keresinde onunla birlikte zamanı durdurmuştu. Sorun buydu: Bu duvarların arasında Ezra'ya ait değildi; onun bir süs eşyası, malı ya da evcil hayvanı değil, sadece kendiydi. Zamanı durdurmuştu! Evrenle ilgili bir gizemi yeniden yaratmıştı! Orada dilediğini yapmıştı ve bunu iyi yapmıştı.

Tek başına güçlüydü. Ezra'nın onu koruması gerekmiyordu. Bunu istemiyordu.

"Bana ne istediğini söylemen gerek, Rhodes," dedi Tristan bir yanıt bekleyerek. Sesi boğuk çıkıyorsa, bunun nedeni absent olabilir. Ya da çoktan onu soymuş, öpmüş, dişleriyle iç çamaşırını

kalçalarından aşağı çekmiş gibi bakıyor olması olabilirdi. Sanki çoktan geniş omuzları bacaklarının arasındayken yatağının ucundan ona bakıyormuş gibiydi.

“Ona ben mi söyleyeyim, sen mi söyleyeceksin?” diye sordu Parisa hafifçe gülerek ve Libby’ye imalı bir şekilde bakarak. Parmağının tersiyle Tristan’ın yanağını okşadı, dudaklarının kenarında durana kadar çene kemiğinin üstünde gezdirdi.

Libby hangisinin daha endişe verici olduğunu bilemiyordu: Tristan’la ilgili düşüncelerinin mi, yoksa Parisa’nın onları görebildiğine ve Libby’nin istediğini alabileceğine inanmadığına mı?

Ne istiyordu?

Libby, Tristan’a baktı ve yine aynı şeyi hissetti; hafifçe sallanıyormuş gibi, duran zamanın nabzını hissetti. Asla böyle hissetmemişti; hayatında hiçbir zaman duygularını ve içgüdülerini bu kadar yoğun hissetmemişti. Libby sürekli olarak, hiç durmadan bunun ablasını kaybetmesiyle mi ilgili olduğunu, yoksa kendi psiksesinden mi kaynaklandığını düşünüyordu. Her daim endişe ya da çekince halleri arasında gidip geliyor, hatta çoğu zaman korku hissediyordu. Yetersiz olma korkusu, başarısız olma korkusu. Bir şeyi yanlış ya da kötü yapacağına dair korku... Ölen muhteşem kız evlat yerine hayatta kalan, hayal kırıklığı yaratan kız evlat olduğundan korkuyordu. Sadece kendisini Nico’ya kanıtladığı ya da Parisa’nın ona dokunduğu anlarda korku hissetmiyordu. Ya da Tristan’ın onu yönlendirmesine, göremediği bir şeye güvenmeye zorlamasına izin verdiğinde.

Bir eliyle Tristan’ın yüzünü tutup onu kendisine çekti; dudaklarını dudaklarına dayadı ve Tristan onun dudaklarına karşı hem şaşkınlık hem de rahatlama ifade eden bir sesle cevap verdi.

Libby onu öptü.

Tristan da karşılık verdi.

Tristan'ın dilini ağzında, kolunu sımsıkı belinin etrafında hissetmek yeteri kadar heyecan vericiydi ama Libby elini uzatıp Parisa'nın ipekli elbisesine dokundu. Parisa'nın eli Libby'nin kalçasına kaydı; Tristan soluklanmak için geri çekildiğinde Parisa, Libby'nin boynunu öptü. Dili boğazında bir çizgi çizdi. Libby beceriksizce elini Parisa'nın bacağından yukarı kaydırды ve Tristan, Libby'nin dudaklarına karşı inledi. Parisa'nın diğer eli bir o kadar uygun bir yere gitmiş olmalıydı.

Bunlar gerçekten de oluyor muydu? Öyle gözlüküyordu. Ap-sentten geriye kalan his Libby'nin göğsünü yakıyor, düşünce-lerini dağıtıyordu. Tristan onu kucağına oturttu, Parisa kazağını çekip çıkardı ve neredeyse boşalan şişenin yanına attı.

Bir an için, Libby'nin zihninde hayal meyal bir düşünce belirdi ve her şey ilkel duyumsamalara dönüştü: eller, diller, dudaklar, dişler. Birden Tristan'ın belinden yukarısının çıplak olduğunu fark etti ve tırnaklarını kaslarının liflerine batırdı, dokunduğu yerlerin parıldadığını gördü.

Her şey telaşla, çarpıcı ve oforik bir şekilde ilerledi. Libby şişedeki içkiyi yudumlar gibi ikisinin de tadına baktı ve ikisi ona ayrı ayrı son bir gülüş gibi sahip oldular. Libby pişman olacaksa bile, buna ertesi gün karar verecekti.

"Yalnız uyanmama izin verme," diye fısıldadı Tristan'ın kulağına; sessiz, narin, kınlan cam parçaları gibi kristalimsi, sağlam olmayan bir temelden yukarı uzanan incecik bir çatlak gibiydi sesi. Savunmasızlığı sürüyle günahın arasına yitip gitti ama umurunda değildi. Parisa'nın saçlarının ellerine dolanmasını, Tristan'ın onu dile getirmenin bile tir tir titreteceği pozisyonlara koymasını istiyordu ama bunu da istiyordu. Geçici bile olsa, ya

da en azından sabahın ilk parlak ışıkları içeri sızana dek bile olsa, kesin surette birisiyle bağ kurmak istiyordu.

Aslında, zihninin gerisinde artık aralarında her şeyin geri alınamayacak bir şekilde farklı olacağını biliyordu ve daha akli başında bir parçası acaba Parisa'nın niyeti başından beri bu muydu diye düşünüyordu. Parisa bunu resmen kendisi söylemiş, sekizin bir kontrol yöntemi olduğunu –daha önceden var olmayan bağlar, zorunluluk zincirleri oluşturduğunu– açıklamıştı ama Libby kullanılıyor, yönlendiriliyor ya da sahip olunuyor bile olsa bunu umursamıyordu, umursamıyordu, umursamıyordu. Düşünmek yerine tat almak, hissetmek, dokunmak yeterliydi. Duygulardan bu kadar özgür olmak yeterliydi.

Bir kez olsun, başka bir şey olmadan sadece *hissetmek* yeterliydi.

Tristan'a bir şey olmuştu.

Callum, Mikonos'ta zorunlu olarak iki gün geçirdikten sonra Cemiyet'in Londra'daki malikânesine geri döndüğü anda bunu anlamıştı. (Çalışmasının beklenebileceği ihtimalinin riske girmek istemediği kadar yüksek olduğu Cape Town'a gitmek istememişti.) Koruyucu kalkanların arasından geçtiği anda, Tristan'ın en sık ziyaret ettiği iki yerden başlamak üzere evi dolaşmıştı: çay içmek için kütüphane ya da araştırma yapmak için gittiği okuma odası. Tatilde çok ilginç bir ziyaretçisi olan Callum, Tristan'a çok önemli bir haber vermek için can atıyordu – birisi, daha doğrusu bu durumda herkes Cemiyet'in sözde *eleme* süreciyle ilgili olarak çok önemli bir uyarıyı göz ardı etmişti.

Ama Tristan'ı boyalı odasının kapısında durmuş, boş boş yere bakarken bulmuştu.

“Sanırım, Forum’dan birisi seni ziyaret etmiştir,” dedi Callum ve sustu. Tristan sanki bütün gece uyumamış gibi her zamankinden daha süzgün gözüküyordu ve üstünden dalga dalga pişmanlık ve mide bulantısı yayılıyordu. “Tanrım,” dedi Callum şaşkınlıkla onu biraz daha yakından inceleyince. “Bizler yokken sen neler yaptın?”

“Hiçbir şey. Sadece biraz yorgunum,” diye mırıldandı Tristan dalgın dalgın. Sesi hırıltılı ve alçak çıkıyordu ve yüzündeki o mutsuz ifade Callum’a bir migren ağrısı daha verecek kadar belirgindi.

“Ayrıca, akşamdan kalma gözüküyorsun.” Normalde, Tristan

ölçülü içerdi; Callum'un ondan hoşlanmasının başlıca nedenlerinden biri buydu. Her zaman dik durmayı başaran insanlar hakkında söylenecek çok şey vardı.

"İnanılmaz içtim," dedi Tristan. Ağır ağır Callum'a dönüp başını tuttu. "Bu konuda bir şey yapardım ama şu anda herhangi bir şey yapma fikri bana son derece yorucu geliyor."

Anlaşılr bir durumdu. Birçok kişi akşamdan kalma olduğunda zorluk çekerdi ve medeialılar bundan daha çok etkilenirlerdi. Ne de olsa, alkol zehir demekti ve büyü kolaylıkla bozuhurdu.

"Gel," dedi Callum ona yaklaşmasını işaret ederek. Başparmağını onun çatık kaşlarının arasına dayadı. "Daha iyi mi?"

Bir baş ağrısını geçirmek uzun sürmezdi. Baş ağrısını geçmiş gibi hissettirmek daha da kısa sürerdi.

"Çok daha iyi," dedi Tristan ona minnetle bakarak. "Yunanistan'ın müthiş sahillerinin keyfini çıkardınız mı, ekscelansları?"

"Hatırlayacağın gibi sen de davetliydin."

"Evet ve açıkçası gitmiş olmam gerekirdi."

"Eh, bir dahaki sefere. Bu arada, bilmen gereken çok ilginç bir şey var."

"Forum'la ilgiliyse, beni de ziyaret ettiler. Açıkçası, çok da tatsız bir adamdı."

"Aslında, hayır," dedi Callum. "Daha doğrusu, tamamıyla onunla ilgili değil." Dışarıyı işaret etti. "Biraz yürüyelim mi? Temiz hava iyi gelebilir."

Çeşit çeşit gülle dolu olan bahçeler kar yağışına rağmen her zaman ılıktı. Evden gelen sesler, Nico'nun, Reina'nın ve büyük bir ihtimalle Libby'nin geri döndüğünü anlatıyordu. "Sanırım şimdi Rhodes'un sürekli olarak sevgilisinden söz etmesine maruz kalacağız."

Tristan bir anda huzursuz olup boş boş ona bakınca, Callum şaşırđı.

“Öyle sanırım,” diye mırıldandı Tristan. Callum kaşlarını çatdı.

Anlam veremediğı şey onun bu huzursuz hali değıl, bariz bir şekilde onu engelliyor olmasıydı – Tristan onu kendisinden uzak tutmak, hislerinin yorumlanmasını engellemek için büyüye başvurmuştu. Diğerleri bunu sık sık yaparlar, Callum’u her gördüklerinde gözle görülmez kalkanlarla kendilerini korurlardı ama bunu boş enerji harcamak olan düşünen Tristan asla yapmazdı.

Tuhaftı.

“Her neyse,” dedi Callum, “bu Cemiyetin ilginç bir mekanizması var. ‘Eleme’ dedikleri şey var ya? Belki de fazla gerçek bir terim.”

Forum’dan gelen ziyaretinin esas niyetini anlaması çok zor olmamıştı. Öyle gözüküyordu ki Cemiyet’in arşivinde neler olduğu bir sır olsa da gerçek doğası bir sır değildi.

“Bir adayın ölmesi gerekiyor,” dedi Callum ona biraz yaklaşıarak.

Tristan’ın her zamanki gibi omuzlarının gerileceğini ya da kasvetli bir ifadeye bürünen gözlerini kısacağını sanmıştı. Belki de Tristan bundan şüphelendiğini söyleyecekti; neredeyse her zaman bir konuda şüpheliydi zaten. Kendi mizantropisine o kadar açık bir adamdı ki gerçeklerin ortaya çıkmasına şaşırılmamak yerinde, gerçekleri öğrenmiş olmaktan dolayı dehşete kapılmamış bir tavır sergiliyordu.

“Çılgınlık bu,” dedi Tristan duygusuz bir ifadeyle. Callum sinir olduğunu hissederek çenesini sıktı. Tristan gerçeğı biliyor olmalıydı.

“Bana söylemedin,” dedi Callum yüksek sesle. Tristan ona bakıp yüzünü buruşturdu.

"Daha yeni öğrendim ve bir an için unuttum."

"Unuttun mu?"

"Şey, ben..." Tristan bir an için ne diyeceğini bilemedi ve o nötr ifadesi silinir gibi oldu. "Dedim ya, çok garip bir geceydi. Henüz ben bile tam olarak idrak edemedim."

Tristan'ın bu haline ne denebilirdi bilmiyordu ama "natamam" kesinlikle doğru sözcüktü.

"Yüksek sesle düşünür müsün?" dedi Callum. "Ne de olsa içimizden birinin öldürülmesi gerektiğini öğrenmiş gibisin." Bu önemsiz ufak bilgiyi açıklayan kişi kendisi olmadı diye sinirlenmişti. "Sana kim söyledi? Hayır, buna yanıt verme," diye homurdandı. "Parisa'ydı, değil mi? Dün gece onunla birlikteydin."

Tristan rahatlamış gibiydi. "Ben... evet, onunla birlikteydim ama..."

"O, nasıl öğrenmiş?"

"Söylemedi."

"Sormadın mı?" İnanılmazdı. Tristan her şart altında mutlaka soru sorardı.

"Ben..." Tristan yine tereddütle sustu. "Dikkatim dağınıktı."

Callum gerildi. Elbette Parisa, Tristan'la arasındaki ittifakı bildiği tek yolla güçlendirmek için fırsatı kaçırmamıştı. Callum aylardır Tristan'ın başlıca sırdaşı olmuştu; Parisa onu kaybettiği için mutsuz olmuş ve durumu düzeltmek için bir şeyler yapmaya çalışmıştı.

"Biliyor musun, ihanet kadar kesin bir kader yoktur," dedi Callum. "Bir kere kaybedildi mi, güven canlandırılmaz."

Tristan aniden başını kaldırdı. "Ne?"

"Cemiyet'ten söz ediyorum," dedi Callum sakın sakın. "Bize yalan söylüyorlar ya da en azından yanlış yönlendiriyorlar. Buna nasıl yanıt vereceğiz?"

“Bence bunun arkasında bir neden...”

“*Sen*,” dedi Callum oflayarak. “Bir *neden* olması *gerektiğini* mi düşünüyorsun, ciddi misin?”

“Şaşırtıcı mı?” dedi Tristan savunmaya geçerek. “Hem belki bir başka numaradır. Bir testtir.”

“Bize birisini öldürmemiz *gerektiğini düşündürmeleri* mi? Belli ki bu tür bir egzersizin oluşturabileceği hasarı anlamıyorsun,” dedi Callum keyfi kaçmış bir halde. “*Düşünce kadar yıkıcı* bir şey yoktur, özellikle de asla geçersiz kılınamayacak bir düşünce kadar. Bir grup insan kalıcı olarak birisinden kurtulmaya karar verdiği anda, sence sonra neler olur?”

“Bunu yapmayacağını mı söylüyorsun?”

“Tabii ki hayır. Ama kabul edilme şartı bir insanı feda etmek olan bir Cemiyet’in taleplerine boyun eğmek mi? Bunu sorgusuz sualsiz kabul ettiğini söyleyemezsin.” Callum bu *kadarından emindi*. “Parisa bile büyük bir çıkarı olmadığı sürece bunu kabul etmez. Diğerlerine gelince, Reina’nın umurunda olmaz; belki Varona ikna edilebilir ama Rhodes kesinlikle...”

Callum susup biraz düşündü. “Bu açıdan bakınca, *elenecek kişinin Rhodes’dan başka birisi olabileceğini düşünemiyorum*.”

“Ne?” Tristan hızla başını kaldırdı.

“Başka kim olabilir ki?” dedi Callum sabırsız bir sesle. “Rhodes’dan daha az arkadaşı olan tek kişi Parisa ama en azından o faydalı.”

“Rhodes’un faydalı olmadığını mı düşünüyorsun?”

“O, bir setin yarısı,” dedi Callum. “Varona onun tüm becerilerine sahip ama o kadar küstah değil.”

“Varona, Rhodes değil,” dedi Tristan. Koruma kalkanının keşifleri hafifçe titredi. “Onlar birbirlerinin yerine geçemezler.”

"Of, yapma. Rhodes'u öldürmeyi düşünmemenin tek nedeni bunun bir yavru kediye boğmak gibi bir şey olması," dedi Callum. "Sürekli olarak dırdır eder durur."

"Ben..." Tristan midesi bulanmış bir halde başını diğer yöne çevirdi. "Ciddi ciddi bunu konuştuğumuza inanamıyorum."

"Bizden bir cinayet işlenmesini isteyecekleri fikrine istifini bozmadan tepki veren sensin," dedi Callum. "Ben sadece bunun nasıl gerçekleşeceğini düşündüğünü anlamaya çalışıyorum."

"Varona asla onu öldürmeyi kabul etmez," dedi Tristan. "Parisa da etmez."

"Birisini seçmek zorunda kalacaklar ama öyle değil mi?"

"Belki de beni seçerler," dedi Tristan gözlerini hızlı hızlı kırıştırarak. "Belki de beni seçmeliler."

"Saçmalama, Tristan." Callum'un etrafında ufak öfke kıvılcımları parıltıladı. "Kendini hep bu kadar aşağılayan mı gerekiyor?"

Tristan ona dik dik baktı. "Daha çok senin gibi mi olmalıyım?" Konuşmanın bir yere varmayacağı belliydi.

"Biraz şekerleme yap," dedi Callum sinir içinde arkasına dönerek. "Yorgun olduğunda çok sıkıcı oluyorsun."

Bir tür strateji konuşması yapabileceklerini, diğerleri arasından hangilerini elemeyi göze alabileceklerine karar verebileceklerini ummuştu ama Tristan her şeyi inanılmaz beceriksiz bir tavırla karşılıyordu. Callum koridorları gezdi ve odasına geri dönerken az kalsın Libby'yle çarpışacaktı.

"Rhodes," diye mırıldandı. Libby ona baktı, yüzü kireç gibi kesildi ve tek kelime etmeden yanından geçip gitti.

Callum'un kendisiyle ilgili olarak nefret ettiği bir şey varsa, çıkarımlarının yarattığı hapisaneydi. Demek Libby ve Tristan

o tahammül edilmez insan hastalığı olan utanç ve alkolizmden mustarıplerdi. Harika. Aralarında bir şey geçmişti ve Tristan ona bunu anlatmamıştı.

Evet, Tristan ona bunu da söylememişti.

Callum yatak odalarının olduğu koridora vardı ve Parisa'nın odasının kapısını açıp arkasından kapattı.

"Hayır," dedi Parisa sıkılmış gibi. "Reina'yı da denemeye kalkışma. Yok, aslında bunu denemeni görmeyi çok isterdim," dedi başını kaldırıp eline yaslayarak. "Bunu denesen bile penisini ısınrırdı. Bir bahse girip neler olacağını görelim mi?"

Diğerlerinin aksine, Parisa'dan hiçbir şey yayılmıyordu. Tek bir parçası bile gevşememişti. Hatta susuz kalmış gibi bile değildi. Halinden gayet...

Memnun gözükmüyordu.

"Ne yaptın?" dedi Callum doğrudan konuya girerek.

"En iyi yaptığım şeyi yaptım," dedi Parisa.

"Bunun Rhodes'la ne ilgisi var?"

"Aslında, Rhodes'dan hoşlanıyorum." Parisa düşünceli bir ifadeyle hımm dedi. "O, çok... tatlı."

Dudaklarında alaycı bir gülümseme belirdi ve Callum onunla dalga geçtiğini anladı. Biraz gevşeyip rahatladı. Nihayet, oyun oynayabilen birisi vardı karşısında.

"Hepsi salak," dedi Parisa'nın yanına uzanarak. "Hepsi."

"Herkes salaktır," dedi Parisa, parmağını dalgın dalgın yatak örtüsünün desenlerinin üstünde gezdirerek. "Bunu en iyi senin biliyor olman gerekir."

Haklıydı. "Ne yaptın?"

"Onları değiştirdim," dedi Parisa omuzlarını silkerek. "Bu tür şeyler geri alınamaz."

Düşüncenin tehlikeli yanı buydu. Düşünceler o kadar nadiren bir kenara atılırdı ki bir kere bunları alıp oyun oynamaya başladığınızda, başarılı bir şekilde değiştirilmiş bir zihin geri dönemezdi, dönse bile bu çok nadiren olurdu.

Hisler daha kötüydü. Kaynakları unutulsa bile, hisler asla unutulmazdı.

“Doğru, geri alınamaz,” dedi Callum ağır ağır. “Senin için neden önemli peki?”

“Neden önemli olmasın?” Parisa omuzlarını silktilti. “Bu, bir oyun. Öyle olduğunu biliyorsun.”

“Nelerin tehlikede olduğu önemli değil mi?”

Parisa şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı ama sonra ifadesi normale döndü. “Bu sefer onları öldürdün mü?” diye sordu gergin bir sesle.

“Kimi?”

“Her kimse. Forum’dan gelen kişi.”

“Hayır, özellikle öldürmedim.”

Parisa dikkatle ona baktı. “Özellikle öldürmedin mi?”

“Sonradan ölürse, tam olarak benim suçum olmaz. Bunların hisleri,” dedi Callum omuzlarını silkerek. “Hislerini nasıl işlemiden geçirmeyi tercih ettiği benim sorumluluğum değil.”

“Tanrım, sen resmen bir psikopatsın,” dedi Parisa birden doğularak. “Zerre kadar empati hissetmiyorsun, değil mi?”

“Empati hissetmeyen bir empat mı?” dedi Callum. “Bunun kuşağa ne kadar saçma geldiğinin farkındasındır herhalde.”

“Ama sen...”

“Peki, sen ne yaptın bakalım?” dedi Callum. “Onların düşüncelerini duyabiliyorsun, Parisa. Az önce itiraf ettiğin gibi, onları değiştirebiliyorsun. Benden daha az müdahale etmiyorsun. Senin amacın benimkinden daha mı asil?”

"Ben insanları *yok* etmiyorum."

"Öyle mi? Az önce gördüğüm kadarıyla, Tristan ve Rhodes gayet güçten düşmüş gözüküyorlar. Eski hallerinden *eser yok*."

"Buna güçten düşmek demezdim. Kesinlikle '*yok edilmekle*' de aynı şey değil."

Callum yatakta ona biraz daha yaklaşıncı, Parisa tiksiniş gibi geriye gitti.

"İkimiz aynı olduğumuz için benden nefret ediyorsun," dedi alçak sesle. "Henüz bu sonuca varmadın mı?"

Parisa sinirlendi ve Callum korktuğunda onun dikkat dağıtacak kadar güzel görüldüğünü düşündü. "İkimiz aynı değiliz."

"Ne açıdan farklıyız?"

"Sen hiçbir şey hissetmiyorsun."

"Ama sen sempati hissedebiliyorsun ama yine de dilediğini yapıyorsun. Bu mu?"

Parisa ağzını açtı ama hemen kapattı.

"İkimiz aynı değiliz," dedi. "Dahası, sen kendini abartıyorsun."

"Öyle mi yapıyorum?"

"Benden daha güçlü olduğunu sanıyorsun, değil mi?"

"Aynı sonucu almak için daha çok çaba sarf etmen gerekiyor. Senden daha güçlü değilsem, kesinlikle kullanabileceğim çok daha büyük bir kaynağım var."

"Diğerleri her şeyin farkındalar."

"Öyle mi? Sanmıyorum."

Callum, Parisa için parçaların bir araya geldiğini, eriyerek yerli yerine oturduğunu hissetti. Parçalar zahmetsizce birleşiyordu. Düşünce süreci son derece zarif ve hoştu. Başkalarının aksine, onun kararlar almasını izlemek çok tatmin ediciydi. Normal in-

sanlar aşırı dağınık ve düzensizdi. Ama Parisa düşüncelerini adeta bal gibi akıtıyordu ve Callum bunları onun gibi okuyamadığı halde, başka şeyleri çok daha iyi sezinleyebiliyordu.

Örneğin, Parisa aptalca kazanabileceğine inanıyordu.

“Bunu kanıtlayalım mı?” dedi Parisa. “Belki de haklısındır. Ne de olsa gerçekten de aynı olduğumuzu *düşünüyorsun* ve onlar da her açıdan aynı olduğumuzu düşünüyor olmalılar. Düşünceler, hisler, bunlar onlar için aynı.” İkisi bir kez daha gizli bir anlaşma yapıyorlardı. Callum’dan korunabildiği halde, Parisa benzer şartlara bağlı olduklarını hissedebiliyordu. “İkimizin ayrı ayrı neler yapabildiğini görmek için bir şansları olmalı.”

“Bir akıl savaşı mı?” diye sordu Callum.

“Tabii ki hayır. Oyun oynayabilecekken... neden savaşıalım?”

Callum o gece içi rahatlamış bir halde mışıl mışıl uyudu.

Sabahleyin, hakemlerini ikna etmek için her zamanki gibi boyalı odada buluştular.

“Bugün belirli bir konu üstünde çalışacağız,” dedi Dalton, sıkıcı akademisyen ses tonuyla. Diğerleri bir daire biçiminde her zaman oturdukları yerden bakiştılar. Atlas’ın koruyuculuk görevleri yüzünden orada olmaması idealdi. “Ben bunun gerekli olduğunu sanmıyorum.”

“Şu anki araştırma konumuzu düşününce,” dedi Parisa. “Bu konuda bir alıştırma yapmamız iyi olmaz mıydı?”

Dalton huzursuz bir ifadeyle onlara baktı. “Bunun uygun olduğundan emin değilim.”

“Devam edin,” dedi Nico. Her zamanki gibi bu konu ona çok sıkıcı gelmişti. “Eninde sonuna birisini elemek zorunda kalacağız, değil mi? Diğer büyülerin neler yapabildiğini görmeye değer bence.”

“Evet, Dalton, çok yakında birisini eleyeceğiz,” dedi Callum sakın sakın. “Neden şu anda kimin daha büyük bir yeteneğe sahip olduğunu belirlememize izin vermiyorsun?”

Herkesten çok Dalton’ın, Callum ile Parisa’nın yetenekleri arasındaki farkı biliyor olması gerekirdi. Ne de olsa Parisa’yı zihninden uzak tutmakla ve Callum’u da belirli bir mesafede tutmakla meşguldü; bu sayede ikisinin de ruh halini manipüle etmesini engelliyordu. Bu da aynı odada olduklarında, Dalton’ın sık sık fazla çaba sarf ettiği, çatlakların arasından bir şeyleri kaçırdığı anlamına geliyordu.

Dalton’ın aylardır Parisa’yla yatıyor olması diğerleri arasında hâlâ bir sır bile, çok iyi korunan bir sır değildi ve özellikle Callum için bir sır değildi. Callum pek çok kere Dalton’ın benliğinin tüm siperleriyle Parisa’ya dokunmadan onu deneyimlediğine, daha önceki duyumsamaların silüetiyle bundan keyif aldığına şahit olmuştu; âşıklar için kas hafızası. Gün boyunca çeşitli zamanlarda, Callum bir başka insanın hissettiği arzunun hayaletleri gibi Parisa’yı yeniden tadabiliyor, hissedebiliyor ve kokusunu alabiliyordu.

Bunu Parisa’ya karşı kullanabilir mi diye düşündü. Âşıklarından birinin onun diğer ikisiyle ne yaptığını öğrenmesini umursarmıydı? Büyük bir olasılıkla umursamazdı, diye düşündü hayal kırıklığıyla. Parisa sadece riski göze alarak seven birisi gibiydi ve onun bugüne kimseye bir söz verdiğini (ya da verdiği bir sözü tuttuğunu) sanmıyordu.

“Pekâlâ, uzun sürmez sanırım,” dedi Dalton tereddütle.

“Bir saat,” dedi Parisa. “Ama müdahale yok.”

Callum bunun çok ilginç bir öneri olduğunu düşündü.

Hatta aptalca bile olabilirdi.

“Hiçbir müdahale olmayacaksa, bir hakeme niye ihtiyacımız var?” diye homurdandı Tristan. Callum onun daha sonraki bir zorluk olacağını düşündü. Çoktan Libby'ye iki kere kaçamak bakış atmıştı; müttefiklerini nasıl iyi seçmesi gerektiğinin hatırlatılması gerekiyordu.

“Sadece bir saat sona erdiğinde bizi durduracak birisi gerek,” dedi Parisa imalı bir ifadeyle Dalton'a bakarak. “O kadar.”

“Astral düzlemler de yok,” dedi Callum. “İzleyiciler için sıkıcı olur.”

“Tamam,” dedi Parisa. “Sadece fiziksel düzlem olacak.”

El sıkıştılar ve odanın iki ayrı tarafına geçtiler. Parisa kubbeye yakın bir yerde dururken, Callum kapıya yakın bir yere geçti ve diğerleri dikkatle şömineye doğru ilerlediler.

“Rhodes, endişe seviyeni düşür,” dedi Callum.

Odanın diğer ucundaki Parisa hafifçe gülümsedi.

“Onun için endişelenme, ona bir şey olmayacak Rhodes,” dedi Parisa.

Libby'nin hiç dinmeyen endişeleri bir parça azaldı.

Sessizce şöminenin üstündeki saatin saat başını göstermesini beklediler.

“Başlayın,” dedi Dalton.

“Neden buradasın?” diye sordu Parisa hemen. Callum güldü.

“Bunu bir tartışma şeklinde mi yapmak istersin, yoksa bir soru-gulama gibi mi?”

Parisa gözlerini ondan ayırmadan, “Varona,” dedi. “Bir savaşın başında ne yapmazsın?”

“Birçok şeyi yapmam,” dedi Nico muğlak bir yanıt vererek.

“Neden?”

“Tuzakları bilmem,” dedi Nico omuzlarını silkerek. “Ağır darbelerle uğraşmadan önce, diğer kişinin ritmini öğrenmek gerekir.”

“İşte,” dedi Parisa. “Gördün mü? Varona bile bunu biliyor.”

Callum ofladı. “Yaptığımız şey bu mu? Kılıç talimi mi? Amacımızın kendimizi fiziksel becerilerden ayırmak olduğunu sanıyordum, bunlara bağlı kalmak değil.”

Parisa’nın gülümsemesi yüzüne yayıldı.

“Soruya yanıt ver.”

“Peki. Buraya katılmamın nedeni, başka önemli planların olmamasıydı,” dedi Callum. “Sanırım, artık soru sorma sırası bende. Öyle değil mi?”

“Nasıl istersen,” dedi Parisa ona itiraz etmeden.

“Harika. Ne zaman güzel olduğunu anladın?”

Parisa’nın kaşları hafifçe seğirdi ve şüphelendiğini ele verdi.

“Tevazunla ilgili bir tuzak değil,” dedi Callum. “Hepimiz bunu bir gerçek olarak teyit edebildiğimiz için, bir tuzak sayılmaz.”

“Mesele benim tevazum değil,” dedi Parisa. “Ne ilgisi olduğunu anlayamadım.”

“Bir açılış hamlesi. Ya da bir kontrol diyebiliriz.”

“Bir tür yalan makinesi mi bu?”

“Benden gerçekleri duyabilmek için neden burada olduğumu sordun, değil mi? Senin parametrelerini göz önüne alınca, aynısını ben de yapabilirim herhalde.”

“Peki,” dedi Parisa dudaklarını birbirine bastırarak. “Ne zaman güzel olduğumu anladığımı sormuştun. Her zaman farkındaydım.”

“Eminim ki bir açıdan doğrudur ama sen sıradan bir güzelliğe sahip değilsin, değil mi? Erkekleri savaşa sürükleyen bir güzelliğe sahipsin. Çılgınlığa sürükleyen.”

“Öyle diyorsan öyledir.”

“Peki, bunu ilk ne zaman anladın? Başkaları, özellikle de erkekler üstünde güç sahibi olduğunu ne zaman anladın?” dedi

Callum ona doğru bir adım atarak. “Yoksa ilki bir kadın mıydı? Hayır,” dedi ne kadar öfkelenildiğini fark edince. “Elbette bir erkekti.”

“Elbette bir erkekti.” Parisa gülümsedi. “Her zaman öyledir.”

“Biliyor musun, yalnız bir tarafın da var ama bu biraz... yüzeysel, değil mi? Sen ailenin tek çocuğu değilsin; o farklı bir tür yalnızlık olurdu. Rhodes gibi,” dedi arkasını işaret ederek, “o yalnız ve tek başına ama sen öyle değilsin. Sen bunu seçtiğin için yalnızsın.”

“Belki de sadece diğer insanları sevmiyorumdur.”

“Ablanın ismi ne?” diye sordu. Parisa gözlerini kırıştırdı. “Elbette, yakındınız ama sonra uzaklaştınız. Ağabeyinin güçlü bir ismi var sanırım; erkeksi, parçalaması zor bir isim. Vâris o, değil mi? En büyüğünüz ağabeyiniz, sonra ablan geliyor, son olarak sen varsın. Ağabeyin seni kayırdı ve ablan seni reddetti... Dahası, sana inanmadı, değil mi? Ona ağabeyinin zihninde neler gördüğünü söylediğinde, sana inanmadı.”

Parisa’nın gençlik döneminin gölgelerini yeniden yaşamak zorunda kaldığını ve bocaladığını gördü.

“Bakalım,” dedi Callum ve parmaklarını şaklatınca, boyalı odanın duvarları Parisa’nın geçmişinden imgelerle ve renklerle kaplandı. “Para, yeteri kadar kolay.” Parisa’nın canlandığı duyguları bir tablo gibi suni, Parisa’nın onun zihninden alabileceği bir düşüncenin aksine, bir fotoğraf olabilirdi. Bir empat olmak kesin bir bilim değildi ama önemli olan bazılarının Parisa’nın ruhu diye tanımlayabileceği şeyin temellerini doğru bir şekilde belirlemektir. Örneğin, çocukluğunun ve ayrıcalıklı yaşamının altın rengi ışığı gibi. “Elbette çok iyi bir eğitim almışsın. Özel hocalar mı?”

Parisa çenesini sıkı. "Evet."

"Bir süre sonra kesilmiş. Öğretmenine hayrandın. Öğrenmeyi çok seviyordun. Ama ağabeyin ondan başka birisine bu kadar ilgi göstermenden hoşlanmadı. Çok üzücü! Zavallı küçük Parisa, ailesinin prensesi, tatlı, kafese tıkılmış bir kuş gibi hazine dolu bir kasaya kilitlenmişti. Peki, oradan nasıl kaçtın?" Callum bunu düşündü ve duvara onun eski halinin bir imgesini yansıttı. "Ah, tabii ya. Bir erkek."

Genç Parisa'nın bulanık bir imgesi rüzgârla uzaklara taşındı.

"Beni izle," dedi Callum. Parisa'nın dizleri bir anda boşa gitti, ona direnecek gücü bulamadı. Elbette, diğerleri de onun kadar büyülenmiş bir halde onu izleyeceklerdi. "Bu tarafta daha çok yer var. Ne diyordum? Hah, evet, birisi seni kurtardı. Yok, sen kendini kurtardın," dedi onu bekleme odasından büyük salona doğru yönlendirerek, "ama onu seni kurtardığına inandırdın. Bu kişi... ağabeyinin arkadaşı mıydı? Evet, en yakın arkadaşıydı; ihaneti hissedebiliyorum. Çabalarının karşılığında senden bir şey bekliyordu... sonsuz bir adanmışlık mıydı? Hayır." Güldü. "Tabii ki beklentisi bu değildi. Çok daha... erişilebilir bir şeyi istiyordu."

Antreye vardıklarında, Callum durup ona baktı. Yürürlerken Parisa'nın duvarlarda onları izleyen imgesi yukarıdaki tırtılların gölgelerinin arasına girdi ve etrafındaki ışık bir anda söndü.

"Kaç yaşındaydın?" diye sordu.

Parisa'nın ağzı kurumuş bir halde yutkundüğünü gördü.

"On sekiz," dedi Parisa.

"Yalancı." Dudaklarını birbirine bastırdı.

"On beş," dedi Parisa.

"Dürüst yanıtın için teşekkürler." Callum merdivenlere döndü, yukarı çıkmasını işaret etti. "O halde, bunu anladığın zaman on bir yaşlarında mıydın?"

"On iki."

"Doğru doğru, tabii. Ağabeyin de on yedi, on sekiz yaşlarında mıydı?"

"On dokuz."

"Doğal olarak. Abla on dört yaşında mıydı?"

"Evet."

"Çok can sıkıcı. Çok ama çok can sıkıcı." Callum elini uzatıp yanağını okşayınca, Parisa tiksintiyle geriledi. Callum güldü ve yukarı kattaki toplantı odasına girmesini işaret etti. "O halde, nefret ettiğin kişi ben miyim?"

"Senden nefret etmiyorum."

"Benden nefret etmek istemiyorsun," dedi Callum, "çünkü nefret gibi aptalca şeylerle korkunç suçlar işlediğimden şüpheleniyorsun."

Callum resmi oturma odasına girdi, elini ona uzattı. "Dans edelim mi?"

Parisa öfkeyle ona baktı. "Dans mı etmek istiyorsun?"

"Bana ayak uydurup uyduramayacağını görmek istiyorum."

Parisa gözlerini devirdi ama Callum'un elini yine de tuttu.

"Kazandığını düşünüyorsun sanırım," dedi Parisa. Callum ellerini onun beline koyduğu anda garip denecek kadar kusursuz bir valse başladılar ama Callum ondan bundan azını beklemiyordu zaten. Bir yerden müzik sesi geliyordu. Callum bunu onun yaptığını tahmin etti.

"Sen söyle," dedi. "Sözüm ona benim düşüncelerimi okuyabilen kişi sensin."

"Var oluşunun büyük bir kısmını bir tek kazandığın inancıyla geçiriyorsun," dedi Parisa. "Açıkçası, okuyacak çok ilginç bir şey yok, Callum."

“Öyle mi?”

“Orada pek bir şey olup bitmiyor,” dedi Parisa. Valsin adımlarını atarken, uzun boynu zarif bir görüntü sergiliyordu. “Belirli bir konuda hırsın yok. Yetersiz olduğun hissi yok.”

“Yetersiz mi hissetmem gerekiyor?”

“Çoğu insan öyle hisseder.”

“Beki ben çoğu insan değilimdir. Mesele bu değil mi zaten?”

“Aynen öyle,” diye mırıldandı Parisa başını kaldırıp ona bakarak.

“Bana karşı çok temkinlisin,” dedi Callum bundan hoşlanmış gibi. “Hislerimi incitmeye başladın.”

“İncinecek hislerin olduğunu bilmiyordum.”

Callum onu kendi etrafında döndürdü ve duvarlara biraz renk yansıttı. Diğerleri onları hâlâ izliyorsa bile, bir süre önce dikkatini onlara vermeyi kesmişti. Parisa’nın hakkını vermek zorundaydı; gerçekten de çok ilginçti.

“Bu muydu?” dedi kan kırmızısı rengi işaret ederek. “Tam tonu bulduğumdan emin değilim.”

“Ne için?”

Ama Parisa’nın kollarının arasında gerildiğini hissedebiliyordu.

“Gelinliğin,” dedi kibarca gülümseyerek. Parisa bir an için donakaldı. “Kocan nasıl bu arada? Hayatta sanırım. Herhalde bu yüzden ismini değiştirip Paris’te okudun. Bana pek kariyer odaklı birisi gibi gelmiyorsun. Dolayısıyla bir şeyden kaçtığını tahmin ediyorum. Gizlenmek için bütüyle korunan bir üniversitenin duvarlarının arasından daha iyi neresi olabilir?”

Callum artık Parisa’nın öfkesinin hafif dalgalarını hissedebiliyordu ve son derece yoğun ve keskin bir histi.

“Dünyanın en kötü olayı değil. Birçok genç zorba kocalarından kaçmıştır. Ağabeyin buna engel olmaya çalıştı mı? Hayır, tabii ki bir şey yapmadı,” diye iç çekti. “Ona karşı geldiğin için seni asla affetmedi ve bu evlilik sana verilen bir cezaydı.”

Parisa sersemlemiş gibi geri adım attı ve Callum ona elini uzattı.

“Çok uzun zamandır kaçıyorsun,” diye mırıldandı Callum, Parisa’nın yanağına düşen bir bukleyi geri iterek. “Zavalıcılık.” Onu kollarına aldı ve mutsuzluğunun göğsüne bir dalga gibi yayıldığını hissetti. “Doğduğun andan beri hayatından kaçıyorsun.”

Parisa’nın kendisini bıraktığını, tükendiğini hissetti ve omuzlarını kollarının arasında yönlendirerek onu evin güney kanadına çevirdi.

“Ama bu senin suçun değildi,” dedi. Kolunu Parisa’nın beline attı ve onu yine merdivenlerden çıkarıp şapelden uzaklaştırdı (ak-sini yapmak fazla kendini beğenmiş davranmış olurdu) ve en üst kattaki terasa çıkardı. Parisa yavaş yavaş güç kaybediyordu; adeta Callum bir damarını kesmiş gibi her yanından duygu fışkırıyordu. “İnsanlar güzelliğin çok değerli olduğunu düşünür ama sen öyle değilsin. Kendi güzelliğinin öyle olmadığını düşünüyorsun. Senin güzelliğin bir lanet.”

“Callum.” Parisa’nın dudakları uyuşmuştu ve Callum’un ismini zor söylemişti. Callum başparmağını hafif bir gülümsemeyle Parisa’nın alt dudağında gezdirdi.

“Onlardan nefret ediyor musun?” diye fısıldadı, yanağına ufak bir öpücük kondurarak. “Hayır, nefret ettiğini sanmıyorum. Bence sen için için bunu hak ettiğini düşünüyorsun, değil mi? İnsanları çılgınlık noktasına sürüklüyorsun; geçmişte bunu izledin. Gözlerini sana diktiklerini görüyorsun ve biliyorsun, değil

mi? Nasıl görüldüğünü, ne hissettirdiğini. Belki de bu yüzden bir canavar olduğunu düşünüyorsun. Benden neden korktuğunu açıklıyor bu,” dedi alçak sesle, yüzünü ellerinin arasına alarak. “Aslında, benden çok daha kötü olduğuna inanıyorsun çünkü hissettiğin açlığın bir çözümü yok. İsteklerini tatmin etmek imkânsız. İnsanları sana karşı zayıf düşürmekten asla yorulmuyorsun, değil mi? Arzularının sapkınlığı seni korkutuyor ama benim daha kötü olduğumu düşünmek daha kolay geliyor.”

Callum terasın cam kapılarını itip açtı. Parisa'nın ayakları ıslak mermer zemine değdi ve Londra yağmurunun ıslattığı terasta kayıp düşmekten son anda kurtuldu. Yağmur Cemiyet'in dekoru olan Greko-Romen saçmalığın üstüne yağıyor, damlalar mermer aşk meleklerinin yüzünden gözvasırları gibi bembeyaz nimfaların üstüne düşüyordu.

Callum, Parisa'nın ellerinden birini koluna geçirdi, onu bahçeye, rüzgârda savrulan kızılıcıklara, beyaz çam kümesine bakan terasın etrafında gezdirdi.

“Bazen var olmamak daha mı kolay olurdu diye düşünüyorsun,” dedi.

Parisa yanıt vermedi, bakışlarını ayaklarına çevirdi. Her zamanki gibi modaya uygun olan ayakkabıları süetti ve mahvolmuş durumdaydı; birkaç dakika içinde yağmurdan sıırıslam olmuştu. Saçları ıslanıp omuzlarına yapışmıştı ama güzelliğinden hiçbir şey kaybolmamıştı. Callum bir kadının gözlerinin hiç o kadar donuk olduğunu ama yine de parıl parıl görüldüğünü görmemişti. Parisa yıkılmışlığı bir hazine, değerli mücevher gibi yansıtıyordu.

“Seni incittiler mi?” diye sordu.

Parisa ondan tiksinişmiş gibi yüzüne baktı. “Kim?”

“Herkes.”

Parisa bir an için gözlerini yumdu ve durduğu yerde sallandı. Tek bir sözcük söylemek için dudakları aralandı.

“Evet.”

Callum yanaklarına ve dudaklarına süzülen damlaları sildi. Kaşlarının arasındaki çizgiyi öptü; rahatlatıcı, şefkatli bir öpücüktü. Tatlıydı.

Parisa'nın gücü tükenmek üzereydi. Sönmek üzere olan cılız bir alev, silinmek üzere olan bir parıltı gibiydi. Yağmurun komik yanı, her zaman her şeyi çok kasvetli göstermesiydi. Londra bunu doğal bir şekilde, kendiliğinden yapıyordu. Puslu grilik, Parisa'nın büründüğü yalnızlığa o kadar benziyordu ki. Parisa öylesine bu hisle dolmuştu ki içinde parıldayan tek şey kendisiydi.

Arkadaş olabilirlerdi. Callum bunu istemişti. Ama Parisa'nın başını çevirip bahçeye bakışını, durdukları yerden etrafa göz gezdirişini izledi. Elini uzatıp tırabzanı tuttuğunda ve ürpererek rüzgâra döndüğünde, hâlâ bahçeye bakıyordu ve gözlerini bir kere bile kırpmamıştı. İçi öylesine boşalmıştı ki Callum ona hiçbir şeyin güç veremeyeceğini düşünüyordu. Belki ancak bir kıvılcım çıkabilirdi, o kadar.

Soyutlanmak güçlü bir silahtı. Soyutlanmaya zorlanmak daha da güçlü bir silahtı.

Callum en azından Parisa tırabzanlara tırmanırken onu izlemek gibi onurlu bir davranış sergiledi. Parisa'nın karar vermek için fazla zamana ihtiyacı olmamıştı; bir şeyleri tekrar tekrar düşünen birisi değildi. Callum bu şekilde bu kadar güçlü olduğu, meseleyi kendi ellerine aldığı için onunla neredeyse gurur duydu. Ona cesaret vererek bakışlarını ondan ayırmadı. Parisa'nın seçimi onu tiksindirmeyecekti.

Parisa düştüğünde Libby'nin nefesi kesildi.

Talihsizlik, diye düşündü Callum. Parisa'nın onu ele geçiren düşüncelerine odaklanmış olduğu için diğerlerinin orada olduğunu unutmıştu. Parisa çok tatlıydı, hissettiği hüznün çok saftı. Çektiği ıstırap, Callum'un o gün dek tattığı en muhteşem şeydi.

Callum diğerlerine bakmak için arkasına döndüğünde, yüz ifadelerini gördü ve göğsüne onu uyaran büyük bir hayret hissi yayıldı.

"Hayır," diye bağırdı Libby isterik bir halde. "Hayır, bunu yapamazsın, ne yaptığını..."

"Neden onları durdurmadın?" dedi Nico hışımla Dalton'a dönerek. Dalton uyuşmuş gibi başını salladı.

Bariz bir şaşkınlıkla, "Henüz bir saat dolmadı," dedi.

"Aklimı mı yitirdin?" diye bağırdı Tristan güçlükle konuşarak. Callum diğerleri arasında en çok onun gözlerinin irileşmiş olduğunu fark etti ama hangi duyguların sadece ona ait olduğunu söylemek zordu. Tristan'da pek çok şey hissedebiliyordu; hüznün, hayret ve son olarak da ona karşı güvensizlik.

Ah, diye düşündü yüzünü buruşturarak. Başını kaldırdı ve diğerlerinin arkasında durmuş gülümsemekte olan Parisa'yla göz göze geldi.

"Uyanma vakti," dedi Parisa parmaklarını şaklatıp.

Bir anda kendilerini yeniden boyalı odada öylece dururken, üstleri ıslanmamış bir halde buldular.

Sanki oradan hiç çıkmamışlardı.

"Astral düzlemler yok demiştim," dedi Callum sinir içinde ama Parisa'ya hakkını vermesi gerekiyordu. Hiçbir teralık fark etmemişti; evle ilgili her şey doğrudu ve yağmur da güzel bir ayrıntı olmuştu.

“Benim ölmüş olmam mı gerekiyor şimdi?” diye ofladı Parisa. “Bu arada, astral bir düzlemde değildik. Başka birisinin zihnindeydik.”

“Kimin?”

“Nico’nun,” dedi Parisa. Nico şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. “Özür dilerim,” dedi Parisa içtenlikle, Nico’ya dönerek.

Callum ancak o anda Parisa’nın neden ufak satranç oyunlarına o kadar basit bir soruyla başladığını anladı. Mesele yanıt değildi, onu yanlış yönlendirmekti. Callum’un agresyon beklentisini artırmış, grubun dikkatini anında *agresif* olan Nico’ya çevirmişti. Callum’a üstünlük sağladığını düşündürerek saldırmıştı.

Zeki kız, diye düşündü Callum keyfi kaçmış bir halde.

“Kolay bir hedefsin, Varona. Safsın,” dedi Parisa, Nico’ya açıklama yaparak. “Çok az aşılabilir duvarın var.”

“Teşekkürler!” dedi Nico ama hâlâ onun gerçek olduğundan emin değilmiş dikkatle ona bakıyordu.

“Bir saat doldu,” dedi Dalton, saatine bakıp derin bir oh çekerek. “Ama kimin kazandığını nasıl belirleyeceğimden emin değilim.”

“Elbette, Callum,” dedi Parisa. “En çok büyüü o yaptı, değil mi? Ben ona direnmeyi bile başaramadım,” dedi ona dönerek.

“Öyle mi?” dedi Callum. Parisa’nın hafifçe gülümsediğini gördü.

“Evet. Bizi bana zarar veremeyeceğin bir yere götürmüş olabilirim ama yine de beni yendin. Direncimi kırmayı başardın, öyle değil mi? O yüzden, sen kazandın.”

Ama Callum onun her yanından mide bulandırıcı ve leş gibi, iğrenç ve çürümüş zaferin yayıldığını hissedebiliyordu. Parisa’nın içi tamamıyla bu hisle doluydu ve çürümeye yüz tutmuştu.

Verimli toprağa kök salmış bir hissizlik gibi adeta onun kaybının bolluğunda yeniden dirilmişti.

Callum onun direncini kesinlikle kırmıştı, bunu inkâr etmek mümkün değildi. Fiziksel formda olmayan ölümü bile gerçektir. Buna rağmen, Parisa'nın onun kıracağı parçaları bulmasına izin verdiği, bunu yapacağını bildiği belliydi. Ona direnmemiş olması şaşırtıcı değildi. Ona açıkladığı hiçbir şey yalan değildi ama Callum onun zayıflığından faydalanarak kendisi hakkında çok daha fazla şey ele vermişti. Ne de olsa, Parisa düşünce kavramını anlıyordu: Esas olarak, bir kere zihne yerleştirilen bir şeyin asla unutulmadığını biliyordu.

Artık Callum'un yaptığı hata gün gibi ortadaydı: Güçlü olduğunu kanıtladığını sanmıştı ama kimse güç peşinde değildi. Bu şekilde değil. Güç makineler ve canavarlar içindi; diğerleri kusursuzluğu ya da mükemmeliyeti anlamıyorlardı. İnsanlar insanlık görmek istiyorlardı ve bu, Callum'un zayıflık sergilemesi gerektiği anlamına geliyordu. Tristan'ın onun gözlerine bakamadığını fark etti ve Parisa'nın onu yendiğini anladı ama bu sadece tek bir raunttu. Bir sonraki numarası için, o gün sergilediği kişiyle ilgili sis perdesini yok etmesi gerekecekti.

"O halde, Callum kazandı," dedi Dalton diğerlerine dönerek. "Aranızda gördüklerimizin üstünden gitmek isteyen kimse var mı?"

"Hayır," dedi Reina monoton bir sesle. İlk kez diğerleri adına konuşmuştu. Sempatye benzer bir ifadeyle Parisa'ya döndüğünü gören Callum yüzünü buruşturdu.

Diğerlerini zayıf olabileceğine inandırmalıydı. Belki beş kişi arasından sadece bir kişi öyle olabileceğine inanırdı ama Parisa çoktan bunu yeterince kanıtlamıştı.

Bir kişinin neye inanabileceğini engellemek mümkün değildi.

TRISTAN

Her şey bir soruyla başlamıştı.

“Sence ne yapmalıyız?” diye sormuştu Tristan, Parisa’ya boyalı odada yerde otururken. Libby gelmeden önce sormuştu bunu. Parisa onun Londra’daki dairesine gelmiş, görünür-öe Forum’dan gelen ziyaretçileri hakkında konuşmak üzere hafta sonu tatilinden erken dönmesi için ikna etmişti ama henüz bu konuyu konuşamamışlardı.

Tristan ahlaki ikilemlerin ve müdahaleci düşüncelerin kaçınılmaz saldırısını engellemek için evin içki depolarını talan etmiş ve bir şişe apsent bulmuştu. Bunu yerden havalandırıp dudaklarına götürmüştü ve Parisa’nın bir yanıt vereceğini anlamıştı. Özellikle o soru olmak üzere tüm sorular için bir yanıt olacağını biliyordu. Parisa ona yanıtsız gelmeyecekti.

“Bence,” dedi Parisa, Tristan’ın gömleğinin düğmelerinden birini açarak, “kendi kurallarımızı oluşturmalyız.”

Tristan o geceyi düşüntünce zihninin bulanık olduğunu anlamıştı ve keşke bunu o sırada ona söylemiş olsaydı diye düşünüyordu. Ne yazık ki dilini Libby’nin kim olduğunu ve kendisinin kim olması gerektiğini bilerek onun dudaklarının arasına sokmuştu; ideal olarak, ahlaksızca bir şey yapmaktan ve büyük olasılıkla bir felaketle karşılaşmaktan kaçınması gerekirdi.

Tüm bunların başlamasının nedeni Parisa olabilirdi –zekice ve Tristan’ın yüzyıllardır atalarından aldığı dışı baştan çıkarıcılığın olduğunu düşündüğü bir özellikle– ama kendisini tutmak için biç-

bir girişimde bulunmamıştı ve artık şiddetle arzuladığını bildiği şeyden geri dönüş yoktu.

Ne yazık ki bu, Elizabeth lanet Rhodes'du.

Hissettiği şey gerçekten de *şiddetli* bir arzuydu – bilinçli olarak istemekle ilgisi olmayan bir histi. Bunun nedeni kimyasal bir tepki, şeytan tarafından ele geçirilmek ya da insanların nasıl kurtulduklarına dair kitaplar yazdıkları bir başka trajik bir anormallik olabilir. Apsent onu kesinlikle cesaretlendirmiş, uzuvlarına ılık-ılık gibi yayılmıştı ama Tristan'ı ele geçiren şey her neyse, aslında bir süredir bundan mustarip olduğunu hissediyordu. Bu durum ya semptomlarla başlamıştı ya da belki de Tristan'ın en başından beri onu arzuladığı durum zaten vardı (körü körüne, sağırlaşmış ve dili tutulmuş gibi).

Libby Rhodes'un esas olarak bir fizikçi olduğu gerçeği asla hafife alınamazdı. O anda bile Libby'nin dokunuşu Tristan'ın kemiklerine bir yer sarsıntısı gibi yayılıyordu.

Gerçi Libby aralarında geçenlere kafayı takmış gibi gözüküyordu.

“Elektronlar,” dedi Libby birden Tristan'ı şaşırtarak; aralarında geçenleri bir kez bile konuşmadan bir ay geçirmişlerdi. Tristan kısa bir süre önce duyularından birini etkisiz hale getirerek ya da dikkatini dağıtarak büyü yeteneğiyle denemeler yapmaya başlamıştı ve Libby'nin dudaklarının tadını düşünürken, kulak kanallarını çevredeki seslerle dolduruyordu.

“Pardon, ne dedin?” diye sordu. Bir tek Parisa'nın zihnini okuyabildiğine sevindi. (Neyse ki Parisa o sırada odada değildi.)

“Ne kadar ufak şeyleri görebiliyorsun?” dedi Libby. Tristan neden söz ettiğini anlamadı.

“Ne?”

“Etrafındaki şeylerin bileşenlerine odaklanabiliyormuş gibisin,” dedi Libby. Hâlâ kısa bir süre önce yattıkları gibi bariz konulardan söz etmiyordu.

Tristan yatağında onunla birlikte uyanmıştı –Parisa’yla değil, onunla– ve her zamanki Libby Rhodes’a daha benzer birisiyle karşılaşmayı beklemişti. Tereddütlü, pişman, suçluluk hisseden birisi gibi. Ama uyandığında Libby bir metin okuyordu. Tristan yatakta güçlkle doğrulurken, Libby ona baktı.

Ağzından çıkan ilk sözler, “Bu konuda konuşmamız gerekmiyor,” oldu. “Hatta konuşmamamızı tercih ederim.”

Tristan mucizevi bir şekilde biraz doğrulmayı başardı ve gözlerini kısarak ona baktı. Ağzı kupkuruydu, başı zonkluyordu ve zihninden acımasız bir şekilde kısa bir süre önce yaptığı, hissettiği ve tadına baktığı şeylerle ilgili imgeler geçiyordu.

“Peki,” dedi ama Libby bir şey düşünmüş gibi duraksadı.

“Dün gece Parisa’yla orada ne yapıyordun?”

Susuzluk bu konuşmayı kolaylaştırmayacaktı. “Benden oraya gelmemi istedi. Konuşması gereken bir konu olduğunu söyledi.” Tristan sesinin ne kadar soğuk çıktığını fark edip duraksadı; bu son derece garip şartlar altında Parisa’nın Cemiyet’le ilgili olarak anlattıklarını açıklamaya değil değmeyeceğini düşündü.

“Anladım,” dedi Libby başını diğer yöne çevirip. “Bana anlatmak istemiyorsan...”

Lanet olsun. Şimdi, anlatması gerekecekti.

“Rhodes,” dedi ama sustu.

Libby’nin bu konuyu iyi karşılaması mümkün değildi.

Ama önceki akşamı nasıl geçirdiklerini düşüncek olursa, bunu ondan gizlemek, ahlaki açıdan çok daha kötüydü. Başka birisinin çarşaflarının arasında çıplak uyanmış olması, Tristan’ın

onun bir grup cinayetine kurban gitmesine izin vermesini engelliyordu.

Ama anlatabilse bile, nereden başlayacaktı? Parisa ona beş adayın üyeliğe seçilebilmesi için, aralarından birinin ölmesi gerektiğini söylemişti. *Elenmesi* için birisini seçmeyeceklerdi; *elemek* üzere birisini seçmekten sorumluydular. En başından beri bunun medeni ve adilane bir şey olduğuna inandırılmışlardı ama aslında bu ilkel ve utanç verici bir durumdu ve Parisa'nın dedikleri doğruysa, binlerce senedir cinayet işlemiş ve işlemekte olan bir örgütün eline düşmüş olabilirlerdi.

Ama Tristan onun paniğe kapılacağını düşünüyordu; bu yüzden, en iyisi gerçekleri tam olarak söylememekti. (Hiçbir şekilde Libby'ye doğruyu söyleyen kişi olmak istemiyordu. Ne de olsa, Libby'nin yatağı da onun kadar yanıcıydı.)

"Tramvay problemini biliyor musun?" diye sordu. "Kendini başı boş bir şekilde ilerleyen bir tramvayı kontrol eden bir kolun başında bulursun ve..."

"Ve ya bir kişiyi kurtarmak için beş kişiyi öldürürsün ya da beş kişiyi kurtarmak için bir kişiyi öldürürsün. Evet, biliyorum."

Tam da düşünce konusunu işlerlerken onunla bu konuşmayı yapıyor olması ne kadar akıl almaz bir tesadüftü. Elbette, konu büyü olduğunda, düşünce felsefeden çok bunun yarattığı yükümlülüklerle ve nasıl okunabileceği, oynanabileceği ya da yorumlanabileceğiyle ilişkiliydi.

Bu durumda, etik konusu yeterli olmalıydı.

"Sen yapar mıydın?" diye sordu. Libby kaşlarını çatınca açıklamaya çalıştı. "Yani, beş kişiyi kurtarmak için bir kişiyi öldürür müydün?"

"Parisa seni oraya bir düşünce deneyi için mi çağırdı?"

“Ne?”

Libby bekledi, Tristan gözlerini kırptırdı.

“Ha. Hayır, o... Konu Forum’la ilgiliydi. Belli ki...” Tristan yine tereddüt etti. Hayatında hiç o kadar büyük bir tereddüt hissetmemişti ve o anda keşke bunu konuşmaya daha hazırlıklı olsaydı diye düşünüyordu. Ya da onunla birlikte çıplak olma hisini hiç tatmamış olsaydı diye.

Parisa haklıydı. Düşünceler bir kere zihne yerleştirildi mi unutulamazdı. Tristan parmaklarını Libby’nin köprücük kemiğinde nasıl gezdirdiğini, başparmağının boğazını kesecekmiş, süsleyecekmiş ya da her ikisi de yapacakmış gibi nasıl havada kaldığını unutamazdı.

“Belli ki,” dedi yine deneyerek, “Parisa’ya Forum’dan yapılan ziyaret onu biraz... düşündürmüştü.”

“Cemiyet’le ilgili olarak mı?”

“Öyle sayılır.”

“Bunun tramvay problemiyle ne ilgisi var?”

“Birisi eleniyor, değil mi? Bu durumda, kendini kurtarmak için birisini öldürüyorsun. Gerçekten değil tabii,” dedi hemen. “Ama... teoride.”

“Düşünce alıştırmalarını hiçbir zaman sevmemişimdir,” dedi Libby dikkatle. “Hem bu deney bazı durumlarda o kişilerin kim olduğuyla da ilişkili.”

“O halde, o kişinin ben olduğunu düşün. Bu durumda, bir şey değişir miydi?”

Tristan bunu sakın bir ses tonuyla sormaya çalışmıştı ama gerçekleri biliyor olması her şeyi Libby’nin tahmin edemeyeceği kadar endişe verici hale getirmişti. Gerçi Libby, Parisa değildi.

Libby'nin hâlâ birlikte yataktayken ondan kurtulmayı seçeceğini söyleyeceğini sanmıyordu ve haklıydı.

"Seni eleyeceğimi düşünmüyorsun, değil mi?" diye sordu kaşlarını çatarak. Sonra, Tristan'ın hiç beklemediği bir şey söyledi "Potansiyelini henüz tam anlamıyla kullanamıyorsun. Cemiyet'in birisine ihtiyacı varsa, bu kişi sensin, Tristan. Bence bunu Atlas bile anlamıştır."

Tristan bunun hem çok faydalı hem de hiç faydalı olmadığını düşündü.

Ayrıca, hiç bu kadar şaşırtıcı birisini tanımamıştı. Bir insan nasıl her fırsatta sıradan şeyleri bu kadar abartabiliyor ama sonra bu kadar ciddi ahlaki suçlar söz konusu olduğunda duruşunu hemen söyleyebiliyordu? Libby onu aklını yitirmiş, delirmiş, dengesini kaybetmiş gibi hissettiriyordu. Evet, ayrıntılardan haberi yoktu (bu, Tristan'ın suçuydu) ama düzgün bir mantık yürüttüğü de belliydi: Tristan'ın gücü en büyük potansiyeli taşıdığı için onu elemeyecekti. Kim olduğu, hatta ne olduğu için değil, taşıdığı potansiyel yüzünden elemeyecekti. Tristan bu konuda hiç endişelenmemişti, hatta bildiği kadarıyla Parisa'nın endişelendiği konulardan biri de değildi. Parisa'nın onu istemesinin tek nedeninin bir seviyede ona güveniyor olması olduğunu düşünüyordu. Belki de bu bir döngüydü; belki onun için faydalı olması, faydalı olduğunu kanıtlayan şeydi.

Öte yandan, Libby Rhodes'un sağlam entelektüel bir zemin bulup bulamayacağını bilemiyordu. Doğal olarak, Tristan her olası kritik noktayı reddedecek kadar huzursuzdu. Bunu cinayet işleyecek kadar istiyor muydu? Yanıt bazen kesin bir şekilde evet oluyordu. Bir şeyi mantıksız bir şekilde şiddetle arzulamak insani bir özellik değil miydi? Parisa bir insanın zihninin içinde dünyalar

meşre edebiliyordu. Sonuçları iyi ya da kötü olsun, Callum parmağını bile kıpırdatmadan bir inanın ruhunu yok edebiliyordu. Libby ve Nico da güçlüydüler. Reina'dan saf büyü yayılıyor, içinden sorumsuzluk derecesine kadar akıyordu- ama Tristan hâlâ kendisiyle ilgili hiçbir şey bilmiyordu ya da onların arasında ne gibi bir yere ait olduğunu bilmiyordu. Açıkçası, henüz en faydalı olan kişi değildi ama ona yapılacak olan yatırım en kârlı yatırım olabilirdi.

Parmak uçlarında var olan şeyi anlıyor muydu? Diğerleri anlıyor muydu?

Tristan ahlak konusuna çok önem vermese de onu ikilemler arasında bir o yöne, bir bu yöne çekiyordu. "Ben gerekeni yaparım," lafı, Adrian Caine'in günahlarının büyük bir kısmı için yaptığı açıklamaydı. Bu, (akademik açıdan) geçerli felsefi bakış açıydı ama "merhamet", "şefkat", hatta "suçluluk" gibi şeyler tarafından dizginlenmediğinde son derece tiksindirici bir görüştü. Daha da kötüsü, Tristan'ın eskiden beri hedeflediği bir şey varsa, babasının tam tersi gibi davranmaktı.

Elbette, birisini öldüremezdi. Kesinlikle birkaç kitaba erişebilmek için yapmazdı bunu. (Nadir kitaplar. Hayatında tanıdığı en güçlü medecialıların elindeki kitaplar. Yüzyıllardır var olan bir geleniğin bir parçası olarak; peki, bu durumda bu...)

(Boş ver, diye düşündü.)

Her halükârda, bunu yaparsa -hatta yapabileceği bir şey olarak kabul ederse- kendisini affedebilir miydi? Vicdanından geriye kalanlarla yaşayabilir miydi? İnsanların bir şeylere büyük bir hızla adapte olabilmesi komikti aslında. Bir zamanlar, Eden Wessex'le evlenebileceğini ve daha fazlasını isteyip istemediğini asla sorgulamadan onun babasına itaat edebileceğini düşünmüştü - ya da bunu şiddetle arzulayıp arzulamadığını asla sorgulamadan. Ar-

tık bir zamanlar olduğu kişiyle arasındaki dayanışma döneminin çok daha istikrarlı, hatta belki sağlıklı bir dönem olduğunu düşünmeye başlamıştı. Sanki düzenli olarak yaptığı egzersiz ve faydalı beslenme alışkanlıkları, müthiş, büyük bir açlıkla yerle bir olmuştu. Artık isteyebileceği her şeye sahipti. Güç, özerklik. Seks. Tanrım, seks. Tüm bunlar için bir kişiyi öldürmesi gerekiyordu ama bu kim olabilirdi? Herkes aynı kişiyi seçmeyecekti.

Ama...

“Ya bu kişi Callum olsaydı?” diye sordu Libby’ye temkinli bir tavırla.

(Sırf bir örnek olsun diye sokmuştu bunu. Ne de olsa, Libby’nin öldürebileceği birisi varsa, herkes onun kim olduğunu biliyordu. Libby’nin iddia edebileceğinin aksine, bu kişi Varona değildi.)

Libby kaşlarını çattı. “Nasıl yani... Kendimi kurtarmak için onu öldürmek mi? Hepimizi kurtarmak için mi?”

“Evet.” Tristan bunu önerdiği için bile kaygılı hissediyordu ama neyse ki Callum evde değildi. Reina gibi, Callum’un varlığı da aşırı büyü izleriyle hemen anlaşılıyordu. Ama Callum’un illüzyonları yüzünden, neyin aktif olarak kullanılıp kullanılmadığını anlamak güçtü.

“Diyelim ki rayların bir kenarında Callum var, diğer tarafında da geri kalanımız var,” dedi açıklamaya çalıştı Tristan.

“Tamam.” Libby önce gözlerini kırıştırdı, sonra gözleri irileşti. “Şey, ben...”

Tristan vereceği yanıtı hazırlanmaya çalıştı. Ne yanıt vermesini istediğinden emin değildi. Bu, Libby için farazi bir soruydu; o yüzden, yanıtı gerçek bakış açısını anlamak için yeterli değildi.

Yine de Libby, "Bunu yapmıyorum," dediğinde, Tristan çok şaşırıldı.

"Ne?" dedi şaşkınlıkla; bunu öylesine büyük bir hayretle söylemişti ki sayısız can sıkıcı düşüncenin derinliğinden zonklayan beyninin tamamı sarsıldı. "Bunu yapmıyorum da ne demek?"

"Kimseyi öldürmeyeceğim," dedi Libby omuzlarını silkerek. "Bunu yapmayacağım."

"Sanırım, bir seçeneğin olmayacak," dedi Tristan.

"Düşünce deneyinde mi?"

Tristan önce tereddüt etti ama sonra, "Evet, düşünce deneyinde," dedi.

"Herkesin her zaman bir seçeneği vardır." Libby yanağının iç kısmını ısırdı, parmaklarını muhtemelen Tristan'ın duyamadığı bir dalganın ritmine göre elindeki kitaba vurdu. "Sen yapar mıydın?"

"Neyi?"

"Callum'u öldürür müydün?"

"Ben..." Tristan gözlerini kırıştırdı. "Şey, ben..."

"Ya da beni." Libby ona yan yan baktı. "Beni öldürür müydün?"

"Hayır." Hayır, o olmazdı. Birisinin dünyayı onun gücünden, becerisinden mahrum etmesi çok yazık olurdu. İnsanlığa karşı kesinlikle bir suç olurdu. Seks denklemin bir parçası olmasaydı bile kolaylıkla varılacak bir sonuçtu bu. "Hayır, tabii ki hayır ama..."

"Parisa ne dedi?"

Tristan o anda çok farklı bir tavırla olsa da Parisa'nın da aynı şeyi söylediğini fark etti: *Bunu yapmayacağım.*

"Bence Parisa," dedi Tristan ağır ağır, "bir ayaklanma başlatmak için plan yapardı. Tramvayı ele geçirmek için." Boğazını acı-

tan, yakan acı bir gülümsemeyle ona baktı. “Üç kişiyi öldürür, üç kişiyi kurtarırdı; böylece, söyleneni harfiyen yapmaktan kaçınmış olurdu.”

“Eh, bu da bir seçim,” dedi Libby omuzlarını silkerek. Sanki Tristan’ın söylediği her şey mantıklıymış gibi söylemişti bunu. Tristan şaşkınlıkla bir düşünce oluşturmaya çalıştı ama Libby kitapta kaldığı yeri dikkatle işaretleyip ona dönünce bunu başaramadı.

“Sanırım, ben şeyle konuşmalıyım...” Libby duraksadı. “Benim, şey... Erkek arkadaşım...” dedi yine susup. “Ona söylesem iyi olur.”

“Ona söylemeyeceksin değil mi...” Lanet olsun. “Ona ne söyleyeceksin?”

Libby dudaklarını ısırıldı. “Karar vermedim.”

“Ama sen...” Kalmayacaksın.

“Bilmiyorum. Sanmıyorum.” Duraksadı. “Hayır.”

“O halde...”

Tristan’ın doğru dürüst konuşamaması ya da sessiz kalmayı başaramaması onu telaşlandırdı. Bir şey söyleyebilecek, oradan bu gibi şeyleri her zaman yapan birisi gibi çekip gidebilecek kadar mantıklı davranmayı istedi ama o anda susuzluktan her yeri karıncalanıyordu ve resmen afallamış bir haldeydi.

“O halde, ona doğrudan söyleyeceksin? Olduğu gibi?”

“Bilmiyorum. Bunu biraz düşünmem gerek,” dedi Libby.

Belli ki bunu tek başına yapacaktı ve haklıydı. Öncekinin aksine, bu düşünce alıştırması akran değerlendirmesine uygun değildi. *Neyi düşüneceksin?* sorusu bir an için Tristan’ın bilincine sızdı ama kas hafızası bunu uzun süre düşünmesini engelledi. Yaptığı şeyi yapmış olması yeteri kadar kötüydü; birden gereksiz yere bir

yerde kalan birisine dönmek istemedi. Uzuvarı soğuk ve mesafeli olmaya çalışmıştı ve bunları kendisi ile Libby Rhoden'un arasına kolaylıkla koyabildiğine rahatlamıştı.

Haftalar sonra, Libby ona hâlâ bir şey söylememişti. İlk etkileşimleri biraz garip olmuştu, zaman zaman birbirlerine kaçmak bakışlar fırlatmışlar ve okuma odasında masaların arasında birbirlerinin yanından geçerken elinin kazara Libby'nin kalçasına sürtündüğü o tehlikeli çarpışma dışında bir şey konuşmamışlardı. Merhaba, iyi geceler, ekmeği uzatır mısın lütfen sözleri dışında, kasıtlı olarak iletişim kurmamışlardı.

Ta ki, "Elektronlar" sözcüğüne kadar.

Tristan okuma odasında tek başına masaya oturmuş, pür dikkat kitap okuyordu. Ya da okumaya çalışıyordu. Libby apar topar içeri girip onu irkiltmiş, diğer masalardan birinden bir sandalye çekip masanın loş ışığı altında yanına oturmuştu; asla seks yapmamış olan sıradan arkadaşlarmış gibi davranıyordu.

"Elektronlar derken neyi kast ediyorsun?" diye sordu Tristan şaşkınlıkla ve aptal gibi hissederek. Düşünceye ayırdığı araştırmaların, aradan iki ay geçmesine rağmen onu bu kadar düşüncesiz bir halde bırakmış olması ironikti. O günlerde üstünde çabıktıkları önsezi konusu (ve Cassandra ve Nostradamus gibi tarihin en tanınmış kâhinleriyle ilgili araştırmalar) ancak kabus gibi beklenmedik diye tanımlanabilecek bu tür bir etkileşime onu kesinlikle hazırlamamıştı.

"Her şeyi bir elektron kadar ufak parçalara ayırabiliyorsan, bunları kimyasal olarak değiştirebilirsin," dedi Libby ona eğilerek. "Büyük olasılıkla yani."

"Anladım." Tristan hafifçe öksürdü. "Bu biraz... daha sonra işlenmesi gereken bir konu değil mi?"

“Ne, kimya mı?”

“Hâlâ psikokinez konusundayız.”

“Evet ama bu genel olarak düşünceyle alakasız değil,” dedi Libby. “Aslında, bunu gelecekle ilgili mekanizmaları tartışırken düşündüm. Bu arada, zamanla ilgili biraz daha düşündün mü?”

Libby onu neden söz ettiğine dair hep kafası karışmış bir halde bırakıyordu.

“Zamanı mı?”

“Zamanı kullanıp kullanamayacağını.” Onun aksine, Libby Tristan onun yatağında uyandığından beri ilk kez yalnız konuşmalarının farkında değilmiş gibiydi. “Önsezi geleceğe düşünce yoluyla erişilebileceğinin kanıtı; o halde, neden fiziksel olarak da erişmek mümkün olmasın? Bunun yanı sıra, zaman görebilmeyi bir kenara bırak, geri kalanımızın şeklini bile hayal edemeyeceği bir boyut.” Libby onu huzursuz edecek kadar büyük bir dikkatle yüzüne baktı. “Senin aksine.”

“Bir dakika, sen benim...” Tristan’ın hatalı bir şekilde almış olduğu illüzyonist eğitimi onu hayal kırıklığına uğratiyordu. Bütünsel açıdan, Libby’nin önermesini tarif etmek için ne gibi bir dilin kullanılabileceğini bile bilmiyordu. “Zamanda *dolaşabileceğimi* mi söylüyorsun?”

“En ufak bir fikrim yok, Tristan,” dedi Libby. “O yüzden sana soruyorum. Bana bunu kullanabilmenin bir yolu varmış gibi geliyor, sen de öyle düşünmüyor musun?”

“Neyi kullanabilmemin?”

“Yeteneğini.”

“Ne olmuş yeteneğime?”

“Eh, bu yetenek sana ait, öyle değil mi? Dolayısıyla, bunu kullanması gereken kişi ben değilim, sensin.”

Tristan düşüncelerinin arasından bir argüman buldu. “Birçok büyü yeteneği birlikte kullanılır. Çoğu doğa bilimci...”

“Ben ondan söz etmiyorum.” Libby başını yana eğip perçemi yana attı. Perçemini uzatmıştı; artık neredeyse kulağının arkasına atabileceği kadar uzundu ve Tristan bundan endişelenecek kadar emindi. “Bu becerinin kullanman için sana ait olmamasında hiçbir terslik yok. Ben sadece bunun aksinin doğru olduğunu düşünüyorum.”

“Neden?”

“Neden ne?”

“Neden aksini düşünüyorsun?”

“Açıkçası, bu bir şüpheden çok bir tahmin. Parisa bu konuda ne düşünüyor?”

“Ben...” Tristan yine şaşırdığı için sustu. “Ne?”

“Hazır konu Parisa’dan açılmışken.” Tristan tam konuyu biraz anladığını düşünürken, Libby yine aniden konuyu değiştirmişti. “Sence fikrini değiştirmiş midir?”

Tristan aynı soruyu sormaya devam etmek yerine, kollarını göğsünde kavuşturup bekledi.

“Eleme konusunu diyorum,” dedi Libby. Tristan’ın aklının karıştığını doğru tahmin etmişti. “Callum olayından sonra fikrini değiştirmiş olabilir. Anlarsın ya, tramvay problemi konusunda.”

“Ha.” Doğru ya. Callum’un, Parisa’yı öldürdüğü şu ufak olay. “Evet.” Tristan aniden buz kestiğini hissetti ve buna direnmeye çalıştı. “Açıkçası, bence Parisa başından beri onun nasıl birisi olduğunu biliyordu.”

“O halde, bu olay faydalı olabilir.”

Tristan kaşını kaldırdı. “Callum’u... öldürmek açısından mı?”

“Onu gördün, Tristan.” Tristan, Libby’nin dudaklarının daha

Önceden görmediği bir kararlılık ifadesiyle kıvrıldığını fark etti. "O durumun gerçek olduğunu bilmiyordun, değil mi? Varona'nın zihninde bir tür... artırılmış bir gerçekliğin içinde olduğuna dair en ufak bir fikri yoktu," dedi Libby kaşlarını çatarak. "Dolayısıyla, *Callum*'un gerçekliği herhangi bir zamandan ve kolaylıkla *Parisa*'dan kurtulabileceği. O yüzden, belki de deneyde göz önüne alınması gereken bir şeydir bu."

"Bazı kişilerin ölmesi gerektiği mi?"

"Bazı yeteneklerin var olmaması gerektiği gibi," dedi Libby kararlılıkla.

Tristan bunun sarsıcı bir farkındalık olduğunu düşündü.

"Bunun ahlaki bir ikilem olmasının bir nedeni var, *Rhodes*." Ağzı yine kurumuştun ama bunun neden kaynaklandığından tam olarak emin değildi. Belki de Libby az önce istemeden de olsa aralarından kimi öldürebileceğine karar verdiği içindi. Günümlerinde, bunu gerçekten yapabilirdi.

Önsezi. Korkunç bir şeydi. *Cassandra*'yı hiç kıskanmadığını hissetti.

"Doğru bir yanıt yok," dedi ağır ağır.

Libby hafifçe gülümseyerek gözlerinin içine baktı.

"Sanırım, haklısın," diye mırıldandı ve inanılmaz bir şekilde ayağa kalkmaya yeltendi.

Tristan aniden Libby'nin oraya gelip tamamıyla imkânsız olan bir şeyi yapabileceğini söylemesine ve sonra aklını haftalardır kurcalayan düşüncelere geri dönmekten gidebileceği fikrine hayret etti ve biraz öfkelenildi. *Kendisi* birisini öldürebilir miydi? *Libby* öldürebilir miydi? Bu binaya adım attıkları anda ruhlarını onlara mı satmışlardı? Başka şartlar altında olmayacakları bir şeye dönüşmüşler, eski hallerinden eser kalmayacak şekilde

çarpık bir hale mi gelmişlerdi? *En sonunda dönüşecekleri çarpık versiyonları henüz oluşmamış mıydı? Elektron konusunu ne yapması gerekiyordu – zamanı nasıl kullanabilirdi?– ve Libby erkek arkadaşından ayrılmış mıydı, ayrılmamış mıydı?*

Tristan kendine hâkim olmadan ona uzandı.

“Rhodes, dinle...”

“Ah,” dedi Callum okuma odasının kapısından. Libby, gözleri fal taşı gibi açılmış bir halde hızla kapıya döndü. “Havada biraz sıkıntı hisseder gibi oldum. Tristan yine seni rahatsız mı ediyor, Rhodes?”

“Hayır, tabii ki etmiyor.” Libby hafifçe öksürüp Tristan’ın kolundan çektiği eline baktı. “Bunu düşün, olur mu?” dedi alçak sesle.

Sonra, hiçbir şey demeden Callum’un ayakkabılarına baktı ve başını eğip odadan çıktı.

“Ne kadar ürkek bir kız,” dedi Callum Libby’nin arkasından bakarak. Sonra, Tristan’a döndü. “Bilmiyor, değil mi?”

“Bilmiyor.” Tristan hâlâ Libby’ye farazi ahlaki ikileminin hiç de farazi (ya da ahlaki) olmadığını söyleyemiyordu. “Her neyse, ya doğru değilse?”

“Doğru değilse,” dedi Callum onun yanındaki sandalyeye oturup. “Sence bunu bize nasıl açıklayacaklar?”

“Bir numara olabilir,” dedi Tristan. “Ya da bir tuzak. Tıpkı...”

“Enstalasyon gibi mi? Forum gibi mi?”

Tristan iç çekti. “Belki de neler yapabileceğimizi görmek istiyorlardır.”

“Doğru olduğunu düşünelim,” dedi Callum buna karşılık olarak. “Elinde bir ipucu yok sanırım.”

“Bir ipucu mu?”

"Burun yerine 'bir hedef' ifadesi daha az hassas olur sanırım," dedi Callum. "Ya da 'bir işaret'." Tristan sinirlenince, Callum'un neçeli gülümsemesi silinir gibi oldu.

"Artık sen de mi benim duyarsız olduğumu düşünüyorsun, Tristan?"

"Bir kaktüs duyarsız olduğunu düşünür," diye mırıldandı Tristan. Callum güldü.

"Ama şu anda buradayız," dedi iki kadeh yarıştırıp, "tuplu bir elmanın iki yarısı gibi."

Bardaklardan birini onun önüne götürdül, ceketinin cebinden çıkardığı mataradan biraz brendi koydu.

"Biliyor musun, başkalarının hissedemediklerini hissedebildiğimi ilk olarak ne zaman fark ettiğimi hatırlamıyorum," dedi Callum bir öykü anlatıyormuş gibi. Gözlerini kadehteki içkiden ayırmadı. "Sanırım... her zaman oradaydı. Elbette, annemin beni sevmediğini daha ilk başından anladım. Kız kardeşlerime söylediği sıklıkta bana da, 'Seni seviyorum,' diyordu," dedi kadehi kadehini de doldurarak, "ama bana söylediğinde bunun samimi olmadığını hissedebiliyordum."

Duraksadı. "Babarımdan nefret ediyordu. Hâlâ da ediyor," dedi biraz düşünüp. Kadehini alıp içkiyi kokladı. "Pek de hoş olmayan şartlar altında anne rahmine düştüğümü düşünüyorum."

Callum, kadehini uyuşmuş gibi dudaklarına götürün Tristan'a baktı. Her zamanki gibi, Callum'un etrafında bulanık bir böye katmanı vardı ama bunların ne olduğunu söylemek zordu. Callum açısından neyin sıradan olduğunu bilmiyordu ama sıra dışı bir şey yokmuş gibiydi.

"Her neyse," diye devam etti Callum. "Bazı şeyleri yaptığında—mesela belirli bir tarzda konuştuğunda ya da bunları yaparken

gözlerinin içine baktığımda- bana karşı... yumuşamasını sağla-
yabildiğimi fark ettim.” Brendi tadından çok buharıyla Tristan’ın
ağzını yaktı. En son apsent macerasında aldığı tadın tam tersiydi
ama endişe yaratacak kadar hızlı etki ediyordu. “Sanırım, annemi
beni sevmeye zorladığımı anladığımda on yaşındaydım. Sonra,
ona bir şeyler yaptırabildiğimi de fark ettim. Bardağı masaya koy.
Bıçağı bırak. Valizi boşalt. Balkondan uzaklaş.” Yüzünde acı bir
gülümseme belirmişti. “Şu anda gayet mutlu bir kadın. Dünyanın
en başarılı medya holdinginin kadın yöneticisi ve yarı yaşındaki
sayısız erkek arkadaşı onu mutlu ediyor. Babam onu on seneyi
aşkın bir süredir rahatsız etmedi. Ama annem yine de beni farklı
seviyor; suni bir şekilde. Beni sevmesinin nedeni, içine sevgi yer-
leştirmiş olmam. Çünkü kendimi bu hayata tutunması için gere-
ken çapa haline getirdim; bu yüzden beni bir zinciri sevebileceği
kadar seviyor. Beni bir savaş esiri gibi seviyor.”

İçkisinden bir yudum aldı.

“Hissediyorum,” dedi mavi gözlerini Tristan’ın gözlerine di-
kerek. “Derinden hissediyorum. Ama bunu diğer insanlardan
farklı bir şekilde yapmam gerekiyor.”

Tristan bunun hafif bir ifade kaldığını düşündü. Bir kez daha
acaba Callum onu etkilemek için bir şey kullanıyor mu diye dü-
şündü ve bunu bilmediğini fark edince sinir oldu.

Bunu bilemezdi.

“Ben,” dedi Tristan ama hafifçe öksürüp içkisinden bir yudum
daha aldı. “Senin lanetine sahip olmayı istemezdim.”

“Hepimizin farklı lanetleri var. Kendi lütufları var.” Gülümse-
mesi silinir gibi oldu. “Bizler kendi evrenlerimizin tanrılarıyız, de-
ğil mi? Yıkıcı tanrılarız.” Kadehini kaldırıp tokuşturmak için Tris-
tan’a uzattı ve sandalyesinde biraz aşağı kaydı. “Bana öfkeliisin.”

"Öfkeli mi?"

"Şu anki hislerini tam olarak tanımlamıyor," dedi Callum hastasını düzeltip "ama öfke yine de yeterli kadar yakın. Şu anda bunu kırıngısan, kırıngısan. Sanırım, eski arkadaşlığımız biraz körelmiş ya da pas tuttu."

"Onu öldürdün." O anda bile bunu söylemek aptalca, hayret verici geliyordu. Tristan o sırada uyuşmuş gibi o salınceleri izlemiş, tam olarak inanmakta güçlük çekmişti. Şimdi, ona estiden gördüğü bir rüya, bir gün daldığında zihninin uyardığı bir şeymiş gibi geliyordu. Hiçliğin çağrısı gibi. Düşüncelerine karışıp uzaklaşın, gerçek olmayacak kadar geçici ve dehşet verici tiksindirici bir çirkinlik gibi.

"O anda yapılması gereken onurlu davranış buymuş gibi hissettim," dedi Callum.

Tristan ona hayretle bakmamak için kendisini zor tuttu. "Nasıl yani?"

Callum omuzlarını silkti. "Tristan, başka birisinin hissettiği acıyı hissettiğinde, onun için bunu sonlandırmayı istememek aurdur. Fiziksel acılar, ölümcül hastalar için de aynı şeyi yapmıyor muyuz? Başka şartlar altında buna merhamet diyorlar." İçkisinden bir yudum daha aldı. "Bazen bir başkasının ıstırabını hissettiğinde, onun istediğini istiyorum: bunun sona ermesini. Parisa'nın durumu bir hayat boyu, sonsuza dek sürecek bir şey. Dejenaratif."

Boşalan kadehini masaya bıraktı.

"Öyle ya da böyle, onu yok edecek. Ölmesini istiyor muyum? Hayır. Ama..."

Yine omuzlarını silkti.

"Bazı insanlar metanetle acı çeker. Bazıları da beceriksizce." Başını kaldırıncı, Tristan'ın yüzündeki tereddütü ifadeyi gördü.

“Bazıları bunu sessizce, şiirsel bir biçimde yapar. Parisa bunu inatla ve anlamsızca yapıyor ve ardı arkası kesilmiyor. Sırf yenilgiden kaçınmak, hiçlikten fazlasını hissetmek için. Her şeyden öte, kibirli bir tavırla yapıyor,” dedi Callum acı acı gülererek. “Parisa güzel olan her şey gibi: Var olmama fikrine tahammül edemiyor. Güzelliğini yitirdikten sonra, hissettiği acının daha mı keskin, daha mı silik olacağını merak ediyorum.”

“Peki, acı çekmeyenler?” diye sordu Tristan, parmağını kadehinin etrafında gezdirerek. “Bizim senin için ne değerimiz var?”

Callum bir süre dikkatle ona baktı.

“Hepimiz tam olarak hak ettiğimiz lanetlere sahibiz,” dedi. “Beni ben yapan günahlar farklı olsaydı, nasıl birisi olurdu? Bence sende kendini küçümseme, görünmez yapma sorunu var.” Dik oturup öne eğildi. “Her şeyi olduğu gibi görmeye zorlanıyorum, Tristan,” diye mırıldandı, “çünkü görünmez olduğunu sanıyorsun.”

Callum masanın üstünden elini uzatıp Tristan’ın kadehini aldı. Ellerinden birini Tristan’ın elmacık kemiğinin üstüne koydu, başparmağını da çenesine dayadı. Callum bunu yapmadan hemen önce, Tristan içinden belki de bunu istediğini düşünmüştü: dokunulmak. Şefkat.

Callum onun ne istediğini anlayabilirdi ve belki de bunu anlamıştı.

“Hissediyorum,” dedi Callum, “yoğun bir şekilde hissediyorum.”

Sonra, ayağa kalkıp dimdik durdu ve geride sadece kadehi kaldı.

Doğal olarak, Tristan günlerce için için sıkıntı çekti. En azından, Callum ona eskisi gibi yakın davranıyordu. Esas olarak, her

zamanki gibi arkadaşlardı, geceleri şöminenin karşısında içki içiyorlardı. Callum ona bir yoldaş gibi, kolay arkadaşlık kurabileceği biri gibi geliyordu. Callum'un parmaklarının Tristan'ın omzunu sıktığı ya da güven vermek istermiş gibi sırtını okşadığı anlar oluyordu. Ama bunlar sadece geçici anlardı.

Bu arada, Libby mesafeli davranmaya devam ediyordu. Tristan'ın onunla vakit geçirmeye dair düşüncelerinin yerini kaçılmaz bir şekilde sadece zaman konusu aldı.

İlkbahar vaktinden önce başladığında, kış soğğunun altından usul usul çıktığında, Tristan kendisini sürekli olarak dışarıda Cemiyet'in topraklarının etrafını çevreleyen koruma kalkanlarına yaklaşıırken buldu. Bunların kenarlarındaki büyü yoğun ve kalındı; bir halat kadar hacimli şeritleri andırıyordu. Başka sınıfların, diğer üyelerin eklemiş olduğu ilmekler de vardı ve eğlenceli, insanı oyalayan bir bilmece gibiydi. Tristan parçalarla oynuyor, kopmuş iplikler gibi bunları uçlarından çekiyor ve süreklilik titreşiminde herhangi bir bozulma olup olmadığına bakıyordu.

Zaman. Bunu –ya da Tristan'ın belirleyebildiği kısımların– görmenin en kolay yolu orada, bahçelerin kenarına yakın bir yerde durmak ve aynı anda birden fazla aşamasında var olmaktır. Normal bir aktivite değildi ama zaten bunların hiçbiri normal değildi. Artık eskisi kadar denetlenmiyorlardı; tesadüf ya da değil, Forum tarafından ziyaret edildikten sonra hiçbiri Atlas'ı pek görmemişti ve bu yüzden altı aday garip bir şekilde ona rastlamamaya çalışmıştı. Bu süreçte, her biri kendine has garip alışkanlıklar edinmişti ve bu da Tristan'ın garip alışkanlığıydı. Sessizce durdu, kullanmayı kısmen bildiği kadranlı çevirdi ve yeteri kadar uzun süre bunlara bakarsa bir şey olacağını umdu – daha doğrusu, olmasını bekledi.

Sorun hayal gücüydü. Libby de söylemişti: Onun hayal gücü çok dardı. Tristan'inkiyse fazla sorunluymuştu. Tristan aslında dünyanın henüz anlamadıkları boyutlar içerdiğini biliyordu ama çocukken ne gibi şekilleri araması gerektiğini öğrendiğinden, doğal olarak şimdi de bunları arıyordu. Tanıdık bir şeye dikkatle bakmak ve bir şekilde yeni bir şey görmeyi beklemek canını sıkıyordu ve ona gerçekten de imkânsız geliyordu. Evet, Tristan başkalarının göremediği şeyleri görebiliyordu ama bunları gördüğünde gözlerine inanamıyordu. Sürekli olarak bir işe yaramadığı söylenen çocuk, artık hayal gücünden, ona daha geniş bir bakış açısı sunabilecek yaratıcılıktan yoksundu. İronik bir şekilde, onu en güçsüz düşüren şey kendi doğasıydı.

Tristan bunu yaparken sadece bir kere birisine rastlamıştı – nemli, soğuk ve yağışlı, polenlerle dolu bir geceydi ve şafak sökmek üzereydi. Durduğu yerden kızcıkların arasına baktığında, bahçenin kenarında yüzü ona dönük, evi tam göremiyormuş gibi eve ya da tamamıyla farklı bir şeye bakan genç bir adam görünce çok şaşırdı.

“Evet?” dedi Tristan. Adam gözlerini kırıştırıp dikkatini ona verdi. Yaşı büyük değildi, büyük bir ihtimalle Tristan yaşlarında ya da biraz daha gençti, uzun boylu ve fazla ince yapılı, uzun siyah saçlı ve normalde öyle olmadığı halde o gün pespaye görünüyormuş izlenimi veren birisiydi. Sanki genellikle gömleğinin yakasına kahve dökmeyen ama o gün dökmüş olan birisine benziyordu.

“Beni görebiliyor musun?” diye sordu adam hayretle. Tristan onun bir gizlenme illüzyonu kullanmış olduğunu tahmin etti ama bunu teyit edemedi. Önce adam konuşmaya devam etti. “Neyse, görebildiğin belli,” diye iç çekti adam kendi kendine. İngiliz

değildi; tipik bir Amerikalıydı ama Libby tarzı bir Amerikalı değildi.

(Tristan neden Libby'yi hatırladığını düşündü ama sonra bunu aklından çıkardı. Son zamanlarda, hep onu düşünüyordu.)

"Belli ki beni görebiliyorsun; aksi takdirde bir şey demezdin," dedi adam dostane bir tavırla. "Ama daha önceden hiç başka bir gezginle karşılaşmamıştım."

"Başka bir... gezgin mi?" dedi Tristan.

"Genellikle, bunu yaptığımda her şey biraz domuktur," dedi adam. "Elbette, başka türler olduğunu da biliyordum. Ama hep diğerlerinin beni göremediği bir düzlemde var olduğumu sanıyordum."

"Ne düzlemi?" diye sordu Tristan.

Adam hafif bir gülümsemeyle kaşlarını çatı. "Neyse, önemli değil. Sanırım... yanlışmışım." Hafifçe öksürdü. "Her halükârda..."

"Neye bakıyordunuz?" diye sordu akademik açıdan o noktadan ileri gidemeyen Tristan. "Yani, etrafa bakınıyordunuz." Fiziksel olarak ya da sadece geçici bir süreliğine aynı yerde olup olmadıklarını anlayabileceğini umuyordu. Ya da ikisinde de olmayabilirlerdi veya ikisinde de olabilirlerdi.

"Ha." Adam etrafına bakındı, o kadar uzun süre yanıt vermedi ki Tristan bir şey deyip demeyeceğini merak etti. "Şey, daireme bakıyordum," dedi en sonunda. "Sadece içeri girsem mi diye karar vermeye çalışıyordum."

"O halde, sizinle aynı düzlemde değilim." Tabii diğer adam doğruyu söylüyorsa öyleydi ama söylememesi için bir neden yoktu. Sonra, Tristan bu gizemli karşılaşmanın sona ermesini istediğinden emin olmadığı için, "Tam olarak neye karar vermeye çalışıyorsunuz?" diye sordu.

“Yapmam gereken bir şeyle ilgili kesin bir karar veremedim,” dedi adam. “Yok, aslında durum daha da kötü. Sanırım, ne yapacağıma çoktan karar verdim ve bunun doğru karar olduğunu umut ediyorum. Ama doğru değil ya da belki de öyle. Neyse, bir önemi yok,” diye iç çekti. “Çünkü çoktan başladım ve geriye bakmanın bir faydası olmaz.”

Tristan bunu çok iyi anladığını düşündü.

“Sizi oyalamayayım,” dedi Tristan. “Ben sadece... biraz deneme yapıyorum.”

Bir faydası olmasa da zihninden hesaplamalara başlamıştı. Her ikisi de aynı düzlemde gibiydi –tek makul açıklama zamanı– ama Tristan oraya nasıl gitmişti? Ya o kadar belli olmadan gitmişti ki bunu nasıl yaptığını anlamamıştı –ve bu yüzden bunu daha önce de yapmış olabilirdi ya da kazara yine yapabilirdi– ya da mekanizmayı harekete geçirmek için bir şey yapmıştı ve bunu not etmeyi unutmuştu. Yemeklerini ve çoraplarını gruplara ayırmaya başlaması gerekiyordu. Yaptığı her işte attığı her farklı adım onu gerçekliğin farklı bir köşesine götürmüştü.

“Evet ama sorumlulukla deneme yap.” Adam ona dudaklarını büküp dik dik baktı. “Bu arada, ben Ezra.”

“Tristan,” dedi tokalaşmak için elini uzatıp.

“Tristan,” dedi Ezra. Tristan’ın elini sıkarken kaşlarını çatı. “Ama...”

Tristan devam etmesini bekledi ama Ezra susup hafifçe öksürdü.

“Neyse. Bol şans dilerim, Tristan,” dedi. Öne doğru hızla adım attı ve yavaş yavaş evin bahçesini kaplamış olan yoğun pusun arasında gözden kayboldu.

Ezra gözden kaybolduktan sonra, Tristan bir şey yaptığını fark etti. Bunun ne olduğunu bilmiyordu ama yapmıştı. Hızla arkasına döndü, eve girdi, koşar adımlarla merdivenlerden yukarı çıktı ve yatak odalarının olduğu koridora vardı.

Libby'ye anlatabilirdi. Büyük bir ihtimalle, Libby buna ondan daha fazla heyecanlanacaktı. Yani, Tristan öyle hissetmese de alaycı bir şekilde, "Sakin ol, önemli bir şey değil" deme özgürlüğüne sahip olacaktı. Libby'nin kapısına döndü, ona söylemeyi düşündü ama birden durdu. Ne yazık ki Libby birkaç soru soracak, her zamanki gibi bir şeyleri çözmeye çalışacaktı. Libby bir ayrıntılar mimarıydı ve sürekli inşaatların arasındaydı. Bir şeylerin nasıl hareket ettiğini, hangi parçalarının söz konusu olduğunu görmek isteyecekti ve elbette Tristan'ın bunlara verecek bir yanıtı olmayacaktı. Libby hayretle ona bakacak ve *Başka bir şey var mı?* diyecekti. Tristan hayır diyecekti, tüm bildiğinin bu kadar olduğunu söyleyecek, konuyu açtığı için özür dileyecekti... Saatine baktı.

Beş.

Sabahın beşiydi.

Tristan iç çekip Libby'nin kapısından uzaklaştı ve kendi odasının yanındaki kapıyı bir kere tıklattı.

Callum belinden yukarısı çıplak, saçları dağılmış bir halde kapıyı açtı. Tristan, Callum'un daha birkaç saniye önce derin bir uykuda olduğu yatağının dağınık çarşaflarını görebiliyordu.

Tristan'ın Callum'un diğerlerine nasıl görüldüğünü bilmemesi garip bir durumdu. Bazen keşke Parisa gibi başkalarının zihnine girebilse ve görebilse diye düşünüyordu. Bunu çok merak etmeye başlamıştı. Callum'un saçlarına ve burnuna bir şey yaptığını biliyordu. Orada kullanılmış olan büyüleri görebiliyordu ama ne

gibi bir etki yarattıklarını anlayamıyordu. Callum tam olarak sarı olmayan saçlarıyla, belirgin derecede çıkık alnıyla ve hep gerginmiş gibi görünmesine yol açan kare biçimli çenesiyle her zamanki gibi gözüküyordu. Düzeltme işine giren bir kişi için her zaman düzelterek bir şey olurdu. Callum'un gözleri birbirine yakındı ve masmavi değildi ama denemiş olsaydı daha mavi olabilirdi. Büyük bir ihtimalle, Callum kalıcı sonuçlar veren büyülerini bile elde edebilirdi; ölümlü teknolojisi bile bir insanın görünüşünü düzeltebiliyordu. İllüzyonistlerden oluşan bir ajansın sahibinin oğlunun sahip olabileceği medeia tılsımları, Callum'un bile yüzünün değiştirilmemiş halini hatırlamayabileceği anlamına geliyordu.

Tristan tam olarak ne diyeceğine karar vermeden önce birden, "Seni görüyorum," dedi; büyük bir ihtimalle böyle demiş olması daha iyiydi çünkü bunun yerine, "Yalnız kalmak istemiyorum" ya da "Ne istediğimi bilmiyorum," diyebilirdi. Hem zaten Callum bunları sırf ona bakarak anlayabilirdi. Bu kadar trajik bir şekilde ifşa olmak berbat bir şeydi.

Callum kapıdan uzaklaştı, içeri girmesini işaret etti.

Tristan bir şey demeden içeri girdi.

Nico bir sađ kroře attı, gelen sert hamleyi ıskalayıp dođrudan Reina'nın yumruđuna dođru kořtu ve yůksek sesle důzgůn bir İspanyolca ve tařra Nova Scotia řivesiyle karıřık birkaç kůfůr savurdu.

(Bir keresinde Gideon ona Denizkızı dilinde –Danca, İzlanda- ca ve Nico'nun Eskimo dili olduđunu tahmin ettiđi dilin bir karıřımıydı– bir řey söylemeyi ۆđretmiřti ama yanlıř telaffuz ettiđi takdirde yarı hayalet yarı sireni andıran bir deniz yaratıđını ađıracadıđını söyleyince, Nico bunu denemekten vazgeçmiřti. Max de kůfůrlar konusunda pek yardımcı deđildi ůnků inatla ve sık sık aynı sۆzcůđů kullanıyordu: *tařak*.)

“Biraz keyifsiz gibisin,” dedi Reina, alınıdaki terleri silerken. Bahçenin tomurcuklanmış neşeli gůl alılıklarına doğru sersemlemiş bir halde geri geri sendeleyen Nico'ya baktı.

Biraz zaman aldı ama bir noktada Nico'nun gۆzůnůn sulanması geçti.

“Belki de sen bu iřte giderek daha da ustalařıyorsundur,” diye mırıldandı gۆnůlsůzce.

“Evet ama bu senin hatan,” dedi Reina. Her zamanki gibi Nico'nun hislerine değer vererek söylemişti bunu.

“Peki, tamam.” Nico imlerin ۆstůne ۆktů ve biraz surat asar gibi oldu. “Bugůnlůk burada bırakalım o zaman.”

Reina imlere pis bir bakış attı (imler ona hakaret etmiş olabilir; bir keresinde Nico'ya bazı İngiliz bahçelerinin alanlarını

aşırı derecede koruma eğilimi sergilediğini söylemişti) ama sonra huzursuz bir ifadeyle yanına oturdu.

“Sorun ne?” diye sordu.

“Hiçbir şey,” dedi Nico.

“Peki.”

Hemen hemen her açıdan kısa bir süre önce yaptığı konuşmadan çok farklıydı.

“Gizli gizli konuşmaları dinliyorsun,” diye seslenmişti Parisa ona boyalı odadan. Başını okuma masasında okuduğu kitaptan kaldırmadan bir sayfayı çevirmişti. “Bunu yapmayı kes.”

Nico kapının dışında donakalmıştı. “Ben öyle...”

“Telepat,” dedi Parisa ona sıkılmış gibi. “Sırf konuşmaları gizli gizli dinlemekle kalmıyorsun, aynı zamanda surat da asıyorsun.”

“Surat asmıyorum.”

(Tamam, belki de Reina’yla yaptığı konuşmadan tamamiyle farklı değildi.)

“İçeri gel de şu işi yapabilmek için seni neyin rahatsız ettiğini anlat,” dedi Parisa. Nihayet başını okuduğu kitaptan kaldırıncaya, Nico bunun bir X-men çizgi romanının eski bir kopyası olduğunu görüp şaşırdı.

“Ne?” dedi Parisa onun hoşnutsuz sayılabilecek bir ifadeyle çizgi romana baktığını görünce. “Profesör X bir telepat.”

“Bunu biliyorum,” dedi Nico sıkıntıyla.

“Bu karakterin bir medeia’ya göre yaratılmadığını mı düşünüyorsun?”

“Hayır, ben sadece... Boş ver.” Nico susup yüzünü buruşturarak başının arkasındaki saçları karıştırdı. “Ben... şu anda meşgul-sün, sonra...”

"Otur şuraya," dedi Parisa, ayağıyla karşısındaki sandalyeyi itip.

"Tamam. Peki, öyle olsun." Nico sandalyeye çöktü.

"İyisin," dedi Parisa. "Somurtmayı kes."

"Somurtmuyorum," dedi Nico biraz sinir olmuş gibi. Parisa ona baktı.

Nico onun bu kadar güzel olmasının büyük haksızlık olduğunu düşündü.

"Biliyorum," dedi Parisa. "Dikkat ettiysen, bunun var oluş öykümü olduğunu görmüşsündür."

Nico anında tereddüde kapıldı. "Biliyorum," dedi ayaklarına bakarak. Libby olmak böyle bir şey miydi? Asla hiç o kadar beceriksiz hissetmemişti ve kendi beceriksizliklerine kafayı takmamıştı. Çok fazla kızla tanışmıştı ve aralarında gerçekten de güzel ve zalim olanlar vardı. Buna hazırlıklı olması gerekirdi.

"Ben zalim değilim," dedi Parisa. "Haşinim. Sen aramızda bir dil engeli olduğu esprisini yapmadan önce söyleyeyim," dedi ağzını açan Nico'yu yine susturarak, "üç dili akıcı bir şekilde konuşabiliyorum, o yüzden bu bir mazeret değil."

"O halde, üstün dil becerini tebrik ederim," diye homurdandı Nico gücenmiş bir ifadeyle.

Parisa sayfaya bakıp çevirdi.

"Alaycılık, zekânın ölü bir formudur."

Ölümümlükle ilgili herhangi bir ima, Nico'nun irkilmesine yetiyordu. Parisa onun irkildiğini fark edince başını kaldırıp iç çekti.

"Söyle artık," dedi çizgi romanı kenara iterek. "Böyle gizli gizli işler çevirmene izin veremem, Nicolás. Sen yumuşak davranırsan, benim de öyle davranmam gerekir ve inan ki böyle sahte davranışlara karşı zerre kadar tahammülüm..."

“Sen öldün,” dedi Nico. “Zihnimde öldün.”

Parisa büyük bir ihtimalle bir kez daha Nico’nun zihnine girmek için duraksadı. Nico, Parisa’nın yanındaki sandalyeye dayamış olduğu ayaklarına bakınca, yalın ayak olduğunu ve tırnaklarına açık pembe renkli bir oje sürdüğünü fark etti. Telepatik bir koruma oluşturacak kadar sabırlı olmadığından, her zamanki gibi bir şey yapmadı. Sadece onun ojesine odaklandı ve düşüncelerinin arasında gezinen diğer şeyler arasında bunun onu daha az ele vereceğini umdu.

“Zihnindeki beni düşünüp durma,” dedi Parisa en sonunda. “O yok, Nico. Sadece ben varım.”

Teorik olarak iyi bir tavsiyeydi. Ama bu durumda işe yaramıyordu.

“Kendimi sorumlu hissediyorum,” diye itirafta bulundu Nico. “ve bu...”

“Çok saçma,” dedi Parisa.

“Ben büyük bir haksızlık olduğunu söyleyecektim ama önemli değil,” dedi Nico. “Neden...” Sustu.

“Neden diğerlerinden birinin değil de senin zihnini mi seçtim?” diye sordu Parisa. “Sana söylemiştim, Nico. Çünkü sen aramızda açıkgozlü davranacak son kişisin.”

“Kulağa bir hakaret gibi geliyor.”

“Neden?”

“Beni şey gibi gösteriyor... Bilmiyorum.” Nico utanmış, ağzında bir şeyler geveliyordu. “Saf birisiymişim gibi.”

“Bu tavır ne, maçoşluk mu?” diye iç çekti Parisa.

Nico oturduğu yerde kıpırdanıp bakışlarını yine Parisa’nın ayak parmaklarına çevirdi.

“Önemli veya değil, yatakta en çok seni isterdim,” dedi. Bunu

şöylerken gözlerini gözlerinden ayırmayarak onu onlara senedir anlatmadığı travmalarına maruz bıraktı. “Açıkçası, nadiren birisinden uzak duracak kadar duyarlı davranırım ve kendimi dizginlediğim anlar daha da nadirdir. Ne yazık ki seni mahvetmemeye dair güçlü bir istek hissediyorum.”

Nico elini Parisa’nın yanındaki sandalyeye dayadığı ayaklarına götürdü ve parmaklarından birini ayak kemerinde gezdirdi. “Beni *mahvedeceğini* nerden biliyorsun?”

“Ah, Nico, beni mahvedecek kişinin sen olmasını çok isterdim,” dedi açık açık. Ayaklarını onun kucağına koydu. “Ama benim zararına olacağı için buna izin veremem. Hem sen her şeyi fazla açık, fazla kendini vererek yapıyorsun. Beni tüm kalbinle becerirdin,” dedi üzgün üzgün. “Seni böyle bir tehlikeye atamam.”

“Duygularımı karıştırmadan da seks yapabilirim,” dedi Nico ama bunun doğru olmasını neden istediğini bilemedi. Parisa’nın topuğunu tuttu, elini ayak bileğinin kemiğine götürdü ve bacağına kavrayarak baldırını okşamaya başladı.

“Senin için ya iyi olabilir ya da sıradan olabilir,” dedi Parisa. “Her ikisi olmadan sadece birini deneyimlemeyi göze alamam.”

Parisa ayak parmaklarını onun bacağına bastırıp sandalyesinde aşağı kayd.

“Peki, rüyalarında neler yapıyorsun?” diye sordu Nico’ya. “Birisiyle konuşuyorsun,” diye kendi sorusunu yanıtlayarak, tırnaklarını masaya vurdu. “Zaman zaman seni konuşurken duyuyorum.”

“Öyle mi?” Nico hafifçe öksürdü. “Aslında... bu benimle ilgili bir...”

“Senin sırrın değil. Biliyorum, bunun farkındaydım. O yüz-

den, ayrıntıları bilemiyorum. İsmi Gideon,” dedi Parisa, sanki bu isim bir çizgi romanın sayfalarında gördüğü tanıdık bir karaktere aitmiş gibi. “Sürekli olarak onun için endişeleniyorsun. Gideon, Gideon, Gideon... O kadar sık düşüncelerinde ki ben bile bazen onun ismini düşünüyorum.” Nico dalgın dalgın ince baldırını okşamaya, hassas tendonlarını ovmaya devam ederken, Parisa iç çekti. “Senin şu Gideon bir gezgin, değil mi? Bir telepat değil.” Parisa gözlerini yumdu ve Nico’nun parmakları dizinin arka kısmını okşadığında nefesini yine dışarı verdi. “Anladığımı kadartıy-la, düşüncelerde değil, rüyalarda gezebiliyor.”

“Aslında...” diyen Nico sustu.

Parisa gözlerini açtı, bacağını yine kıpırdattı ve bu sefer ayağını tehlikeli bir şekilde Max’in en sevdiği küfür sözcüğünün temsil ettiği yere dayadı.

“Aslında?”

Parisa ilk kez cilveli bir ifadeyle gülümsemedi. Onu baştan çıkararak bir yanıt vermesini sağlamak gibi bir niyeti yoktu. Nico yanıt vermediği takdirde hayalarını ezmeyi düşünüyordu.

Nico bu yüzden onu daha da çok sevdiğini fark edince endişelendi.

“Endişelenme,” dedi Parisa. “Beni doğru nedenler yüzünden seven tek kişi sen olabilirsin.”

Nico gözlerini devirdi ve Parisa’nın ayağını yine ellerinin arasına aldı. “Sence rüyalar ve düşünceler arasında bir kesişme noktası var mı?” Parisa yanıt vermeyince açıklamaya çalıştı. “Bu konuda araştırma yapmaya çalışıyorum ama hiçbir faydası olmuyor. Ne aradığımı bilmiyorum.”

“O, ne?” diye sordu Parisa. “Gideon.”

Nico, Parisa’nın ayak tabanının üstündeki kemiği ovdu, başpar-

mağını üstünde gezdirdi. İşin aslı, Gideon'ın sırlarını ifşa etme konusunda o kadar büyük bir suçluluk hissetmemek güzel bir his-ti ama Parisa yardım edebildiği takdirde buna değeceğini düşün-dü. Hiçbir ilerleme kaydetmeden ve Gideon olmadan neredeyse bir sene geçirmişti; artık biraz ürkek, yalnız ve çaresiz hissetmeye başlamıştı.

“Teknik olarak bir yaratık.”

“Hibrid insan mı?”

“Şey...” Nico yanağının iç kısmını ısırıldı.. “Hayır. Yarı deniz-kızı, yarı satır.”

“Anladım.” Parisa önce hafifçe gülümsedi, sonra gülümseme-si tüm yüzüne yayıldı. “İnsan görünümünde mi? Yani, önemli kı-sımları insan görünümünde mi?”

Nico ona baktı. “Bunun komik mi olması gerekiyor?”

“Evet. Biraz.” Parisa dilini dudaklarının üstünde gezdirince, küçük bir kız havasına bürünür gibi oldu. “Keyif aldığım kısımla-ra karşı koyamıyorum.”

“Sorunu yanıtlayacaksa, bir penisi var.” Nico suratını asıp Pa-risa'nın diğer ayağına geçti, küçük ayak parmağını ona ceza ver-mek istiyormuş gibi çekti. “Gerçi ben...” Yine tereddüt etti. “Ben sadece şunu söylemeye çalışıyorum: Uzun süredir onunla birlikte yaşıyorum. Bir sürü şey görüyorsun.”

“Penisini gördün mü yani?”

Nico savunmaya geçmiş gibi ona bakınca, Parisa omuzlarını silkti.

“Ben çok gördüm,” dedi. “Seni yargılamam.”

“Düşündüğün gibi değil,” diye mırıldandı Nico.

“Tamam, yine maçoluğa başladın.” Parisa topuğunu Nico'nun dizine bastırdı. “Bana kızma.”

“Kız mıyım, ben...”

“Gideon rüyalarda gezinebiliyor o halde?”

“Gideon...” dedi Nico yavaşça. “Evet, Özlür dilerim, yanıt evet.”

“Anladım.” Parisa doğruldu, birden iki ayağını da onun kucağından indirdi. “Bunu sen de yaptın mı?”

“Ben...” Nico yanaklarının kızardığını hissetti. “Özel bir soru bu.”

“Öyle mi?”

Hayır.

“Tamam, bunu ben de yapıyorum,” dedi Nico yüzünü buruşturarak, “ama nasıl yaptığımı sorma...”

“Nasıl yapıyorsun?”

Nico çenesini sıktı. “Dedim ya, bu...”

“Bana Gideon’ın penisini tarif et,” dedi Parisa. Nico’nun paniğe kapıldığı anda, zihninden bir şey bulup çıkardığı belliydi. “Ha, demek şekil değiştiriyorsun?” dedi. “Çok etkileyici. Etkileyiciden de öte.” Heyecanla onu yine dürttü. “Muhteşem. Şimdi asla seks yapamayacağımızı biliyorum,” dedi bu sonuca varmaktan dolayı memnunmuş gibi, “çünkü asla benden daha büyülü kişilerle yaşamam.”

“Bu doğru olamaz,” dedi Nico yıkılmış bir halde.

“Ben son derece büyülüym,” dedi Parisa. “Forum seni kendi tarafına çekmek için büyük bir çaba sarf etmiş olmalı,” dedi Parisa biraz düşünüp ama Nico için bu hiçbir anlam ifade etmiyordu. Şaşkınlıkla kaşlarını çatı ve Parisa ona bakınca, neden bu kadar şaşırdığını anladı. “New York’tayken, seni Forum’dan birisi ziyaret etmedi mi?”

Nico o hafta sonunu düşündü, garip bir şey oldu mu diye hatırlamaya çalıştı.

("Selam, birisi dairenin koruyucu kalkanlarına girmeye çalışıyor," demişti Gideon bir ara rüya âleminde buluştuklarında. Her zamanki gibi bir şahin şeklini almış olan Nico bir şey dememiş, gelen her kimse geldiği gibi gidebileceğini anlatmak için kanatlarını hızla çırpıyordu. "Tamam, ben de öyle düşünmüştüm," demişti Gideon.)

"Bu durumda," diye iç çeken Parisa konuya döndü, "bunun bir önemi yok. Rüyalar ve düşüncelerle ilgili bir şeyler öğrenmek istiyordun, değil mi?" O noktaya kadar Gideon'ın durumunu bir sır olarak saklamak için ısrar etmiş olan Nico, nadir bir kapının açılmakta olduğunu hissetti. Her nasılsa, Parisa Kamali'nin yakınlığını kazanmıştı ve bunu boşa harcamamaya niyetliydi.

"Rüyalarla ilgili bir kitap okumuşsun. Reina söyledi," dedi.

"İbni Sirin'in kitabını mı diyorsun? Kitaplardan nefret ettiği söylenir; o yüzden, kitabı daha düşük seviyeli bir medeialı yazmış olmalı."

"Evet, o kitap sanırım," dedi Nico sıkıntıyla. "Faydalı bir şeyler öğrendin mi diye merak..."

"Evet, öğrendim," dedi Parisa. "Esas olarak bir teori." Duraksadı. "Sen oradayken, rüyalar sana nasıl görünüyor?"

"Bir topoğrafyaları var. Rüyalar... başka bir sözcükle tarif edemem ama âlemler de var."

"Astral bir düzlem gibi mi?"

"Bilemiyorum," dedi Nico. "Çünkü gördüğüm tek astral düzlem zihnimde yarattığın düzlem ve orada olduğumu bilmiyordum."

“Ama neye benzediğini ve yarattığı hissi biliyorsun,” dedi Parisa. Nico biraz düşündü.

“Gerçeklikten ayırt etmesi mümkün değil mi demek istiyorsun?”

“Hemen hemen,” dedi Parisa. “Bilinçaltımız boşlukları doldurur. Birisi, özellikle de sen ayrıntılara dikkatle bakmış olsaydın. gerçeklikte olmadığımızı anlardın. Ama çoğu kişi bakmaları için bir neden olmadığı sürece dikkatle bakmaz.”

“O halde, evet, rüya âlemleri de öyle. Gerçeklik gibi.”

“Rüyaların kendi astral düzlemleri olduğunu düşünüyorum.” dedi Parisa. “Ama rüyalarda zaman yok.”

“Zaman yok mu?”

“Yok. Gideon’la yolculuk ettiğinde zamanı hiç fark ediyormusun?” diye sordu. Nico hayır anlamında başını salladı. “O, fark ediyor mu?”

“Hayır, fark ettiğini görmedim.”

“Belki de senin teorin doğrudur. Rüyalar zaman ve düşüncenin kesiştiği yer olabilir,” dedi Parisa düşünceli bir ifadeyle. “Zamanın hesaplanabilir bir dereceye kadar rüyalarda farklı hareket ettiğini gösteren birçok araştırma var. Büyük bir ihtimalle, zamanın uzayda nasıl ilerlediğinden farklı değil.”

İlginç bir teoriydi. “Yani, zaman rüyalarda daha hızlı ya da daha yavaş hareket edebiliyor mu?”

“İçgüdüsel olarak öyle sanırım,” dedi Parisa omuzlarını silkeerek. “Gideon dilediği anda oraya gidip gelebildiğine göre, epey kontrol sahibi olmalı.”

Nico bunu hiç bu şekilde düşünmemişti ama kaybolmadığı takdirde, Gideon ne zaman geri dönmesi gerektiğini çok iyi biliyordu. Her zaman kuş formunda olan Nico, Gideon’ın bir saat taktığını düşünmüştü.

"Onun için neden bu kadar çok endişeleniyorsun?" dedi Parisa onu düşüncelerinden sıyrarak. "Arkadaşlığınız haricinde diyorum."

Nico ağzını açtı, tereddüt etti ve kapattı.

Bir süre sonra tekrar ağzını açtı ve, "O... çok değerli," dedi.

Gideon'ın annesinin düzenli olarak ne yapmasını istediğiyle ilgili ayrıntılara girmek istemiyordu. Eili'ın işlediği suçlar bir kenara, Gideon'ın bir kaçak olup olmadığı belli değildi. Gideon kesinlikle öyle olduğunu düşünüyordu ve Nico bu yüzden onun adına dikkatli davranıyordu ama Nico bu fikrin doğru olabileceğini ihtimalinden hiçbir zaman hoşlanmamıştı. Gideon annesinin ondan ne yapmasını istediğini anlayana dek, dediklerini harfiyen yapmış ve buna bir son vermek istemişti. Gerçekten de bu durumu telafi etmeye çalışmıştı.

Ama annesinden (ve patronlarından) gizlenmenin umduğu kadar kolay olmadığını anlaması uzun sürmemişti.

"Ah, evet," diye mırıldandı Parisa. "Becerilerini kolaylıkla paraya dönüştürmek mümkün. Birçok kişi böyle bir gücün var olduğundan haberdar olsaydı bir rüyada bir şeyi ele geçirmeye çalışırdı." Parisa bir an için düşüncelere daldı. "Peki, arşivlerde tam olarak ne arıyorsun?"

Gerçeği itiraf etmek kolay değildi ama bunu kendine saklaması da bir işe yaramıyordu. Ona yardım edecek –ya da bildiklerini öğrenerek gizli bir niyetle hareket etmeyecek– birisi varsa, Parisa olabilir diye düşündü.

"Sanırım, onun tam olarak ne olduğunu," dedi Nico en sonunda. "Güçlerinin ne olduğunu. Yaşam süresini. Ondan önce onun gibiler olup olmadığını." Duraksadı. "Bu gibi bilgiler arıyorum."

"Bir süre yakın hissediyor, öyle değil mi?"

“Bir bakıma.”

“Çok yazık. Bir kolektif arıyor olması çok insani bir özellik.”

Şöminenin üstündeki saatin tik takları arasında bir süre konuşmadan oturdular. Nico, Parisa'nın onun düşünceleriyle değil kendi düşünceleriyle meşgul olduğunu tahmin etti. İlginç bir gözlem. Parisa adeta tek bir uydunun etrafında dönüyordu; odadaki enerji başkalarının düşünme eyleminde olduğu gibi dışarı yayılmaktan ziyade merak dokunaçları gibi birden etrafına toplanmaya başlamıştı.

“Bir şeyin olmalı,” dedi Parisa bir süre sonra. “Üstünde taşıyacağı bir tılsım olmalı.”

Nico gözlerini kırıştırarak ona baktı. “Ne?”

“Yanında taşımak için. Seni gizlemesi için. Böylece, nerede olduğunu ve bir gerçeklik düzleminde olup olmadığını bileceksin. Arkadaşın Gideon da bu tür şey taşımalı.”

“Neden?”

Parisa ayağa kalkıp yavaşça gerinirken, Nico şaşkınlıkla ona baktı.

“Henüz bana söylemedin ama zihninde gördüklerini unutamanın nedeni, orada olduğunu bilmemendi.” Hafifçe gülümseyerek dönüp ona baktı. “Bu, bir iyilik, Nico. Bir tılsımın olması gerek. Bir tılsım bul, üstünde taşı; sonrasında bir daha neyin gerçek olduğunu düşünmek zorunda kalmayacaksın.”

Parisa bu konuyu daha fazla konuşmak istemediğini belli edercesine odadan çıkmak üzere arkasına döndü ama Nico birden ayağa kalkıp onu kolundan tutarak durdurdu.

“Callum'un gerçekten de sana zarar vereceğini düşünmüyorsun, değil mi?” diye sordu. Elinde olmadan, sesi fazla telaşlı çıkmıştı. Bir saat, hatta beş dakika önce, böylesine bariz bir sa-

vunmasızlık gösterisine girişmezdi ama artık yanıtı bilmesi gerekiyordu. “Yani, gerçek hayatta. Gerçeklikte. Her ne demekse.”

Parisa bir şeyi hesaplıyormuş gibi gözlerini kıstı.

“Bir önemi yok,” dedi ve arkasına döndü ama Nico onu geri çekip yanıt vermesini bekledi.

“Nasıl bir önemi olmaz? Onun zihninin içini görebiliyorsun, Parisa. Ben göremiyorum.” Onu bıraktı ama özel konuşmalarının çekimine son vermedi. “Lütfen. Sadece bana onun gerçekte ne olduğunu söyle.”

Parisa ona baktığında, Nico bir an için yüzünde garip bir gerilim ifadesi gördü. Yakında ortaya çıkacak olan bir sır, ifşa olmayı isteyen bir gerçeğe işaret ediyordu. Göz göze geldikleri anda kararını vermişti ama az önce yaptıkları o beklenmedik konuşmaya rağmen, Nico duyacağı yanıtın onu ne denli sarsacağına hazırlıklı olamazdı.

“Callum’un bana zarar vermeyi planlayıp planlamaması önemli değil,” dedi, “çünkü o bunu yapmadan önce ben onu öldüreceğim.”

Sonra, Parisa ona yaklaşmış, Nico’nun bir darbe gibi hissettiği, saatler sonrasında bile kendisine gelemediği bir şey söylemişti.

“Sorun ne?” dedi Reina yine onu konuşmalarına geri döndürerek. Nico gül çalılıklarına takılan çorabından sarkan bir ipliği kopardı. Normalde, Reina konuşmadan da rahat ederdi ama Nico çok uzun süre sessiz kalmıştı. Güneş batmak üzereydi ve ufukta alçalmış parıldıyordu.

Nico bir otu çekiştirip kopardı. Bunu yaptığında, Reina otun cıglık attığını duymuş mudur diye düşündü ve evrenin onun duymadığı bir sesi olduğunu hatırlayınca ürperdi. Bu da pek çok ayrıntı arasında unutamayacağı bir bilgiydi. Geçmişteki bilgisiz

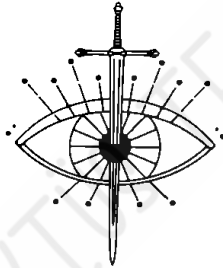
halinin güzel bir parçasıydı ve bir daha asla olamayacağı bir kişiye aitti.

“Tüm bunlara sahip olmak için birisini öldürür müydün?” diye sordu Reina’ya ama bu soru ağzından çıkar çıkmaz pişman oldu. Reina ona neden diye sorar mıydı? Sorarsa buna yanıt verebilir miydi?

Ama endişe etmesine gerek yoktu. Reina yanıt verirken bir saniye bile düşünmedi.

“Evet,” dedi, gözlerini yumdu ve sessizce çimlerin üstünde batan güneşin keyfini çıkardı.

VII

NİYET

Düşünce âlemi tamamıyla sıkıcı bir araştırma konusu değildi ama Reina yine de başka bir konuya geçtiklerine memnundu. Araştırmaların ayrı konulara bölünmüş olması ona özellikle ilginç geliyordu çünkü her zaman görünmez, gizli bir doku varmış gibi hissediyordu. Sanki materyal tarafından emilene, oldukları gibi yutulana kadar göremeyecekleri akıntılara doğru yönlendiriyorlardı.

Reina Batı değil, Doğu felsefeleri arasında yetişmiş olmanın avantajına sahipti; yani, ikiliklerin genel ilkelerine güvenmeye daha meyilliydi. İkiliklerin varlığını, karşıtlık gizemini diğerlerinin anlayamadığı bir şekilde anlıyordu: Hayatın varlığını kabul etmenin, ölümün varlığını kabul etmek anlamına geldiğini biliyordu. Bu bilgi cehaleti gerektiriyordu. Bu kazanç kayıp anlamına geliyordu. Hırs bir bakıma tatmin hissine işaret ediyordu çünkü açlık tokluğun varlığı anlamına geliyordu.

“Talih bir olasılık meselesidir,” dedi Dalton. Atlas’ın giderek göze çarpmaya başlayan yokluğunda, Dalton giriş materyallerini aşan derslerdeki boşlukları da doldurmaya başlamıştı. Onu daha önemli bir işten alıkoymuşlar gibi öğretmenlikten pek hoşlanmadığı belli oluyordu; başka bir yerde olmak istiyormuş ya da genel olarak onlardan çok farklı düşünceler içindeymiş gibi gözüküyordu.

Buna rağmen, artık ona o kadar alışmışlardı ki onu bir idareci-den çok (Atlas gibi) nadiren gördükleri bir aşçı ya da kâhya gibi düşünüyorlardı. Hayatlarına devam edebilmeleri için gerekli olan

şartları sağlayan ama günlük hayatlarına pek karışmayan birisi gibiydi.

“Talih,” diye devam etti Dalton, “hem medeialılar hem de ölümlüler tarafından ayrıntılı bir şekilde incelenmiş olan bir büyü ve bir bilimdir. Şanstır ama hileli zarlar gibidir; olumlu bir olayın meydana gelmesi daha büyük bir ihtimal taşır. Bariz nedenlerden dolayı, kişinin talihli olma eğilimi değerli bir özelliktir. Ayrıca, en düşük seviyeli cadılar için bile sıradan büyüdür. Şimdi, talihsizlik konusuna gelince...”

“Talihsizlik mi?” dedi Libby şaşkınlıkla.

(Reina bu terime şaşırmamıştı. Talihin var oluşu, zıddının da olduğunu ima ediyordu.)

“Talihsizlik en iyi tanımıyla, olasılığın kasıtlı olarak bozulmasıdır. Uğursuzluklar, nazar, lanetler...”

“Savaş büyüleri?” dedi, tüm iyi niyetine rağmen zaman her şeyi olduğu gibi görme eğilimi taşıyan Nico.

“Talihsizlik,” diye tekrarladı Dalton. “Nazar en doğrudan halidir; kurbanı kasıtlı olarak kötü talih yöneltilmesidir. Diğer ikisi...”

“Uğursuzluklar, elverişsiz durumlar, engellerdir,” dedi Libby. “Lanetler, kasıtlı olarak zarar vermek mi?”

Libby bir şeyden emin olduğunda bile, tehditkâr görünmemek için fikirlerini hep bir soru gibi ifade ederdi. (Sanki içlerinden biri üniversite birinci sınıf öğrencileri olarak araştırmaları gereken bir konuyu biliyor olmasının bir tehdit olacağını düşünüyormuş gibi.)

“Akademik açıdan, evet,” dedi Dalton. “Ama Cemiyet’in amaçları açısından, bu tür büyülerin sonuçlarıyla değil, daha ziyade nasıl yapıldıklarıyla ilgileniriz. Hangi lanetlerin en etkili olduğu ve nedenleri gibi. Genellikle,” dedi dikkatinin çoğu za-

man olduğu gibi Parisa'ya kaydığını belli ederek, “talihin tersine çevrilmesinin, bir insanı nasıl yıktığı, onu doğal olarak izlemesi gereken yolun tasarımıından daha doğrusu, olmayan tasarımdan nasıl ayırdığını araştırırız.”

Parisa koyu renkli gözlerini onun gözlerine dikti. Dalton hafifçe öksürdü.

“Doğa kaostur, büyü düzendir ama ikisi tamamıyla alakasız değildir. Soy lar talihsizlik mekanizmalarının yaygın taşıyıcılarıdır – genetik süreklilik. Çoğu zaman, bir lanet bir şekilde soyağacını izler ya da çocuklara geçer. Bu tür büyüler görüldüğünden çok daha karmaşıktır; kalıcı sonuçları olan her şey belirli derecede fedakârlık yapılmasını ve büyüü yapan kişinin kayıp deneyimlemesini gerektirir.”

Reina sık sık soru sormazdı ama bazen sorması gerekli olurdu. “Neden?”

Yanındaki bitkiler neşeyle yerde süründü ve onu daha çok konuşmaya teşvik etti. *Anne, anne, bizi sesinle yatıştır, sesini duy-mak bizi mutlu ediyor!*

Reina sinir olmuş gibi bacak bacak üstüne attı.

“Neden mi?” dedi Dalton. Bir kez daha düşünceleriyle baş başa kalmak istiyormuş gibiydi. “Çünkü büyü ve doğa farklı formlar olmalarına rağmen, ikisini birbirinden ayırmak mümkün değildir. Büyü doğanın özelliklerini, doğa büyüünün özelliklerini taşır ve birini diğerinden ayırmak iki forma da zarar verir. Natüralizmin bozulmasıyla sonuçlanır. Üstünde lanet olan bir insan dengeyi bozar, etrafındaki evreni çarpıklaştırır. Talih büyüleri de bir tür yozlaşmadır; herhangi bir yozlaşmanın tutması için büyü yapan kişinin bir bakıma bir kırılmayı kabul etmesi gerekir – neden olduğu denge-sizliğin karşısında bir parçası sonsuza dek kırık kalır.”

“Neden gerekli olduğunu merak etmedim,” dedi Reina açıkça. “Neden işe yaradığını öğrenmek istiyorum.”

Dalton dik dik ona baktı.

“Fedakârlık kendi büyüüne sahiptir,” dedi. “Bir şey yapma kararı da bir değişim, dünyanın doğal düzeninde oluşan bir bozukluktur. Müdahalesine rağmen, olaylar büyüü yapan kişinin lehine gelişir mi? Evet, elbette, olasılık kavramsal açıdan tüm sonuçların mümkün olduğu anlamına gelir,” dedi Dalton monoton bir sesle konuşmaya devam ederek. “Ama kişinin dikkatini belirli bir sonuca vermesi, kalıcı ve geri alınmaz bir yönde bir değişimi gerektirir. Bilinç alanını araştırmamızın nedeni, bir şey yapmaya karar vermenin, bir bedeli hesaplamanın ve sonuçlarını kabul etmenin, dünyayı zoraki bir şekilde, elle tutulur nitelikte değiştirmesidir. Bu, herhangi bir diğer büyü kadar doğru ve gerçektir.”

“Büyünün bir tür spiritüalizm olduğunu mu söylüyorsunuz?” dedi Reina.

Anne doğruyu söylüyor! Anne doğruyu söyler! O, gerçeklerden ibaret!

“Bazen büyüye bir tanrı, bir enerji gibi, bazen bir nabız gibi davranıyoruz. Uygun durumlarda bilimsel olmayan bir titreşim ama zaten davranışlarının tahmin edilebileceğini ve bu yüzden de kasıtlı olarak değiştirilebileceğini biliyoruz.”

Dalton sessizliğini koruyarak devam etmesini bekleyince, Reina açıklamaya devam etti. “Büyüye bir varlık veriyorsunuz ama aslında seçim özgürlüğü yok. Hiçbir araştırma büyüünün kasıtlı olarak büyüü yapan kişinin amaçlarına saygı gösterdiğini kanıtlamıyor – büyü yapan kişinin becerilerine göre, ya işe yarıyor ya da yaramıyor.”

Dalton biraz düşündü. “O halde, büyüün sezgileri olmadığını mı söylüyorsun?”

Reina evet anlamında başını salladı. Yanında oturan Parisa’nın yüzünde düşünceli bir ifade belirdi.

“Büyü bir tanrı değil, bir araçtır,” dedi Dalton. “Ama kullanıcısının niyeti ne kadar muğlak olursa olsun, gizliden gizliye bunların ayrımlarına yanıt verir. Genel görelilikten farklı değildir. Niyet bilimin ya da büyüün temelini tümünden değiştiremez ama gözlemlerden anladığımız kadarıyla kullanımına göre sonucu değişebilir.”

“Bu durumda, bir okun hedefini vurup vurmaması, hem okçunun becerisine hem de hızın tarif edilebilir yasalarına bağlı,” dedi Libby. “Bunu mu demek istiyordunuz?”

“Evet ve hayır,” dedi Dalton. “O kadar basit bir denklem değil. Öldürücülük kuralları bir, iki şeyle değil, pek çok şeyle sınırlıdır. Söz konusu büyü olduğunda, mesele sadece okçu değil, okun kendisidir. Ok bazen taştan, bazen çelikten ya da kâğıttan yapılır. Ok güçsüzse, muazzam bir beceri bile bazen başarısız olabilir.”

“Okçunun niyeti, yayla nişan almanın yanı sıra oku mu oluşturur?” diye sordu Nico kaşlarını çatarak.

“Bazen,” dedi Nico. “Diğer zamanlarda, oku başka bir şey oluşturur.”

“Ok kendini oluşturur mu?”

Bu soruyu da Libby sormuştu. Dalton ağır ağır ona döndü, bir süre sessizce ona baktı. Libby tek bir şeyi kast ediyormuş – *büyü oksa ve bizler okçularsak, okun uçuşu üstünde ne kadar kontrol sahibiyiz?– ama tamamıyla farklı bir soru sormuş gibiydi:*

Araç olan büyü mü, yoksa biz miyiz?

“Bu araştırmanın amacı bu işte,” dedi Dalton.

Callum ve Tristan henüz konuşmamışlardı ve sessiz kalmaları ya da bakışmaları sıra dışı bir durum değildi. Bir noktada, adeta bir güvenlik önlemi gibi ona kaçamak bakışlar fırlatan Tristan olmuştu – sanki sol bacağı hâlâ yerinde mi ya da üstünde hâlâ kahvaltıdan önce giydiği tişört mi var diye bakıyordu. Şimdi de Callum onu incelemeye başlamıştı. Bir yolcu trenindeki işlevleri gözlemliyor, eşyalarını koruyordu.

Reina, konuşmanın felsefi temellerinden sıkılmış olan Nico'ya baktı. Onun hâlâ Parisa'nın ona söylediklerini mi düşündüğünü merak etti ama sonra onun niyetlerinin neler olabileceğini düşünmeye başladı.

Nico'nun onu öldürmeyeceğinden gayet emindi. (Bitkileri geriye kaydı, birisinin bunun aksini yapma fikri karşısında hoşnutsuz bir şekilde tısladı.) Elbette, pratik açıdan Reina kimsenin onu öldürmeyeceğinden gayet emindi; kimsenin listesinin en üstünde ya da en altında değildi ve bu yüzden potansiyel bir hedef ya da kurban değildi. Aslında, hepsi hırslıydılar – bireysel olarak hepsi bir şeye açtı– ama grubun zıtlıkları uygunsuzluğunun düzeltilmeyeceği unsurlardı. Parisa'nın varlığı Callum'un varlığına işaret ediyordu ve diğerlerinin tahammül edemediği gerilim buydu. Zıtlığın gerekli olduğu düşüncesine alışkın olmadıkları için, seçim yapma ihtiyacı hissedeceklerdi.

Reina kendi seçimlerini düşünerek Parisa'ya baktı. Bir yandan, Parisa'dan kurtulmak onu memnun ederdi. Öte yandan, Parisa oyununu iyi oynuyordu; Reina kimsenin Tristan'ı ya da Libby'yi onu öldürmesi için ikna edebileceğini sanmıyordu. Hayır, Libby'yi birisini öldürme fikrinden tamamıyla çıkarmak gerekiyordu. Libby aktif olarak kimseyi seçmezdi – fazla ürkekti.

Ama Callum'u öldürür müydü? Bir olasılık taşıyordu. Ne de olsa, Parisa'nın astral ölümünden en çok Libby huzursuz olmuştu.

Bu olayı hatırlayan Reina, yine Callum'a döndü ve bu sefer onu daha dikkatlice inceledi. Callum'un arkasındaki bitki titreyince, Reina ona hak vermiş gibi kaşlarını çattı. Hepsini huzursuz eden kişi Callum'du ve en basit yaşam formları bile bunu hissedebiliyordu. En bariz seçim Callum'du ama fikir birliğini bozan tek bir büyük engel vardı: Tristan. Tristan onu öldürmeyi kabul eder miydi? Hayır, büyük bir olasılıkla kabul etmezdi ve bu durum Callum'un neden sık sık dönüp ona baktığını açıklıyordu.

Callum ile Parisa arasında geçen olay, grubun geri kalanını bölmüş gibiydi –ölüm konusunda rahatsız olanlar ve olmayanlar– ve Tristan meridyendi.

Ya da doğrudan Tristan'dan kurtulmalıydılar.

Parisa tek kaşını kaldırarak ona baktı. (Reina dikkatsiz davranmıştı; belki de bu fikri fazla düşünmeden benimsemişti.)

Hayatta gerçek bir arkadaşın olmuş gibi davranma, diye düşündü Reina yanıt olarak. İşine geldiği anda gözünü kırpmadan ona düşman kesilirdin.

Parisa'nın dudakları kıpırdadı ve hafifçe gülümsedi. Bunu ne teyit eden ne de reddeden bir hareketle omuzlarını silktili ve dikkatini yeniden bilinç formları üstüne lanetler konusundan söz etmeye başlamış olan Dalton'a verdi. Tam o anda, arkasındaki kapı açıldı ve Atlas beklenmedik bir biçimde kapıda belirdi.

"Bölmeyeyim," dedi Atlas ama kesin bir şekilde dersi *bölmüştü* bile. Her zamanki gibi üstünde bir takım elbise vardı ama bir yerden gelmiş gibiydi – bir toplantıdan gelmiş olabilirdi. Elit ve gizli bir cemiyette Koruyucu rolünü üstlenmemiş olan Reina onun günlük aktivitelerinin neler olduğundan emin değildi. Ko-

luna taktığı şemsiyeyi çıkarıp kapının yanına koyuşunu ve kapı çerçevesine yaslayışını izledi.

Bir noktada, bunlar ona normal gelmişti. Çalışmalarına ilk başladıklarında, Atlas her sabah derslere gelmişti, ama herkes Cemiyet'in araştırmalarına alıştıktan sonra, Dalton gibi o da birkaç adım geriye çekilmişti. Atlas'ın orada oluşu odanın kimyasını ve atmosferini gözle görülür şekilde değiştirmişti.

Dalton başını salladı, tavsiye ettiği okuma listesini okumak üzere ağzını açtı ama buna fırsat bulamadan Libby tereddütte elini kaldırdı.

"Affedersiniz, efendim," dedi Atlas'a dönerek, "ama hazır siz buradayken, bir ara üyelik ayrıntılarını konuşup konuşmayacağımızı merak ediyordum."

Odanın geri kalanı donakaldı.

Reina, Dalton'ın bir robot gibi hareketsiz kesildiğini, anında kısa devre yaptığını fark etti. Nico dehşete kapılmış gibiydi ama bunun nedeni bambaşka bir şeydi: Fırını açık bırakıp evden çıkmak gibi önemli bir şeyi yapmayı unutmanın yarattığı bir dehşet hissiydi. Tristan soruyu duymamış gibi (mümkün değildi) bakışlarını ileride tutmaya devam etti. Callum sanki alabileceği bütün keyfi alana dek o anı sürekli olarak zihninde oynatmak istemiş gibi gülmemeye çalışıyordu.

Parisa soruya en az şaşıran kişi oldu. Zihin okuduğu için, Libby daha yüksek sesle bir şey demeden onun ne soracağını biliyor olmalıydı ama odadaki herkes gibi onun da bir takım sırlar taşıdığından emindi.

Ama Libby bir yanıt alamadı.

"Hemen hemen bir senedir buradayız," dedi Libby. "Şu ana kadar hepimizi diğer kurumlardan ziyaret eden kişiler oldu, öyle değil mi?"

Kimse bunu teyit etmedi ama Libby buna hiç aldırmış etmedi.

“Bu yüzden, bir sonraki adımın bize çoktan söylenmiş olması gerekirdi,” dedi Libby tereddütle, etrafına bakınıp. “Bir tür sınav mı olacak, yoksa...”

“Kısa biri açıklama yapacağım için beni affedin,” dedi Atlas. “Bir grup olarak, ay sonuna kadar bir aday eleme gerekecek. Ayrıntılara gelince, henüz bunları tartışmak için biraz erken.”

“Öyle mi?” dedi Libby kaşlarını çatarak. “Bana öyle geliyor ki...”

“Cemiyet bir nedenden dolayı her şeyi belirli bir yöntemle yapmıştır,” dedi Atlas. “Henüz bunu açıkça göremiyor olabilirsiniz ama beklentilerinizin izlediğimiz yöntemin önemini gölgede bırakmasına izin veremem. Ne yazık ki lojistik yeterlilik pek çok endişe yaratan konudan sadece biri.”

Libby’nin başka bir yanıt alamayacağı belliydi; onlara daha fazla bilgi verilmeyeceği fikrinden hiç hoşlanmadığı daha da belliydi.

“Anladım.” Kollarını göğsünde kavuşturup Dalton’a döndü. “Pardon.”

Dalton isteksizce derse geri döndü ve öğleden sonrasının geri kalanında fark edilen bir aksilik olmadı.

Ama Reina’ya göre, o öğleden sonra çok önemli bir şey başarmıştı. Artık Libby’nin bir şeyden haberi olmadığından emindi ve bu diğerleri üyelik şartlarından haberdarsa ve hâlâ gitmemişlerse, gizliden gizliye Reina’yla aynı sonuca vardıkları anlamına geliyordu.

Her biri kalabilmeleri için birisini öldürmeye razıydı. Altı oktan beşi sadece keskin değildi, aynı zamanda ölümcüldü ve artık fırlatılmaya hazırды.

Reina bir an için yüzünde bir gülümseme belirmediğini hissetti:
niyet.

AnneAnneAnne canlandıuuuuuuu!

KAKTİUS TEAM

TRISTAN

“Belki de Rhodes’u öldürmeliyiz,” dedi Callum kahvaltıda. Bunu duyan Tristan çığnemeyi kesti ve tostundan aldığı lokmayı güçlkle yuttu.

Callum hafifçe omuzlarını silkerek ona baktı. “Kulağa pratik geliyor,” dedi. “O ve Varona bir çiftler, değil mi? Neden ikisi de kalsın?”

Callum bunu ilk kez söylemiyordu ama yine de Tristan hemen yanıt vermedi. “O halde, neden Nico’yu öldürmeyi önermiyorsun?”

“Öldürebiliriz sanırım.” Callum kahvesinden bir yudum aldı. “Onu da düşünebilirim.”

Fincanını masaya koydu ve Tristan’ın tabağında kalan tosta baktı. “Her şey yolunda mı?”

Tristan yüzünü buruşturdu. “Hangimizi öldüreceğimizi tartışıyoruz, Callum. Bu konuyu konuşurken tostumu bitirmem beklememz herhalde.”

“Öyle mi? Hâlâ buradasın,” dedi Callum. “Her şeyi normalde yaptığın gibi yapman bekleniyor sanırım.”

“Yine de.” Tristan midesinin ya da göğsünün ağrıdığını hissetti. Midesi bulanıyordu ve yıkılmış hissediyordu. Dalton bir kişinin parçalanmasından söz ederken, bunu mu kast etmişti? Belki de kasıtlı olarak parçalanıyorlardı ve ahlak duyguları ellerinden alınıyordu; böylece, daha az insani olan parçalarıyla dikilip yeniden birleştirileceklerdi. Belki de en sonunda eski inançları vazgeçilen bir kuyruk gibi işlevsiz kalacaktı. Felsefi omurgalarının dibinde ufak bir çıkıntı haline gelecekti.

Bu fikri zorlanmadan benimsemiş olması hayret vericiydi. Afallamış, korkup kaçmış olması gerekmez miydi? Bu fikir her zaman şüphelendiği bir şey gibi içine yerleşmiş, her geçen gün şüphe götürmez bir şekilde daha bariz hale gelmişti. Elbette birisinin ölmesi gerekiyordu. Güçlü büyüler bir güç kaynağı gerektirirdi ve bu tür bir kurban tam olarak bu olurdu: güç kaynağı.

En azından Tristan için öyleydi. Sözüm ona belirli bir ayrıcalık seviyesinde, insanların hayatları ve iyi olma halleri önemsiz ayrıntılar, kısa bir süre göz önüne alınması gereken ufak bedellerdi ve çoğunluğun iyiliği için üretkenlik adına bir kenara atılıyordu.

Düşünceler ve dualar.

“Belki de hiçbir şey hissetmezsen işe yaramaz,” diye mırıldandı Tristan. Callum birden başını kaldırıp ona baktı.

“Ne?”

“Ben sadece...”

Ne demek istiyordu? Karşısındaki Callum’dur. “Boş ver.”

“Bir zamanlar bana güveniyordun.” Callum fincanını biraz daha sıkı kavradı. “Artık güvenmiyorsun sanırım.”

“Ben sadece...”

“Hayatta kalmak için yaptığım şey bu,” dedi Callum. Sesi bu sefer daha sertti; ihanete uğramış gibi. Tristan onun ne dediğini hatırlayınca ürperdi: *Bir kere kaybedildi mi, güven canlandırılmaz.*

“Şu ana kadar benimle ilgili olarak bunu anladığını sanıyordum.”

“Anladım. Anlıyorum,” dedi Tristan hemen. “Ama söylediklerin kulağa çok...”

“Ne geliyor, duygusuz mu? Soğuk, kayıtsız, muğlak mı?” Duraksadı. “Yoksa acımasız mı demek istiyorsun?”

Sessizlik oldu.

Callum başını çevirip beklentiyle ona baktı ama Tristan başını kaldırmadı.

“Hâlâ anlamıyorsun, değil mi?”

“Bir eksiğimiz olduğu için değil, sahip olduklarımız yüzünden böyleyiz,” dedi Callum birden sinirlenerek. “Parisa ağabeyinin düşüncelerini okumamış olsaydı kim olurdu? Reina doğduğu andan itibaren kullanılmamış olsaydı kim olurdu?”

“Callum, ben sadece şunu yapmaya çalışıyorum,” diyebildi Tristan.

“Ne? Beni hain gibi mi göstermeye çalışıyorsun? Sonuç olarak, hepimiz aynı seçimi yapacağız. En sonunda, sen ve ben birisini öldürmeye karar vereceğiz. Daha çok şeyi çözdüğün için, daha mı az suçluluk hissediyorsun?”

Tristan dalgın dalgın evet demeyi düşündü. Ona şöyle itiraz etmeyi düşündü: *Bu suçluluk hissi, insani bir his, senin kararlılığınsa bir makinenin, bir robotun tepkisi gibi. Sonuç olarak, eskisi gibi devam edemezdim, sahte bir versiyonuma dönüşemezdim, göğsümün içinde atan bir kalp var. Seninki nerede?*

Bunları söylemedi.

“Buradasın çünkü en az benim kadar istediğin bir şey var. Güç, anlayış; hangisi olduğu fark etmez. Belki de istediğin şey güçtür, belki de değildir. Belki de burada olmanın nedeni bu Cemiyet’ten çıkıp gitmeyi ve dışarı adım attığın anda James Wessex’in şirketini ele geçirmeyi planlıyor olmandır. Belki onun iflas etmesine, kızının perişan olmasına neden olacaksın. Kendine itiraf etmeyi düşünüyor ol ya da olma, bu bir intikam, bir karşılık olabilir.”

Tristan güçlükle yutkundu.

“Sen başkalarını görebiliyor olabilirsin, Tristan ama ben senin

kendine görme izni vermediğin parçalarını görebiliyorum. İşte, benim lanetim de bu, Tristan.”

Callum ayağa fırlayıp volta atmaya başladı.

“Bu dünyada benim onu gördüğüm gibi kendisini görebilen bir kişi bile yok,” dedi hırlar gibi ama kulağa bir uyarı gibi gelmiyordu. Ya da bir tehdit gibi. “Tereddüdünün seni iyi yürekli, daha iyi yaptığına mı inanmak istiyorsun? Öyle yapmıyor. Her birimin bir eksikliği var. Hepimiz çok güçlüyüz, son derece sıra dışıyız; içimizde boşluklar olduğu için öyle olduğunu görmüyor musun? İçimiz boş ve doldurmaya çalışıyoruz; *sırf normal*, sıradan olduğumuzu kanıtlamak için kendimizi cayır cayır yakıyoruz. Her şey gibi bizim de yanabileceğimizi kanıtlamaya çalışıyoruz.”

Ellerinden biri bıkkınlıkla yanına düşerken hızla arkasına döndü.

“Bizler medeialıyız çünkü asla doymayacağız,” dedi Callum boğuk bir sesle. “Normal değiliz; bizler içimize işlenmiş bir acıyla dünyaya gelmiş tanrılarız. Tahrik edici varlıklarınız ve *kusurlarınız* var ama sahipmişiz gibi davrandığımız zayıflıklar kesinlikle gerçek zayıflıklarınız değil. Yumuşak değiliz, bozukluklardan ya da narinlikten mustarip değiliz – bunları taklit ediyoruz. Kendimize öyle olduğunuzu söylüyoruz. Ama tek gerçek zayıflığımız, mutlak kudrete yaklaşabildiğimiz kadar büyük ve güçlü olduğumuz ve açız, bunu arzuluyoruz. Başkaları sınırlarını görebilir, Tristan ama sizin sınırimız yok. O bulunması imkânsız sınırlarımızı bulmak, parmaklarımızı var olmayan engellerin etrafına sarmak istiyoruz ve *bizi...*” Callum nefesini dışarı verdi. “Bizi çılgınlığa götürecektir olan şey bu.”

Tristan tabağında kalmış olan tosta baktı ve birden enerjisi tükenmiş gibi hissetti.

Callum'un sesi yumuşamadı. "Çıldırarak istemiyor musun? Çok yazık çünkü çoktan çıldırdın. Buradan gidersen, çılgınlık peşinden gelir. Çoktan ileri gittin. Ben de gittim."

"Rhodes'u öldürmeyeceğim," dedi Tristan. "Bunu yapamam."

Callum duraksadı, gerildi ve sonra yerine geri oturdu. Saçlarını düzeltti ve kahvesini ıltmak için elini fincanının üstüne salladı.

"Evet," dedi duygudan yoksun bir ifadeyle. "Parisa bunun için elinden geleni yaptı."

Tristan günün geri kalanını sersemlemiş bir halde geçirdi. Kanası durmamış bir yara yüzünden güçsüz düşmüş gibi hissediyordu. Sürekli olarak kendisini ve diğerlerini sorgulamak, üstünde yoğun bir etki yaratıyordu. Birisi tarafından anlaşılacak, onun tarafından ifşa edilmek ayrı şeydi, (ne kadar kaçınılmaz olsa da) onun tarafından yanlış kullanılmak ayrı şeydi. Parisa da Callum da Tristan'ın göremediği ya da anlayamadığı parçalarını görmüşlerdi; her ikisi de birbirine kesinlikle güvenmiyordu. Peki, onda kendi avantajlarına kullanabilecekleri ne görmüşlerdi? Şüphelerinin ve tereddütlerinin ağırlığı altında ezilmeye başlamıştı.

Artık hiçbir şey kesin değildi. Zaman da sonsuzluk da yoktu. Başka boyutlar, başka düzlemler, bunları kullanabilen başka kişiler vardı. Belki de Tristan, Callum'a ya da Parisa'ya veya ikisine birden âşıktı, belki de ikisinden de nefret ediyordu; belki ikisine de çok az güvenmesinin ve ikisinin de bunu umursamamasının, en başından beri bunu biliyor olmalarının bir anlamı vardı. Belki de Tristan'ın göremediği tek parçaları kendisi ve onların karşılıklı oynadığı oyundaki yeri idi. Bu olasılığı ve ne kadar aptallık ettiğini düşününce, gözlerinin önüne Libby'nin hayal kırıklığına bürünmüş yüzü ve başını hafifçe sallaması geldi.

Belki de sevdiği kişi oydu. Ya da belki de gerçek çılgınlık, onu sevmemeyi ne kadar istiyor olmasıydı.

Her hâlükârda, Tristan'ın en acil olarak ihtiyaç duyduğu şey *bir şeye inanmak*, parçalara bakmayı kesmek ve nihayet bütünü anlamaktı. Büyüsüyle boğuşmak değil, onunla mest olmak istiyordu. Bir yerdeki, anlayamadığı bir şeyi istiyordu.

Düşünürken boyalı odada volta attı, öfkeyle yarım kubbe ile kapı arasına bir çizgi çizdi. Hareket etmek sadece yarım yamalak gördüğü şeylerin bulanıklığı gidermedi ama kıpırdamadan oturmayaacağını biliyordu. Gözlerini yumdu ve havadaki şeritleri hissederek somut bir şey aradı. Nico ile Libby'nin tasarımıyla hazırlanmış olan koruyucu kalkanlar bir kafes gibiydi ve parmaklıklar gibi açması zordu. Duraksadı ve farklı bir şey denedi: gözlemci olmak yerine, bir parçaları olmayı.

Titrek bir şekilde var olduğunu, hem orada olduğunu hem de olmadığını hissetti. Bir bakıma meditasyondur bu. Bağlantı kurmaya odaklanmaktı ve düşüncelerine ne kadar gömülürse o kadar var oluyordu, ne kadar az gömülürse herhangi bir fiziksel gerçeklikte dengesini o kadar az kurabiliyordu. Görüş becerisi olmadan, duyuları ve hafızası ona nerede olduğunu söyleyebilirdi: sert parke zemin, şöminede yanan çalı çırpının kokusu, Cemiyet malikânesinin onun yaptığı büyümlü kıvrımlarla dolu havası... Önceden edildiği kavramları unutmak adına bunları göz ardı etti. Hiçbir yerde değildi, her yerdeydi, her şeydi ve hiçbir şeydi. Bir form ya da şekil alma gerekliliğini bir kenara bıraktı.

Parisa'nın sesini duyduğunda çok şaşırdı. Tristan onun sesinin ne zaman ya da nereden geldiğini bilemedi.

"Bir tılsımın olması gerek," dedi Parisa. "Bir tane tılsım bul ve yanında taşı. Böylece, asla neyin gerçek olduğunu düşünmek zorunda kalmazsın."

Tristan'ın gözleri panik içinde açıldı ama gerçekliğe geri dönünce, durduğunu hatırladığı yerden kıpırdamadığını fark etti. Hâlâ boyalı odanın kubbesinin altındaydı, etrafında birisi ya da bir şey yoktu.

O anda nereye gitmişti ya da yerinden hiç kıpırdamış mıydı? Parisa bir şekilde zihnine mi girmişti, yoksa bu bir anı mıydı? Parisa'nın büyü müydü, kendi büyü müydü?

Neyin gerçek olmadığını merak etmemesi mümkün değildi.

En sonunda, silkinip ayağa kalktı. Düşünmek için biraz durakladıktan sonra, ufak bir kâğıt parçası aldı, sadece kendisinin bilebileceği ya da anlayabileceği bir şey yazıp kâğıdı cebine soktu.

Tristan yemek odasına girdiğinde, Callum başını kaldırdı ve daha önceki tartışmalarına devam edeceklerini düşünerek kendisini hazırladı ama Tristan hayır anlamında başını salladı.

"Tartışmak için gelmedim," dedi. "Elbette haklısın. Haklı olduğunu biliyorum."

Callum ona inanmamış gibiydi. "Bunun bir ödün mü, yoksa bir iltifat mı olması gerekiyor?"

"İkisi de değil. Bir gerçek. Daha doğrusu, beyaz bir bayrak."

"Ateşkes mi ilan ediyoruz?"

"Ya da bir öztür," dedi Tristan. "Hangisini tercih edersen."

Callum kaşını havaya kalırdı. "İkisine de ihtiyacım olduğunu sanmıyorum."

"Olabilir." Tristan kollarını göğsünde kavuşturup okuma odasının kapı çerçevesine yaslandı. "İçki içmek ister misin?"

Callum birkaç saniye daha dikkatle yüzüne baktı, sonra evet anlamında başını sallayıp önündeki kitabı kapattı ve hızla ayağa kalktı.

İkisi uygun adımlarla boyalı odaya doğru yürüdüler. Callum köşeden iki kadeh çağırırken, başını çevirip Tristan'a baktı. "Viski?"

"Tabii."

Callum elini sallayıp viskileri koyarken, her zamanki gibi her yanından büyü yayılıyordu. Tristan hep yaptığı gibi onun yanına oturdu. Bunu sık sık yaptıkları için rutin bir şekilde hareket ediyorlardı. Callum Tristan'ın eline kadehlerden birini verip diğerini kendisi aldı. Birkaç saniye sessizce içkinin keyfini çıkardılar. Dumanı bir tadı olan güzel bir karışımla hazırlanmış, ışıpta ipeksi kehribar ve karamela renkleri saçan ve ikisinin de tercih ettiği o yumuşak içime sahip bir içkiydi.

"Rhodes olması gerekmez," dedi Callum en sonunda. "Ama itiraf etmelisin ki pek popüler değil."

Tristan viskisini yudumladı. "Biliyorum."

"Popüler olmaması değersiz olduğu anlamına gelmez."

"Biliyorum."

"Ona olan bağlılığın..."

"Hayır." Tristan bir yudum daha aldı. "Bu yüzden olduğumu sanmıyorum."

"Ah." Callum başını çevirip ona baktı. "Bir kere daha söyleyeyim, ölen ablasına ulaşmaya çalışıyor."

Tristan gözlerini kırptırdı. "Ne?"

"Ablası dejeneratif bir hastalık yüzünden öldü. Bunu daha önce söylemiş olabilirim."

Söylememişti ama Tristan bunu söyleyip söylememesi gerektiği konusunda tereddütlüydü.

"Bunu nereden biliyorsun?"

“Biliyorum işte,” dedi Callum sadece. “Başka birisinin eriyip bittiğine şahit olan birisini fark etmek kolaydır. Yüzlerinde farklı bir ifade vardır.” Biraz duraksadıktan sonra, “Ayrıca, insanlar de-jenerasyon üstüne kitaplar talep ediyor ama kütüphane şu anda bu taleplerini reddediyor,” dedi.

“Sen de *bunu* biliyorsun çünkü...”

“Tasadüf. Aynı evde yaşıyoruz.”

“Anladım.” Tristan hafifçe öksürdü. “Bana karşı dürtüst olduğunu nereden bilebilirim?”

“Yalan söylemek için ne gibi bir nedenim olabilir?”

“Eh, işine gelmiyor değil. Yani, yanında birisinin olması işine gelir.”

“Birisinin olması mı, senin olman mı?”

“Sen söyle.” Tristan bakışlarını ona çevirince, Callum iç çekti.

“İstenmeye alışık değilsin, değil mi?” dedi Callum. Tristan her zamanki gibi sıkıntıyla yanıt vermeden önce, Callum açıklama yapmaya çalıştı. “Bir arkadaş olarak demek istedim. Bir kişi olarak.” Duraksadı. “Herhangi bir şey olarak.”

“Lütfen, bugün bana psikanaliz uygulama,” dedi Tristan.

“Tamam, tamam.” Hafifçe gülümsedi. “Baba sorunları.”

Tristan ona pis bir bakış atınca, Callum güldü.

“Viski iyi, birlikte vakit geçirdiğim kişi de öyle,” dedi Callum.

“İnanılmaz ama benim için esas bu yüzden değerlisin, Tristan. En azından, bol bol sohbet ediyoruz.”

“Bol bol kısmını bilemem.”

“En iyi kısmı bu. Sessiz anlar insanı teşvik etmiyor.”

Bir süre sessizce oturdular ve sorun çözmenin verdiği rahatlığın tadını çıkardılar.

Birkaç dakika sessizce oturduktan sonra, Callum saate baktı. “Yavaştan yatacağım sanırım.” Ayağa kalkıp boş kadehi masaya koydu. “Sen daha oturacak mısın?”

“Biraz daha,” dedi Tristan. Callum tamam anlamında başını salladı.

“Bir anlamı var mı bilmiyorum,” dedi Callum, Tristan’ın omzunu tutarak, “nefret ettiğin parçaların hiç de korkunç değil.”

“Teşekkürler,” dedi Tristan kısaca ve Callum içten bir kahkaha daha attı. Kapıdan çıkıp gitti ve büyüünün ılıkılığı da karanlıkta onunla birlikte silindi.

Boyalı odanın şöminesinin ışığında yalnız kalan Tristan, bardağını masaya koyup elini cebine soktu. Daha önceden kendisine yazdığı notu çıkarıp açtı ve okudu. Büyülü bir tılsım kadar etkili değildi ama yine de gerçekleri hatırlatan, değiştirilmemiş gerçekliğin bir parçasıydı.

Tam olarak şuydu: O gece yalnız kaldığında ve kesin bir şekilde kendisi olduğunda içmek istediği içkiydi.

Bir kadeh şarap. Vintage. Eski Dünya.

Tristan, Callum’un koyduğu viski bardağının üstünde biriken su damlalarına baktı, bir damlanın itaatkâr bir şekilde masaya süzülüşünü izledi.

“Lanet olsun,” dedi yüksek sesle. Elindeki kâğıdı buruşturdu.

“Bayan Rhodes,” dedi Atlas memnun olmuş gibi, “ne güzel bir sürpriz.”

Libby kaşlarını çatıp okuma odasının kapısında durdu.

Atlas ufak masalardan birinde tek başına oturmuş, pür dikkat önündeki kitabı okuyormuş gibiydi. Libby içeri girdiğinde onun geldiğini anlamak için başını kaldırması gerekmemişti ve bu Libby’ye çok şey anlatıyordu.

“Aslında, pek de sürpriz olmadı, değil mi?” dedi Libby.

Atlas nihayet kitabı kenara itti, başını kaldırıp gülümsedi. “Nereden anladınız?”

Esas olarak, geldiğine rahatsız olmayışından anlamıştı. Bu, büyüyle değil, gözlemle ilgiliydi.

“Sadece bir his,” dedi Libby. Atlas oturmasını işaret etti. “Burada olduğumu nereden anladınız?”

Gözlem kalkanları. Ne de olsa, bunları Libby tasarlamıştı. “Dalton’ın burada olduğunuzu söylediğini duydum,” dedi Libby, Atlas’ın yan masada işaret ettiği sandalyeye oturup.

“Humm,” dedi Atlas. Parmaklarını okumakta olduğu *Fırtına* – bunu okuması komikti– kitabının kapağına vurdu. “Sanırım, üyeliğe kabulle ilgili başka sorularınız var.”

“Evet, birkaç tane.”

Aslında, o kadar çok sorusu vardı ki nereden başlayacağını bilemiyordu.

Libby son birkaç gündür çeşitli şeyler yapmıştı. Her zamanki gibi araştırmalarına devam etmişti. Forum’un onu ziyaret edişin-

den sonra, bir kez daha Katherine'le ilgili bilgiler aramıştı ama başarılı olamamıştı. Kütüphanenin ona verdiği tek şey –ya da başka birisi tarafından ona verilmesi için programlanan kütüphanenin verdiği tek şey– o sıradaki araştırmalarıyla ilgili konulardı: dejeneratif lanetler, uzun ömür ve bunların zıddı. Doğan entropinin bir süreci olan bozulma yasak bölgeydi. Kasıtlı olarak bozulmayla, yani Dalton'ın ifadesiyle “talihsizlikle” ilgili olmadığı takdirde, bütün talepleri reddediliyordu.

Nico oturma odasında yanına geldiğinde, Libby onları arşivdeki bilgilerden kimin uzak tuttuğunu düşünmeye başlamıştı. Daha sonra, Nico ondan beklenmeyen sıkıntılı bir ifadeyle **tamamıyla** farklı bir konuşma yapmak için onu şapele götürmüştü.

“Sana bir şey söylemem gerek,” dedi Nico kapıyı arkalarından kapatıp. “Hoşuna gitmeyecek.”

“Ahlaksız bir şey mi? Evet, hoşuma gitmez.” Libby, Nico'nun durup dururken ona bir şey söylemesinden asla hoşlanmamıştı ve o saatten sonra da hoşlanmayacaktı. Ona aklında başka konular olduğunu, içeride cereyan olduğunu ve böyle abartılı tavırlardan hoşlanmadığını söylemek için ağzını açtı ama Nico onu hemen susturdu.

“Lütfen... bunu da Rhodeslama, tamam mı?” dedi.

“Bir kez daha söyleyeceğim, ismim bir *fiil* değil, Varona.”

“Her neyse.” Üç parçalı vitray tablonun meşalesinden içeri sızan ışığın altında, şakağını ovuşturdu.

“Ezra'ya hiçbir şey anlatmıyorum,” dedi Libby asabi bir sesle, Nico'nun yanıtını beklemeden. “Kesinlikle bundan böyle de anlatmayacağım.”

Nico gözlerini kırıştırdı. “Bu da ne demek?”

“Hiçbir şey.” Ona söylemek istediği bir şey yoktu. “Bu konudan söz etmek istemiyorum.”

“Tamam, bak...” Nico nefesini dışarı verdi, şapelin panelli duvarlarına çarpıp yankılanan sesini alçalttı. “Sanırım, birisini elemekten söz ederlerken, bunu mecazi anlamda söylemiyorlar.”

İşte, Libby bunu duymayı beklemiyordu. Hem de hiç. “Ne?”

“Altıncı kişi, üye olmayacak olan kişiyi diyorum. Bence o...” Huzursuz olmuş gibi sustu.

“Ne?”

“Tanrım.” Nico tek eliyle saçlarını karıştırdı. “Öldürülecek.”

“Hayır,” dedi Libby. “Çok saçma. Mümkün değil.”

“Öyle olduğundan eminim,” dedi Nico hemen. “Ama böyle bir şey mümkün olabilir mi?”

“Hiç mantıklı değil.” Libby kaşlarını çatarak dik dik ona baktı. “Bunu sana kim söyledi?”

“Parisa ama...”

Onun zihin okuduğu düşünülecek olursa, durum daha da endişe verici hale gelmişti. “O halde, bir hata yapmış olmalı. Belki de yalan söylemiştir.”

Nico şaşılacak derecede tereddütlü gözüktüyordu. “Sanmıyorum, Rhodes.”

“Ama bu akıl almaz bir şey,” dedi Libby sert bir sesle. “Bizim böyle... bir şeyin bir parçası olmamız...” Sinir olmuş bir halde sustu. “Bir *cinayet* yarışmasının bir parçası olmamız mümkün değil.”

“Belki de değildir,” dedi Nico. “Belki de bir numaradır. Ya da Dalton’ın anlattığı niyet konusuyla ilgilidir,” dedi elini sallayarak. Yarım yamalak dinlediği dersten söz ediyordu. “Belki de bunun işe yaraması için sadece bunu yapmaya *istekli* olmamız gerekiyordur ama...”

“‘İşe yaraması’ derken neyi kast ediyorsun?”

“Şey, Parisa...”

“Parisa bir bok bilmiyor,” dedi Libby inatla.

“Tamam, harika, bilmiyor olabilir ama edindiğim bilgi bu yönde. Sana duyduğumu söylüyorum. Tanrım,” dedi Nico birden yüksek sesle. Sesi yüksek Gotik kemerlere çarpıp yankılandı. “Çok sinir bozucusun.”

“Ben mi?” Libby öfkeli bir ifadeyle ona baktı. “Başka kim biliyor?”

Nico yüzünü buruşturdu. “Herkes galiba.”

“Herkes *galiba* mı?”

“Ben...” Nico ne diyeceğini bilemedi. “Tamam, ben biliyorum.”

“Cidden, herkes mi dedin?”

“Evet, Rhodes, herkes.”

“Mümkün değil.”

Libby aynı şeyi söyleyip durduğunu biliyordu ama bir türlü başka bir yanıt veremiyordu.

“Atlas’a soru soran oldu mu?” dedi birden sinirlenerek. “Bunu biraz olsun teyit eden oldu mu?”

“Bilmiyorum ama...”

KAKTÜS TEAM

“*Bilmiyor* musun?”

“Elizabeth, biraz beni dinler misin?”

“Tabii ki dinlemem, saçmalıyorsun.”

“Peki,” dedi Nico ellerini havaya savurup. “Bir anlamı var mı bilmiyorum, ben de bu konudan hiç hoşlanmadım ama...”

“Ama ne?” dedi Libby. “Ama diye başlayan ne söyleyebilirsin, Varona? Tüm bunların arasında ne için birisini öldürebilirsin?”

“Tanrım, Rhodes, sen bunların arasında ne için birisini öldürmezdin?”

Nico sesini bağıracak kadar yükselttiği için panik içinde sustu. Libby şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı.

“Ben sadece şunu demek istiyorum,” dedi Nico telaşla ama sonra yüzünü buruşturup sustu. “Yok, boş ver. Hazır olduğunda, dediklerimi idrak ettiğinde konuşalım. Bunu şu anda açıklayamam.”

“Varona,” diye kükredi Libby ama Nico çoktan şapelin kapısından çıkmış, uzaklaşan bir soğuk hava akımı gibi gitmişti.

Böylece, Libby gözlem kalkanlarını kontrol etmiş, onlara belinden söz etmeden en çılgınca hayallerini bile aşan bir pozisyon teklif etmiş olan Atlas Blakely’nin okuma odasında yalnız olduğunu görmüştü. Bir kez daha, onun gösterdiği sandalyeye oturmuştu.

Ama bu sefer farklı olacaktı. Farklı olmalıydı.

“Bir bedeli olacağını biliyor olmalıydınız,” dedi Atlas bir an için ne diyeceğini bilememiş olan Libby’ye yanıt olarak.

Libby ne düşündüğünü nasıl anladığını sormadı bile. “Doğru mu o halde?”

“Kulağa geldiği kadar korkunç değil,” dedi Atlas sakin bir tavırla. “Ama evet, birinizin ölmesi gerekecek.”

Libby oturduğu tahta sandalyeye biraz daha çöktü ve ne tepki vermesi gerektiğini düşündü. Bir yanı, bunları hayal ettiğinden emindi. Bir rüya mıydı? Kesinlikle değildi ama diğer yanı Atlas’ın Nico’nun şüphelerini teyit edeceğine bir saniye olsun inanmamıştı.

“Ama...”

“Bazen bir komplo olur,” dedi Atlas, merhamet eyleyip onu ağzında bir şeyler gevelemekten kurtararak. “Zaman zaman kötü

bir şeylerin habercisi gibidir. Ama çoğu zaman bir kurban verilmesi gerekir ve bu yüzden büyük bir üzüntü yaratır.”

“Ama,” dedi Libby yine ve ne diyeceğini bilemeyerek sustu. “Ama bunu nasıl...”

“Sizden nasıl mı böyle bir şey isteyebiliyoruz? Kolay değil,” dedi Atlas. “Ne yazık ki eski bir gelenek. Kütüphane kadar eski. Sizin ayarınızda bir medeialının ne kadar büyük bir büyü gücü olduğunu düşünebiliyor musunuz?” Bu soru Libby’nin irkilmesine neden oldu. “Bu tür bir düşüncenin büyüklüğü bile, arşivlerin büyüsunü istikrarlı hale getirir.”

Libby’nin yüzü bu çarpık konuşma karşısında kireç gibi kesildi. “Yani.. bu...”

“Bu, gereklidir,” dedi Atlas, “çünkü her yeni aday nesliyle birlikte, arşivlerin gücü artar. Bu duvarların arasında araştırma yapan her medeialıyla birlikte, bilgilerimizin kapsamını ve faydalarını artırırız. Aynı şekilde, bunun karşılığında elde ettiğimiz şeyin değeri paha biçilmezdir. Bu kadarını siz de fark etmiş olabilirsiniz, değil mi?” diye sordu Atlas yine sakın bir ses tonuyla. “Kendi gücünüzün, enerjinizin artık daha farklı olduğunu görmüşsünüzdür. Belki daha güçlü olduğunu. Ya da büyülerinizin sonuçları eskisinden daha etkili oluyordur.”

Bunu inkâr edemeyen Libby, ona belli etmediği bir öfkeyle yumruğunu sıktı.

“Bayan Rhodes, gücün hiçten gelmediğini zaten biliyorsunuz,” dedi Atlas onu uyarırmış gibi. “Ne yaratılabilir ne de boş bir kuyudan çekilebilir. Büyünün temel ilkesi hiçbir zaman değişmez: Her zaman bir bedeli vardır. Tüm bu ayrıcalıkların bir bedeli vardır ve bunu seçmiş olmak, o bedeli ödeme şerefini sergilemeyi gerektirir.”

Libby bir an için, hiç istemeden yine Dalton'ın sözlerini hatırladı – bir zamanlar, bu sözler ona son derece mantıklı ve etkili gelmişti. Niyetin ya da talih veya talihsizliğin güçlü, üstün olduğu fikri. Karmaşık ve geri alınması mümkün olmayan bir konuydu. Bir kişiyi izlemesi gereken yoldan uzaklaştırarak kaderini değiştirmek.

Hiç şüphesiz, bunu kendisi seçmişti.

“Ama bizlere daha önceden bilgi verilmedi,” dedi Libby duygusuz bir sesle. Atlas evet anlamında başını salladı.

“Kimseye verilmez. Bayan Rhodes.”

“Bize söyleyecek miydiniz?”

“Elbette, sonunda söyleyecektim. Sırları korumak zordur ve Forum sık sık müdahalede bulunur.”

Libby çenesini sıktı. “Bunu nasıl biliyorlar?”

“Cemiyet çok eskidir, Bayan Rhodes. Bu yüzden, pek çok düşmanı vardır. İnsanlar hata yapabilen yaratıklardır. En azından, Wessex Holding yerine Forum'un müdahalesi daha iyi. Kapitalizm ilkelerini tamamıyla bir kenara atmak gibi korkunç bir eğilim sergiler.”

Libby onun nasıl bu kadar kayıtsız olduğuna hayret etti. “Ama bir şekilde *sizin* ilkeleriniz kalıcı mı oluyor?”

“Başka bir yolu olsaydı, bunu denerdik,” dedi Atlas sadece.

Libby bir an için soru sormak ve sormamak arasında gidip geldi.

“Nasıl yapılacağını merak ediyorsunuz,” diye tahminde bulundu Atlas. Libby ona baktı ve bu kadar anlayışlı olmasına sinir oldu. “Makul bir soru, Bayan Rhodes. Sorabilirsiniz.”

“Peki, bu...” Sustu. “Bu... dolunayda kurban vermek gibi geleneksel bir ritüel mi? Her sene gün dönümünde ya da ekinoksta mı yapıyor mesela?”

"Hayır, o tür bir şey değil. Ayla ya da bilelerle bir ilgisi yok. Sadece bir kurban verilir ve bu kurban bir bütünün ufacık bir parçasıdır."

"Bu kadar mı?"

"Bu kadar mı?" dedi Atlas. Libby onca şey arasından onun buna sinir olmasına şaşırды. "Bu, *ufak* bir mesele değil, Bayan Rhodes. Hoşunuza gitse de gitmese de hepiniz birbirinize burada edindiğiniz deneyimlerle bağlısınız." Libby onun hiç bu kadar kararlılıkla konuştuğunu duymamıştı. "Birbirinizle bağ kurarken sergilediğiniz eylemlerin unutulacak ya da önemsiz bir yanı yok. Her geçen gün, istisnasız bir şekilde birbirinizle daha da derin bir şekilde iç içe geçiyorsunuz. Elemenin amacı kaybedebileceğiniz bir şeyden kurtulmak değil, sizi siz yapan bir şeyi denklemden çıkarmaktır. Bu evin ve arşivlerinin sezgisel olduğunu anlıyorsunuz, değil mi?" Libby tereddütle başını salladı. "Ölümden başka ne koruduğumuz bilgiye böylesine hayat verebilir?"

"O halde, sadece birisini öldürmek zorundayız," dedi Libby keyifsizce anlatılanları özetleyerek. "Bu kadar mı? Belirli bir yöntem, ayın ya da belirli bir gün söz konusu değil mi?"

Atlas hayır anlamında başını salladı.

"On senede bir burada durup başka birisinin ölmesine seyirci mi kalıyorsunuz?"

"Evet," dedi Atlas.

"Ama..."

"Bayan Rhodes, gücün kapsamını düşünün," dedi Atlas nazikçe lafını keserek. "Hangi becerilerin dünyaya hizmet ettiğini, hangilerinin etmediğini düşünün. Bu, her zaman kişisel bir müttefiklik meselesi değildir."

"İyi de neden saydalı olmayan bir beceri seçiliyor o zaman?"

dedi Libby. "Siz her adayın dünyanın en iyisi olduğunu söylememiş miydiniz?"

"Elbette. Ancak her üye kabul döngüsünde, geri dönmeyecek olan bir aday vardır ve Cemiyet bunun farkındadır," dedi Atlas. "Konsey üyeleri göz önüne alınacak adayları seçerken, bu konu her zaman bir tartışma unsuru olmalıdır."

"Birisinin *kasıtlı* olarak öldürülmek için seçildiğini mi söylüyorsunuz?"

Öylesine akıl almaz bir fikirdi ki Libby kanının kulaklarını sağır eden bir hayret dalgası halinde, buna karşı çıkarmış gibi aktığını hissetti.

"Tabii ki hayır." Atlas gülümsedi. "Sadece düşünülmesi gerektiğini söylüyorum."

Libby birden ayağa kalkana kadar uzunca bir süre sessizce oturdular. Kapıya giderken durdu ve arkasına döndü.

"Arşivler," dedi, yine ablası aklına gelince. "Ne kadarını görebildiğimizi kim kontrol ediyor?"

Atlas ona baktı, bir süre dikkatle onu süzdü. "Kütüphanenin kendisi."

"Buna neden inanayım?" dedi Libby. Sonra, öfkeye kapılıp onu daha da zorladı. "Neden anlattığınız herhangi bir şeye inanayım?"

Atlas'ın yüz ifadesi değişmedi. "Sorunuz buysa, arşivleri ben kontrol etmiyorum, Bayan Rhodes. Benim de birçok konuyla ilgili talebim reddediliyor."

Libby taleplerin bir ilkeye ya da kişiye göre reddedilebileceğini düşünmemişti. Bu konu hep bir varoluş değil, bitmek bilmeyen sorularının yanıtlarının eninde sonunda kazanılabileceği bir başarı testi gibiydi. "Ama bu Cemiyet sizin!"

"Hayır," dedi Atlas. "Ben Cemiyet'in Korumucularından biriyim. Onun sahibi değilim; onu kontrol etmiyorum."

"Kim kontrol ediyor peki?" dedi Libby. Atlas ona kayıtsızca omzunu silkerek karşılık verdi.

"Ok kendi kendine mi nişan alır?" diye sordu.

Libby yanıt vermek yerine öfkeyle arkasına döndü, merdivenlere atıldı ve odasına doğru yürümeye başladı.

Galeri koridorunun merdiven boşluğunda, onunla aynı anda köşeyi dönen birisiyle çarpıştı. Düşüncelerinden başka bir şey daha fazla odaklanabilmiş olsaydı, onun geldiğini duyabilirdi. Ama duymamıştı...

Tristan onu omuzlarından tutup durdurdu.

"Parisa'yı gördün mü?" diye sordu. Dikkati dağınık olduğundan –çünkü lanet olasıca bir *insandı*– Libby ona dik dik baktı.

"Siktir git," dedi hışımla. Tristan şaşkınlıkla ona baktı.

"Ne?"

"Biliyordun." Ah, demek konu buydu. Konuyu geç anlamış olan Libby, birden neden bu kadar öfkelenildiğini daha iyi anladı. "Şu aptal tramvay problemi. Bunca zamandır gerçekleri biliyordun, değil mi?" diye suçladı onu. "Biliyordun ve bana söylemedin."

"Neyi..." diyen Tristan susup dikkatle ona baktı. "Şeyi mi diyorsun?"

"Evet. Ölüm. Lanet olasıca *cinayeti* diyorum."

Tristan irkildi ve Libby bir an için ondan nefret etti. *Ölesiye* nefret ettiğini hissetti.

"Ben bunu..." İstirap ya da acı içinde sustu; ikisi arasındaki ayrımı yapamadı ve yapmak istemedi. "Bunu yapamam, yapmayacağım..."

“Rhodes.” Tristan ellerini hâlâ omuzlarından çekmemiştii. “Biliyorum, sana söylemem gerekirdi. Kızgın olduğunu biliyorum...”

“Kızgın mı?” Kızgındı kızgın olmasına ama doğru sözcük kesinlikle bu değildi. Evet, giderek büyüyen bir şey hissediyordu ve bu öfke olabilirdi. Uzun zaman önce, büyüldü dürtülerini kontrol edip dizginlemeyi öğrenmişti ama o anda bunların kıvılcımlar saçtığını, duman kokusu yaydığını hissedebiliyordu.

“İnan ki Tristan,” dedi öfkeyle, “kızgın sözcüğü ne hissettiğini mi tarif etmeye yaklaşıyor bile...”

“Hiçbimiz bu Cemiyet’in ne kadar kontrol sahibi olduğunu bilmiyoruz,” dedi Tristan. Koridor boş olmasına rağmen, bir sır veriyormuş gibi sesini alçalttı. “Gerçekten de birisinin bundan vazgeçebileceğini mi düşünüyorsun? İnan ki insan toplama işini, kurumlar ile kùltler arasındaki farkı bilirim ve burada masum bir şey göremiyorum. Buradan çıkıp gitmek mümkün değil.”

Tristan bu kadar söyleyebilirdi ama Libby izin vermedi. “O zaman neden? Neden bunu yapıyoruz?”

“Nedenini biliyorsun.” Tristan çenesini sıktı.

“Hayır.” Bu fikir Libby’nin midesini bulandırıyordu. “Neden birisinin bunu yapabileceğini söyle, *neden...*”

“Rhodes...”

“Hayır, hayır.” Libby neden bu kadar öfkелendiğinden emin değildi ama öfkesine teslim olup Tristan’ın göğsünü yumrukladı. Tristan onu geri itmedi, sadece omuzlarından sıkıca tuttu. Cezasını çekti.

Güzel, diye düşündü Libby tükenmiş bir halde. Tristan bunu hak etmişti.

“Sen de onlardan birisin, değil mi?” Dudakları ona soğuk ve pasif geldi; sözcükler hissizleşmiş dudaklarından enkaz parçaları

gibi döküldü. “Senin için bir anlamı yok, elbette yok. Seksin senin için bir önemi yok, bu bir oyun – her şey bir oyun! Bir cinayet ne önemi var? Tüm bunlara kıyasla bir *canın* ne önemi var? Bu Cemiyet bir zehir,” diye bağırды; öfkesi öylesine yoğundu ki doruk noktasına ulaştı ve bir anda dindi.

Tristan ellerini biraz gevşetti. Korku ve tükenmişlik, öfke ve minnet hislerini bir anda yaşayan Libby başını onun göğsüne yasladı. Kulağının altında nabzını, şöminenin üstündeki saat gibi atan kalbinin sesini duyabiliyordu. Zaman yavaşlamaya başlamış, durma noktasına gelmişti.

“Bizi hiçbir şey hissedemediğimiz noktaya kadar her seferinde, her rauntta yavaş yavaş zehirliyorlar – her şeye karşı kör, sağır ve *hissiz* hale gelene kadar...” diye mırıldandı Libby üzgün üzgün.

Tristan elini tutup onu oturma odasından geçirdi ve köşeyi dönüp hiçbir şey demeden yatak odasına götürdü. Libby içeri daldı, şöminenin yanında dengesini kaybetmiş gibi sallandı ve Tristan kapıyı kapatıp bakışlarını kapı koluna dikti.

“Neler oluyor, Rhodes?” dedi ona bakmadan. Libby gözlerini yumdu.

Ona gücün nereden geldiğini sor, dedi Ezra zihninde. Kaynağı göremiyorsan, ona güvenme...

Bana kime güveneceğimi söyleme!

“Rhodes.”

Tristan ona yaklaşmadı.

Libby yaklaşmasını istediğinden emin değildi.

“Bunu neden yapalım?” Libby’nin sesi cılız, küçük bir kız gibi çıktı. “Neden?”

“Rhodes. Etrafına bak.”

“Kime? Neye?”

Tristan yanıt vermedi. Libby gücenmiş bir halde yanıt vermesine gerek olmadığını düşündü.

Atlas haklıydı: Libby artık hiç olmadığı kadar güçlüydü. Me-sele ne kadar güçle dünyaya geldiği ya da ona ne kadar güç verildiğiyle ilgili değildi – orada, kütüphaneye erişim hakkıyla onların arasında, kendisini kat kat aşmak için her türlü fırsata sahipti. Gücünün kenarlarının çok daha geniş bir alana, parmaklarının ya da ayaklarının tabanlarının çok daha ötesine yayıldığını hissedebiliyordu. Dalga dalga, nabız gibi attığını hissedebiliyordu. Genişlediğini ve bunun bir sonu ve başlangıcı olmadığını hissedebiliyordu. Eskiden olduğu kişi, kaçınılmaz bir şekilde dönüşebileceği kişiden uzaklaşmış ve tanınmaz haldeydi.

“Kimin tarafındasın, Tristan?” dedi Libby derin bir vicdan azabıyla. Bunu sorduğu için bile hayal kırıklığı hissediyordu ama bu durum midesini bulandırıyor, boğazına safra yükseldiğini hissediyordu. Bilmemek onu fiziksel olarak dengesiz hale getirmişti. Birden, hastalanmış gibi titredi.

“Bilmiyorum.” Tristan’ın sesi onunkine kıyasla mekanik ve ölçülüydü. “Belki senin tarafındayım. Bilmiyorum.” Libby’nin hissettiği kadar dengesiz bir şekilde garip bir ses çıkararak güldü. “Callum’un beni etkilediğini biliyor muydun? Ne kadar, ne derecede etkilediğini ya da etkilerinin ne kadar kalıcı olduğunu bilmiyorum ama bunu yaptı. Bunu biliyor muydun?”

Evet. Onu etkilediği barizdi. “Hayır.”

“Kontrol sahibi olduğumu sanıyordum ama değilim.” Tristan ona döndü. “Ya sen?”

Hayır. O anda bile kontrol sahibi değildi.

Tristan’ın dudakları aralandığında, Libby yutkundu.

Özellikle de o anda kontrol sahibi değildi.

"Sorduğun soru Callum'un beni etkileyip etkilemediğiye, hayır," diyebilirdi, hissettiği şiddetli arzusun çaresizliğiyle daha da aksi bir tavırla. Tristan bunu sormamıştı ama Libby bencilce hissettiği açlığı, birazını bile ona itiraf etmeye tahammül edemezdi. Parçalarının tamamını kaybetmeyi göze alamazdı.

Tristan yine başını çevirip arkasına döndü.

Libby'nin içinden ağlamak ya da kusmak geçiyordu.

Peki. "İstiyorum." Tristan'ın sırtına bunu itiraf derken, sesi cıvıltı çıkmıştı. "Bu hayatı istiyorum, Tristan. O kadar çok istiyorum ki. Kalbim sızlıyor. Korkunç, tiksindirici bir acı hissediyorum."

Tristan elini kaldırıp kapıya yasladı ve ağırlığını kapıya verdi.

"Atlas bana bunları anlatırken," dedi Libby ağır ağır, "nereyse mantıklı geldi. Elbette, bir bedel var. Elbette, hepimizin bir bedel ödemesi gerek. Hayatta hangi güç bir ödün vermeden gelir? Belki kaybetmeyi göze alabileceğim tek bir kişi vardır."

İçine derin bir nefes çekip dışarı verdi.

"Bir an için... belki onu öldürebilirim diye düşündüm. Belki yapabilirim dedim. Belki de onun var olmaması gerekiyordu; belki de dünya onsuz daha iyi bir yer olur diye düşündüm. Ama ben kimim ki buna karar vereyim?" dedi güçlükle nefes alarak.

Sessizlik oldu.

"Ben kimim ki başka birisinin hayatına değer biçeyim, Tristan? Bu, kendini savunmak değil, aç gözlülük! Bu... yanlış ve..."

Libby devam edemeden, ağzından çıkan anlamsız sözlerin arasında kaybolmadan önce, Tristan kapıdan ona döndü.

"Ruhun için çok endişeleniyor musun, Rhodes?" Bir başka dünyada, ona dokunabilirdi. Bir başka dünyada, Libby bundan hoşlanırdı.

"Her zaman." Tek bir adım atması yeterliydi. "Sürekli olarak."

Tristan'ın elleri onun blucininin üstünde olabilir, karnına doğru dümdüz bir çizgi çizebilir, saçlarını kulağının arkasına sıkıştırabilirdi. Tristan'ın onun tenine karşı iç çektiğinde, titreyerek onu arzuladığında bunları nasıl derinden hissettiğini hatırladı. “Ruhumun yozlaşmasını bu kadar kolaylıkla izleyebiliyor olmam beni korkutuyor.”

Harekete geçmiş olan şey her neyse –Parisa bunu kasıtlı olarak başlatmış olsa da ya da bunu en başından beri Libby yapmış, kendisini hayaller olarak gizlenmiş projeksiyonlarda, vizyonlarda ve gündüz hayallerinde gördükten sonra, bir şekilde bunu gerçek kılmış olsa da– artık durması için çok geçti. Buna rağmen, her şey paralize olmuş biri hareketsiz kalmış, her an bozulabilecek bir dengede duruyordu.

Bir adım daha atarsa, bunu yerle bir edebilirdi. Tek bir ölüm-cül hamlede ona, buna, her şeye sahip olabilirdi. Ruhunun yozlaşmasıyla dönüşeceği kişi kısacık bir mesafede duruyordu. Zihninde bir nabız gibi atıyor, göğsünde statik ve yakıcı bir şekilde çarpıyor,

bunların

hepsi...

“Gitmeliyim” dedi nefesini dışarı vererek.

... benim

olabilir, diyordu.

Tristan o gidene dek kıpırdamadı.

PARISA

“Benden kaçıyorsun,” diye mırıldandı Dalton.

“Evet,” dedi Parisa. Dalton ona yaklaşıırken, gözle görülür derecede gerilmedi. Fazla sakın sakın oturan birisi –çok yetenekli bir telepat gibi– başkalarını içgüdüsel bir şekilde geren ürkütücü bir havaya sahip olurdu. Callum ters etki yaratan garip büyü gücünün kusursuz bir örneği idi ve Parisa öyle olmamak için özen gösteriyordu. Normallik ve bunun gerekli olan taklidi –korkmuş gibi hafifçe irkilmek, dikkat toplamak istemiş gibi gözleri kırpmak– en iyisiydi.

Ama Dalton yaklaştığını gizlemediği için, Parisa insanların genel olarak sergilemesini beklediği refleksleri bir kenara bıraktı. Hatta kendisi gibi davrandı. Şaşırmamış. Değişmemiş birisi gibi.

Ayrıca, başka işlerle meşgul olan birisi gibi.

“Bir anlamı var mı bilmiyorum ama ilgimi yitirdiğim için uzak durmuyorum.” Parisa’nın aklında Tristan Caine ve Libby Rhodes denen o çarpışmanın nihayet meyve verip vermeyeceği gibi başka konular vardı.

Dalton oturma odasında Parisa’nın oturduğu masaya yaslandı ve kollarını göğsünde kavuşturdu.

“Sor,” dedi Parisa kitabının sayfasını çevirip. Kan lanetleri. Sonuç olarak, bunlar çok karmaşık değildi ama bunları yapan kişinin bir bedel ödemesi gerekiyordu. Bir kan laneti yapan bir kişi hemen hemen her zaman aklını yitirirdi ve lanetlenen kişi de hemen hemen her zaman bu laneti kaldırmayı ya da en azından lane-

ti kaldıracak çocuklar dünyaya getirmeyi başarırdı. Doğa dengeyi bu şekilde arzulardı: Yıkımla birlikte hep yeniden doğuş gelirdi.

"Kocandan haberimiz vardı," dedi Dalton. Belli ki Cemiyet adına konuşuyordu. "Ağabeyinden ya da ablandan haberimiz yoktu."

Aklındaki soru bu değildi ama Parisa onun cesaretini toplama-ya çalışmasına şaşırmadı. Dalton'ın zihninde asılı olan huzursuzluk bulutları, aşılması gereken yoğun stratosfer katmanları vardı.

"Çünkü ağabeyimle hiçbir şey olmadı," dedi Parisa. Bir say-fayı daha çevirdi, hızla göz attı. "Keşfedecek kayda değer bir şey bulamazdınız."

Parisa'nın neyse ki Dalton'ın okuyamadığı zihninde, Amin her zaman yumuşak, Mehr her zaman sertti.

Sen ailemizin mücevherisin; benim için, bizim için çok değer-lisin.

Amin'in zayıf yanı olan iyi yüreklilik: *Seni ele geçirmek, kont-rol etmek isteyecek kadar hayranım sana.*

Mehr'in hissettiği acının yarattığı acımasızlık: *Kendi çirkinli-ğimi görmeme neden olduğun için senden nefret ediyorum. Sen bu aileyi çökertmiş olan fahişesin!*

Parisa kitabı kapatıp başını kaldırdı.

"Savaş hali taviz vermeye benzer. Kazanmak için her iki tara-fın da biraz kaybetmesi gerekir," dedi sabırsızlıkla. "Callum sır-larıma eriştiyse, bunun nedeni sadece bunu ne amaçla yaptığını görmüş olmam."

Dalton kaşlarını çatı. "İfşa ettiklerin için seni suçladığımı mı sanıyorsun?"

"Evet, zayıf olduğumu düşündüğünü ve şimdi beni teselli et-mek istediğini düşünüyorum."

“Zayıf mı? Hayır, asla. Ama seni teselli etmeyi denemek istemem neden yanlış?”

Parisa yanıt vermeyince, Dalton devam etti. “Callum seni o sırlarla öldürdü.”

“Hayır,” dedi Parisa. “Benim için o seçimi yapmadı. Seçimi ben yaptım.”

Dalton ellerine, göğsünde kavuşturduğu kollarına baktı. *Sen öyle diyorsan öyledir*, dermiş gibiydi.

“Sor,” dedi Parisa yine. Bu sefer sesi daha da sabırsız çıkmıştı. Dalton dikkatini ona verdi. Parisa zaman zaman onun sinsî parçalarını, kilit altına almış olduğu anılarını görüyordu. Bunları hep çok ilginç yerlerde buluyordu. Asla akademik hayatta değil; Dalton kitaplardan ya da düşüncelerden söz ederken, kesinlikle hayalet haline benzemiyordu. Ancak bu gibi anlarda ona açlık olduğunu bilmediği bir dikkatle bakıyordu. Karanlıkta önünü göremeden bir şey aradığında.

“Bana müdahale etmememi söyledin,” dedi ama Parisa başını sallayarak onu susturdu.

“Evet ve etmemen iyi oldu. Müdahale etmiş olsaydın, birisi –mesela Callum– nerede olduğumuzu fark edebilirdi ve kaybedebilirdim.”

Dalton’ın sesi bunu komik bulmuş gibi çıktı. “Onun kazandığını söylemiştin?”

“Kazandı. Ama ben kaybetmedim.”

“Anladım.”

Dalton başını çevirip bakışlarını ileriye dikti. Parisa duraksayıp ona baktı.

“Neden burada kaldın?” diye sordu. “Dünya ayaklarının önüne serilmişti.”

“Benim için dünya burada,” dedi Dalton ona bakmadan. “Çok daha fazlası burada.”

Parisa onun araştırmalarının parçalarını bölük pörçük görmüştü. Dalton bunların hiçbirini gizlemiyordu ve gizleyecek bir şey olmadığı için böyle yapması doğaldı. Eski yaratılış mitleri, Yaratılış Kitabı devri, insanoglunun varoluşunun başlangıcı.

Tüm bunlar hoştu aslında. Dalton hayatın anlamını arayan bir başka kişi gibiydi.

“Sen sadece kütüphanenin sana vermeyi tercih ettiklerine sahipsin,” diye hatasını düzeltti Parisa.

“Gittiğim takdirde, dünyadan almam gerekenlerden daha iyi.”

Bu denli özverili olabildiği için şanslıydı. Belki de dünya şanslıydı. Parisa bu kadar cömert olmaya yaklaşamayacağını düşündü. “Gerçekten de *daha* mı iyi?”

“Ne söylemeye çalıştığını biliyorum. Sanırım, düşündüğünden daha sıkıcı birisi olduğumu fark etmeye başladın.”

“Alakasız yok.” Ama zihnindeki şey her neyse, Dalton’ın Parisa’nın ilk değerlendirmesini aştığının kanıtıydı. “Atlas ne kadar ilginç olduğunu biliyor mu?” diye sordu Parisa, Dalton’ın savunma kalkanlarında bir boşluk arayarak.

Şansı yaver gitmedi. “Atlas düşündüğün gibi bir hain değil.”

“Asla öyle olduğunu söylemedim.” Açıkçası Parisa, Atlas’ın düşündüğünden daha büyük bir yetkiye sahip olduğunu umuyordu. Beklentilerini o da aşarsa, muhteşem olurdu.

Dalton nihayet gözlerinin içine baktı ve bir ağırlık gibi dikkatini ona verdi.

“Zihnimde ne buldun?”

En sonunda. Esas soru buydu. Bu soru Dalton’ı haftalardır meşgul etmiş olmalıydı.

“Çok ilginç bir şey,” dedi Parisa.

“Ne kadar ilginç?”

“Kalmama neden olacak kadar ilginç, öyle değil mi?”

“Öyle olmasaydı gider miydin?”

“Gider miydim? Belki. Bu Cemiyet barbar.” Sırf kabul edilmek için birisinin ölmesi gerekiyorsa, daha da fazlası gerekecekti. Işıkların açık olmasını, duvarların nefes almasını sağlamak için başka ne gibi ritüeller söz konusuydu? Ya arşivlerdeki kaçınılmaz günahları uzak tutmak için?

Verecekleri ödün bundan ibaretse bile, akıl almayacak kadar engin bir şeye, yüzyıllardır, bin senedir süren bir geleneğe katkıda bulunuyorlardı. Büyünün ilkeleri onları hâlâ *birisinin* niyetine bağlıyordu ve bu başlangıçtaki kişilerin İskenderiye filozofları mı yoksa kütüphanenin idarecileri mi olduğu belli değildi. Belki de kütüphanede nelere erişebileceklerine karar veren kişiydi bu. Ya da hepsi büyüye borçluydu.

Tanrılar hemen hemen her kültürde kan isterdi. Büyü farklı mıydı? Farklıysa, Dalton ona söylemezdi.

En azından, *bu* Dalton söylemezdi.

“Yeniden zihnine gireyim,” dedi Parisa. Dalton kaşlarını çatıp bakışlarını kaçırdı. Okuma odasında yalnızlardı ama doğal olarak Dalton’ın koruması gereken başka kalkanlar vardı. “Bana izin verirsen, orada ne olduğunu daha iyi anlarım.”

“Bir Minotor’dan söz ediyormuş gibisin,” dedi Dalton alaycı bir tavırla. “Bir labirentin içindeki bir canavarmış gibi.”

“Bir kuledeki bir prensesmiş gibi,” dedi Parisa. Elini uzatıp Dalton’ın gömleğinin yakasını okşadı. Samimi bir hareketti ve Dalton’a yakınlaşmış olduklarını hatırlatma amacını taşıyordu. “Ama prensesler de zaman zaman canavar gibi olabilirler.”

“Bu bir iltifat mı?”

Dalton belki içgüdüsel bir şekilde Parisa’nın eline bıraktı kendini.

“Elbette.” Parisa hafifçe gülümsedi. “Zihnine yeniden girmeme izin vermeni istiyorum.”

“Beni baştan mı çıkarıyorsun?”

“Her zaman.” Gülümsemesi yüzüne yayıldı. “Bazen en çok senin beni baştan çıkarmanı sevdiğimi düşünüyorum.”

“Başkalarına kıyasla mı?”

Parisa kaşını kaldırdı. “Kıskandın mı?”

“Hayır. İnanamadım.” Dalton’ın dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. “Benden alabileceklerinin bir sınırı var.”

“Saçma, çok şey aldım bile. Ama daha fazlasına hayır demedim,” dedi Parisa ayağa kalkıp Dalton’ı masaya iterek.

Karşısına geçti, ayaklarını ve kalçalarını onunkilerle aynı hizaya getirdi. Dalton ellerini dikkatle Parisa’nın beline götürdü. Gerekirse ellerini geri çekecekmiş gibiydi ama Parisa bunu yapacağını sanmıyordu. “Herkesin kör noktaları vardır. Kendilerinin göremediği ama başkalarının gördüğü şeyler vardır.”

Dalton’un koyu renkli saçlarını alnından geriye attı, şakaklarını okşadı ve Dalton gözlerini yumdu.

“Beş dakika,” dedi en sonunda.

Parisa öne eğildi ve buna izin verdiği için onu hafifçe dudaklarından öperek “Beş dakika,” dedi. Dalton onu belinden biraz daha sıkı tutup oraya sabitledi.

Onun izniyle zihnine girmek, öncekinden hem daha kolay hem de daha zor oldu. Bu sefer, Parisa gözlerini bir lobide, steril ve cam gibi beyaz bir yerde açtı. Boş bir resepsiyon masası ve bir asansör vardı. Asansörün düğmesine basıp beklemeye başla-

“Çok ilginç bir şey,” dedi Parisa.

“Ne kadar ilginç?”

“Kalmama neden olacak kadar ilginç, öyle değil mi?”

“Öyle olmasaydı gider miydin?”

“Gider miydim? Belki. Bu Cemiyet barbar.” Sırf kabul edilmek için birisinin ölmesi gerekiyorsa, daha da fazlası gerekecekti. Işıkların açık olmasını, duvarların nefes almasını sağlamak için başka ne gibi ritüeller söz konusuydu? Ya arşivlerdeki kaçınılmaz günahları uzak tutmak için?

Verecekleri ödün bundan ibaretse bile, akıl almayacak kadar engin bir şeye, yüzyıllardır, bin senedir süren bir geleneğe katkıda bulunuyorlardı. Büyünün ilkeleri onları hâlâ *birisinin* niyetine bağlıyordu ve bu başlangıçtaki kişilerin İskenderiye filozofları mı yoksa kütüphanenin idarecileri mi olduğu belli değildi. Belki de kütüphanede nelere erişebileceklerine karar veren kişiydi bu. Ya da hepsi büyüye borçluydu.

Tanrılar hemen hemen her kültürde kan isterdi. Büyü farklı mıydı? Farklıysa, Dalton ona söylemezdi.

En azından, *bu* Dalton söylemezdi.

“Yeniden zihnine gireyim,” dedi Parisa. Dalton kaşlarını çatıp bakışlarını kaçırdı. Okuma odasında yalnızlardı ama doğal olarak Dalton’ın koruması gereken başka kalkanlar vardı. “Bana izin verirsen, orada ne olduğunu daha iyi anlarım.”

“Bir Minotor’dan söz ediyormuş gibisin,” dedi Dalton alaycı bir tavırla. “Bir labirentin içindeki bir canavarmış gibi.”

“Bir kuledeki bir prensesmiş gibi,” dedi Parisa. Elini uzatıp Dalton’ın gömleğinin yakasını okşadı. Samimi bir hareketti ve Dalton’a yakınlaşmış olduklarını hatırlatma amacını taşıyordu. “Ama prensesler de zaman zaman canavar gibi olabilirler.”

“Bu bir iltifat mı?”

Dalton belki içgüdüsel bir şekilde Parisa’nın eline bıraktı kendini.

“Elbette.” Parisa hafifçe gülümsedi. “Zihnine yeniden girmeme izin vermeni istiyorum.”

“Beni baştan mı çıkarıyorsun?”

“Her zaman.” Gülümsemesi yüzüne yayıldı. “Bazen en çok senin beni baştan çıkarmanı sevdiğimi düşünüyorum.”

“Başkalarına kıyasla mı?”

Parisa kaşını kaldırdı. “Kıskandın mı?”

“Hayır. İnanamadım.” Dalton’ın dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. “Benden alabileceklerinin bir sınırı var.”

“Saçma, çok şey aldım bile. Ama daha fazlasına hayır demedim,” dedi Parisa ayağa kalkıp Dalton’ı masaya iterek.

Karşısına geçti, ayaklarını ve kalçalarını onunkilerle aynı hizaya getirdi. Dalton ellerini dikkatle Parisa’nın beline götürdü. Gerekiirse ellerini geri çekecekmiş gibiydi ama Parisa bunu yapacağını sanmıyordu. “Herkesin kör noktaları vardır. Kendilerinin göremediği ama başkalarının gördüğü şeyler vardır.”

Dalton’un koyu renkli saçlarını alnından geriye attı, şakaklarını okşadı ve Dalton gözlerini yumdu.

“Beş dakika,” dedi en sonunda.

Parisa öne eğildi ve buna izin verdiği için onu hafifçe dudaklarından öperek “Beş dakika,” dedi. Dalton onu belinden biraz daha sıkı tutup oraya sabitledi.

Onun izniyle zihnine girmek, öncekinden hem daha kolay hem de daha zor oldu. Bu sefer, Parisa gözlerini bir lobide, steril ve cam gibi beyaz bir yerde açtı. Boş bir resepsiyon masası ve bir asansör vardı. Asansörün düğmesine basıp beklemeye başla-

dı. Kapılar tiz bir sesiyle açıldı ama içeride kimse yoktu. Parisa asansörün içine adım atıp düğmelere dönerken, asansörün duvarlarında kendi aksini gördü.

Sayısız düğme vardı. Yüzünü buruşturdu; talihsizlikti. Bir kat sayısı tahmin edebilirdi (ve peş peşe başka tahminlerde bulunarak kısacık beş dakikasını hızla harcayabilirdi) ama kendisini Dalton'ın bilinçaltının ona daha önceden gösterdiği yerde bulmanın yolu bu değildi.

Burada, Dalton gayet düzenliydi; yani bunlar erişilebilir düşünceleriydi. Asansörü her zaman kullanan, çeşitli anı ve düşünce seviyelerine erişmek için düğmelere basan kişi kendisiydi.

Parisa rastgele bir kat numarasına bastı -2,037- ve asansörün hareket ettiğini hissetti.

Sonra, asansörün kapılarını büyük bir güç sarf ederek açıp daracık boşluktan geçti. İsteddiği takdirde, büyü düşmesini engellerdi ama buna gerek görmedi. Dalton'ın bilincinin bu kısmı, düzenli ofis özellikle öyleydi - herkesin zihnindeki gibi, hayatta kalma tekniklerinin ve psikolojik başa çıkma mekanizmalarının bir sonucuydu. Kognitif düşüncenin kişiden kişiye farklı olduğu doğrudu ve Dalton'ınkiler çoğundan daha düzenliydi ama yine de özenle oluşturulmuş bir illüzyondan fazlası değildi. Hedeflediği yere varmak istiyorsa düşmekten başka çaresi yoktu.

Kendisini sırt üstü aşağı bıraktı, boş havaya çarparken gözlerini kapattı. Sadece ona düşüyormuş gibi gelecekti; Dalton bunu bir baş ağrısı gibi algılayacaktı. Parisa onun kaşının altında bir yerde bir nabız gibi atacaktı ve Dalton'ın sinüslerinin altında baskı birikmeye başlayacaktı. Zihnine girmesi için izin verdiğinde, Parisa bu sefer daha az muhafızla ve direnişle karşılaşacaktı ama daha önce gittiği yeri bulup bulamayacağı...

Birden yavaşladı, havada paralize oldu ve gözlerini açtı.

"Geri döndün," dedi Dalton'ın genç hali. Onu görünce, hevesle ayağa kalktı. Parisa havada asılı kalmıştı ve görünmez tabutu içindeki Pamuk Prenses'i andırıyordu. Dalton iki parmağını onun yanaklarında ve dudaklarında gezdirdi. "Geri geleceğini biliyordum."

Parisa birden hareket edebildi, daha önceden girdiği kule odasının sert parke zeminine düştü ve başını çevirince, yanında Dalton'ın ayakkabılarını gördü. Dalton motosiklet çizimleri, siyah bir blucin giymişti. Kendisinin tam tersini yansıtan bir karikatür gibiydi.

Parisa başını kaldırıp görüntüsünü ağır ağır inceledi. O titiz akademisyenden eser yoktu. Dalton'ın üstündeki saray mücevherleri parıldıyormuş gibi gözükecek kadar beyaz ve temiz deri bir tişörttü bu.

Dalton yanına çömeldi ve gözlerini kısıp dikkatle ona baktı.

"O, ne yapıyor?" diye sordu.

"Hiçbir şey," dedi Parisa. "Araştırma yapıyor."

"Onu demiyorum," dedi Dalton elini sallayarak. "Onun ne yaptığını biliyorum. Ben onu diyorum."

Parisa duyacağı yanıtı kendisini hazırladı. "Atlas mı?"

Dalton birden sinirlenerek ayağa kalktı. Bir şey onu huzursuz etmiş, asabileştirmişti. "Neredeyse başarmak üzere," dedi. "Yaklaştığını hissedebiliyorum."

"Kimin?"

Dalton dikkatle ona baktı. "Yanlış nedenlerden dolayı buradasın."

Parisa dirseklerine yaslanıp onun volta atışını izledi.

"Doğru nedenler neler?"

“Yanıtların peşindesin. Verecek yanıtlım yok. Sorularım var, tamamlayamadığım araştırmalarım var, GİTMEK İSTİYO-RUM,” diye bağırdı birden Dalton’ın hayalet benliği. Yumruğunu şatonun duvarına indirdi.

Parisa, Dalton’ın elinin kırılacağını düşünerek irkildi. Ama şatonun duvarı Dalton’ın darbesiyle birlikte silindi, bir koddaki bir hata gibi yok oldu ve altındaki soğuk, pürüzsüz çelik ortaya çıktı.

Parisa gözlerini kırıştırdı. Bu Dalton elini geri çektiğinde, şatonun imgesi değişmemiş bir şekilde, sanki hiç parçalanmamış gibi yeniden belirdi. Bunu hayal etmiş olabilir mi diye yine gözle-rini kırıştırdı ama bu sefer Dalton’ın görüntüsü çarpıldı.

Tekrar gözlerini kırptı ve Dalton yine yanındaydı, çömelip bir eliyle yüzünü tutmuştu.

“Bu şatoyu senin için yaptım,” dedi Dalton irileşmiş gözlerin-de çılgın bir ifadeyle ve yumuşak bir sesle.

Birden, Parisa geriye savrulduğunu, kendisi yine okuma oda-sında gerçek Dalton’a yaslanmış bir halde bulana dek bir şey ta-rafindan geri çekildiğini hissetti.

Parmakları canını acıtacak kadar çok sıkıyordu belini. Alnın-da boncuk boncuk terler birikmiş, şakaklarına akmıştı. “Seni geri getirmek zor oldu.”

Parisa da onun zihninde olmaktan dolayı harcadığı çabayla ke-sik kesik nefes alıp veriyordu. “Acı mı hissettin?”

“Evet. Dikenli bir tele takılmışım gibi.”

“Özür dilerim.” Dalton’ın kaşlarını okşayıp düzeltti ve Dalton minnetle Parisa’nın omzuna yaslandı.

Nefesleri aynı ritmi yakaladı, nabızları yavaş yavaş bir atmaya başladı. Damarlarında akan bütünün yavaşlaması, ayrı parçaları-nın doğru yerlere yerleşmesi birkaç saniye sürdü. Gerçeklikte, her

zamanki boyutların arasında bir arada var olmak daha kolaydı. Dalton'ın kollarında, parmakları onun saçlarının arasına dolanmışken, Parisa'nın direneceği hiçbir şey yoktu burada.

Nihayet, ikisine de hissettirdiği acı hissi dindi ve tamamıyla silindi. Dalton konuştuğunda, sesi güçlkle çıktı. "Ne buldun?"

Hiçbir şey.

Hayır, hiçbir şey diyemezdi. Açıklayamayacağı bir şey bulmuştu ve bu daha kötüydü. Bir şeye erişemediğini itiraf etmek her zaman zordu.

"Kütüphane sana neler gösteriyor?" diye sordu Parisa. Yüzüne bakmak için geri çekildi. "Burada sadece senin erişebildiğin bir şey var."

"Araştırmalarımı gördün," dedi Dalton sakın bir ses tonuyla. Yaratılış. Gerçekten de gözlerinin önünde olan ama göremediği bir şey miydi?

"Dalton," dedi Parisa ama lafını tamamlayamadı.

"Bayan Kamali," dedi Atlas hoş bariton sesiyle arkalarından. "Sizi burada bulabileceğimi umuyordum."

Dalton onu bırakmak için hareket etti, bakışlarını başka yöne çevirerek ondan uzaklaştı; Parisa'ysa olduğu yerde döndü ve Atlas'ın okuma odasının kapısında olduğunu gördü. Atlas, Dalton'a bir şey demeye tenezzül etmeden, belli belirsiz bir el işaretiyle Parisa'yı yanına çağırdı.

"Gelin," dedi. "Biraz yürüyelim."

Parisa düşüncelerinin çekildiğini, bir emre itaat ettiklerini hissetti. Belli ki istese de istemese de onunla yürüyecekti.

Hoşnutsuz bir ifadeyle dudaklarını büzdü.

"Peki," dedi, yine kollarını göğsünde kavuşturmuş orada duran Dalton'a bakarak. Dalton herhangi bir tepki vermeyince, masadan kitabını aldı ve onu koridora çıkaran Atlas'ın peşinden gitti.

“Yanlış bir davranışım için azar mı işiteceğim?”

“Hayır,” dedi Atlas. “Boş vakitlerinizde dilediğiniz şeyle uğraşabilirsiniz.”

Parisa şüpheyle ona baktı. “Bunun bana özgürlük gibi mi gelmesi gerekiyor?”

“Nerede olduğunuzu ve ne yaptığınızı biliyorum.” Atlas ona imalı bir bakış attı. “O tür bir büyü kullanıp fark etmememi bekleyemezsiniz.”

“Gözetiminiz bana özel bir iyilik mi, yoksa hepimizi eşit derecede izliyor musunuz?”

“Bayan Kamali,” dedi Atlas yavaşlayarak. Kuzey bahçesinin kapısına varmadan durdu. “Eminim ki size becerinizin ne kadar eşsiz olduğunu söylememe gerek yoktur. Şu ana dek, becerilerinizin diğer telepatların becerilerini kat kat aştığınızı pek çok kere fark etmiş olmalısınız.”

“Evet, bunu fark ettim.” O, Libby değildi. Becerisinin ona anlatılmasına ihtiyaç duymuyordu. Bunu kendi başına anlayabilecek kadar zekiydi.

“Ama bu tür bir beceriye sahip olan ilk kişi olmadığınızı da anlamanız gerek.”

Atlas düşüncelerinin geri kalanını söylemedi.

“O halde, sizi dengim olarak mı görmeliyim?” diye sordu Parisa, ona meydan okurmuş gibi.

“Ben bizi benzer ruhlar olarak düşünmüştüm. Birbirine yardım eden ruhlar olarak.” Faydalı olan demek istemişti herhalde. “Daha doğrusu, böyle olduğumuzu ummuştum.” Atlas kapıda durdu ve dışarıdaki yeşil alana göz attı.

“Beni bir düşman olarak mı görüyorsunuz?” diye sordu Atlas ona bakmadan.

"Varlığınızın bir tesadüf olamayacak kadar güvenilir olduğunu düşünüyorum," dedi Parisa. "Beni daha önce de Dalton'ın zihninden çıkardınız."

"Orada olmamanız gerekirdi."

Parisa öfkeleni. "Ama onun düşüncelerinde *sizin* varlığınız kabul edilebilir bir durum öyle mi?"

"Bunu anlayamazsınız," dedi Atlas.

"Daha basit sözcükler kullansaydınız, eminim ki anlardım," dedi Parisa esprili bir tavırla.

Atlas dudaklarını birbirine bastırdı. "Mesele kognisyon güçleriniz değil, Bayan Kamali. Sadece istekliliğiniz." Yan yan ona baktı. "Size bir yanıt verseydim, bana inanır mıydınız?"

"Hayır," dedi Parisa. Atlas buna şaşırmamış gibi gülümsedi.

"Bayan Kamali, aynı değilmişiz gibi rol yapmanın bir anlamı yok." Atlas nihayet esas mesajını vermişti. "İkimiz de becerikli telepatlarız. Nadiren görülen bir beceriye sahibiz." Duraksadı. "Yaptığımız şey izinsiz erişim olmamasının yanı sıra yasa dışı bir gözetim de değil. Sizin de hissediyor olmanız gerektiği gibi, ben de düşüncelerdeki müdahaleleri hissediyorum."

"Ve?" Gerisi de olmalıydı.

"Ve," dedi Atlas tahmin ettiği gibi, "siz sık sık müdahalede bulunuyorsunuz."

"Bir Koruyucu olmak böyle bir şey mi?" diye mırıldandı Parisa. "Müdahaleleri sessizleştirmek mi?"

Atlas sakın davranma çabalarını bir kenara bıraktı ve dönüp ona baktı.

"Ben Cemiyet'i koruyorum," dedi. "Henüz hiçbiriniz bir üyesi değilsiniz."

"Birisini öldürmek için bir komploya katılmayı kabul edene dek olmayacağım."

“Evet.” Atlas gözünü bile kırpmadan bunu teyit etmişti. “Kabul edene dek olmayacaksınız.”

Parisa dudaklarını büzdü ve merak hissi daha isyankâr dürtülerle savaştı. “Dalton’ın dersinin sonucuna müdahale ettiniz, değil mi?” dedi. “Onu kurtarmak için araya girdiniz.”

“Dalton da sizi korumak için araya girdi,” dedi Atlas. “İnsan doğası.”

“Evet ama sizin müdahaleleriniz amaçlıydı, kasıtlıydı. Onunki...”

“Onunki de gayet kasıtlıydı.”

Parisa, Atlas’ın çaresizliğini düşündü ve Dalton’unkiyle kıyaslayarak aradaki farkı anlamaya çalıştı. “Bu, daha önce yapılmadı mı? Ritüeli diyorum.”

“Her zaman bir kurban verilir,” dedi Atlas.

Parisa temkinli bir şekilde de olsa ona inandı. Atlas şu ana kadarki en dürüst yanıtını vermiş olabilirdi.

“Peki, neden Dalton’ı kurtarmayı seçtiniz?”

“Sizi neden kurtarmayı seçeyim?”

Birbirlerine kendilerini savunuyorlardı ve bu pek de akıllıca bir hareket değildi. Doğuştan baştan çıkarıcı bir yanı olan Parisa, daha yumuşak anlaşma yöntemlerine kıyasla savaşmanın ne kadar nafil bir çaba olduğunu anlıyordu. Omuzlarını gevşetti ve aralarındaki gerilimi azaltmak için arkasındaki duvara yaslandı.

“Benden hoşlanmıyorsunuz,” dedi yüksek sesle. Atlas çenesini sıkı.

“Sizden ne hoşlanıyorum ne de hoşlanmıyorum. Kim olduğunuzla ilgili hiçbir şey bilmiyorum,” dedi Atlas, nadiren belli ettiği bir sabırsızlıkla, “sadece neler yapabileceğinizi biliyorum.”

“Becerilerim sizinkileri tehdit mi ediyor?”

“Beni tehdit etmiyorsunuz,” dedi Atlas.

Parisa bir süre ona baktı ve düşünmeye geçti.

Bu Cemiyet tam olarak ne?

Atlas’ın yanıtı yarım yamalak ve kısaydı. *İnsanoğlunun tüm bilgilerinin koruyucuları.*

Buna gerçekten de inanıyor musunuz?

Telepati aracılığıyla yalan söylemek zordu. Düşünceler çeşitli materyallerden oluşurdu ve yalanlar ince olduklarından, bunları anlamak kolaydı. Bunların barındırdığı kusurlar, ya beceriksiz birisinin oluşturduğu sargı bezi ya da usta olanın oluşturduğu cam gibi her zaman elle tutulabilir şeylerdi: doğal olamayacak kadar hareketsizdi.

“Kimse boşu boşuna üyelik yeminini etmez,” dedi Atlas.

Soruya yanıt verin.

Atlas dudaklarını bükerek ona baktı. Gülümsemiyordu ama gülümsemeye yakın bir ifade vardı yüzünde.

Yürekten inanmadığım bir şey için kan dökmездim.

Parisa’nın beklediği yanıt bu değildi. Ama yeterliydi.

Elbette, onu Atlas’ın dürüst olduğuna inandırmaya yeterli değildi. Atlas bir süredir bir maske takan bir yalancıydı. Ama ne amaçla? Kesin olan şey şuydu: Atlas önemsiz bir sır taşııymıyordu ve öldürmeye değecek olan kişi her kimse, bilinmeye de değerdı. Bu işin arkasında daha fazlası varsa, Parisa bunu savaşıarak öğrenmeyecekti.

Ritüelin gerçek amacı her neyse, bunu ancak pes ettiğinde öğrenebilirdi.

“Kütüphaneye gidin,” dedi Atlas, Parisa’nın düşüncelerini bölerek.

“Şimdi mi?” dedi Parisa kaşlarını çatarak.

“Evet, şimdi.” Atlas başını yarı eğilir, yarı şapkasını çıkarır gibi eğdi.

Arkasını döndüğü gibi evin ana damarı olan koridora doğru yürümeye başladı ama bir adım attıktan sonra duraksayıp ona döndü.

“Bayan Kamali, Dalton’da ne bulmayı umuyorsunuz bilmiyorum ama size ancak zarar verebilir,” dedi. “İsterseniz bunu aramaya devam edin ama her bilgide olduğu gibi, sonradan olacıklara tek başınıza göğüs germek zorunda kalırsınız.”

Sonra, gitti ve Parisa düşüncelere boğulmuş bir halde merdivenlerden yukarı çıktı.

Uzun bir yol değildi. Ama artık sık sık bu yolu kullanıyordu. Duvarları okşamak, koruyucu kalkanları bir arpin telleri gibi çekmek için duraksadı. Herhangi bir terslik hissetmedi.

Ne bulacağından emin olamadan kütüphaneye girdi ve içeri girdiğinde...

Hiçbir şey görmedi.

Kesinlikle sıra dışı bir şey yoktu. Tristan masaya oturmuş çayını yudumluyordu. Libby koltukta idi ve şöminenin alevlerine bakıyordu. Nico ve Reina pencereye yakın bir yerde durmuş dışarıya bakıyorlardı. Güller tomurcuklanmıştı.

Parisa odaya göz gezdirmek için durdu ve zıttı olan düşünceler oluşturdu: Bunlar odanın sahip *olmadığı* düşüncelerdi. Ne de olsa, Atlas’ın sergilediği gibi tarafsız olan kişi olmadığını anladığı için, artık her şeyin daha açık olması gerekiyordu.

Parisa elini sallayıp kapıyı arkasından kapattı ve diğerlerinin ona bakmasına neden oldu.

“Birisinin ölmesi gerek,” dedi. Sonra, içinden şunu söyledi: *Callum’u öneriyorum.*

Reina ona dönmedi bile. *Diğerleri kabul ederse*, diye düşündü, odanın karşısındaki eğreltiotuna ters bir bakış atarak.

Libby başını kalırdı ve çekik gözleriyle tereddütle etrafına baktı. "Nerede o?"

"Her neredeyse, uzun süre orada olmayacak," dedi Parisa kayıtsız bir ifadeyle omuzlarını silkerek. "Bu tartışmayı hissedecek ve birkaç dakika içinde buraya gelecek."

Pencerenin önündeki Nico huzursuz bir tavırla parmaklarını sürekli olarak iki yanına vuruyordu. "Bunun yapılması gerektiğinden emin miyiz?"

"Yapılacak," dedi Parisa. "Ya bir grup olarak birisine karar verimiz ya da geceleyin her birimizin başına neler geleceğini görmeyi bekleyebiliriz."

Hepsi ters ters birbirine baktı ama en hoşnutsuz bakışlar Parisa'ya ayrılmıştı.

"Ben sadece bunu yüksek sesle söyledim," dedi Parisa, Reina'ya. "Herkes eninde sonunda aynı sonuca varacaktı."

"Birbirimize düşman kesileceğimizi mi söylüyorsun?" dedi Nico hayretle.

"Rahatlıkla gruplara ayrılabiliriz," dedi Parisa. "Bu durumda, eleme bir yarışa dönüşür."

Kulağa gayet doğru geliyordu. Zaten o anda bile hiçbiri işler zorlaştığında diğerlerinin birer suikastçıya dönüşmeyeceğinden emin değildi.

"Bunu kim yapabilir? Gerçekten de birisini seçersek." Nico hafifçe öksürüp açıklama yapmaya çalıştı. "Yani, hepimiz tek bir kişide karar vererek."

"Ben yaparım," dedi Parisa omuzlarını silkerek. "Gerekli olan buysa ve desteğinizi alırsam, bunu rahatlıkla yapabilirim."

“Hayır.”

Libby’nin müdahalesi Parisa’yı hem şaşırttı hem de şaşırtmadı. Diğerleri de temkinli ifadelerle ona döndüler ve yaklaşan argümana kendilerini hazırladılar –*cinayet işlemek yanlıştır, ahlak ve erdem, vs vs*– ama o argüman gelmedi.

En azından, Parisa’nın duymayı beklediği argüman gelmedi.

“Bu, bir intikam alma eylemi değil, kurban verme eylemi olmalı,” dedi Libby. “Niyet, talihsizlik konularını araştırmamızın amacı bu değil mi?”

Bir süre kimse yanıt vermedi.

Sonra Reina, “Evet,” dedi.

Bu yanıt, Libby’yi teşvik etmeye yetti. “Metinler, intikam ya da karşılık verme niyetiyle yapılan büyülerin zamanla sadece bozulacağını açık açık söylüyor. Bunun amacı kütüphane adına ilerleme sağlamaksa – hiçbir değeri *olmayacaksa* bile,” dedi sert bir sesle, “seçilen kişinin gittiğine memnun olacak birisi olamaz, ona karşı kayıtsız olan birisi de olamaz. Ruhu bunun bedeliyle acı çekmeyecek birisi olmaz. Okun en ölümcül olduğu zaman en haklı olduğu zamandır ve bunun tek bir anlamı var.”

Ayağa kalktı ve masada tek başına oturan, gözlerini fincanına dikmiş olan Tristan’a döndü.

“Sen olmalısın,” dedi.

Reina’nın ve Nico’nun bunu hemen kabul ettikleri belliydi. Parisa alışkanlıktan sessizce Tristan’ın zihnine girdi ve düşüncelerini test etti.

Tristan’ın zihninde anılardan ve vizyonlardan oluşan bir karışım, birçok parçası olan bir canavar vardı. Callum’un sesi, Parisa’nın dudakları, Libby’nin elleri. Hepsi istikrarsız, ifade edilmemiş bir şekilde birbirine geçmişti. En azından, Libby bir konuda

haklıydı: Bunun Tristan'ın vermesi gereken bir ödün olması gerekiyordu. Tristan'ın içinde hem aşırı hem de hâlâ yetersiz, çarpık, acı dolu ve korkuya eşit miktarda sevgi vardı. Parisa'nın daha önce de gördüğü türden bir sevgiydi: Yozlaşması çok kolaydı. Kontrol edilemeyen, dayanıklı bir şeye karşı hissedilen sevgiydi. Kendi yalnızlığına âşık, sevgi veremeyecek kadar narin bir sevgiydi.

Tristan bir şey düşünmüyordu ama çok keskin, yoğun bir acı hissediyordu. Öylesine yoğun bir histi ki çok yakında Callum onun sıkıntısını hissedecekti. Tristan'ın hissettiği acı serbest kalınca ve içsel bir tavana çarpınca Parisa, Callum'u karşısında görmeyi bekleyerek kütüphanenin kapılarını ardına kadar açtı. Tristan'ın zihnindeki ufak bir kâğıt parçası birden alev aldı; kıvrılan kenarları üstünden dumanlar tüterek yere düştü ve kül oldu.

“Tamam,” dedi.

En sonunda, kararını belirten tek bir sözcük yüzeye çıkmıştı.

BİR ARA

“Çoğu insan nasıl açlık çekeceğini bilmez,” dedi Ezra.
Sessizlik oldu.

“Kulağa garip geliyor olabilir ama doğru. Öğrendiğiniz bir şeydir bu. İnsanlar belirli bir şekilde, dirençlilikle ya da alev almaz bir özelliklerle dünyaya gelmeleri gerektiğine inanırlar. Ya öylesinizdir ya da değilsinizdir tavrı bir düşünce. Tıpkı bazılarının doğal olarak bir şeyleri istemesi, diğerlerininse hiçbir şey istememesi ama bunun doğru olmaması gibi. İstemek size öğretilebilir. Şiddetli arzu hissetmek de öğretilebilir. Ama açlık çekmeyi de öğrenebilirsiniz.”

Sessizlik.

“Sorun, sonunda doymanızdır,” diye devam etti. “Vejetaryenlerin ilk kez et yediklerinde nasıl karın ağrısı çektiklerini duymuşsunuzdur. Ölmekten farksızdır. Bolluk ıstıraptır. Beden de buna uyum sağlar, değil mi? Ama zihin sağlamaz. Geçmişini silemezsiniz. İsteme hissini silemezsiniz ve daha da kötüsü – acıyı unutturursunuz. En sonunda, bolluğa alışırsınız ve geri dönemezsiniz çünkü hatırladığınız tek şey, öğrenmek için çok uzun zaman harcadığınız açlığın sancılarıdır. Kendinize devam etmek için sadece gereksinim duyduğunuz miktarı vermek – bu, bir derstir. Bazıları için bir ömür boyu süren, şanslıysalar bazıları için de gelişimsel olan ve zamanla silinen bir süreçtir. Ama bunu, açlığı yine de unutmazsınız. Başkalarını nasıl gıptayla izlediğinizi... Rubunuzun sızılarını nasıl dindirdiğinizi... Açlık uyusuktur, öyle değil mi? Beden uyum sağladığı halde, zihin acıkmaya devam

eder. Her zaman gerilim söz konusudur. Hayatta kalmak için bu kadarı yeterlidir ama var olmak, tamamlanmak tatmin edilemez. Ne kadar aç kalırsanız, açlık çekmenin hayaleti bir o kadar musallat olur. Açlık çekmeyi öğrendikten sonra, birisi nihayet size bir şey verdiğinde, istifçi olursunuz. *İstiflemeye* başlarsınız. Teknik olarak, sahip olmakla aynı şeydir ama aslında öyle değildir. Açlık çekme durumu devam eder. Yine de istersiniz ve istemek işin en zor kısmıdır. Açlık çekmeyi öğrenebilirsiniz ama sahip olmayı unutamazsınız. Bunu kimse yapamaz. Ölümlü olmanın kusurudur bu.”

Sessizlik.

“Büyülü olmak daha da kötüdür,” dedi Ezra. “Vücudunuz ölmek istemez, içinde çok şey vardır. Dolayısıyla, daha güçlü bir şekilde istek hissedersiniz. Daha kısa sürede açlık çekmeye başlarsınız. Hiçbir şeye sahip olmama kapasiteniz çok derindir, çok şiddetlidir. Dünyada kendini toza dönüştürmek bir kenara, sıradan olacak kadar alçaltabilecek tek bir medealı yoktur. Hepimiz açlık çekeriz ama herkes bunu doğru şekilde yapmaz. Bazıları çok aşırıya geçer, kendilerini hasta eder ve ölü. Aşırı olan şey zehirdir, yiyecekler bile açlık çekmiş olan birisi için zehirdir. Her şey toksik olma kapasitesine sahiptir. Ölmek o kadar kolaydır ki bir yere gelebilmeyi başarmış olan kişiler, doğru bir şekilde açlık çekmeyi öğrenmiş olan kişilerdir. Ufak miktarlarda, hayatta kalabilecekleri dozlarda deneyimler bunu. Kendimizi bir şeye bağışık hale getiririz – ona *karşı* bağışıklık kazanırız. Başarılı bir şekilde yapabildiğimiz her şey zamanla bir aşırıya dönüşür ama hastalık her zaman daha büyüktür. Yine de doğal olarak savunmasız durumdayızdır. Buna karşı savaşıyoruz, iyi ya da zeki bir şekilde açlık çekmeyi deneriz ama eninde sonunda bunu deneyimleriz.

Hepimizin istemek için farklı nedenleri vardır ama kaçınılmaz bir şekilde bunu deneyimleriz.”

“Neyi?” diye sordu Atlas.

Ezra güneşin altında gözlerini kapatıp gülümsedi.

“Güç,” dedi. “Kınılma noktasına varana dek azar azar deneyimleriz.”

KAKTİUS TEAM

CALLUM

Callum çocukluğunda öykü kitaplarındaki hep bir tür genel, belirsiz güdüye tutunan kötü karakterleri sevmemişti.

Sinirini bozan şey yokluk değil, her şey karşısında hissedilen çaresizlikti; en sonunda hepsini yok eden şey ihtiyaçlar, dürtülerdi. Aslında, kötü karakterlerle ilgili tatsız özellik buydu. İşlerini kanlı ve ahlaki açıdan yozlaşmış bir şekilde yapmaları değil, bir şeyleri bu kadar *yoğun* bir şekilde arzulamalarıydı.

Kahramanlar her zaman tereddütlüydü, her zaman rollerine sıkışıp kalmış olurlardı ve kendilerini feda ederlerdi. Callum bundan da hoşlanmazdı ama en azından mantıklıydı. Kötüler her zaman fazla proaktifti. Dünyayı ele geçirmek genel olarak mantıksız bir hedefti. Boş kafalı ve zor kullanan çeteleri olan bu kuklalar üstünde kontrol elde etmek mi? Neden? Herhangi bir şeyi istemek –güzellik, aşk, mutlak güç, aklanmak– insan olmanın doğuştan gelen kusuruydu ama bir şey için kendini heba etmeyi seçmek, tüm bu meseleyi hazmı güç bir hale getiriyordu. Nafile bir çaba oluyordu.

Callum en çok basit seçimlerin dürüst olduğunu, en gerçek gerçekler olduğunu düşünüyordu: Masallardaki köylülerin ölen bir çocuk için paraya ihtiyacı oluyordu ve bütün sonuçları kabul leniyorlardı. Öykünün geri kalanı –iyiyi seçmenin ödülleri ya da çaresizlik ve kötülüğün talihsiz sonuçları– her zaman fazla yüce, fazla hoştu ama kesinlikle yalandı. Kozmik adalet gerçek değildi. İhanet çok sıradandı. İyi ya da kötü olsun, insanlar hak ettiklerini elde edemiyorlardı.

Callum hep öykülerdeki suikastçılara, itaatkâr askerlere, daha yüce ahlaki bir amaçtan çok bireysel tepkilerle hareket eden kişilere yakın hissetmişti. Belki de genel olarak oynayacak ufak bir rolleri vardı ama en azından mantıklı ve kaderciliği aşan anlaşılır bir roldü. Örneğin, Pamuk Prenses'i öldüremeyen avcı. Kendi iç pusulasına göre hareket eden bir suikastçı. İnsanlığın tamamının onun seçiminin bir sonucu olarak kazanması ya da kaybetmesi mi? Önemli değildi. Bir ordu toparlamamış, iyilik için savaşmamış, kraliçenin diğer kötülüklerine pek karışmamıştı. Tehlikede olan şey tüm dünya değildi; mesele asla alın yazısı değildi. Callum ahlaki bir duruş benimseme ve bunda ısrar etme becerisine saygı duyuyordu. Mesele sadece avcının vermiş olduğu kararla yaşayıp yaşayamadığıydı – çünkü ne kadar mutsuz, sıkıcı ya da vasat olsa da sonuç olarak önemli olan tek şey hayattı.

En gerçek gerçekler: Ölümlülerin yaşam süresi kısa ve önemsizdi. İnançlar ölüm cezalarıydı. Para mutluluğu satın alamıyordu ama mutluluğu hiçbir şey satın alamıyordu; dolayısıyla, para en azından diğer her şeyi satın alabiliyordu. Tatmin hissetme açısından, bir insan sadece kendisini kontrol edebilirdi.

Libby bir kahramandı. Parisa kötü bir karakterdi. En sonunda, ikisi de hayal kırıklığına uğrayacaktı.

Nico ve Reina, tam anlamıyla göz ardı edilemeyecek kadar tarafsız ve çıkarıcıydı.

Tristan bir askerdı. En ikna olduğu şeyin peşinden giderdi.

Bir suikastçı olan kişiye Callum'du. Bir asker olmakla aynı şeydi ama işini yalnız yapardı.

Bir akşam yemeğinden sonra, ikisi yemek odasında şöminenin yanında yalnız kaldıklarında, Tristan ona, "Ölmek seni endişelendiriyor mu?" diye sordu. Dışarıda ılık bir ilkbahar esintisi

olduğu için içerisi fazla sıcaktı ama Cemiyet estetiğe her daim önem verirdi. “Yani, birisinin ölecek kişi olarak seni seçmesi seni endişelendiriyor mu?”

“Günün birinde öleceğim,” dedi Callum. “Bunu kabullendim. İnsanlar istedikleri takdirde beni seçme özgürlüğüne sahipler.” Kadehini dudaklarına götürürken, hafifçe gülümseyip ona baktı. “Ben de buna karşı çıkmak için aynı derecede özgürüm.”

“O halde, grubun geri kalanının şeyi seçme ihtimalinin olması...”

Tristan sustu.

“Neyi seçme ihtimali? Beni öldürmeyi mi? Elemeden korkuyor olsaydım, buraya gelmezdim.”

“Neden geldin?”

Tepki. Elbette, nedenleri tam olarak aynı olsa bile Tristan bunu anlayamazdı. Tristan ilkeleri olan bir kralı isteyen bir askerdi ama kendi ilkelerinin farkında değilmiş gibiydi.

Çok acınası bir durumdu.

“Bana bunu sorup duruyorsun,” dedi Callum. “Neden bir öne mi olsun ki?”

“Önemli değil mi? Üstünde çalıştığımız konu niyetle ilgili.”

“Benim niyetimin ne olduğunu mu soruyorsun?”

“Evet.”

Callum yanıtını düşünürken, bir yudum daha aldı ve düşüncelere daldı.

Cemiyet’teki hayatı sıkıcı değildi. Düzenli, alışlagelmiş bir hayatı ama bu her kolektifte yaşanan bir hayatın sonucuydu. Çıkarıcı olmak daha heyecan vericiydi –bir gün bütün öğleden sonrasını uyuyarak geçirmek, bir sonraki gün tanrıları tehdit etmek için Olimpos’a tırmanmak– ana insanları korkutuyor, üzüyordu.

Her isteği yerine getirmek, insanları gereksiz derecede hırçın ve güvensiz kılıyordu. Önemsiz âdetlerin, sıradan geleneklerin verdiği güven hissini tercih ediyorlardı ve onlar için bunların ne kadar az sonucu olursa bir o kadar iyiydi. Sabahları kahvaltı, gong sesiyle akşam yemeği. Normallik onları sakinleştiriyordu. Herkes ısrarla korkmamak ve uyusmak istiyordu.

İnsanlar genel olarak mantıklı hayvanlardı. Dengesiz davranışların tehlikelerini biliyorlardı. Kronik bir durumdu, hayatta kalma güdüsüydü. “Niyetim herkesinkinden farklı değil,” dedi Callum birkaç saniye sonra. “Daha dik durmak. Daha akıllıca düşünmek. Daha iyi olmak.”

“Neye kıyasla daha iyi?”

Callum omuzlarını silkti. “Herhangi birisine. Herkese. Önem var mı?”

Bardağının üstünden Tristan’a bakınca, bir hoşnutsuzluk titreşimi hissetti. “Ha. Sana yalan söylememi tercih ederdin,” dedi.

Tristan sinirlendi. “Yalan söylemeni istemiyorum...”

“Evet, gerçeklerimin farklı olmasını istiyorsun ama öyle olmayacağını biliyorsun. Gerçek niyetimi ne kadar çok bilersen, bir o kadar suçlu hissediyorsun. Biliyor musun, bu iyi bir şey,” dedi onu rahatlatmak istermiş gibi. “Tüm bunlardan kendini ayrı tutmak için can atıyorsun ama işin gerçeği, bu evdeki herkesten daha fazla hissediyorsun.”

“Daha fazla mı?” dedi Tristan şüpheyle. Bu ihtimal hoşuna gitmemişti.

“Evet, daha fazla,” dedi Callum. “Daha yüksek hacimlerde. Daha geniş spektrumlarda.”

“Rhodes diyeceğini düşünüyordum.”

“Rhodes’un kim olduğuna dair en ufak bir fikri yok. Hiçbir şey hissetmiyor.”

Tristan kaşını kalırdı. “Biraz acımasızca olmadı mı?”

“Hiç de acımasızca değil.” Libby Rhodes, kararları tamamıyla dünyanın onu şekillendirmesine izin verdiği şeye dayanan kaygılı ve çöküşe doğru giden birisiydi. Nico dışında hepsinden daha güçlüydü ve bu doğaldı. Çünkü üstündeki lanet buydu: Ne kadar güç sahibi olursa olsun, bunu yanlış kullanacak gözü pekliğe sahip değildi. Bunu yapamayacak kadar dar kafalıydı, fazla toktu. Sevilemeyecek kadar kendi korkularının ve arzularının kafesine hapsolmuştu. Uyanıp kendi dünyasını inşa edebileceğini anladığı gün tehlikeli bir gün olacaktı ama geceleri Callum’un uykusunu kaçırmayacak kadar düşük bir ihtimal taşıyordu.

“Kendi güvenliği için hiçbir şey hissetmiyor,” dedi Callum. “Hayatta kalmak için yaptığı bir şey bu.”

Callum, Tristan’a doğruyu, yani yanlış soruları sorduğunu söylememişti. Örneğin, Tristan ona asla arşivlerin ona hangi kitapları verdiğini sormamıştı. Çok ciddi, hatta belki ölümcül bir hataydı.

“Bana babandan söz et,” dedi Callum ve Tristan şaşkınlıkla ona baktı.

“Ne? Neden?”

“Şımart beni. Buna bağ kurmak diyelim.”

Tristan ona bir şahin gibi dik dik baktı. “Bunu yapmandan hiç hoşlanmıyorum.”

“Neyi?”

“Her şey bir performansmış gibi davranmandan. Normal davranışları taklit eden bir makineymişsin gibi davranmandan. Ciddi, ‘bağ kurmak’ mı?” Tristan keyifsizce kadehine baktı. “Bazen birisini önemsemenin nasıl bir şey olduğunu anlıyor musun, yoksa insan olmaya dair hareketleri mi taklit ediyorsun diye düşünüyorum.”

“Sürekli olarak bunu düşünüyorsun.”

“Neyi?”

“Bazen düşündüğünü söyledin. Öyle yapmıyorsun. Sürekli bir şey bu.”

“Eee?”

“Bir şey yok. Ben sadece bunu sana söylüyorum çünkü bunu yapmam hoşuna gidiyormuş gibi.”

Tristan yine dik dik ona baktı ama en azından bu bir gelişme sayılırdı. “Bildiyimi biliyorsun, değil mi?”

“İhanetimi mi?” diye sordu Callum sakın sakın.

Tristan gözlerini kırıştırdı.

Sonra, tekrar kırıştırdı.

“Benim tarafımdan ihanete uğradığını düşünüyorsun,” dedi Callum. “Çünkü seni etkilediyimi düşünüyorsun.”

“Beni *manipüle* ettin.” Tristan bunu hırlar gibi söylemişti.

Kesinlikle bir hata yapmıştı. Önceki gece Tristan onun her zamanki içki teklifini reddettiğinde Parisa’nın yüzünde beliren o hafif gülümsemeyi gördüğünde hata yaptığını anlamıştı. Tristan’ın onu sınamak için nasıl bir anda bir yöntem bulduğunu anlayamamıştı ama artık olan olmuştu, bunu geri alamazdı. İnsanlar özerkliklerini, özgür iradelerini kaybetmekten nefret ederlerdi. Başka birisinin kontrolü ele geçirmesinden tiksindirlerdi. Tristan ona bir daha güvenmeyecekti ve durum giderek kötüye gidecekti. Bunun yarattığı zorluk, giderek büyümesi, dinmeyen bir hastalık gibi olmasındı. Callum onu ikna etmek için ne yaparsa yapsın, Tristan sonsuza dek duyguları ona mı aitti diye düşünecekti.

Tristan’ın öfkesi günlerdir içinde katlanarak artıyordu. Tamam.

O halde, bunu dışarı çıkarmanın vakti gelmişti.

“Beni gerçekten de suçlayabiliyor musun? Ben kendi seçimi-mi yaparak onurlu davranmayı tercih ettim,” dedi Callum. Birden bu mesele ona yorucu geldi. “Bir becerisi olan bir kişi bunu kullanma eğilimi sergiler.”

“Bana başka ne yaptın?”

“Parisa’nın sana yaptığından daha kötü bir şey yapmadım,” dedi Callum. “Yoksa onun seni benden daha çok mu önemseydiğini düşünüyorsun?”

Tristan’ın yüzünde sıkıntı dolu bir ifade belirdi; merakı şüpheleriyle savaşıyordu. Çok fazla hisse sahip olmanın kötü yanı bu, diye düşündü Callum. Birini seçmek çok zordu.

“Bunun Parisa’yla ne ilgisi var?”

“Her şey,” dedi Callum “Seni kontrol ediyor ama sen bunu görmüyorsun bile.”

“Söylediklerinin ne kadar ironik olduğunun farkında mısın?”

“Ha, son derece ironik. Korkutucu derecede. Bana babandan söz et,” dedi hemen. Tristan kaşlarını çatı.

“Konu babam değil.”

“Neden olmasın? Ondan uzun uzun bahsediyorsun ama hiçbir zaman bir şey söylemiyorsun.”

“Çok saçma.” Tristan ofladı.

“Öyle mi? Hem de ironilerden söz ediyorken,” dedi Callum. “Senin mizacın böyle. Dürüstsün ama asla gerçekleri söylemiyorsun.”

“Sana karşı neden dürüst olayım ki?” dedi Tristan. “Neden herhangi bir kişi sana karşı dürüst olsun?”

Bu soru üstlerine bir balta gibi düştü, beklenmedik bir şekilde ikisini de şaşırttı.

Bir şeyler değişmişti demek.

Callum hemen yanıt vermedi.

Sonra, "Elizabeth Rhodes küçükken uçabildiğini keşfetti," dedi. "O zamanlar, yerçekimi gücünü değiştirirken odanın moleküler yapısını değiştirdiğini bilmiyordu. Ateşe karşı her zaman bir yatkınlığı vardı, her zaman mum alevine uzanırdı ama o yaştaki bir çocuk için bunlar normaldi ve ebeveynleri ilgili ve sevgi doluydu. Parmağını yakmasını engelledikleri için, Libby aslında yanamadığını asla keşfetmedi. O sadece doğal elementleri bozmadan fiziksel güçleri değiştirebileceğini sanıyor ama yanılıyor. Moleküler yapıyı değiştirmesi için gereken enerji miktarı, tek başına sahip olduğundan fazla."

Tristan bir şey demeyince, Callum devam etti. "Bu becerisi ablasını ürküttü, daha doğrusu Libby öyle olduğunu düşündü. Aslında, ablası dejeneratif hastalığının ilk semptomlarını deneyimliyordu: kilo kaybı, işitme kaybı, görme kaybı, zayıflayan kemikler. Ablası bayılıyordu ama bu tamamıyla bir tesadüftü. Libby Rhodes kendisini suçladı ve neredeyse on sene sonra ablasını kaybedene dek güçlerini kullanmadı. Artık bu olayı tıpkı tekrarlayan bir rüya gibi düşünüyor."

"Bana neden bunları anlatıyorsun?" diye sordu Tristan sert bir sesle ama Callum devam etti.

"Nicolás Ferrer de Varona, becerileri olmadığı halde iyi yatırımlardan kayda değer bir kâr elde etmiş olan son derece sıradan iki medeialının tek çocuğu. Elbette, ebeveynlerinin *en* kârlı yatırımları. Libby'den daha çok becerilerinin farkında ama aralarında yine de pek fark yok."

Tristan kaşını kaldırdınca, Callum omuzlarını silkti. "Hem kendi şeklini hem de etrafındaki şeylerin şeklini değiştirebiliyor." Doğuştan şekil değiştirici olmayan birkaç medeialı bunu yapabi-

lıyordu ve şekil değıştirciler Nico'nun büyüünün tersini yapamıyorlardı: Kendi şekillerini değıştirebiliyorlardı ama başka bir şeyi değıştiremiyorlardı.

Bunu başarabilmek için ne kadar zor bir büyü gücü gerektiğini bilen Tristan, aklından geçen *neden* sorusuyla birlikte kaşlarını çatı.

“Onun oda arkadaşına âşık olduğunu ama bunun farkında olmadığını mı, yoksa hayatını kayıtsızca mı yaşadığını bilemiyorum,” dedi Callum gözlerini devirerek, “ama Nico de Varona farkında olmasa da ilk şekil değıştirdiğinde kısa bir süre ölmüş-tü. Artık bunu kolaylıkla yapabiliyor çünkü bedenini zorla aldığı alternatif şeklinin kas hafızasını tanıyacağı şekilde eğitti ama damarlarında akan büyü kalbini tekrar çalıştırmıyordu, şu anda nefes alıyor olmazdı. Artık daha çevik, sezgilerini daha çok kullanıyor, duyuları da daha keskin çünkü hayatta kalabilmesi için öyle olması gerek. Çünkü bedeni ona ayak uydurmaya çalışırken yeniden ölebileceğini biliyor.”

“Hangi hayvan?” diye sordu Tristan. İlişkili bir soru değildi ama yine de ilginçti.

“Bir şahin,” dedi Callum.

“Neden?”

“Belli değil,” diyen Callum devam etti. “Reina Mori nüfuzlu bir ölümlü klanına ait gayrı meşru bir çocuk. Klanın esas kolunun üyeleri Japon soyluları. Babasının kim olduğu bilinmiyor ve anneanesi tarafından gizli bir şekilde büyütölmüş ama zengin ve ayrıcalıklı bir hayat yaşamış. Doğa üstünde sahip olduğu kontrol hemen hemen bir ölü dirilticisinin gücüne eşit. Buna neden bu kadar direndiğini, hatta kullanmayı reddettiğini bilmiyorum ama bunun kızgın olmasıyla bir ilgisi var. Bu gücüne kızgın.”

“Onu fazla güçlü kıldığı için mi?”

“Onu güçsüz düşürdüğü için,” dedi Callum. “Reina kendisinin kullanamadığı bir yaşam gücü için evrensel bir donör ve karşılığında ona güç veren başka bir kaynak yok. Aslında, kendi büyüğü diye bir şey yok. Sahip olduğu her şey, Reina hariç herkes tarafından serbestçe kullanılabilir.”

“Yani, bu gücü kullanmayı reddetmesinin nedeni...” dedi Tristan ama kaşlarını çatı. “Çıkarcı olması mı?”

“Olabilir,” dedi Callum. Tristan düşünceli bir ifadeyle susunca devam etti. “Parisa’ya gelince, onun öyküsünü biliyorsun. Becerilerinin en çok farkında olan kişi o. *Bütün* becerilerinin,” dedi Callum hafifçe gülümseyerek, “ama özellikle de büyüğü olanların.”

Tristan yine sessizleşince, Callum ona baktı.

“Sor.”

“Neyi sorayım?”

“Bana hep sorduğun soruyu. Onun neden burada olduğunu.”

“Kimin, Parisa’nın mı?”

“Evet. Bana Parisa’nın neden burada olduğunu sor.”

“Can sıkıntısı herhalde,” diye mırıldandı Tristan ve ne kadar az şey bildiğini belli etmiş oldu.

“Belki biraz,” dedi Callum, “ama aslında Parisa tehlikeli. Öfkeli,” dedi. “Çok öfkeli, intikamcı, kindar, insanları sevmemeye eğilimli. Libby’nin ya da Nico’nun gücüne sahip olsaydı, şu anda toplumun geri kalanını çoktan yok etmişti.”

Tristan şüpheli gözüktüyordu. “Peki, sence neden burada?”

“Bunu yapmanın bir yolunu bulmak için.”

“Neyi?”

“Bir şeyleri yok etmenin. Olasılıkla dünyayı. Ya da dünyayı

kontrol etmenin bir yolunu bulmak için. Bu bilgiye eriştiğinde hangi seçenek ona uyarsa.”

“Çok saçma.”

“Öyle mi?” dedi Callum. “İnsanları tanıyor. Birkaç istisna hariç, herkesten nefret ediyor.”

“Sen nefret etmiyor musun?”

“Nefret etmeyi beceremem. Hatırlarsan, bunu sana söylemiştim.”

“O halde, işine geldiğinde hiçbir şey hissetmeyebiliyorsun,” diye mırıldandı Tristan.

Callum acı bir gülümsemeyle ona baktı.

“Seni incitti mi?”

Tristan kendisini önemli bir konuyu konuşmaya hazırladı. Haklıydı. “Ne incitti mi?”

“Babanın yaptığı, söylediği şeyler. Acı bir deneyim miydi, yoksa sadece utanç verici miydi?”

Tristan bakışlarını kaçırdı. “Nasıl oluyor da hepimizle ilgili bu kadar çok şey biliyorsun? Bunu sırf duygularımızı hissederek yapıyor olamazsın.”

“Doğru, bir tek bu sayede yapmıyorum,” dedi Callum. “Neden gitmedin?”

“Ne?”

“Öykü böyle değil midir? İnsanlar kötü durumlar yaşadıklarında neden çekip gitmezler?”

Tristan yumruğunu sıktı.

“Ben bir...”

“Ne değilsin? Bir kurban mı? Öylesin ama bu sözünü seni tanımlamasına izin veremezsin.”

“Beni yargılıyor musun? Bir suçlama mı bu?”

“Kesinlikle değil. Baban şiddet yanlısı bir adam. Acımasız ve gaddar. Talepkâr, sert. Ama işin en kötü yanı onu seviyor olman.”

“Babamdan nefret ederim. Bunu biliyorsun.”

“Bu, nefret değil,” dedi Callum. “Yozlaşmış sevgi, çarpık sevgi. Hastalıklı bir sevgi, bir parazit. Hayatta kalmak için ona ihtiyacın var.”

“Ben bir medeialıyım,” dedi Tristan hışımla. “O, bir cadı.”

“Herhangi bir şey olmanın nedeni onun çocuğu olman,” dedi Callum. “Sevgi dolu bir evde büyümüş olsaydın, farklı bir gerçekliği görmeye zorlanmazdın. Büyü gücün başka bir şekilde gelişir, başka bir şeye dönüşürdü. Ama her şeyin ötesini görmen gerekiyordu çünkü olduğu gibi görmek fazla acı veriyordu. Çünkü babanı bir bütün olarak –onayına hâlâ dünyadaki her şeyden çok ihtiyaç duyduğun şiddet yanlısı, gaddar bir adam olarak– görmek,” dedi Callum ve Tristan ürperdiğini hissetti, “ölmene neden olurdu.”

“Yalan söylüyorsun. Sen...” Tristan başını çevirdi. “Bana bir şey yapıyorsun.”

“Evet, yapıyorum.” Callum kadehini masaya bırakıp kalktı ve ona yaklaştı. “Seni manipüle ediyor olsaydım, bunu hissederdin. Şu anda yapıyorum. Bunu hissediyor musun?” Callum ellerinden birini Tristan’ın ensesine götürdü ve Tristan’ın hüznünün, hissettiği boşluğun kadrانlarını çevirip bunları artırdı. “Hiçbir şey utanç hissi kadar incitmez,” diye mınıldandı Callum. Tristan’ın deliklerle dolu, aşınıp incelmış olan sevgisinin kenarlarını buldu. Kısırçılıktan, şiddetli arzulardan oluşan cepleri, istemeye eşit olan çılgınlığını buldu.

“Onun onayını istiyorsun, Tristan ama bunu sana asla veremeyecek. Onun –gerçek versiyonunun, hatta *fikir* olarak babanın–

ölmesine izin veremezsin çünkü o olmazsa, senin de hiçbir şeyin olmaz. Her şeyi olduğu gibi görüyorsun ama ne gördüğünü biliyor musun?”

Tristan gözlerini yumdu.

“Hiçbir şey,” dedi Callum. Tristan’ın ağzından acı dolu bir ses çıktı. “Hiçbir şey görmüyorsun. Gücünü anlama becerin dünyayı olduğu gibi kabul etmeni gerektiriyor ama sen bunu yapmayı reddediyorsun. Parisa’ya karşı çekim hissediyorsun çünkü o seni sevmez, çünkü sana ve herkese hissettiği nefret sana tanıdık geliyor, rahat hissettiriyor. Bana karşı çekim hissediyorsun çünkü sana babanı hatırlatıyorum. Açıkçası, *gaddar* olmamı istiyorsun, Tristan. Gaddarlığım hoşuna gidiyor çünkü bunun ne olduğunu anlamadığın halde seni büyülüyor, buna yakın olmak seni yatıştırıyor. Tıpkı Rhodes ve ateşe olan eğilimi gibi.”

Tristan’ın yanakları büyük bir olasılıkla acı gözyaşlarıyla ıslanmıştı. Callum bundan, kendisine önemsemek için izin verdiği bir insan psişesini yok etmekten hoşlanmadı. Kül, moloz gibi bir şeydi. Hep bir eşik hissi vardı; tuzlu değildi, tatlı değildi ama ikisi de değildi. O ya da bu yana yatma, hayatta kalınması mümkün olmayan bir tarafa –geri alınamayacak ve telafi edilemeyecek bir şekilde– devrilme tehlikesiydi.

“Ben sahip olmadığın babayım,” dedi Callum yüksek sesle. “Seni seviyorum. Bu yüzden, istesen bile bana sırtını dönemezsin. Kusurlarımı biliyorsun ama bunları arzuluyorsun; bunları tutkuyla arzuluyorsun. Ne kadar kötü olursam, beni affetmek için bir o kadar çaresiz hissediyorsun.”

“Hayır.” O sırada yaşadıkları göz önüne alınacak olursa, Tristan’ın konuşabilmesi takdire şayandı. “Hayır.”

“İşin aslı, seni incitmek istemiyorum,” dedi Callum yumuşak

bir sesle. "Seni kurtarmak istemeseydim, bunu, şu anda sana yaptığım şeyi yapmazdım. Bizi kurtarmak için. Artık bana güvenmek istemiyorsun. Bunu anlıyorum ama benden uzak durmana izin veremem. Büyümün tadını, nasıl hissettirdiğini bilmen gerekiyor ki yokluğunu anlayabilesin. Ellerimin vereceği acıyı bilmen gerekiyor, Tristan. Nihayet işkence ve sevgi arasındaki farkı öğrenebilmen için, seni incitmem gerekiyor."

Tristan'ın içinde her ne kaldıysa dizlerinin üstüne çökmesine neden oldu. Callum da onunla birlikte dizlerinin üstüne çöktü. Alnını Tristan'ın alnına dayayarak onu dik tuttu.

"Seni yerle bir etmeyeceğim," dedi. "İşin sırrı şu ki insanlar yerle bir olmak isterler. Bir doruk noktasıdır, kırılma noktasıdır ve sonra her şey daha kolaydır. Ama fazla kolay olduğunda, insanlar bunu daha çok arzular, peşinden koşarlar. Sana bunu yapmayacağım. Yapsaydım, asla geri gelemezdin."

Elini gevşetti, büyüsunü geri çekti. Tristan titredi ama hemen rahatlayamayacaktı. Tam olarak gevşeyemeyecekti ve bu hissin hafiflemesi bir kas krampı gibi olacaktı. Bir uzvun uyuşması ve sonra karıncalanması gibi. Yeniden canlanan, dirilen sinir uçları gibi. Dolduracak bir yer bulan basınç gibi.

"Nasıl..." dedi Tristan. Callum omzunu silti.

"Cemiyet'te birisinde bizimle ilgili kitaplar var. Tahminlerden söz ediyorlar."

Tristan başını kaldıramadı.

"Bir kehanet gibi değil," dedi Callum. "Daha çok... olasılıklar gibi. Bir davranışın ya da diğerinin sergilenme olasılığı gibi. Çizelgeler ve veri grafiklerinin yanı sıra, kişisel geçmişimizle ve bizi neyin tetiklediğiyle ilgili cilt cilt kitap var. Sonra, hayatımızla ilgili bir öykü, bir projeksiyon var. En olası sonuçlardan söz ediyor."

Tristan onun göğsüne yaslandı ve Callum onu kendisine çekti, başını göğsüne yaslamasına izin verdi ve bir çırpıda kendi ruhunun durağanlığına geri döndü.

“Seninki en ilginç öykü değil,” dedi Callum üzgün üzgün, “ama bazı ilişkili ayrıntılar var. Sanırım, diğerlerinin öyküsünü daha dikkatli okudum.”

“Neden?” dedi Tristan boğuk bir sesle.

“Neden ben mi? Bilmiyorum. Açıkçası, bunu istemek bir anda aklıma geldi. Kütüphanenin bana ne vereceğini görmek istedim. İlk olarak, bariz nedenlerden dolayı Parisa’nın ismini yazdım.” Callum güldü. “Onun diğerlerini kendi tarafına çekeceğini tahmin etmeliydim; Rhodes bariz bir seçimdi. Son derece ahlaklı, trajik derecede güvensiz. Ama şaşılacak derecede akrobatik,” dedi biraz düşünüp. “Ya da ikinizin... yakınlaşmalarından öyle olduğunu tahmin ediyorum diyelim.”

Tristan bir şey demedi.

“Kitapta onun gücünü asla tam kapasiteyle kullanamayacağı öngörülüyor. Bire bir ihtimal. Can sıkıcı, değil mi? Az kalsın Cemiyet için seçilmeyecekmiş çünkü bu teklifi kabul edeceği üstüne fikir birliğine varamamışlar ama en sonunda Atlas Blakely onları ikna etmiş. İlginç, değil mi?”

Tristan’ın kıpırdadığını hissetti.

“Elbette, Blakely benden nefret ediyor. Ölmemi istiyor. Veba gibi silinmemi istiyor. Onun dosyasına erişmeye çalıştım ama henüz o aşamaya gelemedim sanırım. Seni seviyor,” dedi Callum geriye çekilip ona bakarak. “Yerinde olsaydım, nedenini düşünmeye başladım.”

“Ne diyordu...” Tristan yutkundu. Artık normal bir şekilde konuşabiliyordu ama büyük bir ihtimalle konuşmak istemiyordu. “Şeyle ilgili ne diyordu...”

“Bununla ilgili mi? Elemeyle mi?”

Yanıt gelmedi.

“Şunu biliyorum ki bu kadar uzun süre yalnız bırakılmamızın nedeninin senin bunu yapmanı bekliyor olmaları,” dedi Callum. “Yemek odasını seçtiğini biliyorum çünkü kısa bir süre önce cebine bir bıçak sakladın. Hatta,” dedi Tristan’ın elini nereye götürdüğüne bakarak, “şu anda parmaklarının arasında o bıçağın sapı olduğunu ve o nokta ile kaburgalarım arasındaki mesafeyi düşündüğünü, dikkatle ölçtüğünü de biliyorum...”

Tristan gerildi. Bıçağı tutan eli hareke etmek üzereyken durdu.

“Bunun üstesinden gelmenin mümkün olmadığını biliyorum,” dedi Callum. Sessizlik oldu.

“Bıçağı bırak,” dedi Callum. “Beni öldürmeyeceksin. İyi bir fikirdi. Bunu senin yapman gerektiğine kim karar verdiyse – muhtemelen, Rhodes’du,” dedi biraz düşünüp. Tristan bunu inkâr etmeyince, omzunu silkti. “İyi bir fikirdi,” dedi yine. “Ama çok düşük bir olasılık taşıyor.”

Tristan kendisini olacıklara hazırladı ve Callum bekledi.

“Seni öldürebilirim,” dedi Tristan. “Ölmeyi hak ediyor olabilirsin.”

“Ah, elbette,” dedi Callum. “Ama ölecek miyim?”

Sessizlik.

Bir yerden bir saatin tik tak sesleri geliyordu.

Tristan yutkundu.

Sonra, Callum’u itti, cebine gizlediği bıçağı çıkardı ve arasındaki boşluğa fırlattı.

“Rhodes’u öldüremezsin,” dedi boğuk bir sesle.

“Peki,” dedi Callum.

“Parisa’yı da.”

“Peki.”

Tristan dudaklarını birbirine bastırdı. “Ayrıca, yanılıyorsun.”

“Hangi konuda?” Bir önemi yoktu. Yanılmıyordu.

“Her konuda.”

Aralarına yine bir sessizlik çöktü. Tükenmiş, işi boşalmış ve büyük bir ihtimalle düşündüğünden daha fazla iyileşmesi gereken Tristan masadan kadehini aldı ve başına dikti. Callum, Tristan’ın aralanan kaygan dudaklarında kalan şarabın parıltısını gördü.

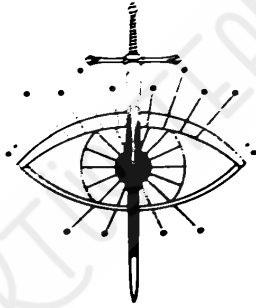
“Peki, kim ölüyor?” diye sordu Tristan.

Nihayet. Tristan ilk kez doğru soruları soruyordu. Callum elini uzatıp bıçağı aldı ve sessizce inceledi. Yemek odasının şöminesi-
nin titrek alevleri bıçağın kenarına yansıdı.

“Aslında,” dedi alçak sesle. Başını kaldırıp Tristan’ın gözleri-
nin içine baktı. “Ben seni öldürüyorum.”

Birkaç saniye içinde, sessizlik bir çılgılla bölündü.

VIII

ÖLÜM

“Erkekler kavramsal açıdan geçersiz kılınmıştır,” dedi Libby dizlerine bakarak. Nico’nun masasının yanındaki sandalyeye oturmuş, öne eğilmişti. “Bu Cemiyet mi? Erkekler tarafından kurulduğuna bahse girerim. Üyelik için birisini öldürmek mi? Bir erkeğin fikri. Kesinlikle bir erkeğe ait.” Dudaklarını büzdü. “Teorik olarak, erkekler felaket demektir. Bir kavram olarak, onları kesinlikle reddediyorum.”

“Bunu ciddi söylemiyorsun,” dedi onu hayal meyal dinlemekte olan Nico sözcükleri uzatıp. O sırada, gözleri bağlıydı ve Libby’nin asla anlamayacağı nedenlerden dolayı gardıroba bıçaklar fırlatıyordu. Olası bir istilaya hazırlıklı olması gerektiği gibi bir şey söylemişti ve Libby ona öyle olduklarını hatırlatmıştı (hazırlıklıydılar ve büyük bir ihtimalle istilaya uğramayacaklardı). Daha önemli bir nedense, Nico’nun kontrol edemediği bir durumdan endişe duymasıydı ve bu yüzden de onu bıçaklamak istemiydi. Anlaşılabilir bir neden olabilirdi ama Libby, NYUMA’da geçirdikleri dört sene boyunca hep yorgun gözüken Gideon’a acı-maya başlamıştı. Güneşin bile durduramayacağı bir oda arkadaşıyla çok uğraşmış olmalıydı.

Nico ellerinden birini kaldırıp odadaki güçleri yokladı.

“Uçur. Lambayı uçur.”

“Lambayı kırma, Varona.”

“Tamir ederim.”

“Eder misin?”

“Evet,” dedi Nico sabırsızlıkla.

Libby gözlerini devirdi ve etrafındaki yer çekimi güçlerine odaklandı. Kim bilir kaçınıcı kere her şeyi Tristan'ın gördüğü gibi görebilseydi diye düşündü. Daha önceden asla gözlerinin ona gösterdiği şeyleri sorgulamamıştı ama artık yaptığı tek şey buydu. Nico'nun büyüsünü görünmez dalgalar şeklinde hissedebiliyordu. Nico erişimini artırıyor, büyüsünü daha geniş bir alana yayıyordu. Sırf odayı doldurarak, kendisinin ve Libby'nin boşluk olarak gördüğü yeri kaplayarak odadaki her şeyin nerede olduğunu anlayabiliyordu.

Görecelilik. Aslında, orada parçalar, o hiçliği oluşturan şeyin ufak partikülleri vardı. Tristan bunları görebiliyordu, Libby'ye göremiyordu.

Libby bundan hiç hoşlanmıyordu.

"Dur," dedi Nico. "Yine havayı değiştiriyorsun."

"Havayı değiştirmiyorum. Bunu yapamam."

Büyük bir olasılıkla, Tristan yapabiliyordu.

"Dur," dedi Nico. Vazo kırıldı. Bıçak elinde kaldı.

"Tebrikler," diye homurdandı Libby.

Nico gözlerindeki bağı çıkarıp sinir olmuş gibi ona baktı.

"Fowler'la ne oldu?"

Libby sinirlendi. "Neden her şeyin Ezra'yla ilgili olması gerek?"

Nico omuzlarını silkti. "Ondan hoşlanıyorum."

"Olamaz," dedi Libby buna çok üzülmüş gibi. "Sen bana onay vermezsen ne yaparım?"

"Rhodes. Tanrı aşkına." Nico bıçağı bir kenara fırlatıp kalkmasını işaret etti. "Haydi, gel. NYUMA oyunu gibi olacak."

"Hayır," dedi Libby. "Seninle oynamak istemiyorum. Git, başka bir oyuncak bul."

“Ne oldu?” diye sordu Nico yine.

Hiçbir şey. “Ayrıldık.”

“Tamam ve...”

“O kadar.” Söylemişti. Hiçbir şey olmamıştı.

“Hımm.” Nico’nun tek bir ses çıkararak acı çekmenin dinmek bilmez doğasıyla ilgili uzun bir müzikali anlatabilmek gibi bir becerisi vardı.

“Ne dememi istiyorsun, Varona? Haklı çıktığını mı?”

“Evet, Rhodes, elbette. Her zaman haklıyım.”

Hakkını vermek gerekiyordu. Libby bile bile tuzağa düşmüştü.

Libby sinir içinde ayağa kalkmak istediği için ayağa kalktı. (Bunun önemi, Nico’nun verdiği emre uyarak değil, kendi istediği için ayağa kalkmasının o anda ona özellikle uygun gelmiş olmasıydı.)

“Haklı *değildin*,” dedi Libby aksi bir ifadeyle ama söylediği hiçbir şeyin fayda etmeyeceğinden adı gibi emindi. Nico de Varona kendi gerçekliğinde yaşıyordu – büyük bir olasılıkla, Tristan’ın bile anlam veremediği bir gerçeklikti bu. “Ezra... sıradan birisi değil. Ya da onun hakkında her zaman dediğin şey değil.”

“Sıradan,” dedi Nico kısaca. “Sen değilsin.”

“Ezra sıra...”

Libby yanlış şeye odaklandığını fark ederek sustu.

“Bunu bir iltifat gibi söylüyorsun,” diye mırıldandı. Nico hem *kes sesini* hem de *dediğim gibi* diyen bir ifadeyle ona baktı. “Rhodes, senin sorunun kendini tehlikeli birisi olarak görmeyi reddetmen,” dedi. “Kendini kanıtlamak istiyorsun, tamam ama bu hiç de senin düşündüğün gibi zorlu bir savaş değil. Sen zaten zirvedesin. Nedense seni şey gibi gösteren birisini seçmek gibi büyük bir salaklık ettiğini de göremiyorsun...” Duraksayıp doğru sözcüğü düşündü. “Seni daha sıkıcı gösteren birisini...”

“Nihayet senden daha iyi olduğumu itiraf mı ediyorsun?”

“Benden daha iyi değilsin,” dedi Nico hemen. “Ama yanlış şeyleri arıyorsun. Ne aradığını tam olarak bilemiyorum. Diğer parçaları arıyorsun.”

Libby yüzünü buruşturdu. “Neyin diğer parçalarını?”

“Nereden bileyim? Belki kendinin.” Nico ofladı ve ısrarla devam etti. “Her neyse, başka parçalar yok, Rhodes. Başka hiçbir şey yok. Bir tek sen varsın.”

“Bu da ne demek?”

“Ya bütünsündür ya da değilsindir. Aramayı kes. Burnunun dibinde duruyor.” Nico sabırsızlıkla Libby’nin elini tutup hızla göğsüne götürdü. Libby ona dik dik bakıp saldırıya uğramış gibi elini çekti. “Ya senin için yeterlidir ya da hiçbir şey yeterli olmayacaktır.”

“Ne yapıyorsun, bana nutuk mu çekiyorsun?”

“Sen bir yangın tehlikesisin, Rhodes. O yüzden, hasarlar için özür dilemeyi bırak da lanet olasıca şey yansın.”

Libby bir yanının inanılmaz derecede sinir olduğunu hissetti. Diğer yanıysa Nico de Varona’nın sözlerine hak verme tuzağına düşmek istemiyordu.

Böylece, uygun bir yanıt bulamayan Libby gözünün ucuyla kırılan lambaya baktı ve tamir edip masaya koydu.

Nico buna yanıt olarak masayı bir kutuya dönüştürdü.

Nico her büyü yaptığında, Libby huzursuz olurdu. Nico inanılmaz bir güce sahipti. Libby asla yaptığı şeylerin ayrıntılarını göremiyordu; dünyanın materyalleri kuklacı Nico’nun tuttuğu ip-lerse, bunların ne olduğu muğlaktı. Bir şeyleri değiştiriyordu ve bir anda eski haline getiriyordu. Onu dikkatle izliyor olsa bile, ne yaptığını asla hatırlamıyordu. Az önce masa olan şey artık bir ku-

uydu ve yakında bir sandalye ya da bir bataklık olabilirdi. Büyük bir olasılıkla, masa bile eski halini hatırlamıyordu.

“Ben bir yangın tehlikesiysen, sen nesin peki?” dedi Libby.

“Bir önemi var mı?”

“Olabilir.” Libby kutuyu yeniden bir masaya dönüştürdü.

“Komik,” dedi Nico. “İkimizi de seçmemiş olsaydılar, bunların hiçbirini yapmazdım.”

“Neden komik?”

“Burası yüzünden bir katilim,” dedi. Biraz düşündükten sonra, “Suç ortağıyım,” dedi. “Yakında öyle olacağım.” Son cümlesini kararlılıkla söylemişti.

“Komik olan kısma geç,” dedi Libby sıkılmış gibi.

“Artık üstümde bir leke var, değil mi? Bir işaret. ‘... için cinayet işlemiş olan kişi,’” dedi ve lafının gerisini getiremedi. Bıçağı avcuna çağırdı ama Libby bunu öyle görmedi. Az önce bir kenarda duran bıçak bir anda Nico’nun elinde belirdi. “Buraya gelmemiş olsaydım, böyle olmayacaktı. Sen olmasaydın, buraya gelmezdim.”

Libby, Nico onu mu suçluyor diye düşündü. Ses tonu suçlayıcı değildi ama onu suçlamadığını düşünmek zordu. “Ben gelmeseydim de gelecektin, unuttun mu?”

“Evet ama sırf sana sordukları için.”

Nico elindeki bıçağa baktı ve çevirip keskin kısmını inceledi.

“Bölünmezlik,” dedi boşluğa.

“Ne?”

“Bölünmezlik,” dedi bu sefer daha yüksek sesle. Ona bakıp omuzlarını silktili. “Şu eğer-öyleyse hesaplamalarından, değil mi? Tanıştığımız için artık birbirimizden ayrılmayız. Her zaman şu tuhaf oyunu oynamamız gerekecek... Ne deniyordu ona? *Espejo* oyunu. Ayna oyunu.”

“Ayna oyunu mu?”

“Evet, sen bir şey yapıyorsun, sonra bunu ben yapıyorum Taklit.”

“Peki, kim önce yapıyor?” diye sordu Libby.

“Bunun bir önemi yok.”

“Bu durum seni sinirlendiriyor mu?”

Nico önce elindeki bıçağa, sonra yine ona baktı. “Bunu korumak için birisini öldürürdüm,” dedi. “O yüzden, evet.”

Libby onun elindeki bıçağı kendisine çağırıyor; pratikte bıçak hep ona aitmiş gibi oldu.

“Ben de,” dedi alçak sesle.

Bıçağı kısa bir süreliğine başka bir şey olmuş olan masaya koydu. “Buna bir son verebiliriz. Oyunu oynamayı bırakabiliriz.”

“Nerede duracağız? Burada mı? Hayır,” dedi Nico başını sallayarak. Parmaklarını yanına vurdu. “Burası yeteri kadar ileri bir nokta değil.”

“Ama ya çok ileri gidersek?”

“Gittik bile,” dedi Nico. “Durmak için çok geç artık.”

“Paradoks,” dedi Libby yüksek sesle. Nico’nun dudaktan bunu gönülsüzce kabul etmiş gibi kıvrıldı.

“Öyle, değil mi? Senin ateş olmadığın gün, dünyanın benim için hareketsiz kalacağı gün olur.”

Libby bıçağı Nico’nun masasından alıp sert bir şekilde üstüne saplayana kadar öylece durdular. Masanın ışınları bıçağın etrafını sardı ve onu oraya hapsetti.

“Ayrıldık,” dedi Libby. “Ezra ve ben. Bitti. Son.”

“Tajik,” dedi Nico bilmiş bilmiş. “Çok üzücü.”

“En azından, üzölmüş gibi yapabilirsin.”

“Evet ama yapmayacağım.”

Libby gözlerini devirip ayağa kalktı ve kasıtlı olarak Nico'nun masasındaki sandalyeyi odanın ortasına bıraktı. Onun sinir içinde oflayışına aldırış etmeden açık kapıdan çıkıp gitti. Odasına giderken, Tristan'ın odasının kapısının önüne durdu, içeride neler olduğunu ve onun aşağı katta ne durumda olduğunu düşündü. Bunun kolay olacağını sanmıyordu. Açıkçası, işe yaramasını bile beklemiyordu. Callum'u öldürmesi için Tristan'ı seçmenin tek amacı, onun bu işi yapabilecek son kişi olmasıydı. Dolayısıyla, bu mesele sadece bir kurban vermekle ilgili değildi, aynı zamanda bir kumardı.

Tristan'ın ağzını, gözlerini düşündü. Tristan'ın eli atmayan nabzının üstünde dururken, bir şeyde ustalaşmanın nasıl bir his yarattığını düşündü.

Ruhun için çok endişeleniyor musun, Rhodes?

Libby'nin risk almaya o kadar karşı olması büyük talihsizlikti.

Libby sessizce odasına girip kapıyı arkasından kapattı ve kendisini sırt üstü yatağına attı. Komodinin üstündeki kitaplardan biri okumayı düşündü ama vazgeçti. Nico büyük bir ihtimalle bir şeyin peşindeydi, bekleme süresini geçirmek için kendisine anlamsız bir iş bulmuş olmalıydı ama Libby dikkatini dağıtmayı başaramıyordu. Zihni Tristan'dan Callum'a, sonra tekrar Tristan'a ve kısa bir süreliğine, mutsuzca Ezra'ya geri gidiyordu.

Bitti mi? Bitiriyor musun?

Ezra her şeyden çok bitkin düşmüş gibiydi.

Evet, bitti, dedi Libby. Bitiriyorum.

Sorun aralarında bir şeyin değişmiş olması değil, Libby'nin eskisi gibi olmamasıydı. Öylesine çarpıcı bir değişim geçirmişti ki hangi versiyonunun kendisini o ilişkiye, o hayata ya da hâlâ ona aitmiş gibi görünen ve aynı hissi veren ama eskisi gibi olmayan bu şekle soktuğunu hatırlayamıyordu.

Tristan ile Parisa'yla yaptıkları için suçluluk bile hissetmiyordu çünkü o gece her kim olduysa, artık ondan da farklıydı. O gece, onu birazcık rahatsız edecek, birazcık sarsacak bir şey arayışında olan geçiş dönemindeki Libby'ydi. Temiz bir sayfa açmasını ve her şeye yeniden başlamasını sağlayacak bir deneyimdi. Küller küllere, toprak toprağa. Bunu bulmuş, bozmuş ve yoluna devam etmişti.

Artık her kimse, olasılıklarla dolu güçlü birisiydi. Ama istisnai birisi olduğunu bildiği için, bir yandan da çaresizdi. Evrenin gizemli mekanizmalarını kontrol ettiğini bilerek eski haline geri dönebilir miydi? Bunları inşa edebileceğini, kontrol edebileceğini, dilediği gibi şekillendirebileceğini bilerek bunu yapabilir miydi? Hırs çok pis, kirli bir sözcüktü ama hırslıydı. Bunun kölesiydi. Kader kavramının altında büyük bir ego yatıyordu ama buna tutunması gerekiyordu. O anda öyle hissetmese bile, büyük bir şey yapmak için dünyaya geldiğine, bir kaderin yarattığı tatmin hissinin kurtuluş ayrıcalığı verebileceğine inanması gerekiyordu.

Kütüphane hâlâ taleplerini geri çeviriyordu. Özellikle de uzun ömür talebi reddediliyordu; Libby daha iyi ya da daha yetenekli olsaydı, ablası yaşar mıydı sorusu sürekli olarak reddediliyordu. Sanki kütüphane arşivlerinin tüm yapısı ondan korkuyordu ya da ondan kaçıyor. Erişmemesi gereken bir bilgiyi istediği düşüncesine karşılık, elle tutulamayan bulantı dalgaları oluştuğunu hissedebiliyordu.

Ama kütüphanenin kararlılığının da zayıflamaya başladığını hissediyordu. Yakında onun ağırlığı altında ezileceğini hissediyordu. Kütüphane sadece bir şeyi ya da birisini bekliyordu. Libby Rhodes'un şimdi dönüşeceği kişiyi bekliyordu.

Enerjinin muhafaza edilmesi, Libby var olduğu için dünyada

var olmayan düzinelerce insan olması gerektiği anlamına geliyordu. Belki de ablası, Libby yaşadığı için ölmüştü. Belki de ablası, Nico yaşadığı için ölmüştü. Belki de dünya sınırlı miktarda güce sahipti ve bu yüzden, Libby daha fazlasına sahip oldukça, başkaları daha az güce erişebiliyordu.

Bunu heba etmeye değer miydi?

Libby mantık çerçevesinde düşünmeye başladığını fark etti. Yanısı yanıtlarla doluydu, diğer yanıysa sorularla doluydu ve her şey hissettiği büyük suçluluk hissiyle ilişkiliydi. Öldürmek yanlış, ahlaksızcaydı; ölüm, dünyaya gelmenin tek makul sonucu olsa bile doğal değildi. Kendisini mantıklı düşünerek yatıştırma ihtiyacı zihninde balın etrafına üşüşmüş sinekler gibi dolanıyordu.

Callum yok olduktan sonra ne olacaktı? Evin etrafındaki koryucu kalkanların, Cemiyet'in geçmiş üyelerinin izleri ve dolaşısıyla bir bakıma hayaletler olduğunu düşünmek garipti. Evin büyüünün altıda biri, korunması için ölmek üzere seçilmiş kişilere aitti.

Callum öldükten sonra, etkisi kalacak mıydı?

Diğerleri kalkanların tasarımı için Nico ile Libby'yi takdir etmişlerdi ama Libby daha karanlık olan gerçeği biliyordu: Kütüphane'nin en elzem savunmasını Callum inşa etmişti. Libby ile Nico küre biçimi kalkanın mimarları olabilirlerdi ama bunların iç dokusunda Callum'un vakum dediği şeyi Callum inşa etmişti. Tüm insani hislerin asılı kaldığı bir yalıtım katmanıydı bu.

Hiç his olmadığında, bunların yerini ne alıyordu? Bir şeyin yokluğu, asla bir şeyin varlığı kadar etkili olamazdı; daha doğrusu, Libby o zamana dek böyle düşünmüştü. Boşluğu bir şeyle doldurmalarını önermişti; Callum gerçekten de bir tür varoluşçu bir kapan inşa etmek istiyorsa, bir tür tuzak ya da büyük olasılıkla

kâbuslardan fırlamış bir şey olabilirdi ama o buna karşı çıkmıştı. Hiçlikte asılı kalmanın tüm motivasyondan, tüm arzulardan yoksun olmak anlamına geldiğini söylemişti. İşlevsel paraliz olduğunu söylemişti. Yaşamayı ya da ölmeyi istememek, asla var olmamış olmayı istemektir. Buna karşı koymak imkânsızdı.

Libby büyük bir huzursuzluk ve biraz da endişe hissiyle doğruldu. Tristan kesinlikle tamamıyla güçsüz değildi ama belki de Atlas'ın Callum'un var olmaması gereken bir şey olduğunu ilma etmesinin arkasında bir neden vardı. Callum'un gücü her zaman tembel, tanımlanamaz bir şeydi ama kullanıldığında yarattığı etki kesindi. Parisa'nın zihninin bir parçasını almış ve o kadar büyük bir ıstırap yaşatmıştı ki Parisa onun yaptığı şeyle yaşamak yerine kendisini yok etmişti.

Birden Libby, Tristan ile Callum'u yalnız bıraktıklarında göze aldıkları riski fark etti. Sadece birinin sağ çıkacağı ölümüne bir savaş olacaktı. Tristan başarısız olursa, Callum her şeyi anlayacaktı. Geri dönüşü yoktu, sonra olacakları durduramayacaklardı. Callum onu seçtiklerini, kimin neyi hak ettiğine dair yaptıkları hesapta onu gözden çıkarmaya karar verdiklerini anlayacaktı ve bunun bazı sonuçları olacaktı. İkisinin aşağı katta yalnız olmaları, biri yenilmeye mahkûm iki gladyatörün bir arenada karşılaşmasından farksızdı.

Tristan'ın bunu yalnız yapmasına izin vermemiş olması gerekirdi.

Libby yataktan fırlayıp kapıya koştu ve tam açacakken odadaki bir şey değişti. Hava değişti. Moleküller kendilerini yeniden dizdiler, nedense soğudular ve emekleyecek kadar yavaşladılar. Artık odada yabancı, amnestik bir hava vardı. Sanki oda artık onu tanımıyor, bu yüzden onu habisi bir tümör gibi ezmek istiyordu.

Korku muydu bu?

Korku *olmadığını* söyleyemezdi ama Nico'yla yaptığı konuşmada tek bir konuda haklıydı.

Hava farklıydı ve onu değiştiren kişi kendisi değildi.

Libby hızla değişimin kaynağına döndü; daha doğrusu, dönmeye çalıştı. Yine zaman durmuş gibi nabzının atmadığını hissetti ama sonra başka bir his göğsünü doldurdu – ona ait olmayan şey *kendisiymiş* gibi ani, muğlak bir histi bu. O anda sırf o odada var olmak bile klostrofobikti; tıpkı uzayda bir sıkıştırıcının içinden geçmek gibiydi çünkü bir içgüdü, sezgili evin bir oyunu ona orada olmaması gerektiğini söylüyordu. Bunu açıklayabilmek mümkün değildi; sadece her zamanki özgürlüklerini bir yokluk, bir eksiklik olarak hissettiğinin farkındaydı. Ciğerleri genişlemek istemiyordu.

Bunu daha önce fark etmiş olsaydı durdurabilirdi. O anda kaynağın nerede olduğunu anlasaydı, durma noktasına getirebilirdi. Libby'nin sorunu, Tristan'la tanışmamış olsaydı asla bilmeyeceği zayıflık buydu. Dünyadaki tüm güce sahip olabilir, küresel nüfusu iki kere yok edebilirdi ama yine de tam olarak göremediği bir şeyle savaşılamazdı.

Ama bütünüyle boşluk da hissetmiyordu. Uzaklardan bir yerden, kesin bir yabancılığın orta yerinden tanıdık bir ses duydu.

Neye evet dediğimizi biliyor musun ki?

Beline bir kol dolandı ve onu geriye çekti. Bir anda, hatta daha kısa sürede olmuştu. Zaman yeniden hızla akmaya başlamış, nihayet çığlık atabildiği anda odadaki hava yeniden ciğerlerine dolmaya başlamıştı.

TRISTAN

Kan akışının kulaklarındaki uğultusu yüzünden az kalsın onun sesini duymayacaktı ama ses Callum'un durup gözlerini kırıştırmasına yetmişti. Başını eğip elindeki bıçağa bakmış, Tristan'a tiksinti dolu bir bakış attıktan sonra bıçağı bir kenara fırlatmıştı.

"Yapmayacaktım," dedi Callum ama Tristan'ın hissettiği adrenalini bunun aksini söylüyordu. Callum'un maskesiz yüzünün yansıttığı ifade de öyle. İçinde bulundukları şartların gerçekliği kesinlikle aksini söylüyordu. Tristan'ın kasları sızlıyor, tüm bedeni ağır ağır hayatta kalmak için gerekli olan ritüellerde geri dönmeye çalışıyordu.

Sezar yaşamış olsaydı, Brütüs'e nasıl bir ceza verirdi?

"Özür dilerim," dedi Tristan. Bu sözcükler ağzından uyuşuk, dengesiz bir şekilde çıkmıştı.

"Özrünü kabul ediyorum," dedi Callum gayet sakin bir sesle. "Ama affetmeyi reddediyorum."

Odanın köşesindeki kırmızı ışık yanınca, ikisi de dikkatini oraya verdi.

"Vakumdan içeri kimse girmiş olamaz," dedi Callum. "Önemli bir şey değildir."

"Öyle mi?" Tristan'ın nefes alıp veriş hâli yavaşlamamıştı. Korku muydu bu? Hiddet miydi? Belli değildi. "Kulağa öyle gelmiyor."

"Doğru." Callum hafifçe kaşlarını çatı. "Haklısın, kulağa öyle gelmiyor."

Ayağa kalkıp yemek odasından çıktı. Tristan yerdeki bıçağa bakıp ürperdi ve Callum'un arkasından sendeleyerek ayağa kalktı.

Tristan peşinden giderken, Callum uzun ve şaşılacak kadar telaşlı adımlar atarak yürüyordu.

“Ne oldu?”

“Burada birisi var,” dedi Callum durmadan. “Evde birisi var.”

“Yok canım,” dedi Parisa köşeden. Evin bir başka köşesinden çıkmış, onları izliyordu. Çok güzel ve dağınık gözüküyordu ve çıplak bacaklarını örtmeyen bir erkek gömleği giymişti.

Tristan onun bu haline kaşını kaldırdı ve Parisa ona bir bakış atarak bir şey söylemesini engelledi.

“Bunun nasıl mümkün olabileceğini anlamıyorum,” dedi Parisa. “Genellikle, evin sezgileri birisi içeri girmeye çalıştığında beni uyarır. Bakıyorum da o hâlâ hayatta.”

Tristan ancak birkaç saniye sonra bu son cümlemin zihninde söylendiğini anladı.

“Belli ki öyle,” diye mırıldandı ve o anda Callum’la göz göze geldiler. Callum’un, Parisa’nın ona konuşmadan sorduğu soruyu gayet iyi anladığını görmesi için Tristan’ın onlara bakması gerekmedi. Büyü olmadan bile, Callum biliyordu.

Kurban olarak onu seçtiklerini biliyordu ve artık hiçbirini affetmeyecekti.

Gerçi Tristan’ın da onu affetmek gibi bir düşüncesi yoktu.

İkisi galerinin köşesinden yatak odalarının olduğu koridora döndüler. Nico arkasında Reina’yla birlikte Libby’nin kapısını açmaya çalışıyordu.

“Sen...”

“Hayır,” dedi Reina. “Hiçbir şey duymadım.”

“Peki, ama kim...”

Nico’nun avcunda ne olduğunu anlayamadıkları bir şey patladı ve kapı açıldı. Tristan kim bilir kaçınıcı kez, Tanrım, diye düşündü ve Libby ile Nico’nun sahip olduğu güle hayret etti – hem birlikte hem de ayrı ayrı.

Kan akışında böylesine çılgınca bir şey olduğunu düşün, diye düşündü Tristan. Herhangi bir şeyi hissettiğini ve göz açıp kapayıncaya kadar bunu yarattığını hayal et. Tristan en öfkeli anında bile bir hiçti; sadece düzgün ve mantıklı düşünebildiğinde faydalı olabilirdi. Öfkelendiğinde bombalar patlamadığı için sıradandı. Bu durum onun normal olmasını sağlıyordu ve hayatı boyunca öyle olmamaya çalışmıştı.

İçeri ilk Nico girdi ve Libby'nin dinmekte olan çığlına karşılık yaralanmış bir köpek gibi bir ses çıkardı. İçeri girerlerken oda zangırdadı. Tristan dengesini kaybetmemek için diğerlerinin de duvara tutunduğunu gördü. Sarsıntılar ne kadar gizemli ve hayret verici olsa da Tristan'ın hissettiği o yakıcı his kendi kıskançlığından kaynaklanmıştı çünkü öyle olması gerekiyordu. Çünkü bir kişi diğerinin acısını hissederdi. İkisi Tristan'ın asla idrak edemeyeceği ya da anlayamayacağı bir şeyin etrafındaki uydulardı. Her zaman aynı tepki söz konusuydu: Kesinlikle şaşırmıyorlardı.

Ama odadaki sarsıntılar kesildiğinde, çok daha korkunç bir manzarayla karşılaştılar.

Parisa Farsça konuşuyor olmalıydı ama Tristan'ın onun ana dilinde konuştuğunu ilk kez duyuyordu. Parisa hızla Fransızcaya geçti ama yüzü kireç gibi kesilene dek yine sessizleşti. Reina da dili tutulmuş ve bembeyaz olmuştu ama o zaten genellikle sessizdi. Ama Tristan'ı daha da telaşlandıran şey, Reina'nın bir şeye bakmak yerine kendini bakışlarını kaçırmaya zorluyor olmasıydı.

Callum o manzaraya bakarken konuşuyormuş gibiydi. Dudakları kırıpırdamamasına rağmen, yüz ifadesi sealiydi. Gözleri, *Böyle bir şey nasıl olabilir?* ve bir yandan da, *Söylemiştim size,* gibi şeyler diyordu. Diğerlerine söylemek istediklerini geri kalanı değil, sert bakışları söylüyordu: *Gördünüz mü? Düşman asla ben değildim.*

Nico odanın ortasında dizlerinin üstüne çöktü ve omuzları bir organını kaybetmiş gibi öne sarktı.

“Gerçek olamaz bu,” dedi. “Hayır,” dedi alçak sesle bir küfür savurdu. “Hayır. Hayır.”

Dördü teker teker Tristan’a döndü.

Yatağın yanında bir ceset duruyordu. Bu kadarını biliyordu. Kollar ve bacaklar. Olması gerektiği kadar eller ve ayaklar vardı. Ev soğuk olmamasına rağmen, Libby’nin her zaman giydiği yün çoraplar. Bir sene boyunca uzamış, maun rengi dalgalarla karışık, her zamanki gibi arkadan bağladığı saçlar. Her zaman giydiği yün elbise ve nafil yere okuduğu kitaplarının üstünde duran bir kol. Parmaklarının arasında avucundan çiçek yaprakları gibi sarkmış kemik çerçeveli bir gözlük. Saçma perçemini sürekli olarak çekiştirdiği köşelerde kirlenmiş camlar.

Bir de kan. Fazla miktarda kan. Karnından bir yerden, olasılıkla kaburgalarından akmıştı. Tişörtünün kumaşını ıslatmış, kollarında çizgiler oluşturmuş, her daim yediği tırnaklarının tırtıklı oyuklarını doldurmuştu. Bu miktarda kan bir felaket demektir, bundan kurtulmak mümkün değildi. Ama bu manzara Tristan’ın bir şeyi fark etmesini sağladı; çarpık bir gerçeklik hissine kapıldı. Tristan’ın beyininde bir yerde bu manzarayı reddeden çanlar çaldı.

Yüzünü göremiyordu. Soru o pozisyonda nefes almasının mümkün olmaması mıydı? Bu bile akıl almaz, akla hayale gelmeyen bir şeydi. Büyük bir ihtimalle, Tristan’dan daha faydalı bir kişi bir şeyler yapabilirdi. Tabii, göğsünün kıpırdamıyor olması ona yanlış geliyorsa, ayrı konuydu. Ya da bir kez olsun Tristan’ın gördüğü manzara diğerlerinin gördüğüyle aynı olabilirdi.

Daha yakından bak, dedi zihni. Ona bu kadarını borçlusun.

Tristan inatçı ve bencil ve tamamıyla geç kalmış bir şekilde gözlerini yumdu.

“Forum olduğunu mu düşünüyoruz?” dedi Parisa birkaç sa-

niye sonra. Sesi çatlak çıkmıştı. “Son denemelerinde içeri girip çıkabilmişlerdi, değil mi?”

Bir terslik vardı. Gerçi Libby Rhodes’un ölü bedeni *asla* doğru olamazdı. Daha dün, saatler önce, o sabah orada değil miydi? En son ne zaman konuşmuşlardı? Tristan onun çarpık uzuvlarını, düşüşünün açısını aklından atmaya ve onu son gördüğü zamanı hayal etmeye çalıştı. Gayet sıradan bir andı; Libby’nin dudaklarında tost kırıntıları vardı.

Gözlerini açtı.

“Wessex Holding gibi birisi olabilir,” dedi Reina keyifsiz bir sesle.

“Birisinin Atlas’a haber vermesi gerek. Ya da Dalton’a.”

“Bunu yapan kişi hâlâ burada mı? Evde mi?”

“Hayır.” Parisa, Callum’a baktı ve Callum hayır anlamında başını salladı.

“Hayır, artık değil.”

Nasıl bu kadar kan olabiliirdi? Tristan elinin altında zamanın nasıl durduğunu, Libby’nin nabzını hissetmediği tek diğer anı düşündü.

Hangisi daha gerçektir: o an mı, bu mu?

Çünkü karşısında gördüğü şey ölümdü. Bu kadarı kaçınılmazdı. Gözlemlenebilir ve elle tutulabilir, kararlı ve nihai ölüm. Tristan ölümü daha önce de görmüş, o zaman da sevmemişti ama artık her yerdeydi, her şeydeydi. Düşüncelerinde, kan lekeli kitapların sayfalarında. Bu ev, kendi bilinci, bir mezarlığın üstüne inşa edilmişti. Bu Cemiyet aşağıdaki arşivlerdeki kitapların sırtlarına çok fazla ceset sıgdırmıştı.

Ölüm. İzleyiciler olmadan natamamdı. Tristan’a sesleniyor, gözlem yapması, şahit olması, *bakması* için çağırıyordu ama inatçı bir doğası olan Tristan bunun yerine durmayı seçiyordu. Son zamanlarda bunu pratik etmiş, duyularını kapatmayı denemişti.

Deneyimden kendisini uzaklaştırmış, ayırmıştı ve bedenini doğanın sürekliliğinden ayıran kadranları çevirmişti. Bu sefer, herhangi bir şeyi gözlemleme hakkından vazgeçmesi basit bir cezaydı. Mecazi anlamda dizlerinin üstüne çöküp, Tamam, pes ediyorum, diyordu.

Teslimiyet parmak uçlarından yayıldı. His ve uzayın sunduklarını aldı ve bunların arasına bir gölge gibi yerleşip bir düşünce gibi aralarında gidip geldi.

Bir an için hiçlik oldu. Bir an için yok oldu.

Sonra olanlar anıktı. Yaptığı her şeyden, hatta uykuya dalmaktan bile daha kolaydı. Odadaki pozisyonundan vazgeçtiğinde uzaya, *Tamam, beni yut, içine çek*, dediğinde— her şey değişmeye başladı. Her şey *değişmeye* başladı ve artık olmadığı engelin etrafında yeniden yön buldu.

Tristan tanıdık bir nabzın, eski bir dostun farkına vardı: zaman. Zamanın içinde yön bulması anlamsız hale geldi. Hâlâ enerji dalgalarına sahip olan Libby Rhodes'un cesedi —hayır, dalga olan cesedi... hayır, *enerji* olan cesedi— artık bir... nesne değildi. Sabit bir şey değildi. Gerçeklik değildi.

Bunun yerine bir adımlar, sıçramalar ve düşüşler sistemi oldu. Parmaklarını gözlerine bastırmış gibi senkronize bir güneş lekesi dansına dönüştü. Partikülât tayfları, hareket hayaletleri haline geldi.

Sızıntılar.

Yayılmalar.

Dalgalar.

“Yanıt istiyorum,” Nico’nun ağzından çıkan bu sözcükler patlayıcıydı ve inatla bir şey isteyen bir çocuğun talebi gibiydi. Sesi çatladı. “Bir açıklama istiyorum.”

“Bu ölüm sayılır mı?”

Bunu duyan herkes hayretler içinde iç çeken Reina’ya döndü.

"Bakın, hepimiz aynı şeyi düşünüyorduk," dedi Reina. "Rhodes öldü. Yani..."

"Hayır," dedi Tristan.

Onlara bakmıyor olsa bile diğerlerinin ona baktıklarını biliyordu.

Bu yanıtı biraz yersiz olmuştu. Ama sorun yanılıyor olması değildi. Kesin olarak bildiği şey şuydu: Üstünde Libby Rhodes'un hırkasıyla yatan şey her neyse büyüydü. *Büyülü* bir şey değil, *büyünün* kendisiydi. Dalgalar halinde dönen çözünmez, parçacıklı büyüydü ve Tristan ondan vazgeçtikçe yön değiştiriyordu.

Tristan bu yeni olasılıksızlığı kabul ettikçe, daha katı, daha kesin hale geliyordu.

"Eleme kurban vermekle ilgili," dedi Tristan. "Ölümle." Odaya bir sessizlik çöktü.

"Bu ölüm senin için yeterli değil mi?" Nico'nun sesi öfkeden titriyordu. Altındaki zemin de sesiyle birlikte sarsılıyordu ama Tristan bakmakla meşguldü. Odadakilere değil, cesede bakıyordu.

Çünkü artık neye baktığını bildiğinden, ceset eski görüntüsüne geri dönmüştü.

Tristan sırlarını anlamıştı. Nasıl bir oyun oynadığını, ufak numaralarını anlamıştı. Libby'nin çıplak bacağına minnacık, kalp biçili bir doğum lekesi vardı ve Tristan Tristan olmasaydı, bunun doğru olduğunu düşünebilirdi. Ama o odada —o yatakta— uyandığında o doğum lekesini gördüğü için, herkesten çok onun doğru olmayan bir şeyi fark etmesi gerekirdi.

Cesedin ayak tabanları daha yüksekti. Baldırları daha kısaydı. Saçının her teli gibi giysileri de kusursuzdu ama o sabah okuma odasında bir kâğıt kesigi oluştuktan sonra acıyı gidermek için ucunu emdiği parmağındaki yara bandı neredeydi? Gömleğindeki büyüyle gidermekten vazgeçtiği kahve lekesi, elbisesinin sökülmüş etek ucu ya da stresten çıkmış, sonra ufalmaya başlamış

sivilce lekesi neredeydi? Libby'nin omuzlarının kavisi öyle değildi. Ağzı hem daha ince hem de daha tatlıydı. Tristan'ın bildiği Libby Rhodes bir kusurlar koleksiyonu, dikkatsiz bir işaretler takımyıldızıydı. Büyük bir özenle gizlemeye çalıştığı ama asla ondan gizleyemediği şeylerdi.

O halde, bu ceset ona çok benzeyen birisiydi. Bu, onların değil, başka birisinin Libby'siydi.

Onun Libby'si değildi.

"Sen ne hakla..." diye bağırdı Nico ona kapıdan; üstünden hâlâ havada kıvılcımlar saçan bir zehir yayılıyordu. "Sen ne hakla..."

"Meraktan soruyorum," dedi Tristan. "Sizler ne görüyorsunuz?"

Diğerleri gerildi ve hareketsiz kaldı.

Birkaç saniye boyunca kimse konuşmadı.

"Rhodes," dedi Callum. Diğerleri onun ismini duyunca rahatsız olmuş gibi irkildiler. "Yerdeki onun cesedi."

"Hayır," dedi Tristan başını sallayarak. "Hayır, o değil."

Zihninde Parisa'nın serinliğini hissedip ürperdi.

"Tristan farklı bir şey görüyor," dedi Parisa. Önce şaşırmış, sonra afallamış gibiydi. "Cesedi burada ama... aynı zamanda değil."

"Bir dakika. Ne dedin?" Nico ayağa fırlayıp Tristan'ın omuzlarını kavradı. "Ne görüyorsun o halde?"

Yanıt basitti. Her zaman görebildiği şeyi görüyordu.

İronik bir şekilde, Libby bunu anlamıştı: Tristan zamanı görebiliyordu. Enerjiyi görebiliyordu. Hatta zamanı iplemediğinde, büyüü görebiliyordu. Zaman da dil gibi farklı şekiller, farklı yönler alabiliyordu ve bunu anlamından asla ödün vermeden yapıyordu. Tek tipti ve öngörülebilirdi, kaos kılığına girmiş düzensiz ve Tristan onun gerçek halini görebiliyordu.

Karşısındaki şey büyüydü ve bu yüzden ölüm olamazdı.

“Bu, o değil,” dedi Tristan. “Rhodes burada değil.”

Sorun da buydu. Odada aşırı miktarda enerji vardı –inanılmaz derecede şişmiş, dolu dolu bir enerjydi bu– ama havada *Libby* yoktu. Kaçınılmaz gerçek buydu: onun yokluğu. “O, gitti.”

“Ama o *burada*,” dedi Nico inatla, titrek bir sesle. Bu arada, hareket eden ilk kişi olan Parisa hızla eğildi, parmakları *Libby*’nin aralanmış dudaklarından birinin üstünde gezindi ve sonra kanın aktığı yerden aşağı ilerledi.

“Bu... inanılmaz bir şey.” Hayretle cesede baktı. “Yüzü...”

“O, değil,” dedi Tristan yine. “Yani, o ölmedi.”

“Ne?”

Herkesin ona baktığını, bir yanıt beklediğini hissedebiliyordu.

“Bu...” Hımm. Bu nasıl açıklayabilirdi? Tristan’ın aklına uzayla ilgili ilk araştırmalarında öğrendiği bir şey geldi: üst düşün. Birinci senaryo şuydu: *Libby Rhodes*’un cesedi. İkinci senaryo da şuydu: boş uzayda kaçmakta olan büyü. Birbirine rakip, eşit gerçeklikler. Yani, çok büyük bir ihtimalle ikisi de gerçek değildi.

“Bu, *bir şey*,” dedi Tristan en sonunda. “Burada *bir şey* var ve bunu hepimiz görüyoruz.” Tanınmayan, kimseye ait olmayan büyü. “Ama bu *Libby Rhodes* değil.”

“Ama evde başka bir yerde de değil,” diye mırıldandı Parisa, ellerinden birini yere dayayarak.

“Doğru,” dedi Tristan. “O, gitti.” Bu kadarını biliyordu

Nico hâlâ şaşkınlıkla ona bakıyordu. “Nasıl Rhodes olmaz?”

“Bilmiyorum,” dedi Tristan. Gerçekten de bilmiyordu. Karşılarındaki nasıl bir büyüye, her zamanki gibi ince bir örtü, her zaman içgüdüsel olarak arkasına bakması gerektiğini bildiği pus değildi. Bundan daha katı, daha orada olan bir şeydi. Bu büyü davranışlara ve hareketlere, daha önceden belirlenmiş yollara sahipti. “Ama o ölmedi.”

“Onun Rhodes olmadığı düşünmen, onun ölmediği anlamına gelmez,” dedi Reina. “Hatalı ikilem. Mantık hatası.”

“Lanet olsun mantığa,” dedi Nico. Kaşlarını çatarak Tristan’a baktı. “Libby olmadığından emin misin?”

“Eminim.” Geri kalanından da emindi. Ama bunun için basit, mantıksız bir kesinlikten başka bir açıklama yoktu. Libby ölmüş olamazdı, ölmemiştir.

“O halde, bir illüzyon?” dedi Parisa. Hâlâ gözlerinin ona söylediği yalanı anlamak istemiş gibi cesedin yüzüne dokunuyordu. “Gerçekten de kusursuz bir illüzyon.”

“Profesyonelce yapılmış,” dedi Reina. Callum’a imalı bir bakış attı. Callum’un onun neyi ima ettiğini anlaması birkaç saniye sürdü.

“Ciddi ciddi Rhodes’u kaçırıp yerine bir illüzyon bırakabileceğimi mi düşünüyorsun?” diye sordu.

“Onun ölmesini istemek için gayet iyi nedenlerin vardı. Hem ailen de illüzyonlarıyla tanınıyor,” dedi Reina. “Öyle değil mi?”

“Tristan’ın bir illüzyonu görebileceğini de biliyorum,” dedi Callum sinir olmuş gibi. “Salak değilim.”

“Bu durumda, bunu Cemiyet’in dışından birisinin yapmış olması gerek,” dedi Parisa hemen. Ayağa kalktı. Tristan onun çıplak ayak olduğunu ve hâlâ nasıl görüldüğünü umursamadığını fark etti. “Bunu ancak Tristan’ın yeteneğini bilmeyen birisi denemiş olabilir.”

Nico, Tristan’a baktı. “Bunu başkası bili...”

“Hayır,” dedi Tristan. Sadece Atlas ayrıntıları tahmin etmişti ama bunu Cemiyet’in konseyiyle konuşmak zorunda kalmış olmalıydı. “Yani, bilemiyorum. Ama sanmıyorum.”

“Forum olabilir,” dedi Reina. “Ya da diğer gruplardan biri.” Yüzü hâlâ kireç gibi olan Nico’ya baktı.

“Ama neden?” Nico bu soruya odaklanmış, bir yanıt bulma-

ya çalışıyordu. O da Libby'nin ölmüş olmasını hiç istemiyordu. "Neden Rhodes?"

Reina Parisa'ya baktı. "Tasadüfi bir kurban mı?"

"Hayır. Bu olay planlanmış," dedi Parisa kararlılıkla.

"Yani, Rhodes hâlâ hayatta," dedi Tristan en az onun kadar kararlı bir ifadeyle. Ama bu yanıtı bir o kadar da temelsizdi.

Reina ikna olmamış gibi kaşlarını çatarak ona baktı. "Ama bu..."

"Biliyorum, mantıksız." İyimserlik gibi diğer şeylerin yanı sıra mantıksızdı. Tristan'ın şahsi inancının tam tersiydi ama o noktadaydılar. "Düşünsenize," dedi sesini yükselterek. "Gerçek Rhodes'u sağ tutmak gibi bir amaç yoksa neden geride sahte bir ceset bıraksınlar? Onun hayatını korumak için değilse," dedi bunu göremeyeceklerini bildiği halde, "neden *bu kadar* büyüdü heba etsinler?"

Bir an için kimse yanıt vermedi. Birbirlerine attıkları kaçamak bakışlarını yere çevirdiler. Tristan'dan başka her yere baktılar.

Tristan bıkkınlıkla Nico'ya döndü.

"Sen anlamaz mıydın?" dedi. "Yani, Libby gerçekten de ölmüş olsaydı, bunu anlamaz mıydın?"

Nico gözlerini kırıştırdı.

O anda, aralarında sözsüz bir iletişim gerçekleşti. İkisinin de ne kadar olasılıksız, ne kadar istemeden de olsa kumların üstünde aşmayı tercih ettikleri bir çizgi oluştu.

"Evet. Evet. Tristan haklı. Anlardım."

Reina buna itiraz edip etmemek arasına gidip geliyormuş gibi huzursuzdu. Öte yandan, Parisa düşünceli gözüküyordu. Gözlem yapıyormuş gibiydi.

"Sen sadece çaresizlik içinde onun haklı olduğuna inanmak istiyorsun," dedi Callum. Ona göre bile tatsız bir yorumdu bu; en

iyi ihtimalde gereksiz büyü ve en kötü ihtimalde küstahlıktı.

İşte, Tristan o anda yerdekinin Callum'un cesedi olmuş olabileceğine dair büyük bir farkındalık yaşadı.

Ya da kendi cesedi.

"Evet," dedi Nico aksi bir ifadeyle. "Çaresizim. Ama bu, ikimizin yanıldığı anlamına gelmez."

Tam o sırada, Atlas peşinde Dalton'la odaya girdi. "Bu da ne? Neden..." Atlas sustu ve o manzaraya bakakaldı. "Bayan Kamali, elleriniz..."

Parisa ellerine baktı ve tiksintiyle ona ait olmadığı belli olan gömleğine sildi. Aslında, diğerlerinin gördükleri katliamı zihinlerinden silmeyi istedikleri belli olduğu halde, Tristan'ın bunu artık göremiyor olması komikti.

Tristan için bu kolaylıkla reddedebileceği sahte bir şeydi: kanla süslenmiş boş bir kutu. Bir anlamı daha vardı: Libby olmayan bir şeydi. Şeklini bildiği ama tanımadığı bir şeydi. O anda aklını kurcalayan konu, başka birisinin geride bıraktığı boğucu büyü'nün izleriydi. İçeride parmak izleri ya da net bir imza yoktu. Sadece yok olan şeyin ağırlığı ve bilinmeyen bir gücün Libby'nin nerede olduğunu bildiği bilgisi vardı.

"Bu, bir tür illüzyon," dedi Atlas'a çünkü diğerlerinin bir açıklama yapacak kadar buna inanmadıkları belliydi. "O değil."

Atlas kaşlarını çatı ve şüpheyle ona baktı. "Bay Caine, bu kadar güçlü bir illüzyonun yapılabilmesi için..."

"Evet, ne gerektiğini biliyorum," dedi Tristan öfkeyle. Aynı şeyleri söylemekten sabrı taşmak üzereydi. "İnanın ki o değil."

İçlerinden biri ilk kez o kadar sert bir ses tonuyla Atlas'la konuşuyordu ama Tristan o anda bunu umursamıyordu. Kendi şüpheleriyle boğuşuyordu çünkü objektif olarak diğerlerinin haklı olduğunu biliyordu. Yürüttüğü mantık kusurluydu. Kendinden bu

denli emîn olması aptallıktı. Birisinin bu eve girip içeriden bir şey almış olması, Libby Rhodes'un hayatta olduğu anlamına gelmiyordu. Libby'nin o odada öldürölmemiş olması ya da cesedin ona ait olmaması yeterli değildi. Kimsenin, özellikle de Atlas'ın ona inanmamasına ihtiyacı yoktu. Özellikle de Libby'yi kaçıran kişi gelmiş geçmiş en yetenekli medeialılardan biri hariç hepsini başarıyla kandırabilecek kaynaklara sahipse.

Yanıt olarak Atlas'ın yüzünde beliren ifade, kendisini zor tuttuğunu anlatıyordu. Dalton'a kaçamak bir bakış attı ve sonra bakışlarını başka yöne çevirdi.

"Kurulla konuşmam gerek," dedi. "Bir an önce neler olduğunu duymalılar."

Sonra, gitti ve Dalton kapıda tek başına bıraktı. Dalton birden kendisine gelip toparlanmadan önce uzunca bir süre öylece orada dikildi. Sonra, o da hızla koridora çıkıp Atlas'ın peşinden gitti.

Dalton gittikten sonra, diğerleri yine dilleri tutulmuş gibi sessizce odada kaldılar.

"Gitmeliyiz," dedi Callum ölçölü bir ses tonuyla ama Reina düşüncelere dalmış gibiydi.

"Rhodes öldüyse..."

"Ölmedi," diye kükredi Tristan.

"Tamam." Reina duygusuz bir ifadeyle ona baktı. İçinden gelmediği halde bu fikre saygı gösterdiğini ama buna inanmadığını belli eden bir yanıttı bu. "Tamam, o ölmedi. Peki, bu durumda hangi noktadayız?"

Kimse yanıt vermedi. Parisa gözünün ucuyla Tristan'ı inceledi.

O da ona inanmamıştı. Peki.

Tristan, Callum'un ona inanıp inanmadığını merak etti. İnancak mı diye düşündü.

Ama artık bu düşünce dizisine kendisini kapatmıştı. Callum'un önceliklerinin değiştiğini ve o aşamadan itibaren Tristan'a ihtiyaç duymayacağını bilmek için bir empat olmak gerekmiyordu.

Yanında duran diğerleri –her zamanki gibi, içindeki krizin farkında değillerdi– öylece dikilmeye devam ettiler.

“Birisi neden Rhodes'un öldüğünü düşünmemizi istesin?”
(Nico)

“Bence mesele neden Rhodes ya da bizler?” (Parisa)

“İkisinden biri. İkisi de.”

Sessizlikleri bir yanıt bulamadıklarını anlatıyordu. Daha da kötüsü, Tristan duyularının kontrolünü yeniden ele geçirmişti ama bunlar bir migren ağrısı gibi geri gelmişti. Tutuk kasları Callum'un büyüünün kalıntıları yüzünden sızlıyor, fena halde ağrıyordu.

Neredeyse Callum'un izlerinin bir çürük gibi bedenine yayılmış olduğunu görebileceğini düşündü.

“Gidelim buradan,” dedi Parisa nihayet. Ürpererek başını diğer yöne çevirdi. “Artık buna bakmak istemiyorum.”

Arkasını dönüp çıktı ve Nico tereddütle peşinden gitti. Onun kadar tereddütlü olmayan Reina dikkatle Tristan'a, sonra da Callum'a baktı. Sonra, o da arkasını dönüp gitti.

Odada bir tek Callum ve Tristan kaldığında, o gecenin kısa bir süreliğine unutulmuş olan yoğunluğu geri geldi. Tristan bir şeye, herhangi bir şeye hazırlıklı olması gerektiğini fark etti ama bunu kabullenmesi çoktan bir sonun başlangıcı gibiydi.

“O çılgınlıkta bir şey daha vardı,” dedi Callum, gözlerini Libby'nin yerine bırakılmış olan cesetten ayırmadan. “Korku değildi. Öfkeye yakın bir şeydi.”

Birkaç saniye sonra, Callum biraz daha açıklama yapma ihtiyacı hissetti. “İhanet.”

Hassas bir ironiydi. Öyle ki Tristan ancak bir süre sonra konuşabildi.

“Yani?”

“Yani, Libby bunu ona yapan kişiyi tanıyordu.” dedi Callum. her zamanki özgüvenli tavrıyla. “Bir yabancı değildi. Ve...”

Sustu. Tristan devam etmesini bekledi.

“Ve?”

Callum omuzlarını silkti.

“Ve bunun bir anlamı var.”

Belli ki aklından geçen her şeyi söylememişti ama Tristan'ın onu o ana dek öldürmüş olması gerektiği için, üsteleme ihtiyacı hissetmedi. Odada kalan büyü her neyse ve kime aitse, çoktan çürümeye başlamıştı. Bütün oda, yaratıcısı onlardan uzaklaştıkça çürüyen büyü gibi suni bir renge bürünmüş, lekelenmişti. Hangi niyetle yapıldıysa, artık bu niyet zehirlenmişti.

Odadaki birçok diğer şey gibi...

“Neden diğerlerine söylemedin?” diye sordu Tristan. Callum'un dudaklarında aşağılık bir gülümseme belirdi; tıpkı daha önceden atması gereken ama daha spontane bir anda ortaya çıkmayı bekleyen, boğazının gerisinde kalmış bir kahkaha gibiydi.

“Günün birinde, içlerinden biri öldürmek zorunda kalabilirim,” dedi Callum. “Taktiksel açıdan, bildiğim her şeyi bilmemelerimi tercih ederim.”

Demek Tristan haklıydı. Onları affetmeyecekti. Hiçbirini.

Dahası, Callum'u öldürmek için ikinci bir fırsatları da olmayacaktı.

“Neden bana söylüyorsun?” diye sordu hafifçe öksürerek.

Callum'un birbirine bastırduğu dudakları, ona yanıtı bildiğini anlattı. “Çünkü sen olabilir misin diye düşünmeye hakkım var.”

Callum elini kaldırıp başparmağını onun alınının ortasına da-

yadığında, Tristan irkilmemeye çalıştı. Bir lütuftu ya da bir lütüfla alay eden bir hareketti.

“Açıkçası, bu yüzden sana daha çok saygı duyuyorum,” dedi Callum, elini geri çekip. “Hep birisini kayda değer bir düşman haline getirebileceğini umuyordum.”

Öfke, o hissi tanımlamakta hafif kalırdı. Tristan zihninde yeni bir tılsım oluşturdu; yeni gerçeklerini kayıt edecek yeni bir parşömen yarattı.

Birinci kısım: *Değerin, üstüne pazarlık edilebilir bir şey değil.*

İkinci kısım: *O, seni öldürmeden önce, sen onu öldüreceksin.*

“İyi uykular,” dedi Tristan.

Callum arkasını dönüp kapıya gitmeden önce başını salladı ve bir daha geri alınmayacak bir şekilde çıkıp gitti.

Onu kimse bulamıyordu.

Beşi, Cemiyet'in ne kadar güçlü olduğunu daha önce tam olarak anlamadıysa bile, artık biliyorlardı. Sayısız yabancı devlet temsilcisine, her türlü büyü ve ölümlü gözetim konusunda danışılmıştı. İleri seviyede takip becerileri olan medeialılar çağırılmıştı. Cemiyet'in kendi özel görev gücü de aramaya dahil edilmişti.

Elbette, Nico onlara yardım etmeyi teklif etti. "Evrende onun nasıl bir şekilde yer aldığını çok iyi biliyorum," dedi açıklamaya çalışarak. "Onu tanıyacak olan birisi varsa, o benim."

Atlas ona engel olmadı.

"Bir keresinde, altınıza Cemiyet'ten alınan her şeyin eninde sonunda geri alınması gerektiğini söylemiştim," dedi Atlas.

Tristan bir şey demedi. Libby'nin hayatta olduğunu iddia eden ilk kişi olmuş olabilirdi ama anlamlı bir katkıda bulunacak bir şey yapmamıştı. Libby'yi kaybettikleri için yas tutuyorsa bile, bu konuda Nico'yla konuşmamıştı.

Daha da kötüsü, Nico'nun Cemiyet'in en kapsamlı çabalarından daha iyi yapabileceği bir şey yoktu. Libby Rhodes'un izini hiçbir yerde bulamıyorlardı. Sanki kaybolduğu anda yok edilmişti. Büyü çıktıklarını izlemek için alınmış olan önlemlerle —sonradan bunların biraz kredi kartı harcamalarını takip etmek gibi olduğunu anlamışlardı— ya da neden her birinin hareketlerinin medeia veri noktaları gibi başka birisinin gözlemlerine maruz kaldığıyla ilgili hiçbir açıklama yapılmamıştı ama Nico soru sormamıştı.

Bu, gelecek Nico'nun çözmesi gereken bir sorundu. O an için odak noktası, Libby'yi bulabilmek için elinden geleni yapmaktı.

"Nefret ettiğini iddia ettiğin birisi için epey çaba harcıyorsun," dedi Gideon.

Nico bu konuşmaları yapabilmek için çok az uyumaya başlamıştı. Reina bir gece ona neden akşam yemeğine uykusuz geldiğini sorduğunda da yalan söylemişti. Sonra, sene boyunca yalan söylemeye devam etmişti ama en sonunda artık dayanamayacağı bir noktaya gelmiş, ne yaptığını itiraf etmişti. "Birisini tanıyorum. Bir arkadaş, ev arkadaşım. Rüyalarda yolculuk edebiliyor."

Nico, Parisa'yla yaptığı konuşma dışında Gideon konusunda hiç bu kadar dürüst davranmamıştı ama tahmin ettiği gibi Reina yanıt olarak hemen hemen hiçbir şey söylememişti.

"Öyle mi? İlginç," diyen Reina uzaklaşmıştı.

Nico'nun büyü gücünü sık sık kullandığı rüyalarında bile belli oluyordu. Bilinçaltının atmosferi incelmış gibiydi ve kasıtlı olarak orada kalmak her zamankinden daha zordu. Derin bir uyku çekme ihtiyacı ile bilinçli düşüncelerine tutunmanın önemi arasında kalmış, uyanık ve rüya âlemindeki benliği arasında gidip gelmişti. İkisinin ortasındaki bir yerde sallandığını, Gideon'ı bilincinde tutarak ne kadar enerji harcadığına bağlı olarak ya birden uyanacakmış ya da daha derin bir uykuya dalacakmış gibi hissediyordu.

En azından, günler uzadıkça, hava ısındıkça işler biraz kolaylaşmıştı. Sürekli olarak büyü gücünü kullanmasına rağmen, çok az uyumak ona yetiyordu. Azalmayan tek şey suçluluk hissiydi.

"Eilif olabilir mi?" diye sordu boğuk bir sesle. Bu durum kendi suçuydu, vicdan azabı çekerek nasıl yaşayabileceğini bilmiyordu.

"Hayır," dedi Gideon.

“İyi de sen nereden biliyorsun?”

“Biliyorum işte.”

“Ama o...”

“Değildi.”

“Ama...”

“Uyu,” dedi Gideon. Nico rüya alanında dans eden lolipoplar ya da koyunlar yaratmamak için kendisini tutarak başını salladı.

“Bu işi çözene dek olmaz. Anlamalı hale gelene dek uyuyamam.”

“Mantıklı olmayan ne? Düşmanların var,” dedi Gideon. “Libby rahatlıkla seninkine benzer diğer kurumlardan birinin hedefi olmuş olabilir. Herhangi birisi onu hedef almış olabilir.”

“Ama o bir rehine değil ki,” dedi Nico, sıkıntıyla Cemiyet’te yarattığı hücrede volta atarken.

“Öyle olsaydı, bunu anlayabilirdim ama...”

Birden susup kaşlarını çattı.

Seninkine benzer diğer kurumlardan birinin...

“Bir dakika,” dedi. Gideon diğer yöne döndü. “*Bir dakika. Dur...*”

“*Cálmate*,” dedi Gideon, ona bakmadan.

“Kesinlikle hayır,” dedi Nico, ayağa fırlayarak. “Ne kadar zamandır biliyordun? Ve *nereden* biliyorsun?”

Gideon aralarındaki birkaç santim boşluğu kaplayan parmaklıklardan ona baktı ve Nico’nun soru sormamasını ima ederek çenesini sıktı.

“Lanet olsun.” Nico öfkeyle başını salladı. “*Qué cojones hiciste? Bana yapmadığını söyle,*” dedi kendi sorusuna yanıt vererek. O anda, kendi öfkesinin sıcaklığını hissedecek kadar bilinçliydi. “Onu uzak tutmak için yaptığım onca şeyden sonra! Aldığım bütün önlemlerden sonra. *Lanet* olsun, Gideon!”

"Onunla buluşmak için kalkanları kırmadım," dedi Gideon sakin sakin. "Burada kaldım."

"Tanırım." Nico nefesini dışarı verip alını parmaklıklara yasladı. "Gideon."

Gideon'ın giderek gerildiğini, parmak eklemlerinin parmaklıkların diğer yanında kasıldığını hissedebiliyordu.

"Beni dinle, Nico." Bu biraz bir uyarı gibiydi. "Libby gitti. Burada böylece oturup senin şimdi ne yapacağını düşüneceğimi mi sanıyorsun?"

Nico başını kaldırmadı.

"Annemle senin *tam* olarak nerede olduğunu ve ne yaptığını söylemesi koşuluyla buluşmayı kabul ettim. Bu arada, tahmin etmiş olmam gerekirdi. Bana daha ilk başından bunun bir..."

Nico yüzünü buruşturdu.

"Burstan fazlası olduğunu söylemeliydin," dedi Gideon biraz bir kırgınlıkla.

"Gideon..."

"Bir bit yeniği olduğu belliydi tabii. Her zamanki gibi bir numara çekti. Tahmin ettiğin gibi bir iş yapmamı istedi." Duraksadı. "Ama nihayet bir yanıt almaya değdi."

Nico rüya benliğinin bir balon gibi uçup gitme isteğine direnerek gözlerini yumdu.

"Ne yapmanı istedi?"

"Dedim ya, her zamanki gibi bir şey istedi."

"Ne demek bu? Hırsızlık mı?"

Gideon hayır anlamında başını salladı. "Birisini çıkarmamı istedi. Bir ücret karşılığında."

"Nereden çıkarmanı istedi? Bilinçaltından mı?"

"Hayır, bilinçli zihninden."

Nico şaşkınlıkla başını kaldırdığında, Gideon'ın ona baktığını gördü. "Nasıl mümkün olabilir?"

"Gerçekten de daha çok seçmeli ders almalıydın," diye iç çekti Gideon ama Nico'nun sabırsızlıkla ona baktığını görünce omuzlarını silktilti. "Zihin bazı mekanizmalara sahiptir, Nicky. Bunlar kaldıraçlar gibidir. İçlerine belirli işlevleri hapsetmek ya da bir kişinin zihninin parçalarının olması gerektiği gibi çalışmasını engellemek mümkündür."

"Peki, bilincine nasıl gireceksin?"

"Girmeyeceğim," dedi Gideon kararlılıkla ama Nico buna pek ikna olmadı. "Anneme bunun imkânsız olduğunu söyleyeceğim. Ya da parayı başka bir şekilde bulacağım; böylece ayrıntıları umursamaz. Ne gerekiyorsa yapacağım. Ama bana nerede olduğunu söyleyeceğini biliyordum."

"Eilif gerçekten de bir baş belası," dedi Nico keyfi kaçmış gibi. "O, sadece bir kumar sorunu olan bir denizkızı."

"Bir kumar sorunu değil..."

"Yeteri kadar yakın," diye parlayan Nico, bir anda başının ağrıdığını hissetti.

Daha da kötüsü, Gideon ona *öfkelenme* dermiş gibi baktı ki Nico öyle bakmasından hiç hoşlanmazdı. Bunan hoşlanmamasının nedeni etkili olmasıydı.

"Senin şu Cemiyet bir sır değil," dedi Gideon. "En azından, büyük bir sır değil. Kurumsal bir fonla idare ediliyorsa, buna hiç şaşırmazdım."

"Yani?"

"Yani, para önemli bir konu, Nico. Kimin cebinde olduğunu bilmek istemiyor musun?"

Nico inleyerek başını geriye attı. "Gideon. *Basta.*"

"Libby gitti," diye hatırlattı Gideon.

Nico yine gözlerini yumdu.

"O *gitti*, Nico. Ama sen yok olmayacaksın."

"Evet, sana demiştim..."

"Hayır, yok olmayacaksın," dedi Gideon yine. "Nedenini bilmek ister misin? Çünkü sana izin vermeyeceğim. Çünkü *senin* için annem benden ne isterse yapacağım. Çünkü sen bunu dene-sen bile seni mutlaka bulacağım."

"Gideon."

"Burada güvende değilsin. Hâlâ bir sene daha hayatta kalmak zorundasın, Nico ve düşündüğün kadar emniyette değilsin."

"Neden söz ediyorsun? Kalkanları gördün." Bunları kendisi tamir etmişti. O ve Libby.

"Evet, biliyorum ama hazırlıklı değilsin."

"Ne için?" Hazırlıklıydı. Her şeyi kontrol etmişti. Libby her şeyi kontrol etmişti.

Kalkanları aşmak mümkün değildi. Öyle olmaları gerekirdi.

Libby gitti

Mümkün değildi.

"Libby hayattaysa..." dedi Gideon.

"Hayatta," diye lafını kesti Nico.

"Tamam tamam, hayatta. Ama nerede?"

Sanki Nico bu soruyu her gün kendine sormamıştı. "Bana pes etmemi mi söylüyorsun?"

Bir yanı pes etmek istiyordu. En ufak, en zayıf yanıydı ama yine de bir parçasıydı. Gideon'ın, *Bu kadar yeter, aptallık etme, eve geri dön*, demesini istediği yanıydı bu.

"Hayır." Gideon inanılmaz bir zarafetle dudaklarını bük-tü. "Tabii ki senden pes etmeni istemiyorum. Ben sadece sana yar-dım etmeye çalışıyorum."

Nico'nun göğsü bitkinlikle sarktı.

(Geri dön. burada güvendesin, eve geri dön.)

"Boyutlar, Nicolás, boyutlar. Sadece büyük düşünme, şekilsiz düşün. Sonsuz düşün."

"Gideon, *basta*, sonsuzluk yanlış, hatalı bir kavram." Nico bile mırıldandığının farkındaydı. "Gerçekten deneseydik, kum taneciklerini ve atomları sayılabilirdi..."

"Nicky, beni iyi dinle, kalkanlarında bir delik var. Kocaman bir delik."

"Ama bu..."

"İmkânsız deme sakın."

Dikkatle Gideon'ın ayaklarını parmaklıklara yaklaştırmasını izledi.

"Şunu izle," dedi Gideon. Nico daha başını kaldırmaya fırsat bulamadan, bir şey oldu.

Yanağına görünmez ve bedensiz şeyin sürtündüğünü hissetti.

Gideon'in nazik, yatıştırıcı dokunuşuydu bu. Mümkün değildi.

"Bu, bir anı," dedi Gideon. Rûya âleminden ufak görüntüler Nico'yu azıcık sarstı ve onu o kadar dengeli olmayan bir yere götürdü. Altındaki zeminin onu sarsarak zamanda bir ateş kokusu hissettiği, bir çığlık sesi duyduğu bir ana geri götürdüğünü hissedebiliyordu.

Libby ortadan kaybolmadan birkaç dakika önce onun odasından çıkmıştı. Sadece beş dakika mı geçmişti aradan? En fazla on dakika mı? Bıçakları yere koyup (yanlış davranmak ancak yanında onu azarlayacak birisi olduğunda ilginçti) biraz dalar gibi olmuştu ve tam o sırada atmosferdeki bir çarpıklık onu uyandırmıştı. Dalgalar, Libby'nin müdahale etme yöntemiydi. Nico dalgaları hissetmek için onun becerisine güvenirdi –biraz fazla güvenirdi–

ama o anda Libby dalga olmuştu. Nico ancak duman kokusunu hissettikten sonra tehlikeyi anlamıştı.

Gerçekliği her zamanki gibi algılama becerisini –işlevsel olabilmek, var olabilmek için kullandığı o kısıtlamalar kutusunu– yitirdiğini ani bir mide bulantısıyla anladı.

Boyutlar, Nicolás, boyutlar.

Nico elini yüzüne götürdü, huzursuz bir uykunun sessiz akıntısıyla bunu anlamaya çalıştı.

“Bir anı mı?” diye sordu şaşkın şaşkın.

“Zaman,” dedi Gideon omuzlarını silkerek. “Sana söylemiştim. Başka bir boyut.”

Zaman. Lanet olsun. Kahretsin. Kahretsin. Nico keskin bir karıncalanma hissiyle onu uyuşturan bir uyku dalgasından aniden çıktığını hissetti. “Onun zamanda başka bir yerde olduğunu mu düşünüyorsun?”

“Bence kontrol etmediğin tek şey bu.”

Haklıydı. “Bir zaman kalkanını kırmak için gerekli olan enerji miktarı... imkânsız, akıl almaz,” diye mırıldandı Nico, düşüncelerini sıraya sokmaya çalışarak. “Ayrıca, diğer kalkanlar tarafından da korunur. Çok fazla büyü söz konusu.” Onun kalkanları, Libby’nin kalkanları. Korunmaları için bunların yeterli olması gerekirdi.

“Peki ama ya öyle değilse?”

“Öyle değilse mi? Gideon, *öyle*. Muhafaza kuralları geçerli. Kimse o kadar enerjiyi muhafaza edip bir yandan da kendisine güç veremez ama tabii...”

“Tabii, bunu başarabilirlerse ayrı konu,” diye lafını tamamladı Gideon. “Tabii, bunu başarabilen birisi varsa.”

Birisinin bu kadar büyük bir güce sahip olabileceği fikri çok

endişe vericiydi. Kesinlikle Nico'nun idrak kapasitesini aşıyordu. Hayatında hiç kendisinden ya da Libby'den daha güçlü birisiyle karşılaşmamıştı; dolayısıyla, bunu bu Cemiyet'te bile olmayan bilinmeyen bir medeialı yapmış olmalıydı...

"Senden daha güçlü birisi olmalı," dedi Gideon. "Çok özel bir beceri olabilir. Son derece belirli, hatta kısıtlı bir beceri olabilir."

"Dur," diye homurdandı Nico çünkü Gideon zihnini okuyordu. Bu, Parisa'nın onun zihnini okumasıyla aynı değildi çünkü Parisa onu umursamıyordu ve bunu büyüyle yapıyordu ama Gideon onu önemsedığı için yapıyordu ve büyüyle hiçbir ilgisi yoktu. Nico'yu çok iyi tanıdığı için yapabiliyordu ve onu bu denli önemsemesi Nico'nun biraz hasta ya da en azından dengesiz hissetmesine neden olmaya başlamıştı. Nico'nun etrafına bir battaniye gibi sarılıyor, onu sersemletiyor, göğsünü tatlı bir sıcaklıkla kaplıyordu.

"Yardım et bana," dedi Nico. Birden yorgun, ayakta duramayacak kadar yorgun hissetti ve geriye doğru sendeledi. "Onu bulmama yardım et, Gideon, lütfen."

"Tamam, Nico. Tamam."

"Yardım et bana."

"Edeceğim."

"Söz mü?"

"Evet, söz."

Nico yine yanağında daha önceki dokunuşu hissetti ama bu sefer güçlü, eksiksiz bir histi. Seneler öncesinden hatırladığı bu his, birden eskiden olduğu kişinin üstüne ince bir sargı bezi gibi sarılmaya başlamıştı.

Bana yardım etmene gerek yok, Nico. Bir hayatın, planların, bir geleceğin var...

Tüm bunlara sahip olmalısın!

Şunu kabul et, çalışan bir saat bir gelecekle aynı şey değildir.

Sen ve o çalışan saatin, Gideon,, benim geleceğim bunlar. Bu, bana ait.

Gideon'ın sesi uzaklardan, aynı anda iki farklı yerden geliyordu.

"İyi uykular, Nicky." Uzaklardaydı. Güvendeydi.

İçi rahatlayan Nico, nihayet gözlerini yumdu ve tatlı anıları dinlenmenin uçurumunda ağır ağır silinirken uykuya daldı.

PARISA

Libby'nin yokluğunda, geriye kalan beş adaya üyelik teklif edildi. Ritüel –*yine* bir ritüel söz konusuydu– ay sonunda, Cemiyet'e girebilmek için onlara bir fırsat verilmesinden tam bir sene sonra gerçekleşecekti.

Dalton ve Atlas da dahil, hepsi Libby'yi bulmaya çalışmışlardı ama başarılı olamamışlardı. Parisa ilk başlarda Tristan'ın fikrine inanmak istemişti. Ne de olsa, Libby'nin ölmesini istemiyordu ve Tristan'ın aşılmaz mantığını reddetmemesi, en azından bir süreliğine Libby'nin hayatta olduğu fikrini onayladığı anlamına geliyordu. Ama aradan zaman geçtikçe, Parisa artık Libby'nin düşüncelerini hissedemez, hatta birazını bile duyumsayamaz oldu ve bu yüzden ona ne olduğunu öğrenmek istemedi. Tristan haklıysa, Tristan haklı değilse... Sonuç olarak, tartışmalı bir konuydu ve bu yüzden anlamsızdı. Tristan da bunu biliyordu ya da anlamış olmalıydı ki bir daha bu konuyu açmadı. Parisa gibi Libby Rhodes'a yapılan şey her neyse, bunun onu öldürecek kadar güçlü olduğunu anlamıştı – nafiye yere bir düşünce egzersizi yapmıştı. Parisa'ya göre tek gerek sonuç şuydu: Cemiyet'in bir insanın bilincini yok edebilen düşmanları varsa, o halde onlara başka neler gösterebileceğini görmeye değirdi.

Geriye kalan beş aday bir sonraki dersleri için güzelce boyalı odadaki yerlerine geçtiler ve Libby'nin sandalyesini alışkanlıktan boş bıraktılar. Belirli bir sıraya göre oturmuyorlardı ama kendi aralarında izledikleri kalıplar vardı. Libby genellikle Nico'ya yakın bir yerde, solunda otururdu. Nico yanındaki boş sandalyeye

hakmıyordu ve Parisa onun zihninden, diğerlerinin zihninden gelen o uğultuyu duyabiliyordu. Kopmuş bir uzuv gibi, kayıp bir parçaları olduğunu kabul etmişlerdi.

Boş kalan Callum'un sandalyesi olsaydı, aynı şey mi olurdu diye düşündü.

"Bu, Viviana Absalon," dedi Dalton.

Elini sallayarak özenle korunmuş, ölüm, yapmayı tercih etmediği ama yine de yapmış olduğu bir şeymiş gibi rahat ve sakin bir yüz ifadesi olan bir kadavra getirince, diğerleri gerildi. Cesede açılıp güzelce dikilmiş kocaman bir kesik dışında korkunç bir şey yapılmamıştı. Belli ki kısa bir süre önce bir otopsi yapılmıştı ama bunun dışında, Viviana Absalon uykuya dalmış gibi kıpırtısız ve huzurluydu.

Parisa'nın midesi Libby'nin ölümünün anısıyla bulanır gibi oldu; Libby'ye ait olduğunu düşündükleri delinmiş ve bükülmüş bedeni, değişken gözlerinin bomboş ve irileşmiş kusursuz taklitlerini hatırladı. Bu cesedin aksine, o ceset korkunç bir görünüme sahipti ama Parisa'nın ellerini kaplayan, zihninin idrak etmeyi reddettiği kan bir numaradan başka bir şey değildi. Bir gösteriydi.

Birisinin içlerinden birine böyle bir numara çekmiş olması onu derinden etkilemiş, dış dünyada nelerin tehlikede olduğunu hatırlatmıştı. Güç ayrı, ölümlülük ayrı konuydu. Asla unutmaması gereken bir dersti bu.

"Viviana, Fransız ve İtalyan asıllı kırk beş yaşında bir kadın. Birçok açıdan," dedi Dalton, "hatalı bir şekilde bir ölümlü olarak sınıflandırılmıştı," dedi Dalton.

Projeksiyonda bir dizi resim gösterdi. Tıpkı özenle korunmuş olan ceset gibi, slaytların da klinik bir havası vardı. Okların yanına dikkatle el yazısıyla notlar, kadavrada açılan kesiklerle ilgili

açıklayıcı gözlemler yazılmıştı. En azından, Dalton hiçbir şey olmamış gibi derse devam ediyordu. Parisa'nın ondan hissedebildiği tek şey, bir baltanın düşebileceği gibi kötü bir şeye işaret eden, temkinli bir histi.

Parisa, Dalton'ın zihnini daha fazla inceleyemeden, boyalı odanın kapıları açıldı. Parisa başını çevirdi ve Atlas'ın sessizce içeri girişini merakla izledi. Atlas Libby'nin kaçırılmasından önceki aylarda pek ortalıkta görünmediği halde, sonrasında hep yanlarında olmuştu.

Dikkat çekecek kadar.

Parisa'nın merakının kabardığını hisseden Atlas ona baktı. Gülümsemeden bir kere başını salladı ama diğerleri bunu fark etmedi.

Sonra, Dalton'a devam etmesini işaret etti.

Dalton itaatkâr bir şekilde devam etti. “Çoğu medeialmın büyü gücünün çoktan ortaya çıktığı on sekiz yaşına geldiğinde, Viviana sıra dışı hiçbir şey sergilememişti. Cadılık olarak sergilenebilecek gözle görülür bir becerisi yoktu ve yirmi bir yaşına gelene dek yarattığı endişe resmi olarak göz ardı edilmişti. Medeialıların yüzde doksan dokuzu doğru bir şekilde belirlenir,” diye hatırlattı Dalton, “ama hemen hemen on milyar kişilik bir nüfusta, geriye kalan yüzde birde hata payı oldukça yüksektir.”

Elini sallayıp bir sonraki slayta geçti. “Viviana öldüğünde sağlığı kusursuz durumdaydı. Otuz yaşına kadar dört çocuğu olmuştu ama yaşadığı Uzès köyünde hâlâ köyün güzeli olduğu, yirmili yaşlarında olan ve koca arayan genç kadınlardan da güzel olduğu düşünülüyordu. Ne yazık ki,” dedi Dalton, “birkaç hafta önce ona bir araba çarptı. Kaza yerinde öldü.”

Elini salladı ve bu sefer Viviana'nın özelliklerinden söz et-

meden önce kazayı gösteren bir slayta geçti. “Gördüğünüz gibi,” dedi benzer kadvralardan oluşan iki ayrı grubu yan yana gösteren bir slaytı yansıtarak, “Viviana’nın iç organlarının yaşlanma süreci yirmi bir yaşında durmuş.”

Slaytları hızlı hızlı geçerek, ilk olarak vücudunun neresi olduğu anlaşılmayan –Parisa anlamamıştı– kısımlarını önce yirmi yaştaki birisinin, sonra da kırk beş yaştaki birisinin vücuduyla karşılaştırdı.

“Derisi elastikiyetinden hiçbir şey kaybetmemişti. Yüz hatları değişmemişti. Saçları grileşmemişti. Köy halkının büyük bir kısmı sadece onun egzersiz yaptığını ve iyi beslendiğini, belki saçlarını boyadığını düşünüyordu. Viviana’nın şüpheli bir şey fark edip etmediğine gelince, fark etmemiş gibi gözüküyor. Sadece şanslı olduğunu düşünmüş olabilir – büyük bir ihtimalle çok şanslı olduğunu ama kesinlikle sıra dışı bir durum olmadığını düşünmüştü.”

Dalton onlara dönerken, slaytlar sona erdi.

“Kaza olmasaydı, Viviana’nın doğal yollardan ölmemiş olacağını tahmin ediyoruz,” dedi Dalton bariz olanı dile getirerek. “Ölümü herhangi bir dejenerasyondan kaynaklanmadı. Ama zamansız bir ölümle karşılaşmamış olsaydı,” dedi sözcükleri vurgulayarak, “ne kadar yaşamış olabileceğini ya da bunun diğer teşhis edilmemiş medeialıların arasında ne sıklıkta meydana geldiğini bilmiyoruz.”

“Vücudu yenilenme belirtileri sergiledi mi?” diye sordu Tristan. Libby’nin kaçırıldığı geceden beri değişmişti. Daha sessizdi. Bunun neredeyse Callum tarafından öldürülmüş olmasıyla mı bir ilgisi olduğu ya da Libby’nin bulunabileceği bir yerde olduğuna dair son derece mantıksız (Tristan için) düşünce yüzünden dışlanmış mı hissettiği belli değildi.

“Yani, büyülü bir şekilde kendini tamir eden hasarlarla ilgili belirtiler mi? Hayır,” dedi Dalton. “Sadece bir ölümlü gibi bozulmadı.”

“Peki, hastalıklara karşı daha mı çok yoksa daha mı az savunmasızdı?” (Reina)

“Bunu kesin olarak söylemek zor,” dedi Dalton. “Köyü son derece homojendi.”

“Önemli bir hastalık geçirdi mi?” (Yine Tristan.)

“Hayır ama düzenli olarak aşılandığı için sıra dışı bir durum olmazdı.”

“Soğuk algınlığı,” dedi Callum monoton bir sesle. Dalton omuzlarını silkeli.

“Birçok kişi sıradan şeyleri fark etmez,” dedi. “Bu araştırmamız bu yüzden eksik zaten.”

“Peki, bu bilgilerle ne yapmamız gerekiyor?” diye sordu Nico, parmaklarını sabırsızlıkla iki yanına vurarak. “Onun büyü özelliği... yaşam mıydı?”

“Viviana’nın genetik yapısında bir yerde, bozulmama becerisi yatıyor,” dedi Dalton Nico’nun sorusunun yanıtını vererek. “Bu becerinin ne kadar yaygın olduğunu bilemiyoruz. Araştırmamızın amaçlarından biri de bu. Viviana bu beceriye sahip olan tek kişi miydi?” diye sordu gruba. “Tarihe başkaları da olmuş muydu? Kimse fark edilecek kadar uzun yaşamadıysa, uzun yaşam bahşedilmiş olan kişiler tipik olarak ölümcül olayları mı kendilerine çekiyorlar? Hepsi genç yaşta ölüyor olabilir mi ve öyleyse, bu büyüünün bir sonucu mu?”

“Ya da,” dedi Dalton birkaç saniye sonra, “kaderin bir kanıtı mı?”

Parisa, Dalton’ın beklenmedik sorusu karşısında gözlerini kıs-

tı. Genel olarak araştırdıkları büyü, kısıtlı, öngörülebilir, sonuçları bilimsel olan bir konuydu. Kaderse doğası gereği öyle değildi. Belirli bir sona manyetik bir şekilde çekilme özelliği, seçim yapma şıkkını ortadan kaldırıyordu. Bu, Parisa için onu biraz rahatsız edecek kadar tatsız bir konuydu. Parisa kontrol sahibi olmama hissinden hoşlanmazdı; bu his ağzı fazla tükürüklenmiş gibi acı bir tat hissetmesine neden oluyordu.

“Yaşam ve ölüm büyü,” dedi Reina alçak sesle. “Bir sonraki konumuz başından beri bu muydu?”

Dalton Atlas’a baktı ama Atlas yanıt vermedi. Sonra, Dalton bir açıklama yaptı. “Evet ve hayır. Üyelik ritüellerinin arkasından gelen araştırma konusu her zaman ölümdür,” dedi.

Tristan oturduğu yerde huzursuz olmuş gibi kıpırdandı. Ciddi bir ifadeye bürünmüş olan Callum hareket etmedi.

“Göründüğünün aksine, bu vakanın zamanlaması çok yerinde,” dedi Dalton kayıtsızca. “Cemiyet’in araştırmaları ve amaçları her zamanki gibi devam ediyor.”

“Öyle mi?” dedi Nico sinir olmuş gibi. Dalton ona şöyle bir baktı.

“Hangi açıdan bakılırsa bakılsın, evet,” dedi. “Üyelik ritüeli planlandığı gibi düzenlenecek. Ayrıca, yaşam ve ölüm ünitelerini tamamladığınızda, kütüphanenin kaynaklarına çok daha fazla erişebileceksiniz.”

“Ya karşılığında ne olacak?” dedi Parisa.

Anlamı şuydu: *Son senemizde, arşivlere hangi yeni gizemli kurbanı borçlu olacağız?*

Parisa’nın sesini duyan Dalton’ın omuzları her zamanki gibi gerildi. Ona hemen bakmama, hevesli görünmeme ihtiyacından kaynaklanan bir refleksti ve bir tereddüt tiki gibi gözüküyordu.

Parisa onun yanıt vermesini istiyordu ama Atlas arkalarında ayağa kalktı.

“Kütüphane size borçlu olduğu kadar siz de ona borçlusunuz,” dedi duygusuz bir ifadeyle. “Böldüğüm için özür dilerim,” dedi giderken. Kapıya doğru yürüdü ve Dalton’ı Viviana’nın teşhis edilememiş medeia statüsünü açıklaması için yalnız bıraktı.

Parisa sorularının geri kalanını Dalton’la yalnız kalacağı zamana bıraktı. Onu bulduğunda, Dalton okuma odasında bir kitabın başına oturmuş, Parisa’nın göremediği bir şeyle ilgileniyordu; görünmez bir şeydi. Her ne yapıyorsa, büyük bir çaba harcaması gerektiği belliydi. Parisa orada olduğunu fark ettiği anda Dalton’ın çaba sarf etmeyi kestiğini gördü ve yanına gidip alnındaki bir damla teri sildi.

“Sorun ne?” diye sordu.

Dalton ona adeta uzaklardan, kilometrelerce düşünceyi aşıyormuş gibi dalgın dalgın baktı. “Neden seni istediğini biliyor musun?”

“Hayır,” dedi Parisa. Dalton’ın Atlas’ın ismini söylemesine gerek yoktu. Daha önceden değilse bile, Libby’nin ortadan kaybolduğu andan beri aklını kurcalayan bir soruydu bu.

“Ben biliyorum.” Dalton yanağını onun eline yaslayıp gözlerini yumdu. “Açlık çekmeyi bildiğin için.”

Parisa bunun ne anlama geldiğini düşünürken sessizce oturdu. Ne de olsa, açlık çekmenin doğru bir yolu var mıydı?

Evet. Diğerleri yok olduğunda, hayatta kalmak bir şeyleri iyi muhafaza etmek anlamına gelirdi.

Uzun yaşamın gerçek büyüğü buydu.

“Her birimizi bir nedenden dolayı seçti,” diye mırıldandı Parisa.

"Elbette. Cemiyet bu şekilde işler."

Parisa başını salladı. "Bizi onlar değil, *Atlas* seçti. O bir telepat, neden bana ihtiyacı olsun?"

Duraksadı.

"Tabii, artık ihtiyacı yoksa ayrı konu," dedi. Aklından *Atlas*'ın onu Dalton'ın zihninden alıp çıkararak eli geçti.

Yanıt olarak, Dalton gözlerini açtı ama sonra yine kapattı.

Parisa onun ensesini okşadı, kasılmış sırt kaslarını rahatlatmıştı.

"Bir şey gördün," dedi Parisa sakın bir ifadeyle. "*Libby*'de... o şeyde. İllüzyonda."

Dalton'ın düşüncelerinde bir şey bulmayı bekledi. Hafif bir kıpırtı, bir dans.

Ama duvarlarla karşılaştı. "Bir illüzyon değildi," dedi Dalton boş ve bıkkın bir sesle.

Daha büyük bir tabloda sadece minnacık bir parçaydı ama Parisa daha büyük bir yanıtın şekillenmeye başladığını hissedebiliyordu. *Libby*'nin cesedini gördüğünde, yüzünde beliren ifadeyi hatırladı. O garip boşluğu, içinde sıkı sıkı kapanan şeyi hatırladı. Gerçek tepkilerin hepsinden daha anlamlı bir tepkiydi.

"Ama gerçekten o değildi," dedi Parisa ağır ağır, telaş etmeden. "Tabii, *Tristan* yanılıyorsa..."

"Hayır. Yanılmadı," diye başını salladı Dalton. "Sadece bir illüzyon değildi."

Parisa Dalton'ın saçlarını parmaklarının arasından geçirip nazikçe ayırdı. "Öyle mi?" Dokunuşu altında, Dalton'ın nefes alıp verışı yavaşladı ve normale döndü.

"O..." Çenesindeki kaslardan biri seğirdi. "Bir animasyondur."

"Bir animasyon," dedi Parisa. Yine o sözcükle karşılaşmıştı. Bir zamanlar, onun için hiçbir şey ifade etmeyen ama Dalton için

çok önemli olan bir sözcüktü. Parisa bunun sonuçlarını, ağırlığını hissedebiliyordu. Nasıl dizlerinin üstüne çökmesine neden olduğunu biliyordu.

“Sorun ne?” diye sordu yine. Dalton’la göz göze geldiği anda, tanıdık bir şeyi görür gibi oldu. Zaman zaman yatağını paylaştığı adamı değil, alev ışığını arayan, aleve çekilen bir pervane gibi aradığı adamı gördü.

“Tek bir kişi o kadar inandırıcı bir animasyon yapabilir,” dedi Dalton.

“Kim?”

Ama yanıt barizdi. Kaçınılmazdı. Dalton yanıt vermeden, Parisa ne olduğunu anlamıştı.

Dalton’ın anısı, *Ben bir animatörüm*, dedi. *Hayat veririm*.

“Ben.”

Parisa dehşet hissi olması gereken ani bir şey hissetti. Her açıdan, endişe, kaygı, hatta korku hissetmesi gerekirdi. Ama zafer kazanmış gibi hissediyordu. Şüphelerini teyit etmişti, haklı çıkmanın katışıksız sevincini hissediyordu. Dalton çok ilginç bir adamdı –aşırı sıradan bir dünyada bir elması– ve Parisa bunu onu ilk gördüğü andan itibaren tahmin etmişti. Dalton herkesten daha fazla ama Parisa’nın görebildiği bir adamdı. Kendisinin bile tanımadığı bir gizemdi ve elbette, bu durumun bir eşi benzeri yoktu. Mümkün değildi. Ama bu kadar çaba sars edip bu kadar yol almışken, neden kendilerini *mümkün* olanla kısıtlayacaklardı?

Belki de Libby Rhodes’u bile bulmak mümkün olabilirdi.

Gerçi Dalton’a neyi bildiğini ya da hatırladığını sormanın bir anlamı yoktu. O illüzyon –*animasyon*– gerçekten de Dalton’ın yarattığı bir şeyse, Dalton bunun farkında değildi ve sessizce Pa-

risa'ya yalvanyordu. Hak etmediği suçluluk hissini yok etmesi için yalvanyordu.

Parisa masanın üstündekileri bir kenara itti, masaya oturdu ve Dalton onun kokusunu içine çekmek için öne eğildi. Boğazı sessiz bir hıçkırık yükselmiş gibi kıpırdadı. Yüzünü Parisa'nın elbisine gömdü.

Yaşam ve uzun yaşam arasındaki fark buydu; bir araba kazasında ölmek ile parçalanmış bir ruhla yaşamak arasında bir yerd.

"Seni kurtaracağım." diye fısıldadı Parisa. Uzaktaki bir Dalton'a, ufak parçalarına fısıldadı. Zihni aniden açılmış gibi çözümü buldu.

Dalton parçalanmış bir haldeyse, Parisa geriye kalan artıkları alacaktı.

“Bana bir konuda yardımcı ol.”

Nico uzaktan başını kaldırıp ona baktı. Reina’nın görebildiği kadarıyla, yeni bir konuya başlamak dikkatini dağıtmamış, suçluluk hissini dindirmemişti ama bir şey işe yaramış olmalıydı. Nico artık daha amaçsızdı, daha kararlıydı ve yine kesintisiz uyumaya başlamıştı. Sabırsızlıkla bekliyordu ama yine de bekliyordu.

“Hangi konuda?” diye sordu.

“Aklıma bir teori geldi.”

Reina çimlerin üstüne, karşısına oturdu ve çimler her zamanki gibi itiraz etti. Reina bir kez olsun bunu duyduğuna sevindi. Bir tür teyit olduğunu hissetti.

“Tamam. Konu ne?”

“Bir şey düşünüyordum.” Callum ile Parisa arasında geçen bir konuşmada duyduğu bir şeydi; bunun yeteri kadar garip bir eşleşme olduğunu düşünmüştü. Ama Tristan’ın Callum’u öldüremediği günden beri, Parisa dışında kimse Callum’la göz göze gelmek istememişti.

“Animasyonların sezgileri var mı?” diye sordu ona Parisa kayıtsızca.

“Sayılır,” dedi Callum sakince. Artık birbirlerini elemeleri gerekmediğini bildiklerinden, öyle gözüküyordu ki benzer bir beceri en azından diğerlerinin uzmanlık alanlarını tamamlıyordu. “İllüzyonların sezgileri yoktur ama animasyonların... biraz vardır. Buna tam olarak sezgi denemez,” dedi Callum, “ama hayata yakın bir

şeydir. Bir tür... natüralistik ruh. Herhangi bir bilinç seviyesinde değil ama var olma anlamında canlı olduğu söylenebilir.”

Reina bu konuyla ilgili mitler olduğunu fark etmişti. Antik dönemlerden eserler vardı. Tayf gibi belirli yaratıklar canlandırılıyordu ama sezgileri yoktu. (Animasyon Dalton’ın da becerisiydi ama bu bilginin ilişkili olduğunun teyit edilmesi gerekiyordu; o anda bu konuda söylenebilecek bir şey yoktu.)

“Natüralizm,” dedi Reina. Sessizce avuçlarının altında sızlayan ince, cılız otların *AnneAnneAnne* fısıltılarına işaret ederek. “O medeialıyı ve uzun yaşam özelliğini düşünüyordum.”

“Tam olarak ne düşündün?” Nico çok meraklanmış gibi değildi ama konu ilgisini çekmişti.

“Yaşam,” dedi Reina, “bir element olmalı. Ben bunu kullanmıyorum ama belki başka birisi kullanabilir.” Dikkatle ona baktı. “Sen kullanabilirsin.”

“Ne yapabilirim?” Nico afallamış gibiydi.

Reina iç çekti. “Bunu kullanabilirsin.”

“Kullanabilir miyim?”

“Evet.” Belki de bunu açıklamanın daha iyi bir yolu vardı. Belki de yoktu. “Belki bunu diğer güçler gibi manipüle edebilir, buna bir şekil verebilirsin. Yerçekimi gibi.” Duraksadı. “Büyük bir olasılıkla yaratman da mümkün.”

“Yaşamı yaratabileceğimi mi düşünüyorsun?” Nico biraz daha dik oturup kaşlarını çatı. “Fiziksel bir element olsaydı, teorik açıdan evet derdim. Olabilir.” Kaşlarını çatı. “Ama bunu *yapabilseydim* bile...”

“Bildigin gibi, enerji hiçlikten gelmez. Diyelim ki yaşam kendinin elementi. Ya Vivian Absalon’un büyü becerisi *gerçekten* de yaşam idiyse – hayatta olma ve hayatta kalma becerisiyse?”

dedi Reina, onun dediklerini takip edip etmediğini görmek için bekleyerek. “Yaşam ve sezgi aynı şey değildir. Mikro organizmalar, bakteriler gibi sezgi olmadan yaşayabilen şeyler vardır; bu durumda, *büyü* bir anlamda yaşayabiliyorsa... yaşam neden yaratılmasın?”

Nico kaşlarını çatmış dikkatle ona bakıyordu. Reina oflayarak elini onun omzuna koydu.

“Bir dene.” dedi. Nico şaşkınlıkla ona baktı.

“Tam olarak... neyi deneyeyim?”

Çimler keyifle, *Ha-ha-ha*, diye gülüp titredi. *Anne çok zeki, çok zeki, görüyörgörüyörgörüyor ha-hahahaha....*

“Bir dene.” dedi Reina yine.

Elinin altında Nico’nun omzunun gerildiğini hissetti –Nico bir tartışmaya hazırlanıyormuş gibiydi– ama sonra ya isteyerek pes ettiğinden ya da Reina’nın ona önerdiği bir şeye isteyerek yanıt verdiğinden gevşedi. İçinden büyü akan Reina, kim bilir kaçınıcı kere Nico onun duyabildiklerini duyuyor mu, yoksa bu sesler hâlâ bir tek onu mu sınır ediyor diye merak etti. En azından, büyü gücünü Nico kullandığında rahatlayabiliyor, bir şeye kanal olmanın mutluluğunu hissediyordu. Atlas’ın çalıştığı kafeye ilk girdiğinde olduğu gibi doğanın ondan almasına izin verme hissinden farklı değildi.

Reina tohuma, *Büyü*, demişti ve tohum büyümüştü.

Nico’ya, *Dene*, dedi ve Nico’nun gücünün onunkini minnetle, isteyerek ve iştahla kabul ettiğini hissetti. Reina hem bir rahatlatma hem de hafifletme hissetti. Nico avcunu kaldırdığında, Reina sendeleyerek öne adım atarak, tüm bedeni nefessiz kalmış gibi hissederek tepki verdi.

Bunu ancak *krıvcım* sözcüğüyle tarif edebilirdi. İkisinin bu-

nun varlığını gördüğü mü, hissettiği mi, yoksa sezinlediği mi belli değildi. Sadece daha önceden var olmayan bir şeyin bir an için var olduğunu ve Nico'nun da bunu bildiğini biliyordu. Nico'nun koyu renkli gözleri büyük bir şaşkınlıkla ve bunun arkasından gelen bir temkin ve korku hissiyle irileşmişti.

Nico bir şey olmasını beklememişti; Reina daha fazlasını beklediye bile, bunun tek nedeni teorinin ona ait olması ve aklına gelen fikri denemiş olmasıydı. Aslında çok basit, hiç karmaşık olmadığı için gülünecek bir fikirdi. Yaşam hiçlikten gelebiliyorsa –dünyaya getirilebiliyorsa, Evren gibi yaratılabiliyorsa– neden Reina da bunu yaratmasındı?

Yakınlardaki eğik bir dal, *Anne*, diye iç çekti.

O da Nico da diğerinden kanıt istemeden ne yaptıklarını anlamış gibiydi.

“Bu, ne anlama geliyor?” dedi Nico. “Neydi bu?”

Yaşamın kendisi.

“Bilmiyorum,” dedi Reina. Gerçekten de bilmiyordu. Henüz.

“Bununla ne yapabiliyorsun?”

“Ben mi?” Reina şaşkınlıkla ona döndü. “Hiçbir şey.”

Nico ne dediğini anlamadığı için kaşlarını çatarak ona baktı.

“Ne?”

“Bununla hiçbir şey yapamam.”

“Ama...”

“Onu *sen* kullandın.”

“İyi de sen bana verdin!”

“Eee? Bir ampul olmadan elektrik nedir ki? İşe yaramaz.”

“Ama bu...”

Nico bu tartışmaya devam etmenin bir anlamı olmadığını düşünerek başını salladı.

“Rhodes burada olsaydı, *belki* bununla bir şey yapabilirdim.” dedi pes etmiş gibi omuzlarını sarkıtarak. “Ama o sadece... o kadarla kaldı.” Bir kıvılcım... “Her ne idiye.”

“O halde, daha fazla güce mi ihtiyacın var?”

“Daha da fazlasına. *Fazladan* da fazlasına.” Nico parmaklarını otlara vurmaya başladı ve bir an için her zamanki yerinde durmayan haline geri döndü. “Mesele miktarı değil, ne kadar... iyi olduğu. Ne kadar saf olduğu.”

“Libby burada olsaydı, bir şey olabilir miydi?”

“Evet.” Nico bundan eminmiş gibiydi. Her zaman öyle konuşurdu ama bu konuda sadece ukala bir yanıt vermemişti. “Ne olabileceğini bilmiyorum ama bir şey olurdu.”

“O halde,” dedi Reina, elini gözlerine siper ederek. Güneş bulutların arasından çıkmış, onları göz kamaştırıcı bir parlaklık dalgasıyla çevirmişti. “O halde, onu bulmamız gerekecek.”

Nico kendisi yine duyacaklarına hazırlarken bir an için gerildi.

“Bizim mi?” Reina’nın ona inanmadığını sanmıştı. Gerçekten de inanmamıştı.

Tam olarak değil. Ama az önce keşfettiği şeyi incelemek anlamına gelecekse, bunu deneyebileceği olasılığını da elememişti.

“Ben yardım edebilirsem, evet.” Reina ona baktı. “Senin bu arada bir şeyler yaptığını sanıyordum.”

“Şey...” Nico duraksadı. “Yapmıyorum. Seçeneklerim tükendi ama...”

“Arkadaşın,” dedi Reina. “Rüyalarda dolaşabilen arkadaşın var ya?”

Nico bir şey demedi.

“Onun bu özelliğinden hiç söz etmemiştin,” dedi Reina. “İsmini söylemiştin ama ne yapabileceğini anlatmamıştın.”

Nico birden suçluluk hissine kapılmış gibi otları tekmeledi. “Kimseye söylemeyi planlamamıştım.”

“Arkadaşının... sırları olduğu için mi?”

“Onun mu? Sırları olduğunu söyleyemem. Ama becerisi...” İç çekti. “Başkalarının bunu bilmemesi daha iyi olur.”

Reina her zamankinden daha da sinir olduğunu hissedince canı sıkıldı. “Bize güvenmelisin.” Sesinin bu kadar kararlı çıkması onu şaşırttı. “Sence de öyle değil mi?”

Nico’nun yüzünde garip samimi bir ifade belirdi.

Parisa onun sahtekârlık yapamayacak birisi olduğunda haklıydı. “Neden?” dedi.

Reina biraz düşündü. Nico ondan iyi, net bir yanıt duymak isterdi ve büyük bir olasılıkla bencilce nedenler yüzünden, Reina onu ikna etmek istiyordu.

“Tek başımıza ayrı, hep birlikte tamamıyla farklı bir şey olduğumuz farkında mısın?”

Anlık bir sessizlik oldu.

Sonra, “Evet,” dedi Nico.

“O halde, gücünü boşa harcıyorsun. Elindeki kaynakları kullanmıyorsun demektir.” Bu da bir başka basit kavramdı.

“Callum’a güvenir miydin? Ya da Parisa’ya?” Nico haklı olarak şüpheliydi.

“Yetenekli olduklarına güveniyorum,” dedi Reina ağır ağır. “Becerilerine güveniyorum. Ortak çıkarlarımız olduğunda, faydalı olabileceklerine güveniyorum.”

“Ya çıkarlarımız kesişmiyorsa?”

“Kesişmelerini sağla o zaman.” Reina için bu, şöyle olursa böyle olur tarzı mantıklı, birbirini izleyen bir düşünce dizisiydi. “Muhteşem olmayacaksak, neden bunun bir parçasıyız? Ben de

sen de tek başımıza iyi olabiliriz. Sadece iyi olmayı istiyor olsaydık. hâlâ burada olmazdık.”

“Sen...” Nico sustu. “Bu konuda gerçekten de emin misin?”

Cemiyet’i kast etmişti.

“Evet.”

Aslında, o anda emin değildi ama *emin* olmak istiyordu. İçinde şüphe kalmayacak kadar emin olmak istiyordu ve bunu yapabilmek için birkaç sorunun yanıtını bulması gerekiyordu.

Tek bir kişi ona eksiksiz yanıtları verebilirdi.

Atlas’la yalnız konuşmak için onu aramaya koyuldu. Yanına gittiğinde Atlas, Reina daha önceden onunla yalnız konuşmayı hiç istemediği halde buna şaşırılmış gibi gözüküyordu. Oturma odasının yanındaki ofisiyle hiçbiri pek ilgilenmezdi çünkü orada incelenecek pek bir şey yoktu. Sadece alçakgönüllü Atlas ilginçti. Her zaman sonsuz bir sabıra sahipmiş gibiydi.

“Üyelik nasıl olacak?” diye sordu Reina doğrudan. Rafındaki kitapları düzeltmekte olan Atlas’ın hareketleri yavaşlayarak durdu.

“Bir ritüel. Her şey gibi.” Son günlerde onu gördükleri zamanlardaki gibi yorgun gözüküyordu. Üstünde yine özel dikim bir takım elbise vardı; bu seferki akademik yas halini yansıtan koyu gri renkli bir takımdı. “Bağlılık yeminleri çok da karmaşık değildir. Bir noktada, bunları incelemiş olmalısınız.”

İncelemişti. “Ritüel yine de işe yarayacak mı? Onu öldürenler biz değiliz.”

“Evet.”

Atlas masasına geçti ve Reina’ya da oturmasını işaret etti. Cebinden bir tükenmez kalem alıp dikkatle elinin sağ tarafına koydu. “Çatlaklar olabilir. Ama bağlılığı pekiştirmek için iki bin se-

nedir kurban verildikten sonra, sizi temin ederim ki," dedi ironik bir şekilde, "büyü tutacaktır."

Reina bakışlarını masadan ayırmadan devam etmesini bekledi.

"Buraya üyelik töreninin lojistiğini konuşmak için geldiğinizi sanmıyorum," dedi Atlas. Ona temkinli ama meraklı bir ifadeyle bakıyordu.

"Evet, size başka bir şey sormak istiyordum."

"Sorun o halde."

Reina Atlas'ın gözlerinin içine baktı. "Yanıt verecek misiniz?"

"Belki. Belki de vermem."

Oh, ne güzel, diye düşündü Reina.

"Kafede Cemiyet'e katılma davetinin bana ve bir başka kişiye yapıldığını söylemişsiniz."

"Evet, öyle demiştim." Atlas herhangi bir şeyi inkâr edecekmiş gibi değildi. "Bu durum sizi rahatsız mı etti?"

"Bir bakıma."

"Buradaki yerinizden şüphe ettiğiniz için mi?"

"Hayır," dedi Reina. Doğruyu söylüyordu. "İstediğim takdirde, bu pozisyonun bana ait olacağını biliyordum."

Atlas sandalyesinde geriye yaslandı, düşünceli bir ifadeyle onu süzdü. "O halde, düşünecek ne var?"

"Başkalarının da olması." Aslında, bu bir tehditten çok ilginç bir durumdu. "Öne çıkan ama tam olarak yeterli olmayan kişiler."

"Eğer merak ettiğiniz buysa, onlar için endişe etmenize gerek yok. Pek çok başka, daha asil uğraş var. Herkes Cemiyet'e davet edilmez."

"Onlar Forum için mi çalışıyorlar?"

"Forum yapısal anlamda aynı değildir. Daha çok bir şirket gibidir."

"Aradaki fark ne?"

"Üyeleri kâr etmenin peşindedir."

"Neden?"

"Bizim kayıplarımızdan," dedi Atlas elini boş bir fincanın üstünde sallayarak. Birkaç saniye içinde, fincan çayla doldu ve aralarındaki hava lavanta ve bergamot kokusuyla kaplandı. "Ama her şeyin doğasında bu vardır. Denge," dedi fincanını dudaklarına götürerek. "Başarısızlık olmadan başarı olamaz. Talihsizlik olmadan talih olamaz."

"Ölüm olmadan yaşam olmadığı gibi mi?" dedi Reina.

Atlas evet anlamında başını salladı. "Şimdi, ritüelin amacını anlıyor musunuz?"

Reina belki de bunu fazla istediğini düşündü. Onun için bahaneler uydurmaya, yalanlarına inanmaya istekli olduğunu düşündü. Açlıktan kaynaklanan zehirli bir sevgiydi bu.

Artık çok geçti. "Libby Rhodes'a ne olduğunu biliyor musunuz?"

"Hayır." Atlas tereddüt etmeden ama hemen yanıt vermişti. Reina onun çatık kaşlarında samimi bir endişe sezdi. "Üzgünüm ama Bay Caine olmasaydı onun ölmüş olduğuna inanırdım."

"Bunu Forum'un mu yaptığını düşünüyorsunuz?"

"Olasılık dahilinde olduğunu düşünüyorum."

"Diğer seçenekler neler?"

Reina onun dilinin kilitlendiğini, bir mekanizmanın kayarak kapandığını hissetti.

"Sayısız seçenek var."

Demek teorilerini onunla paylaşmayacaktı.

"Size güvenmeli miyiz?" diye sordu Reina.

Atlas ona babacan bir ifadeyle gülümsedi.

“Size şunu söyleyeyim. Elizabeth Rhodes’u kendim geri getirebilseydim, elimden gelen her şeyi yapardım. Onu aramaktan vazgeçmem için hiçbir neden olmazdı. Onun kaybından hiçbir çıkarım yok.”

Reina istemeden de olsa buna inandı. Ondan şüphe etmek için bir neden olmadığına karar verdi. Herkes Libby’nin ne kadar değerli olduğunu görebilirdi.

“Ama buraya bunları konuşmak için gelmediniz.”

Reina ellerine baktı ve bir an için neden ellerinin orada o kadar garip hissetmesine neden olduğunu merak etti. En sonunda, ellerinde gerilim hissetmediğini çünkü evdeki diğer odaların aksine, o odada hayat olmadığını fark etti. Bitkiler yoktu, içeride sadece kitaplar ve ölü tahtalar vardı.

İlginç, diye düşündü.

“Bir gezgin olduğundan söz etmiştiniz,” dedi. “Nico’nun arkadaşı olup olmadığını öğrenmek istiyordum.”

“Ah, evet, Gideon Drake. Finalistlerden biriydi ama son ona giremedi.”

“Arkadaşının rüya âlemlerinde dolaşabildiği doğru mu?”

“Bilinçaltı âlemlerinde.” Atlas evet anlamında başını salladı. “Hiç şüphesiz muhteşem bir beceri ama Cemiyet kurulu en sonunda Bay Drake’in becerileri üstünde kontrol sahibi olmadığına kanaat getirdi. Bayan Rhodes’un bile sadece tedavi edilmesi mümkün olmayan uyku hastalığı olduğuna inandığını düşünüyorum; bunu öğrenmesini engellemek mümkün değildi,” dedi hafifçe gülümseyerek. “Çok az NYUMA profesörü onunla ne yapabileceklerini biliyordu. Bazı açılardan, Bay Drake tamamıyla eğitimsiz sayılır. Annesi de son derece tehlikeli ve müdahale etme riski yüksek.”

"Annesi kim?"

"Önemli birisi değil. Bir casus sayılır. Bu işe neden ya da nasıl karıştığı bilinmiyor ama bir borcu var ya da en azından yeni borçlar edinmeye dair bir eğilimi var."

Reina kaşlarını çatı. "Yani... tam olarak ne yapıyor?"

"Bir suçlu ama önemsiz birisi. Bay Caine'in babasının aksine."

"Anladım." Nedense bu bilgi Reina'yı derinden hüzünlendirdi. Belki de bir açıdan Gideon Drake'in annesinden önemsiz diye söz ederek, Atlas hafızanın değersiz kişilere harcanmaması gereken bir lüks olduğunu ima etmişti. "Ya Gideon?"

"Sanıyorum, Bay Drake Nico de Varona'yla hiç tanışmamış olsaydı, hayatı çok farklı olurdu. Nico'nun yardımı olmadan yaşıyor olsaydı."

Reina oturduğu yerde kıpırdandı. "Bu kadar mı?"

"Ne bu kadar mı?"

"Önemsiz kişiler önemsiz oldukları için cezalandırılıyorlar."

Atlas çay fincanını masaya koydu ve sessizleşti.

"Hayır," dedi en sonunda kravatını düzelterek. "Kimlerin acı çektiği önemli bir konu. Evet, önemsiz kişiler atlanır ama yücelik acı çekmeden elde edilen bir şey değildir." Ciddi bir ifadeyle ona baktı. "Ellerinde olsaydı, en nihayetinde önemsiz ve mutlu olmayı seçmeyecek çok az medeialı tanıyorum."

"Ama bunu seçmeyecek birilerini tanıyorsunuz," dedi Reina. Atlas hafifçe gülümsedi.

"Evet, birkaç kişi tanıyorum."

Atlas konuşmayı bitirecekmiş ve dürüstlük epizodu sona erirmiş gibi gözüküyordu ama Reina sorularına yanıt alamadığını düşünerek biraz daha oturdu. Nico'nun arkadaşının aklındaki bil-

meceyi çözebileceğini düşünmüştü ama öyle olmamıştı. Sorularına yanıt verilmesinin yarattığı ilk tatmin hissi dinmişti ve şimdi yine tatminsiz hissediyordu.

“Gezgin,” dedi. “Beni seçmek için reddettiğiniz kişi. Kimdi?”
Sormasına izin vereceği son sorunun bu olduğundan emindi.

“O, reddedilmedi,” dedi Atlas. Sonra, konuşmanın sona erdiğini anlatmak için başını eğdi, ayağa kalktı ve çıkması için onu kapıya götürdü.

E Z R A

Ezra Mikhail-Fowler dünyanın öldüğü bir zamanda doğmuştu. Senelerce haberlerde karbon krizinden ve ne kadar az ozon kaldığından söz edilmişti ve bir neslin tamamı terapistlere başvurmuş, kolektif ve yaygın bir varoluşçu endişe yaşanmıştı. ABD aylarca yangınlarla ve sellerle mücadele etmişti ve ülkenin sadece yarısı bu olaylarda bir parmağı olduğuna inanmıştı. Hâlâ intikamcı bir Tanrı'ya inananlar bile işaretleri görmemişlerdi.

Ama işler düzelmeden önce çok daha kötüye gidecekti. Ancak zaman, temiz hava ve içilebilir su tükenmeye başladığında bir yerde birisi bakış açısını değiştirmeye karar vermişti. Bir zamanlar, devletler tarafından gizlice satın alınan ve satılan büyümlü teknoloji, bireylerin eline geçmişti ve ticari sırlar aracılığıyla alınıp satılması mümkün olmuştu. 1970'lerin sonlarına gelindiğinde, kurumlara ve şirketlere at olan büyümlü dünyanın virüslerinden bazılarını iyileştirip bir miktar yenilenebilir enerji sağlamıştı. Böylece, endüstrileşme ve globalizasyonun yarattığı hasar ve diğer sorunlar dünyanın anlamlı bir davranış değişikliği olmadan biraz daha yaşamasına yetecek kadar onarılmıştı. Politikacılar her zamanki gibi politikalarını yapmaya devam etmişlerdi; yani, atılan her minik adım için hâlâ yaklaşmakta olan bir son vardı. Ama bu geciktirilmiş ve önemli olan da buydu. Bütün senatörler size bunu söyleyebilirlerdi.

Bu arada, Ezra Los Angeles'ın talihsiz bir bölgesinde büyümüştü. Orada yaşayanların okyanusu göremeyeceği ve bir nehrin betonun üstünde ağır ağır akan bir su kaynağı olduğunu sorgusuz sualsiz kabullenebilecekleri kadar doğuda kalan bir bölgeydi. Ezra genel olarak babasız, annelerin çocuklarla ilgilenen esas ki-

şiler ve kazanacak pek ekmek olmasa da ekmek kazanan kişiler olduğu bir toplumda büyümüştü.

Ezra on iki yaşında annesi tapınağında ibadetteyken açılan silahlı bir saldırıda ölene dek çok nesilli, ana erkil yerel bir ortamın parçası olmuştu.

Ezra hem oradaydı hem de değildi.

Birçok nedenden dolayı o olayı, annesinin nasıl öldüğüyle ilgili ayrıntıları hatırlıyordu: Birincisi, o sabah bir önceki gün bir yere kaçmasıyla ilgili olarak tartışmışlardı ve Ezra annesine bunun doğru olmadığını söylemişti. İkincisi, bir kapıyla ilgili ilk deneyimini yaşamıştı.

Ayin sırasında, otomatik tüfeğin sesi onu geriye doğru uzaya fırlatmıştı; öyle ki vuruldu mu diye düşünmüştü. Okulda tatbikatlar yapıldığı için, silahlı bir saldırgan fikrine aşinaydı ama o kadar küçük bir yaşta ölüm kavramı ona hâlâ yabancıydı. Ezra için bir merminin herhangi bir yerini delip geçtiği fikir tıpkı şu his gibiydi: ani bir düşüş, kulaklarının çınlaması ve bir an için tüm dünyanın yana yatması. O zamanlar, yaşına göre oldukça ufak tefek bir çocuk olduğundan, belki de onu kurtarmış olan şey buydu. Aslında, minnacık bir insandı. Sıradan bir yarığın, ufacık bir çatlağın içine sığacak kadar ufaktı.

Kendisini sert bir şekilde yere çarparken bulduğu uzun bir düşüş olmuştu. Ama düşme hissi geçtiğinde, Ezra ya ölü ya da çok canlı olduğunu biliyordu. Gözlerini sessiz tapınakta açmıştı. İçeriye ürkütücü bir sessizlik hâkimdi. Etrafta kimsecikler yoktu. Annesi yoktu. Silahlı saldırgan da yoktu. Annesinin olması gereken yere gitti, tahta sırada mermi delikleri var mı diye sırayı yokladı. Mermi delikleri olmadığını gördü ve belki de bunu böyleyle yapmış olabilir diye düşündü. Belki de her şeyi düzeltmiş, yeniden baştan yapmıştı ve artık her şey yoluna girebilirdi. Eve gittiğinde, annesinin üstünde hemşire üniformasıyla koltukta

uyuduğunu görmüştü. Yatağa gidip yatmıştı. Uyanmıştı. Güneş parlıyordu.

Sonra, işler tuhaflaşmaya başlamıştı. Önceki günkü aynı yanık tostı yemişti. Sabah haberlerinde aynı kötü espriler yapılmıştı. Annesi ona bir önceki gün kaçtığı, ortadan kaybolduğu ve o uyu-
duktan sonra eve geldiği için bağırıyordu. Onu banyoya sürüklemiş, saçlarını yıkayıp tapınağa gitmek için hazırlanmasını söylemişti. Ezra hemen, Hayır, hayır, oraya gidemeyiz, demişti. Anne, lütfen beni dinle, önemli bir konu bu, demişti ama annesi ısrar etmişti. Güzel ayakkabılarını giy, saçlarını yıka ve gidelim, Ezra Mikhail.

Saldırgan yine geldiğinde, Ezra bir şekilde geçmişe gittiğinden emin olmuştu – esas olarak, bir *önceki* güne gitmişti ve bunun bir lütf olduğunu düşünmüştü. Bir başka yer olan bir başka zamana gidebileceği bir acil çıkış kapısı oluşturmuştu. Daha güvenli bir yerdi. Ezra çok uzağa değil, hayatını kurtaracak kadar uzağa gitmişti.

Sonradan, klasik dinamikleri öğrenecekti. Genel görecelik. Deterministik süreçler. Büyük gücünün aslında zamanda iki ayrı nokta olan uzaydaki iki farklı noktayı birleştiren ve aslında solucan delikleri olan kapıları açtığını öğrenecekti. Ezra bir kapı oluşturabildiğini ve bunu açtığında kendi zamanından çıkıp bir saniye bile yaşlanmadan başka bir zamana anında adım atabileceğini öğrenecekti.

Yeteri kadar güçle, her kapıyı açabilirdi. Geçmişte ziyaret ettiği dünya, Ezra'nın yeni çıktığı geleceği yeniden düzenleyecekti.

Elbette, esas sorun buydu. Ezra annesinin ölümünü ne kadar engellemek istese de annesi çoktan ölmüştü ve bu yüzden her zaman ölmesi gerekecekti.

Gerçi birkaç kere onu yine de kurtarmaya çalışmıştı. On iki yaşındayken, onun hayatını kurtarmayı ilahi bir güç tarafından ona verilmiş olan bir görev olarak görüyordu. Böylece, geri gitmişti.

Ekmegi yakmişti. Kötü esprileri dinlemişti. Tekrar tekrar silah seslerini görmüştü. Her seferinde, her şey aynı şekilde gerçekleşmişti ve o durum yapboz kutusunun üstündeki geleceği haber veren resmi oluşturan parçaları değiştirmişti. Üçüncü seferinde: Anne, gidemeyiz, öleceksin. Ezra, dilini ısır bakayım. Dördüncü sefer: Anne, gidemeyiz, hastayım. Ezra, mazeret yok. Diğer zamanlarda: Anne, araba bozuldu, ayağım kırıldı. Anne, lütfen, gidersen dünya yıkılacak.

Haberleri izlemekten vazgeçmelisin, demişti annesi. Sana iyi gelmiyor.

Son seferinde, Ezra annesinin ölüşünü, vücudunun her zaman-ki gibi yere yıkılışını izlemişti. Annesi onu korumak için üstüne atlamıştı. Onun *yokluğunu* korumak için üstüne atlamıştı çünkü Ezra her zaman güvendedi ve annesi hiçbir zaman güvende değildi. Ezra tükenmiş bir halde zaman ve düşüncedeki ufak boşluktan düşmüştü. Peki, o zaman. Bu kadar, diye düşünmüştü.

İşte o son denemesi olmuştu.

Saçlarını yıkamış, yeni ayakkabılarını giymiş, elini tutmaması gerekecek kadar büyüdüğünü düşündüğü halde annesinin elini tutmuştu. Annesi bunlara şaşıramayacak kadar dalgındı ve öyle olması daha iyiydi. Ezra veda etmeye asla alışamayacaktı.

İhtiyaç duyduğu takdirde bir kapının açılacağını bildiğinden, farklı bir taktik denemişti. Nasıl olduğunu anlamadığı halde, kendisi için farklı bir oyuk açmayı denemişti. Onu farklı bir yere, önceki günün sıkıntılarından uzak bir yere götürecek olan yeni bir kapıya odaklanmıştı.

Dışarı adım attığında, annesinin cenazesinin üstünden üç hafta geçmişti. O zamanlar sahip olduğu eğitilmemiş becerilerle kendisini zamanda en ileriye götürebildiği süre buydu. Teoride, güçlü yavaş yavaş artan, umut vaat eden bir medeialıydı. Pratikteyse

evrene çaresizlik içinde onu başka bir yere götürmesi için yalvaran bir çocuktur.

Kısa bir süre sonra, sosyal hizmetler görevlileri onu almak için gelmişti. Belki de annesinin ölüşünü on iki kere izlemiş olan Ezra, uyuşmuş gibi onlarla gitmişti.

Amerikan koruyucu aile siteminde büyük eksiklikler olduğu bir sır değildir. Ezra bir daha asla kaçmamaya, neler gördüğünü ve yaptığını kimseye anlatmamaya yemin etmişti ama hayat çocuklara verdiği sözleri tutmaz. Bir sene içinde, kapıları düzenli olarak kullanmaya, sonuçlarını kontrol etmeyi öğrenmişti. İstemediğinde, zaman geçtiği halde yaşlanmıyor, zamanda akıcı bir şekilde ilerliyordu. On altı yaşında bastığında, yani on beşinci yaşına bir gün eklendiğinde, zamanın başka bir şekilde uyamaya-acağı toplam 364 anını atlamaştı.

On yedi yaşında -ya da o sıralarda- Ezra'ya New York Büyülü Sanatlar Üniversitesi'nden bir burs teklif edildiğinde, bu becerisinde yalnız olmadığını öğrenmişti. Evet, özel olarak kapılara erişimi olan bir tek kendisiydi ama ilk kez dünyanın tek büyücüsü olmadığını öğrenmişti ve büyücü değil *medeialı* diye hatasını düzeltmişlerdi. O zamanlar, bu yeni, yabancı ve telaffuzu zor bir sözcüktü.

Peki, tam olarak neydi? Bir fizikçi sayılmazdı. Kesinlikle zamanda yolculuk etmek için Ezra boyutlu ufak solucan deliklerini açıp kapatıyordu, o kadarı kesindi ama büyüsü kısıtlıydı ve kendisine dönüktü. Eşsiz bir güçtü. Tehlikeliydi.

Profesörleri ona bundan kimseye söz etmemesini tembihlemişlerdi. Zamanla oyun oynamaya çalışarak ne tür insanlarla karşılaşacağını bilemezdi. Bunlar asla iyi niyetli kişiler olamazlardı.

Ezra onları dinlemiş, becerilerini bir sır olarak saklamıştı; en azından, saklamaya çalışmıştı. İskenderiye Cemiyeti onu bulana dek.

Cazip bir teklif yapmışlardı. (Her zaman cazipti, güç her zaman öyledir.) Ama Ezra'ya asıl ilginç gelen diğer adaylardı. Daha doğrusu, içlerinden biri elendikten sonra onunla birlikte aday *olacak* olan diğer dört kişiydi. Ezra içe dönük bir kişiliğe sahipti – yoksulluk, gizemli bir güç ve annesinin zamansız ölümü bir araya gelince, çok mesafeli birisi haline gelmişti– ama anında bir bağ kurduğu bir başka aday vardı.

Atlas Blakely dağınık gür saçlı, sürekli olarak sırttan uçarı bir sokak serserisiydi. Tanıştıklarında, kendisini “sıradan bir Londra serserisi” olarak tanıtmıştı. Öylesine yüksek sesle kahkaha atıyordu ki güvercinleri ürkütüp kaçırıyordu. Bir kurdu andırıyordu, hayat doluydu ve öylesine aksiydi ki başkalarını huzursuz ediyordu ama Ezra ve Atlas birbirlerine anında ısınmışlardı. Zamanla açlık olduğuna kanaat getirdikleri ortak bir yanıları vardı ama bunun neye karşı açlık olduğunu bilememişlerdi. Ezra'nın teorisi aynı sefil hamurdan, ölmekte olan bir dünyanın istenmeyen hamurundan yoğrulduklarıydı. Diğer dört aday eğitimliydi, iyi ailelerdendi ve bu yüzden kayıtsız bir alaycılıkla, şık bir karamsarlıkla yetişmişlerdi. Öte yandan, Ezra ve Atlas güneş lekeleri idi. Onlar ölmeyi reddeden yıldızlardı.

Cemiyet'in üyeliğe kabul şartları arasında ölüm şartının da olduğunu ilk Atlas fark etmiş, bunu birisinin düşüncelerinde okumuştuydu ya da Atlas'ın zihin okuma olmadığında ısrar ettiği şey her neyse, o gücü kullanarak görmüştü. Ezra'yla birlikte boyalı odanın kubbesinin altında sırt üstü yere uzandıkları bir anda, “Hapı yuttuğumuzun resmidir,” demişti Ezra'ya. “Birisini mi öldürmemiz gerekiyor? Yok arkadaş, kalsın.”

“Ama kitaplar,” diye yanıt vermişti Ezra içinden sinirlenerek. O ve Atlas bulabildiklerinde ölümlülerin uyuşturucularını kullanmaktan hoşlanıyorlardı. Bunlar Ezra'nın kapıları açmasını

kolaylaştırıyordu. Atlas da başkalarının düşüncelerini duymaktan bunalmıştı. Başına lanet migren ağrıları sapladığını söylüyordu.

“Lanet kitaplar,” dedi Ezra. “Kocaman bir kütüphane. Tüm bu kitaplar.”

Atlas’ın kafası o anda o kadar iyiydi ki ağırlaşan göz kapaklarını güçlkle açık tutarak esprili bir şekilde, “Kitaplar yetmez, dostum,” demişti.

Ama Ezra kesinlikle onunla aynı fikirde değildi. “Bu Cemiyet’in farklı bir özelliği var,” demişti. “Mesele sadece kitaplar değil, sorular ve yanıtlar. Bunların hepsi hiçlikten daha fazlasına işaret ediyor.” (Uyuşturucunun etkisi, ne demek istediğini anlatmasını zorlaştırıyordu.) “İhtiyacımız olan şey, Cemiyet’e kabul edilmek ama sonra bir şekilde yükselmek. Güçten güç doğar derler.”

Atlas’ın onu anlamadığını fark edince devam etti.

“Çoğu insan nasıl açlık çekeceğini bilmez,” dedi Ezra. Çok az insanın zamanı, ne kadar zaman olduğunu ve bir insan biraz daha dayandığı takdirde ne kadar çok şey kazanacağını anladığını anlattı. Hiçbir şey tüketmeden yeteri kadar aç kaldıklarında, sadece azar azar karınlarını doyurdıklarında, sonuç olarak onlar kalıcı oluyordu. Hasta dünyayı miras alma meselesi gibi bir şeydi. Evet, öldürmek kötüydü ama daha da kötüsü, gereksiz ve yetersizdi. Ezra’nın varlığı yaşamın doğasına tekrar tekrar açılan bir gözetteleme deliğinden başka neydi?

Ezra ölümünü sezinliyordu ve bunun tatsız bir ölüm olacağını biliyordu. Mesele büyü değil, bunun işaret ettiği kötü bir kehanetti. Olan olmuştu, öyle dünyaya gelmişti ve uzun ve korkunç bir sona doğru yol alıyordu. Aklını esas bu süreçte neler yapacağı meşgul ediyordu. Hem hâlâ o lanet kitapları istiyorlardı; böylece, bir plan yaptılar. Atlas bekleyecekti, Ezra ortadan kaybolacaktı. Ezra onu ölmüş gibi göstermelerini önerdi. Bu durumda, içlerin-

den biri kaçacağı için, ikisinin de kimseyi öldürmesine gerek kalmayacaktı. Hem diğer adaylar Ezra'yı sevmiyorlardı. Onun fazla sır sakladığını düşünüyorlar, ona güvenmiyorlardı. Ayrıca, ne yapabileceğini de tam olarak anlamamışlardı. Sonuç olarak, en iyi seçenek buydu.

Diğerlerinin onu öldürmeye karar verdiği gece, Ezra bir başka kapı açtı. Üyeliğe kabul edilmelerinden beş sene sonrasını, 2005 senesini seçti ve gitmeden önce Atlas'la buluşmayı kararlaştırdıkları kafeye gitti. Ezra'ya birkaç saat gibi gelen bir sürede, Atlas yirmi sekiz yaşına gelmiş, uyuşturucu alışkanlığından kurtulmuştu ama hâlâ kasıntı bir tipti. Yirmi bir yaşındaki Ezra'nın karşısına oturup sırtıttı. "Kabul edildim," dedi. Masadan Ezra'ya doğru sahte belgelerden oluşan bir dosyayı itti.

"İnandılar mı yani?" dedi Ezra dosyayı açarak. Cemiyet ne yapabileceğini biliyordu ama yine de. Onun aslında ölmediğini nasıl söyleyebilirlerdi?

"Evet." Dosyanın içinde New York Eyaleti ehliyeti, yeni bir Sosyal Güvenlik kartı ve Atlas'ın esprili seçimi olarak yakınlarıdaki bir krep dükkânının yarısı kullanılmış abonelik kartı vardı. Ezra bir an için Atlas'a onun ismine nasıl resmi evraklar almayı başardığını sormayı düşündü ama Cemiyet'in cinayet işlemeye değmesinin bir nedeni vardı.

"Peki, şöyle... ne yaptılar? Cesedimle?"

"Elenen her adaya yaptıklarını. Seni sildiler," dedi Atlas omuzlarını silkip gülerek. "Dünyanın bir malikâneye kapanmış bir grup akademisyenin on senede bir medeiahları öldürdüğünü öğrendiğini düşünsene. Yok, dostum, sen artık yoksun. Hiç var olmamış gibisin."

İşine gelirdi. "Ritüel olmadan bile mi?"

Atlas bardağını kaldırdı. "Cemiyet öldü, çok yaşasın Cemiyet."

Ebediyette süreklilik. Zaman her zamanki gibi devam ediyordu.

"Peki, şimdi ne olacak?" diye sordu Ezra, heyecanla olasılıkları düşünerek.

Çok sık değil, sadece senede bir buluşmaya devam ettiler ve Ezra bu sürede hep anında kapılar sayesinde yolculuk ediyordu. İkisi de Ezra'nın gereksiz yere yaşlanmasını istemiyordu. Atlas yaşlanırken, Ezra hep yirmi yaşında kaldı; onun için zaman farklı geçiyordu ama yine de geçiyordu. Atlas altı kişiyi beklediklerini söyledi. Aralarında Ezra'nın olduğu doğru altı kişiyi, kusursuz grubu bekliyorlardı. Bu arada Atlas'ın yükselmek için çalışması, arşivlerin bir sonraki Koruyucusu olmak için çaba sarf etmesi gerekiyordu (o sıradaki Koruyucu oldukça yaşlıydı ve akıl almaz bir servet haricinde erken emeklilik için kusursuz bir ön şarttı bu). Atlas bunu başardıktan sonra, adayları kendisi seçebilecekti. Beş kişilik kusursuz bir ekip oluşturacaktı –elbette, biri adayların seçimi olarak ölecekti ama bu talihsiz ruh bile özenle ve dikkatle seçilecekti– ve Ezra altıncı aday olarak listenin en başında olacaktı.

Ne için kusursuz bir ekip olacaktı?

"Herhangi bir şey için, her şey için," dedi Atlas.

Kast ettiği şeydu: *Bu lanet karmaşayı ve bütün lanet kitaplarını alalım ve daha önce hiç yapılmamış olan bir şey yapalım.*

Ayrıntılı bir şekilde planlar yaptılar: Ezra'nın yapabildiğini ama daha da fazlasını yapabilen bir fizikçi. Solucan delikleri, kara delikler, uzay yolculuğu, zaman yolculuğu. Nicemi görebilen, manipüle edebilen, anlayabilen ve kullanabilen birisi. (Mümkün müydü bu? Mümkün olmalı, dedi Atlas.) Buna bir batarya gibi güç vermelerine yardımcı olacak birisi. Atlas'ın sağ kolu, kendi gizlerini ve kulaklarını nihayet dinlendirebilmesi için gözleri ve kulakları olacak birisi. Ne inşa ediyorlardı? İkisi de kesin olarak emin değildi ama içgüdülere, cesarete ve uzun uzun düşünme becerisine sahip olduklarını biliyorlardı.

"Bir şey buldum," dedi Atlas beklediklerinden daha kısa sürede. Tam da gerekli olan kişiyi bulmuştu, bir animatördü.

(Animatör mü?)

"Sadece güven bana," dedi Atlas. Artık otuzlu yaşlarının ortalarında ve takım elbiseler gitmeye, köklerini güzel bir aksanla ve daha iyi giysilerle gizlemeye başlamıştı. (Elbette, Ezra hâlâ yirmi bir yaşındaydı. *Belki* yirmi iki yaşında olabilirdi ama zamanda gezindiği hızı kim kontrol edebilirdi?) "Bu adaydan umutluyum."

O sıralarda, planın yarattığı ilk heyecan biraz dindi ve Ezra ne kadar faydalı olduğunu sorgulamaya başladı. Plan esas olarak Atlas'ın hislerine dayalıydı ve Ezra buna güveniyordu ama zamanda gezinmek ve Atlas o sırada dünyanın neresindeyse orada buluşmak tam olarak var olmakla aynı şey değildi. Ezra aslında hiçbir katkıda bulunmuyor, bunun bir parçası olamıyordu. Atlas, NYUMA'ya geri dön, neler öğrenebildiğine bak. Daha yirmi bir yaşındasın (ya da o yaşlarda) ve hâlâ genç görünüyorsun, dedi. Güldü. Hem her yere uyum sağlayabilecek kadar Amerikalısın.

Böylece, Ezra üniversiteye gitti.

Ne yazık ki Ezra'nın kayda değer bir şeyler öğrenmesi için zamanın yavaşlaması gerekiyordu. Zamanı yine doğrusal bir şekilde deneyimlemesi, tek bir kronolojik yerde kalması ve normal bir hızda yaşlanması gerekiyordu. Tehdit oluşturmadığı düşünülen bir kişiliğin köklerini gönülsüzce salması gerekiyordu. İlk başlarda, bundan hiç hoşlanmamıştı, ona her zaman doğal gelmiş olan bir şey olmadan her şey sıkıcı gelmişti ama çabalarını bir kenara bırakıp yoluna devam edemeden, varoluşunun sıkıcılığı büyük bir şans eseri NYUMA yurtlarında yatılı kalan bir danışman olarak bir pozisyona erişmesini sağlamıştı.

İşte, o dönemde beklenmedik bir şekilde bir şey bulmuştu.

"İkisine de ihtiyacın var," demişti Atlas'a. Libby Rhodes ve

Nico de Varona'nın yüzyılın yarışında nasıl hesaplaştıklarını görmüştü. "Zamanı geldiğinde, kesinlikle ikisini de almalısın."

"Ama aynı beccriye sahipler," demişti Atlas şüpheyle. Birkaç sene önce şakakları ağarmaya başlamıştı ve artık o kısımları tıraş ediyordu. "Üye olmak istemiyor musun? Senin başından beri altıncı kişi olman gerekiyordu."

Ezra bunu düşünmek için duraksamıştı. Günün birinde üye olmak istiyordu ama resmiyet ona önemli gelmemişti. Atlas sayesinde erişime, fırsatlara ve vizyona sahipti. Hem tek bir medeialıyla başarabilecekleri şeyler, iki medeialıyla yapabileceklerinin yanında gölgede kalıyordu.

"İkisini de alman gerek," demişti Ezra aynı şeyi tekrarlayarak. "Ayrıca, biri olmadan diğerinin kabul edeceğini de sanmıyorum." Ezra bundan emin olacak kadar aralarındaki rekabeti biliyordu. (Gerçi anlamayacak kadar karmaşık bir dinamik değildi.)

Atlas bu fikri düşünmüş, her açıdan göz önüne almıştı. "Onların... fizikçi olduklarını mı söylemiştin?"

"Mutantlar," dedi Ezra. (Ona göre mutant olmak övülecek bir şeydi.) "Kesinlikle mutantlar."

"Gözün üstlerinde olsun o zaman," dedi Atlas düşünceli düşünceli. "Şu anda başka bir şey üstünde çalışıyorum."

Bunu yapmak zor değildi. Onlardan iki sınıf büyük sıradan bir öğrenci rolüne bürünmek (onlardan yirmi sene önce dünyaya gelmiş olmasına rağmen). Özellikle Libby'yi çok ilginç bulmuştu. Onu istediğini fark edince şaşırılmıştı. Ya da bir hayatı olmasını istediğini. Ya da birinin çok ufak bir parçasını istemişti ve sonuç olarak hepsi aynı şeydi. Ama sonradan neler olacağı düşünüldüğünde, ilginç bir öykü değildi bu.

Nico'ya gelince, o ve Ezra hiçbir zaman iyi anlaşamamışlardı. Ezra zaten yerini ona ya da Atlas'ın altı aday arasında daha gerekli olduğunu düşündüğü rollerden birini vereceği kişiye bırakaca-

ğını biliyordu. (Bir doğa bilimcisi, demişti Atlas. Bitkilere neden ihtiyaçları var ki? diye oflayan Ezra'ya, *Bitkileri boş ver, içimde bir his var, göreceksin*, yanıtıyla karşılaşmıştı.) En azından Nico, Libby'nin teklifi reddetmesini imkânsız kılarak her şeyi kolaylaştıracaktı.

Ezra'nın gözlerini nihayet açlık çektiği değil, oruç tuttuğu olasılığına açan şey, adaylık teklif edileceği sene olmuştu. Artık Libby ve Nico gittiği için, Ezra boş sıralardan oluşan bir filoya geliştirdiği dünyeviliğini sunuyordu. Libby olmadan işlevsiz ve yalnız, yorgun, içine kapanıktı ve canı sıkılıyordu. Ayrıca, Atlas'ın planının vazgeçilmez bir parçası olmamanın canının bu kadar sıkacağına da tahmin etmemişti.

"Saçmalama, tabii ki faydalısın," dedi Atlas. "Düşündüğünden çok daha faydalısın."

"Nasıl?" demişti Ezra sinir içinde. Can sıkıntısı içini yakıyor, baldırındaki bir kramp gibi dokunamadığı bir yerinde kaşıntı hissi oluşturuyordu. "İhtiyacın olan bütün becerileri buldun."

"Evet ama Parisa hakkında yanıldığımı düşünüyorum."

Ezra kaşlarını çatı. "Düşündüğün kadar iyi değil mi?"

"Hayır, becerisi açısından tam da umduğum gibi." Duraksadı. "Ama bir sorun çıkaracağından şüpheleniyorum."

"Ne gibi bir sorun?" Ezra onun sorun yaşadığından habersizdi. Ezra'nın bildiği kadarıyla kendisi olmadan her şey gayet yolunda gidiyordu. O yüzden de canı sıkılıyordu.

"Bir sorun," dedi Atlas çayını yudumlayarak. "En azından, onun Callum'u öldürmeleri için diğerlerini ikna etmesini sağlayamıyorum."

"Hangisiydi o, empat mı?"

"Evet." İlk başından beri ölmesi gereken kişi oydu; ne de olsa, kusursuz bir aday grubunun bile bir üyesini kaybetmesi gerekiyordu. Atlas'ın gözünde -Ezra ona bu konuda hak veriyordu-

Callum bir nükleer koda eşitti ve dünyayı ondan kurtarmak insanlığa yapılan bir iyilik olacaktı. "Sonra Parisa'nın icabına bakarsın."

"Ha, tabii, *icabına* bak, sorun çözülsün, her şey yoluna girsin," dedi Ezra ve gelmeyen bir kahkahayı bekledi.

Endişe vericiydi. Çok endişe vericiydi.

"*İcabına* bakmak derken..."

"Şaka yapıyordum," dedi Atlas anlık bir tereddütle. "Sadece şakaydı."

"Tamam," dedi Ezra rahatlayarak. "Tamam, tabii ki bir şaka..."

"Tabii." Atlas çayından bir yudum aldı.

Ezra kaşlarını çatarak kendi fincanına baktı.

"Şey, bir yanlış anlaşılma olmaması için..."

"Bu rauntta da az kalsın yine bir aday olduğunu biliyor muydun?" dedi Atlas kayıtsızca. Hâlâ Atlas'ın garip espri anlayışını idrak etmeye çalışan Ezra şaşkınlıkla ona baktı. "Geçmişte olan biten her şey yüzünden seni gizlice adaylar arasına koyacak kişi olduğumu düşünürdüm..." Ezra'nın daha önceki adaylığını kast ediyordu ya da belki de kabaca Ezra'nın o zamandan beri özel bir şey yapmadığını ima ediyordu. "...ama konsey arşivler dışındaki konularla ancak bu kadar ilgileniyor. Büyülerinin ufak sonuçlarını gördüler ve işte bu ilginç, daha önceden duyulmamış ya da görülmemiş faydalı bir şey, diye düşündüler..." Atlas omzunu silkererek bir yudum aldı. "Sonra da seni listeye eklediler. Komik, değil mi? Bizlerin onlar için insanlar olmaması yani," dedi kendi kendine konuşuyormuş gibi. "Bizleri sadece güç kaynağı olarak görüyorlar."

Ezra içine kötü bir his yayıldığını hissederek yutkunurken, Atlas yine çayını yudumladı.

"Sanırım, onları vazgeçirdin."

"Elbette."

"Diğer adaylardan birini tercih ettiğin için mi?"

Atlas fincanını yavaşça masaya bıraktı.

"Evet. Daha önceden kararlaştırdığımız gibi. Öyle değil mi?"

"Evet," dedi Ezra masaya bakarak.

Onun kahvesi buz gibi olmuştu.

"Şüphelenmiş gibisin," dedi Atlas bir süre sonra.

"Tabii ki şüpheli değilim." Ama Ezra gerçekten de şüpheyne kapılmıştı. "Sadece Cemiyet tarafından kabul edilme olasılığımın olduğunu bana söylememiştin." Duraksadı. "Daha doğrusu, yenden kabul edilme olasılığından söz etmemiştin."

Atlas fincanını alıp içindeki çayı yavaşça çevirdi. "Aklımdan çıkmış."

Onca açıklama arasında, o kadar zayıf bir bahaneydi ki bir hakareten farksızdı. "Aklımdan mı çıktı?" dedi Ezra daha sert bir ses tonuyla. Aralarındaki boşlukta ya da sadece Ezra'nın göğsünün içindekilerde daha önceden deneyimlemedikleri bir gerilim tırmandı. "Büyü yaptığın büyüleri parçan - o aklımdan mı çıktı?"

"Bir önemi olur muydu? Kabul edemezdin." Atlas kayıtsızca bir yudum daha aldı. "Bunu istemediğini sanıyordum."

"Elbette istemiyorum." Nasıl isteyebilirdi ki? Daha önceden bir seçenek olmamıştı bu. "Ama yine de ben..."

"Bayan Rhodes ona yalan söylediğini anlardı," dedi Atlas. Onun kasıtlı olarak Libby'den söz ettiğini anlayan Ezra istifini bozmadı. "Bunu yapmak istemediğini düşündüm, doğru mu? Böylece, geriye Bayan Kamali kalıyor sanırım."

"Hangi açıdan?" diye parladı Ezra birden.

"İkinizin ortak yanı Bayan Rhodes," dedi Atlas fincanına bakarak.

Atlas'ın Libby ile Ezra arasındaki her şeyin yalanlara dayanmadığını gayet iyi bildiği düşünülecek olursa, bunu onu incitmek için söylediği belliydi. Ama bunu itiraf etmek bir fayda etmeyeceği için, Ezra gözlerini devirdi.

“Libby hakkımda hiçbir şey bilmiyor. Bu bilgiyi ona karşı kullanmam ikiyüzlülük olmaz mıydı?”

“Öyle yapman gerektiğini söylemedim.”

Konuşma hiçbir yere varmıyordu. “Peki, telepatla ilgili sorunun ne? Onu sen seçtin.”

Ezra *seçtin* sözcüğünü değil, *sen* sözcüğünü vurgulamıştı.

“Evet ve umduğum kadar da iyi. Ama düşünmediğim kadar tehlikeli.”

Ezra bıkkınlıkla bir düşünce kalıbının oluşmaya başladığını fark etti. “Sakın bana onunla başa çıkamadığını söyleme.”

Atlas’ın dudaklarına götürmekte olduğu fincanı havada kaldı. “Başa çıkabilirdim.”

Baş *çıkabilirdim*. Baş *çıkabilirim* dememişti. “Ama bunu yapmayacaksın,” diye bir tahminde bulundu Ezra. “Çünkü bunu senin için ben yapacağım, öyle mi?”

“Kendi adaylarımdan biriyle asla karşı karşıya gelemem. Bunu biliyorsun.” Omzunu silkti. “Ama aktif bir şekilde planımızı bozan birisini kabul edemeyeceğimizi de biliyorsun.”

Şimdi *ikisinin* planı mı olmuştu? “Benim planlarımda gereksiz yere birisini öldürmek yok,” dedi Ezra öfkeyle.

“Öyle olduğunu söylemedim,” dedi Atlas yumuşak bir sesle, “ama öyle olsaydı bile...”

“Ah, evet, ne kadar aptalım,” diye mırıldandı Ezra, “sen sadece *şaka* yapıyordun...”

“...belki de gerekli olan şeyi yanlış anlıyorsundur.” Atlas fincanını kenara koydu.

Bu hareketinde yabancı bir özellik vardı – Atlas asla çay içmeyi sevmemiş, her zaman aşırı bir şekilde kafayı bulmayı tercih etmişti. Ezra, Atlas Blakely’yi gerçekten ne kadar tanıdığını düşündü. Bir noktada kesinlikle tanımıştı ama bu ne kadarlık bir süreyi kapsamıştı, bir sene mi? O zamandan beri aradan yirmi se-

neden fazla geçmişti ve Ezra işlevsel olarak o süreyi yaşamamıştı. Atlas'ın zihnine, inançlarına, ruhuna neler olmuş olabilirdi? Cemiyet'e kabul edilmek onu nasıl değiştirmişti?

Böylece, Ezra daha önceden hiç denemediği bir şey yaptı. Uzak geleceğe bir kapı açtı – zamanda erişebildiği en ileri nokta buydu.

Kulağa geldiği kadar eğlenceli bir şey değildi çünkü yaşanmadığı takdirde gelecek her zaman değiştirilebilirdi. Bazı olayların değiştirilemediği doğruydı (Ezra'nın annesi gibi) ama genel olarak Ezra uzak kapılarını sözde güvenilir astrolojik bir okuma gibi görmeyi öğrenmişti: Olayların gerçekleşme ihtimali vardı ama garanti değildi. Girdiği geleceklerde kalmadığı sürece, gördüğü hiçbir şeyin sonuçlarına bağlı kalmazdı. Hiçbir şeye zarar vermezse, varlığı bir kum tanesinin hareketi kadar önemsiz olurdu.

Ama gördükleri onu derinden sarstı. Çünkü Ezra'nın gördüğü şey –onun ve Atlas Blakely'nin planının sonucu– İncil'den bir bölüm gibiydi. Ezra bir kapı aralığından, öldürücü salgın hastalıklar ve istilalar; eski, yorgun bir şiddetin kalıntılarını gördü. Gökyüzü kül ve dumanla kaplıydı ve kenarları afete işaret eden kırmızı ve tanıdık bir renge bürünmüştü. Açık kapılardan gördüğü manzaraya odaklanamayan silahlı bir saldırgan gibi, Ezra bir kez daha lanet dünyanın sonunu gören tek kişi oldu.

“Yeni bir dünya yaratalım,” demişti Atlas bir keresinde. Ezra'ya göre kısa bir süre önce, Atlas Blakely'ye göreyse yirmi sene önceydi. Belki de Atlas bunu Ezra'nın unutmamasına yetecek kadar uzun bir süre olduğunu düşünüyordu. “Bu dünya boktan, dostum; artık umut yok ve yolunu şaşırmış durumda. Onarılması, bozuk kısımlarının düzeltilmesi mümkün değil. Bir ekosistem bozulduğunda, doğa yeni bir tane yaratır. Doğa ya da bunlardan kim sorumluyorsa. Türler bu şekilde hayatta kalır.”

Başını çevirip karanlık bakışlarını Ezra'ya dikmişti.

“Her şeyi boş ver. Tanrılar olalım,” demişti.

Ezra onun uyuşturucu yüzünden böyle konuştuğunu sanmıştı.

Ama sonra kapılardan birinin diğer tarafında, kendisinin oluşturulmasına yardım ettiği kalkanlardan birinde zamanda dolaşan Tristan Caine’i görmüştü ve Atlas Blakely’nin kusursuz ekibi on-suz kurduğunu ilk kez anlamıştı. Her ne anlama geliyorsa, Atlas yeni bir dünya inşa etmek istemişti ve Ezra artık onun bunu yapabileceğinden şüpheleniyordu.

“Tristan’ın becerisi ne?” diye sordu kayıtsızca bir sonraki buluşmalarında. “Bunu bana hiç söylemedin.” Tristan’la karşılaştığında, onun sadece başka bir gezgin olduğunu sanmıştı. Ama giderek artan bir şüpheyle öyle olmadığını hissetmişti.

“Söylemedim mi?” dedi Atlas fincanını dudaklarına götürerek.

Zaten gerilmiş olan Ezra, Atlas’ın elindeki fincana vurdu. “Eksik olan tek bir parça var, Atlas.” Nicemi manipüle edecek, karanlık maddeyi kullanacak, boşluğa bir anlam verecek birisi. Bunlar ve Tanrı gibi her şeyi görebilmek, başkalarını yönlendirecek tarafsızlığa sahip olmak. Araştırmalarında bulunmayan o netliğe erişmek.

Bu tür bir güç imkânsızdı ve mümkün olsaydı bile, o tür bir beceriye sahip olan bir medeialının kanun ve sınır tanımaz birisi olması gerekirdi. Ezra’nın karşılaştığı kişi olamazdı.

“Aradığın parçayı bulduysan bile, yeterli olmaz,” dedi Ezra. Atlas ciddiye bile, yeni bir evreni patlatarak yaratma fikri çok saçmaydı. Bunun için ölümlü kontrolü değil, kozmik doğaçlama gerekirdi. “Bir büyük patlamayı zorla gerçekleştiremezsin,” dedi Ezra. Söyledikleri ona bile akıl almaz geliyordu. “Bunu bir şekilde başarsan bile, ne ölçekte olur? Bu dünyanın oluşması milyarlarca sene sürdü. Bu kadar zamanın olduğunu sanmıyorum. Her ne yarattıysan, bunun...”

Kusursuz olması gerekirdi. Kusurlu ama kusursuz şartlar altında oluşan bir şey.

O halde, imkânsızdı.

Yoksa değil miydi?

Ezra'nın düşünceleri tükendi ve o sessizlikte içini feci bir dehiset hissi kapladı. Atlas'ın planı *neydi*? Bunca zamandır bunun bir tür karşılık, neredeyse akademik elitlere oynan bir eşek şakası olduğunu düşünmüştü. Cemiyet'i ele geçirmek, ha, ha, ha. Yaratıcı-tanrı mutlak gücü türü bir şeyi elde etme fikrinden asla söz etmemişlerdi.

Ama belki de mesele şuydu: Atlas çok zekiymi. Ya da çılgının tekiydi. Belki dengesizdi (evet) ya da bir dâhiydi (evet). Belki her zaman böyle olmuştu. Belki de mesele Atlas'ın neler yapabileceği değil, neleri hayal edebildiğiymi. Kullanmasını bildiği parçaları. Oynamasını bildiği oyunları.

Ezra o gün onun elini sıktığında, neyi kabul etmişti?

"Korkmaya mı başladın, eski dostum?" diye mırıldayan Atlas hafifçe gülmüsed. "Sanırım, hedeflerimize eskisi kadar sadık olmayabilirsin. Belki de bunun nedeni bu noktaya varmak için hiçbir ödün vermemiş olmandır." Atlas'ın aksanı öylesine sahte bir İngiliz soylu aksanıydı ki kraliçeyi bile becermiş olabilirdi.

"Ben mi? *Atlas*," diye parladı Ezra. "Bu, her zaman planın parçasıydı..."

"Evet ama ben bir yüzyılın son çeyreğini yaşlanarak geçirirken, sen bir çocuk olarak kaldın, öyle değil mi Ezra? Seni sildik, risklerinin var olmayacağı noktaya kadar baştan yarattık. Sen," dedi onu suçlarmış ya da hayal kırıklığına uğramış gibi, "oyunun nasıl değiştiğini göremiyorsun."

"Ben bir çocuk muyum?" dedi Ezra şaşkınlıkla. "Pis işlerini senin için yaptığımı unuttun mu?"

"Sana bunun için birkaç kere teşekkür ettiğimi sanıyorum. Ay-

nca, sana masada bir yer de teklif etmedim mi? Hatta pek çok kere yaptım bu teklifi.”

Bu anlamsız yanıt, Ezra’nın canını yaktı ve ona bakakaldı.

“Tüm bunlara Cemiyet’in boktan olduğunu kabul ettiğimiz için başladık,” dedi Ezra monoton bir sesle.

“Doğru.”

“Ya şimdi?”

“Senin ifadenle hâlâ boktan,” dedi Atlas. “Ama bu sefer, onu düzeltebilirim. Biz,” dedi hatasını düzelterek, “onu düzeltebiliriz ama her şeyi benim gördüğüm gibi görmeyi istemen gerek.”

Bir ekosistem bozulduğunda, doğa yeni bir tane yaratır. Türler bu şekilde hayatta kalır.

Aralarındaki sessizlik boşaldı ve yeni, ele dokunulur bir şüphe dalgasıyla doldu. Atlas planını gerçekleştirdiğinde, bu dünyaya ne olacaktı? Ama Ezra bunu biliyordu. Neler olacağını çoktan görmüştü.

Yangınlar, seller. Salgın hastalıklar, şiddet.

“Sor,” dedi Atlas sakın sakın.

Ezra az kalsın soracaktı.

Bunu gerçekten de yapacak mısın?

Gerçekten de buna hakkın olduğunu düşünecek kadar küstah ve kibirli misin?

Ezra’nın bir yanı bu kadar yanılmış olamayacağından emin-di. Atlas Blakely’nin bile imkânsız olanı kabul edecek kadar güç delisi olabileceğini düşünmüyordu. Belki de Ezra’nın gördüğü sonuçlar hedeflenmemiş, hak edilmemiş olaylardı; hatta belki birbirleriyle bir ilgileri bile yoktu. Ezra kendisini, *Sırf yeni bir şey inşa etmek için gerçekten de her şeyi yok eder miydin? Sorayım istedim*, derken hayal etti. Atlas da, *Hayır, hayır, tabii ki hayır*, diyordu. Hafifçe gülümseyip başını sallıyordu: *Ezra, lütfen. Kit-*

lesel imhanın tarzım olmadığını biliyorsun. Büyük bir olasılıkla, buna gülerlerdi.

Ama sonra Ezra, Atlas'ın nasıl rahatlıkla Callum Nova'dan kurtulmaları, Parisa Kamali'nin *icabına* bakmaları gerektiğini söylediğini hatırladı. Bunun gerekli olduğunu söylediğini hatırladı.

Peki, Ezra artık gerekli olmadığına neler olacaktı? Sormaya değer tek soru buydu ve o anda ikisinin de bunun yanıtını bildiği belliydi.

"Arşivler sana asla istediğini vermeyecek," dedi Ezra en sonunda. "Niyetini kütüphaneden gizleyemezsin."

Sessizlik oldu.

"Bunu yapmak için başka birisini mi kullanıyorsun?"

"Ya bu işte varsındır ya da yoksundur, Ezra," dedi Atlas alçak sesle.

Birbirlerine baktılar.

Bir yerden bir saatin tik tak seslerini duydular.

Sonra, Ezra gülümsedi.

"Tabii ki varım. Her zaman vardım."

Doğruyu söylüyordu.

O ana dek.

"O halde, mesele gayet basit, değil mi? Hepsinin neler yapabileceğini göreceksin. Senden hiçbir şey gizlemeyeceğim."

Ezra onu zihninin içinde bile sorgulamaması gerektiğini biliyordu.

"Tamam," dedi. "Tamam, Parisa'nın Callum'u öldürmesini sağlarsan, geri kalanıyla ben ilgilenirim."

"Bayan Rhodes bir şeyden şüpheleniyor mu?" diye sordu Atlas.

Hayır. Hayır, Ezra şüphelenmemesi için elinden geleni yapacaktı.

“Libby’yi kendime yakın tutacağım,” dedi bunu gerçekten de yapabileceğini düşünerek.

Ama aslında bunu yapamayacağını biliyordu. Ezra onu zorladıkça, tatlı dil döktükçe, Libby’nin sevilme istediğini düşündüğü gibi sadakatini kanıtlamaya çalıştıkça –Libby’nin güvenini kazanarak Atlas’ın ona olan güvenini sürdürmeyi umdukça– Libby ondan uzaklaşıyor, her konuştuklarında daha mesafeli oluyordu. Ezra bir tür ittifak kurmayı, Cemiyet’in kuralları buna engel olsa da Libby’nin ona Atlas’ın planlarını anlatacak kadar güveneceğini ummuştu. Birlikte geçirdikleri senelere, ona çoğu zaman gerçek gelen ama bunun yarattığı bir serap olduğunu bildiği tek yanı güvenlerine tutunmuştu. Kendisini uzaktan casusluk yapma işine adanmış, ilişkileri kalıcı olmasa bile prensiplerine her daim bağlı kalacağını umduğu kişiye güvenebileceğini umut etmişti. Ama Libby ondan uzaklaşmış, anlamsız bir şekilde ona güvenmemiş ve amaçsızca öfke sergilemişti.

“Ben sana ait değilim,” deyip aralarına bir çizgi çekmiş, Ezra’nın onun hayatına erişmesini sağlayan kapıyı kapatmıştı.

Artık Libby, hatta onun vaadi bile olmadığı için, Atlas Blakely’nin planlarının asla gerçekleşmemesini istiyorsa Ezra’nın çarpıcı bir şey yapmaktan başka bir seçeneği kalmamıştı; sonra Cemiyet’i tek başına tarafsız hale getirmesi gerekecekti.

İlk olarak, Atlas’ın taşlarından birini oyun tahtasından almanın bir yolunu bulması gerekiyordu. İçeri sızmak, işin en kolay yanıydı. Yirmi sene önce, Ezra sessizce kalkanlara tam olarak kendi boyutlarında ve şeklinde, sonraki aday grubunun nasıl önleyebileceklerini bilemeyeceği bir emniyet önlemi yerleştirmişti. Kolaylıkla oradan içeri girebilir, başka kimsenin göremediği tek boyuttan malikâneye erişebilirdi ama oraya girdiğinde ne yapacağı ayrı bir konuydu; endişe yaratan bir sorundu.

Aslında, Ezra altı adaydan hangilerinin Atlas için önemli olup

olmadığını biliyordu. Libby, Nico ve Reina aynı üçlü güç grubunun bir parçasıydı; dolayısıyla, Atlas'ın üçüne de ihtiyacı vardı. Tristan... Atlas'ın ona Tristan'la ilgili olarak söylemediği bir şey vardı; bu yüzden, Tristan büyük bir olasılıkla Atlas'ın planının kilit adamıydı.

Ezra hangi adayı seçerse seçsin, Atlas'ın onun gerçekten de öldüğüne inanması gerekiyordu. Yok olduğuna.

Bir illüzyon mu?

Hayır, daha iyi bir şey olmalıydı. İkna edici bir şey.

Pahalı bir şey.

Ezra etrafa haber salıp yasalara daha az uyan çevrelerde bula-bildiği kişilere ulaştıktan sonra, "Sana yardımcı olabilecek birisini tanıyorum," yanıtını almıştı. Bir denizkızı olduğunu söylemişlerdi ama ondan aşağılayıcı bir tavırla söz etmişlerdi. "Bir bedeli olur ama parayı ödeyebilirsen..."

"Ödeyebilirim," dedi Ezra.

Denizkızı aracılığıyla Ezra'ya animasyonu veren kişi Prens olarak biliniyordu. Animasyon mide bulandırıcı, yüzü olmayan, ifadesiz ve cansız bir şeydi. Sadece şiddetli bir sonla karşılaşmış olan bir cesedin basit üç boyutlu bir görüntüsüydü.

"Animasyona bir yüz vermek gerek," demişti denizkızı. Tiz ve yüksek sesi, kırılan cam sesini andırıyordu. Bu ses, Ezra'nın iç kulağını zedeledi ve geçici olarak dengesini bozdu. "Animasyonu tamamlayabilmek için iyi tanıdığın birisinin bir taklidi olması gerek. Her ifadesini ve hareketini bir kopyasını çıkarabileceğin kadar iyi tanıdığın birisi olmalı."

Ezra bir an için gerilerek bu bilginin seçeneklerini büyük ölçüde daralttığını fark etti. Ama Atlas'ın değerli adaylarından birini elinden alacaksa, Atlas'ın onsuz yapamayacağını bildiği kişi olmalıydı. O ve Nico bir anahtar ve bir kilitti ve kapılardan girip çıkan Ezra birinin diğeri olmadan faydalı olmayacağını biliyordu.

Libby onu görmeden önce odada olduğunu hissetmişti. İşitme duyusu çok keskindi ve Ezra'nın orada olduğunu hep anlardı. Neredeyse ekolasyon gibi bir beceriydi bu. Eve girdiğini anlamış, zamanda oluşturduğu bozukluğu hissetmişti. Ezra onun gözlerinin değiştiğini gördüğünde, bir an için hafif bir suçluluk hissetmişti.

Ama sadece bir an için.

Ezra'nın yolculuk etme becerisinin kısıtlı olmasından dolayı, Libby'yi yanında götürmesi çok zor olmuştu, bunu ucu ucuna başarmıştı. Libby'nin ufak tefek olması ve hazırlıksız yakalanması işini kolaylaştırmıştı. Kapıdan geçerlerken duyulan ve Ezra'nın planladığı yere varana dek ayrıldıkları yerde yankılanan tek ses Libby'nin çığlıydı; daha sonra yakılan bir kibrit gibi bir anda bir kıvılcım saçarak dinmişti.

Libby onun elinden sıyrılıp öfkeyle ona baktı. Ezra o anda şaşkınlıkla onu özlediğini fark etti.

"Ezra, ne yaptığını..."

"Düşündüğün gibi değil," dedi Ezra hemen çünkü değildi. Diğerlerinden birini alabilseydi, bunu yapardı. Mesele Libby değildi.

"O halde, ne düşünmem gerektiğini söyle!"

Ezra durumu ona kısaca özetledi: Atlas Blakely kötüydü, Cemiyet kötüydü, her şey genel olarak kötüydü, onu onun iyiliği için kaçırmıştı.

Libby bu açıklamayı iyi karşılamadı. "*Benim iyiliğim için mi? Sana birlikte olduğumuz dönemde benim adıma karar vermemeni söylemiştim,*" dedi hırlar gibi. "Kesinlikle şu anda da karar veremezsin!"

Vaktini eski kız arkadaşıyla yine bir kavga ederek geçirme fikri cazip olmasına rağmen, Ezra'nın o anda samimi bir konuşma yapacak kadar sabrı kalmamıştı. "Bak, ilişkimizle ilgili olarak

değiştirmek istediğim çok şey var,” dedi Ezra. “En başta nasıl başladığı var. Ama şu anda...”

“Her şey bir yalandı.” Libby eliyle ağzını kapattı. “Tanrım, sana inandım, seni *korudum*...”

“Yalan değildi. Sadece...” Duraklayıp hafifçe öksürdü. “Tam olarak doğru değildi.”

Libby hayretle ona bakakaldı. Neyse ki Ezra bunun berbat bir yanıt olduğunu fark etti. Libby ile Nico arasındaki düşmanlıktan faydalanmış olması dışında, Ezra ona duymak istediği şeyleri söylemekte kendisini geliştirmemişti ama kendisini asla doğru sözcükleri *bulamadığını* söyleyerek savundu.

Bir süre sonra, Libby konuşmayı başarabildi.

“Ama sen...” Sustu. “Hakkımda her şeyi biliyorsun. Her şeyi.”

Ezra konunun oraya gelmeyeceğini ummuştu. “Evet.”

“Korkularımı, hayallerimi, pişmanlıklarımı.” Yüzü kireç gibi oldu. “Ablamı.”

“Evet.” Ama Libby de onunla ilgili bir şeyler biliyordu.

“Ezra, sana *güvendim*,” dedi Libby öfkeyle.

“Libby...”

“Benim için gerçektir!”

“Benim için de gerçektir.” Büyük bir kısmı.

Birazı.

İtiraf etmek istemediği kadarı.

“Tanrım, Ezra, ben senin için...”

Libby’nin onun için bir anlam ifade edip etmediğini sormak için susuşunu izledi. Susmuş olması harika bir fikirdi. Libby onun yanıtından tatmin olsaydı bile (ki olmazdı), her şeyi sorgulamak zorunda kalması ona telafi edilemeyecek bir zarar verirdi. İçsel olarak hangi duygusal yetersizliklerle boğuşuyor olursa ol-

sun, Libby Rhodes sınırlarını biliyordu ve bunlara yeni oluşmuş çürükler gibi onu küçük düşüren bir şefkatle bakıyordu.

“Peki, beni *neden* kaçırdın?” diye sordu yarı kekeleyerek.

“Atlas yüzünden,” diye iç çekti Ezra. Bu da sonu olmayan bir tartışmaydı. “Söylediğim gibi, mesele seninle ilgili değil.”

“Ama o zaman...” Libby yine sustu. “Beni nereye götürdün?”

Ezra onun durumu idrak etmeye başladığını tahmin etti. Rehin alınma hissi. Kaçırılmış olmanın yarattığı ilk şok dinmeye başlamıştı ve Libby kısa bir süre sonra kaçıp kaçamayacağını düşünecekti.

“Mesele tam olarak *nerede* olduğun değil,” dedi Ezra.

Ama ona daha fazla açıklama yapmadan sustu. Ne de olsa, Libby çok zekiydi ve bulunduğu yer bir labirent, göremediği bir labirentin bir parçası olarak kalmadığı sürece oradan kaçabilecek kadar güçlüydü. İnsanlar genel olarak dünyaya nasıl bakmak gerektiğini bilirlerdi: üç boyutlu bir şekilde. Onlar için zaman sadece doğrusaldı, asla müdahale edilemeyen ya da durdurulamayan tek bir yönde ilerlerdi.

Birisini aradığınızı ve sadece dünyada bir yerde olduğunu bildiğinizi düşünün. Şimdi, bir de birisini aradığınızı ve sadece dünyada en iyi dönemin yaşandığı bir zamanda var olduğunu bildiğinizi düşünün. Kısacası, onu kimse bulamayacaktı. Hatta Libby Rhodes bile kendisini bulmak için çaba sarf edecekti.

“Beni burada tutamazsın,” dedi Libby. Sesi cansız, duygusuz ve ölümcül çıkmıştı. “Ne olduğumu anlamıyorsun. Asla anlamadın.”

“Senin ne olduğunu çok iyi biliyorum, Libby. Bir süredir biliyorum... Empat öldü mü?”

Libby şaşkınlıkla ona baktı.

“Evet mi?” dedi Ezra.

“Ben bilmiyorum... sen nasıl...” Libby hızlı hızlı gözlerini kırıştırdı. “Callum’u nereden biliyorsun?”

Ezra çenesini sıktı ve bunu bir retorik bir soru olarak düşündü. Verdiği yanıt gayet açıktı. “Evet ya da hayır diye yanıt ver, Libby.”

“Bilmiyorum,” dedi Libby öfkeyle. “Evet, büyük bir ihtimalle...”

Ezra geç kalıyordu ama vaktinde bir yerde olmakla asla ilgilenmemişti. Genellikle bir şeye geç kalır, zamanın hareketin keyfi bir ölçümü olduğunu düşünürdü. Gençliğinde bile zaman onun için hem muazzam hem de ufakık bir şeydi. Ezra hiçbir zaman bir yere vaktinde gitmesi gerektiğini hissetmemişti. Annesi son gününde bile saatlerce onu bu yüzden azarlamıştı.

Ama belki de Atlas’a çekim hissetmesine neden olan şey buydu. Ezra nasıl açlık çekmesi gerektiğini, Atlas da nasıl beklemesi gerektiğini biliyordu.

“Geri döneceğim,” dedi Libby’ye. “Sakin bir yere gitme.” Gerçi istese bile gidemezdi. Kalkanları özel olarak onun için yapmış, moleküler, çözülebilir, su bazlı bir yapıda yaratmıştı. Libby’nin kalkanları kırabilmesi için, çevresinin yapısını değiştirmesi gerekirdi; elementleri teker teker değiştirmesi, ilerlerken attığı her adımda gücünü daha fazla tüketmesi gerekirdi. Bir adım ileri, iki adım geri.

Anahtarlar ve kilitler.

“Beni burada mı tutacaksın?” Libby hayretler içinde kalmış gibiydi ama bu değişecekti. Uyuşukluk hissi geçecek ve arkasından kesin olarak acı hissi gelecekti.

Ezra buna üzülüyordu. “Seni korumak için,” dedi yine.

“Atlas’tan korumak için mi?”

“Evet, Atlas’tan korumak için,” dedi Ezra biraz telaşla. Geç kalıyordu ama bu da sorun değildi; esas orada kaldığı takdirde onu bekleyen şey sorundu. “Sadece hayatta kalmanı istiyorum,” dedi kısaca.

Eninde sonunda, Libby gerçeği anlayacaktı ve anladığında, Ezra’nın uzuvları ve giysileri gibi yanıcı şeylerin orada olmaması daha iyiydi.

“Atlas Blakely’nin bana *neden* ihtiyacı var?”

Evet, anlamaya başlamıştı. Öfkelenmeye başlamıştı.

“Hiç öğrenmesen daha iyi,” dedi Ezra. Sonra kendi yarattığı bir başka kapıdan geçip buluşmasına gitti ve ayakları tanıdık mermer zemine dediği anda temkinli ayak sesleri koridorda yankılandı.

İçeri girdiğinde, odada kimin olacağını biliyordu.

Atlas gibi, Ezra da içeride kimlerin olacağını dikkatle seçmiş, sıradan yüzünün sunduğu o kusursuz maskeyle, silinmiş ismiyle edindiği bağlantıları kullanmıştı. Hepsi *bulunmak* istiyordu –doğru teklifle onları tuzağa düşürmek kolay olmuştu– ve böylece Cemiyet’in gelmiş geçmiş tüm düşmanlarının baş liderleri Ezra’nın çağrısına yanıt vermekte tereddüt etmeyecekti. Oraya tek bir ödül vaadiyle gelmişlerdi: bir tek Ezra’nın reddettiği Cemiyet.

Animasyon işe yaradığı takdirde, Ezra Atlas’ın ondan şüpheleneceğini sanmıyordu. Ama şüphelense bile, onu görünmez hale getirmiş, bulunmasını imkânsız kılmış olan kişi Atlas’tı.

“Dostlarım,” dedi Ezra odaya girer girmez. “Hoş geldiniz.”

Onun bu kadar genç olduğuna şaşırdılarsa bile, bunu iyi gizliyorlardı. Ne de olsa hiçbirini onları kesin bir şekilde ikna eden, gençlik dönemlerine ait sırlar taşıyan davetlerle ilgili olarak ne düşüneceğini bilememişti. (Sadece üç boyutta var olan kişiler tarihin kutsal olduğuna inanırdı.)

"Hepinizin bildiği gibi," dedi Ezra, "dünyanın en tehlikeli altı insanı şu anda Atlas Blakely'nin himayesinde. İçlerinden biri etkisiz hale getirildi ve bunun bize biraz zaman kazandırması gerek; bir diğeri de Cemiyet tarafından elendi. Ama diğer dördü ya yok olmamıza ya da hayatta kalmamıza neden olacak. Onlar bizlerin ancak piyon sayıldığı despot bir Cemiyet tarafından seçilmiş kişiler. Cemiyet'in korumasından yeniden çıkmalarına bir sene kaldı."

Odadakiler bakiştılar. Odada altı kişi olması, Ezra'ya çok hoş bir ironi hissettirdi. Öylesine muhteşem bir eş zamanlılıktı ki Atlas görse o bile bunu takdir ederdi.

"Onlarla ilgili olarak ne yapmamızı istiyorsunuz?" diye sordu Nothazai, konuşan ilk kişi olarak.

Atlas olsa omuz silkerdi ama Ezra gülümsedi.

"Ne olabilir? Dünyamız ağlıyor," dedi Ezra. Yerine oturup işe koyulmaya hazırlandı. "Bunu düzeltmek bizim elimizde."

Böylece ilk başta altı kişiyken artık beş kişi vardı.

“Bunu yapmayacağım,” dedi Nico de Varona sessizliği bölerek. “Bir gelişme olacağına dair teyit almazsam yapmam.”

İlk yanıt veren Parisa Kamali oldu. “Ne için teyit?”

“Rhodes’u geri istiyorum. Ayrıca, onu bulmama yardım edeceğinize dair söz vermenizi istiyorum.” Nico’nun yüz ifadesi kararlı ve ciddiye, sesiyse sakın ve kendinden emindi. “Desteginizden emin olmadığım takdirde, bu Cemiyet’in bir parçası olmayı istemiyorum.”

Dalton reddetmen mümkün değil gibi bir yanıt vermek istemedi çünkü bunun bir önemi yoktu. Neler olacağını görmek için sessizce oturdu.

“Nico’nun yanındayım.” Reina Mori yanıt vermişti.

“Ben de.” Callum Neva’nın sesinden özgüven akıyordu. Bunu bilecek kadar zeki olduğundan, tek bir yanıt yeterli olurdu. Şimdilik.

“Sen?” dedi Nico, Tristan Caine’e. Tristan gözlerini ellerinden ayırmadı.

“Elbette.” Sesi alaycıydı. “Elbette.”

“Geriye sen kalıyorsun,” dedi Reina, Parisa’ya dönerek. Parisa sinir olmuş gibi bakışlarını kaçırdı.

“Bunu reddedecek kadar aptal olabilir miyim?”

“Yapmayın,” dedi Nico, diğerleri yanıt vermeden. “Bu, bir kavga değil. Bir tehdit değil, bir gerçek. Ya yanınıdasınızdır ya da değilsinizdir.”

Ya onun yanındalar ya da Nico onların yanında değil, diye düşündü Dalton. Ama bağ kurmanın amacı bu değil miydi? O sene boşuna acı çekmemişlerdi.

"Tamam," dedi Parisa. "Rhodes'u bulmak mümkünse..."

"Bulunacak," dedi Nico hemen. "Amaç bu."

"Tamam."

Parisa etrafına, kimsenin göz ardı etmediği yokluğun yanında durmakta olan beş adaya baktı. Ona karşı çıkmaları için meydan okudu ama tahmin ettiği gibi kimse bir şey demeyince, "Sana söz veriyoruz, Varona," dedi.

Böylece eskiden altı kişinin olduğu yerde artık geri dönülmez bir şekilde tek bir kişi vardı.

Bir ekosistem öldüğünde, doğa yenisini yaratır. Basit kurallar ve basit bir kavramdı; Cemiyet de bunun bir kanıtıydı. Eski benliklerin küllerinden var olmuş, terk edilmiş ya da yok edilmiş şeylerin kemiklerinin üstüne inşa edilmişti. Bir labirentin içine gömülmüş, gizlenmiş bir sırды.

Cemiyet kendi üstüne inşa edilmiş, giderek yükselmişti. Göğe uzanan Babil gibiydi. İcat, ilerleme, her şeyin birikmesi ancak devam edebilirdi; harekete geçirilen bir şey kendi başına duramazdı. Bilgiyle ilgili sorun, buna bağımlı hale gelmenin özelliği, diğer kötülüklerle aynı olmamasıydı. Mutlak gücün tadını alan bir kişi asla bu olmadan yalın gerçeklerle tatmin olamazdı; bir zamanlar kabul görmüş olan yaşam ve ölüm artık önemini yitirirdi ve aşırılığın her zamanki cazibesi bile tatmin hissi yaratmazdı. Yaşamış olabilecekleri hayatlar sadece üstlerine uymuyormuş, bol geliyormuş gibi gelirdi. Bir gün, belki de çok yakında, apayrı dünyalar

yaratabileceklerini düşünürlerdi; sırf bunu başarmak için değil, *tanrılar* gibi olmak için.

Dalton Ellery İskenderiye Cemiyeti'nin beş adayının karşısında durdu ve yemin edişlerini, değişimin kaçınılmazlığıyla ve değişmezliğiyle evlenişlerini izledi. O andan itibaren her şey daha da zorlaşacaktı. Olasılıksızlık sınırları silinecekti; dış dünyanın sınırları artık var olmayacaktı ve bu beş kişinin içinde kaldığı duvarlar sadece kendileri için inşa ettikleri duvarlar olacaktı. Dalton içinde henüz bir kafesin güvenli kollarında olduklarını, izole oldukları için güvende olduklarını fark etmediklerini düşündü. Bir görev verildiği zaman, bir laboratuvar faresi bile tatmin olabiliyordu – kurallarla belirlenmiş bir ahlak, tatmin hissinden, bir çağrının gerçekleştirilmesinden, bir amacın kaynağından tatmin olmak. Amaçsız güç esas tuzak, esas paraliz hissiydi. Sonsuz seçime sahip olmanın verdiği özgürlük, insan zihinlerine göre değildi.

Bir an için, Dalton yarım yamalak hatırladığı bir şey filizlenmiş gibi bu tür bir şeyler söylemesi gerektiğini hissetti. Belki de yakında sahip olacakları erişimin, herhangi bir zayıflık göstermeleri için çok ağır, güçlerini gerçekleştirmek için çok zayıf kalacağına söyleyerek onları uyarmalıydı: *Kendi yok oluş döngünüzde, sizin gibi yükselip alçalacak olan kaderinizin çarkına girmek üzeresiniz. Parçalanacak ve bir başka formda dirileceksiniz ve külleriniz düşüşün kalıntıları olacak.*

Roma yıkılır, demek istedi. Her şey çöker. Siz de çökeceksiniz.

Yakında, siz de çökeceksiniz.

Dalton konuşmayı başaramadan, okuma odasının camlarının aynalı yüzeyine baktı ve arkasında hâlâ herhangi bir formda var olmasının nedeni olan Atlas Blakely'nin yüzünü gördü. Bir bağışlı gibi sınırlara ihtiyaç duyuyordu ve Atlas bu sınırları ona vermişti. Bir amacı vardı. Ona bir son olacağına, açlığın bir bitişi olacağına, döngünün tamamlanacağına söz vermiş olan kişi At-

las'tı. Dalton'ın savunmasızlığının zincirlerini kaldırmış, ona en çok ihtiyaç duyduğu şeyi, diğerlerinin tek başlarına bulamayacağı şeyi vermişti: bir yanıt.

Çok fazla güç diye bir şey var mıydı?

Camda, Dalton'ın gözlerinin arkasında silik manik bir parıltı belirdi; bir zamanlar olduğu kişiyi görür gibi oldu. Geçmiş yaşamlar, ona uymayan yaşamlar. Ama kabul edilen üyelerin de yakından öğreneceği gibi, Dalton Ellery bu yanıtı biliyordu çünkü en kötü, en az rahatlatıcı, en sınırsız olsa bile tek yanıt buydu:

Evet.

Ama dünyanın da size söyleyebileceği gibi, harekete geçirilen bir şey duramaz.

TEŞEKKÜR

Sürekli olarak bir şeyler yazdığımı ve okumaya devam ettiğimize inanamıyorum. Mucize gibi.

Özellikle de bu kitabı yazacağım belliydi; bu karakterler çok alakasız bir öyküde, tamamıyla farklı bir dünyada vardı. Sonra, bu öyküyü parçaladım, geriye kalanları yaktım ve karşınızdaki öyküyü eski halinin küllerinden yeniden yarattım. Bu kitabın tüm farklı versiyonlarını okumuş, beni devam etmeye ikna etmiş olan Aurora ve Garrett'a özel teşekkürlerimi yollamak isterim. Bunu her seferinde söylüyorum ama her seferinde de ciddiğim: Onlar olmasaydı, elinizdeki bu kitap var olamazdı.

Her zamanki şüphelilere teşekkür ederim: editörlerim Aurora ve Cyndi; bilim danışmanım Bay Blake; savaş danışmanım Nacho; sevgili illüstratörüm Little Chmura. Sizlere yeteri kadar teşekkür etmem mümkün mü? Ne yazık ki mümkün değil ama denemeye devam edeceğim. Yazdığım dönemlerde hemen geri çekilen ve sık sık nasıl gittiğini sormayan anneme ve babama: Sanatsal mizacıma ve işime karşı hissettiğim derin, rahatsız edici sevgiye tahammül ettiğiniz için teşekkür ederim. Kız kardeşlerime, KMS'ye. Beni her daim destekleyen aileme ve arkadaşlarıma: Allie, Ana, Bella, Cara, Carrie, David, Elena, Kayla, Lauren, Mackenzie, Megan, Stacie. Boxing Kitap Kulübü'ne. Tam bir saati, çözemediğim bir öykü oluşturabilmek için anlamsız bir bilinç akışıyla geçirmeme izin veren terapistime. Deli olmadığınızı, devam etmenizi, yazdıklarınızın iyi olduğunu söyleyen herkese. Keşke minneti ifade etmek daha kolay olsaydı.

Bu satırları okuyacağını bildiğim anneme: Seni seviyorum ve sana çok şey borçluyum. (Genel olarak.)

Garrett'a: İnşa ettiğim büyünün, fiziğın temel kurallarını anladığımı kanıtladığını s ylediğın için teşekkür ederim. Zamanla bunun doğru olmadığının göreceğinden korkuyorum; o gün geldiğinde, kaybın için  zg n olduğumu şimdiden söylemek isterim. Zararsız bir çılgın olduğumu d   nd ğ n için teşekkür ederim. Herkese, en çok da bana  ğrettiğın için teşekkür ederim. Her zaman her şeyden sıkılırım ama asla senden sıkılmam.

Size: Yazmak, beni en mutlu eden, bana en çok  mut hissettiren şey. Hayatta kalma yöntemim. Bu yüzden, sizler de  ylesiniz. Her zamanki gibi sizler için bu sözcükleri yazmak benim adıma büyük bir  ereftir. İçtenlikle öyküden keyif aldığınızı umuyorum.

xx, Olivie

31 Ocak 2020

Kasım, 2021 – Daha fazla kişiye teşekkür etmek için geri gelebildim, çok ama çok  anslıyım. İmk nsuz bir i  ama deneyeceğim. En doğru zamanlarda !!! ve ??? hallerimi yatı tıran sevgili editörüm Molly McGhee, teşekkür ederim. Bu kitaba ve dünya-daki varlığıma d   nmediğın kadar büyük katkılarda bulundun. Muhteşem temsilcim Amelia Appel, teşekkür ederim. Hayatımı değı tirdin, o kadar. Hiçbir şey herkes hayır dediğinde bana verdiğın evet yanıtından daha heyecan verici olamaz. En sevdiğim ill strat r m Little Chmura – bak her şey nasıl gidiyor, bebeğim! Tüm bunları seninle birlikte yaptığım için çok  anslıyım.

Edebi hayallerimi gerçekleştiren Tor'daki ekibin geri kalanı-na: Her zaman muhteşem olan Troix Jackson. Son derece yetenekli olan kapak tasarımcım Jamie Stafford-Hill ve i  tasarımcım Heather Saunders. Yayımcıların Desir e Friese ve Sarah Reidy. Pazarlama ekibim, Eileen Lawrence ve Natassja Haught (bu kitabı Tor'dan önce buldu!) Yapım editörüm Megan Kiddoo, ya-

pım müdürüm Jim Kapp, şef editörüm Rafal Gibek ve inanılmaz **yayın operatörüm** Michelle Foytek. Yayımcılarım Devi Pillai ve Lucille Rettino. Yabancı telif hakları temsilcim Chris Scheina. Christine Jaeger ve harika satış ekibi. Dr. Uwe Stender ve Triada'daki ekibin geri kalanına teşekkür ederim. Booktok, Booktwit ve Bookstagram'daki güzel insanlara teşekkür ederim. Hepinizin yanımda olmasından dolayı şeref duyuyorum.

Ekibe bir kişi daha eklendi: Henry. Her gün, kalbimin nasıl minnetle dolduğunu ve çok az uykuyla neler başarabildiğimi gösterdiğin için teşekkür ederim. Sana tapıyorum, minik çocuk. Bu satırları yazabilmem için şu anda yanımda olan anneme ayrıca teşekkür ederim.

Elbette, her zaman olduğu gibi yine Garrett'a. Bunun için, her şey için ve Henry'ye o karşı konulmaz gülümsemeyi, o güzel gözleri ve o mutlu kahkahayı verdiğin için. Hayatımın en büyük şansısensin.

YAZAR HAKKINDA

OLIVIE BLAKE, öykülere bayılan ve öyküler yazan Alexene Farol Follmuth'un mahlasıdır. Aralarında illüstratör Little Chmura'yla birlikte internet çizgi romanı *Clara and the Devil* ve Booktok'ta viral hale gelen Atlas serisinin de bulunduğu birkaç indie bilim kurgu-fantezi projesinin yazarıdır. Follmuth ismiyle *My Mechanical Romance* isimli genç yetişkin romanı yayımlanmıştır. Kocas, dünyaya yeni gelen bebeği ve sahiplendiği pitbull köpeğiyle birlikte Los Angeles'ta yaşamaktadır. Yazarı olivieblake.com adresinde bulabilirsiniz.